haralamb zincă

LIMUZINA NEAGRĂ

HARALAMB ZINCĂ

LIMUZINA NEAGRĂ

— roman —

EDITURA MILITARĂ – 1973

Coperta: N. NOBILESCU

LUCRĂTORILOR MINISTERULUI DE INTERNE, CU PRILEJUL ANI-VERSĂRII A 25 DE ANI DE LA CREAREA ORGANELOR DE SECURITATE

I

CUI ÎI BATE CEASUL

1

O veioză lumina discret încăperea pe care Madeleine Conta o decretase drept „turnul meu de fildeș“. Dintr-un magnetofon japonez azvîrlit pe parchet, Bécaud cînta în surdină, accentuînd parcă și mai mult, cu vocea sa melancolică, tristețea apăsătoare a celor două femei. Mirela își scosese pantofii și strîngîndu-și picioarele sub dînsa se ghemuise toată în fotoliul moale. Ținea în mînă un păhărel de lichior de cacao și o privea intens pe Madeleine Conta întinsă leneș pe canapeaua din apropiere. Așa cum stătea culcată pe spate, nemișcată, cu ochii închiși, ascultîndu-l fascinată pe Bécaud, ai fi putut să crezi că adormise. Mirela se folosi încă o dată de clipele lor de tăcere pentru a-și roti privirile curioase prin „turnul de fildeș“ al prietenei sale. În lumina difuză a veiozei admiră — oare pentru a cîta oară? — linia modernă a mobilierului. Totul, dar absolut totul, îi amintea de o reclamă văzută cîndva în „Paris Match“. Ar fi fost nefiresc să nu-și invidieze prietena. Frumoasă, norocoasă... Dincolo de „turn“, celelalte încăperi ale vilei. Îi scăpă un suspin și Madeleine, auzind-o, tresări, dar nu deschise ochii.

— Poate că ar trebui să plec, își justifică Mirela suspinul și se aplecă să pună pe măsuța scundă dintre ele păhărelul golit.

— Ce te-a apucat? reacționă Madeleine ridicîndu-se iute în capul oaselor și cercetînd-o cu ochii ei mari, încărcați de o candoare ce-i împlinea frumusețea. Te rog

să mai stai. Te rog, Mirela, doar nu ne-am mai văzut de mult. . .

— E tare bine aici, își trădă Mirela frămîntarea, e atîta... liniște... atîta liniște și siguranță în „turnul tău de fildeș"...

De fapt, pronunțînd aceste cuvinte, se gîndise la tot ceea ce văzuse și în celelalte încăperi ale vilei.

— Mirela dragă... rosti gazda, cu o voce mîngîietoare, numele prietenei.

— De ce să nu ți-o spun ? Te invidiez. Mad, să știi că te invidiez...

Madeleine își schimbă poziția, se ghemui și ea în colțul canapelei, adunîndu-și picioarele sub dînsa. Un timp stătu nemișcată, cu ochii închiși și brațele încrucișate, de parcă Bécaud ar fi fermecat-o făcînd-o să uite de invidia prietenei. Deodată, spre surprinderea Mirelei, murmură cu tristețe :

— Mă invidiezi ?... Zici că mă invidiezi ? De ce, Mirela ?

Privirile lor se întîlniră. În așteptarea răspunsului, Madeleine clipea des și nerăbdător. „Ce frumoasă e ! o contemplă Mirela. Întotdeauna a fost frumoasă !"

— Mă mai întrebi de ce ? Dacă n-ar fi decît ceea ce văd și simt în clipele astea... Se aplecă deasupra măsuței, își umplu păhărelul cu lichior. Să-ți torn și ție ? Nu ? Păcat... Sorbi cu plăcere din băutură, apoi continuă : Dacă n-ar fi decît lumina asta intimă, vocea caldă și îmbietoare a lui Bécaud, iar dincolo, în sufragerie, masa aceea pregătită de tine pentru două persoane.... Pentru tine și el !...

Madeleine își schimbă iar poziția își aduse genunchii la piept, îi îmbrățișă și rămase gînditoare, cumpănind dacă trebuia să răspundă sau nu.

— A fost dorința lui, mărturisi ea în cele din urmă, dîndu-i de înțeles că, dacă ar fi fost după dînsa, n-ar fi pregătit nimic, s-ar fi prefăcut că a uitat faptul că se împlineau cinci ani de la căsătoria ei cu Pavel Conta. De dimineață, înainte de a pleca la birou, m-a îmbrățișat și mi-a șoptit : „N-am uitat că astăzi e ziua noastră. . . Vreau să sărbătorim evenimentul în doi".

— Nu te înţeleg, se revoltă Mirela, vorbeşti de nişte lucruri sfinte pe un ton atît de neutru, încît îmi vine să urlu, zău aşa. Parcă n-ai vorbi de tine. Te iubeşte, Mad, asta-i...

Înciudată de atitudinea prietenei, Mirela goli, cu un gest scurt şi hotărît, încă un păhărel de lichior. Se priveau iarăşi în tăcere şi Madeleine nu se sfii să-şi arate ochii înecaţi în tristeţe, care spuneau: „Îmi ceri să mă bucur... să fiu fericită, iar eu pur şi simplu nu pot".

Uşor descumpănită de ceea ce desluşea în privirile ei, lipsite în clipele acelea de candoare, Mirela repetă, de astă dată, cu mai puţină convingere:

— Te iubeşte, asta-i...

— Crezi? întrebă Mad într-o doară; se vedea limpede că fusese furată de cu totul alte gînduri.

— În orice caz, nu pari prea încîntată de gestul soţului tău. Trebuie să-ţi amintesc că bărbaţii din ziua de astăzi, mai cu seamă cei căsătoriţi, suferă de amnezie în mod curent. Bineînţeles, cînd e vorba de ziua soţiei lor... Pe cea a prietenei însă... Eh, ce să mai vorbim!

— Să lăsăm tema asta, propuse Madeleine şi, surîzînd împăciuitor şi melancolic, îşi scutură părul negru, bogat, ce i se revărsa pe umeri.

Mirela îi ignoră propunerea.

— Uite, fată, eu totuşi o să-ţi spun, şi încă pînă la capăt, ce gîndesc... O să ţi-o spun pe şleau. N-ai decît să te superi. Eşti prea fericită, Mad, şi nu mai ştii ce să faci cu atîta fericire. Înnebuneşti de bine. Da, da, unii oameni înnebunesc de bine... Ursita ţi-a hărăzit un soţ bun, atent, înţelegător, capabil. Unde mai pui că este şi un bărbat frumos, prezentabil... N-ai de ce să te plîngi... Pleacă mereu în străinătate...

— Chiar prea des, vorbi moale Mad, mutîndu-şi privirile în direcţia magnetofonului. Numai ce a sosit şi-mi pare că se pregăteşte de o nouă călătorie.

Mirela izbucni într-un rîs zeflemitor.

— Ei şi ce?! Te pomeneşti că-i suporţi greu plecările. L-ai vrea cumva plecat la Răcari sau la Bolintinul din Vale, şi nu la Paris sau Londra...

În tăcerea care se lăsase, Bécaud cînta, amintindu-le celor două femei că nu există dragoste fără suferință. și încerca să le dea povețe. Îl ascultară un timp și pentru că, în ciuda așteptărilor, Madeleine Conta nu reacționa în nici un fel, Mirela își îngădui să continue :

— Tu știi că fostele tale colege de liceu, printre care mă număr și eu, te invidiază ? Ce-ți lipsește ? Casă ai... elegantă ești... pantofi italieni... mătăsuri lyoneze... stofe englezești... bijuterii din Orient...

— Nu fi rea, Mirela, o întrerupse Madeleine cu o mînie stăpînită. Toate astea sînt fleacuri...

— Ce vrei să spui ? Mirela o privi intrigată.

— Că omu nu trebuie judecat după aparențe, asta vreau să spun. Făcu o pauză, vrînd parcă să-și aleagă cuvintele sau să-și stabilească pînă unde își putea împinge destăinuirile. Tu știi că *l-am iubit*, și mai știi că plecările lui prea dese în străinătate m-au îndepărtat de dînsul... Prima lui absență am suportat-o relativ ușor. Cea de a doua însă...

— Atunci cînd a fost plecat în India ?

— Din India și pe unde a mai fost, s-a întors acasă după patru luni. O sută douăzeci de zile și de nopți de singurătate. Madeleine suspină și-și sprijini fruntea-i albă, netedă, de genunchii ce-i ținea îmbrățișați. De-ai ști cît mi-a fost de greu ! se plînse ea.

— Te înțeleg, fetițo. În general, cunosc povara singurătății. Se înduioșă într-atît de propria mărturisire, încît simți nevoia să-și umple păhărelul cu alcool și să-l golească imediat. Totuși, urmă ea cu mai multă îndrăzneală, trebuie să recunoști că singurătatea mea se deosebește mult de a ta. E drept, el pleacă... călătorește, dar se și întoarce. Și tu ești din nou față-n față cu bărbatul tău, iar patul nu ți se mai pare nesuferit de mare și de rece. Nu-i așa că atunci nopțile de așteptare sînt pe deplin recompensate ? Mad, știi ceva ? Fața Mirelei se lumină dintr-o dată, ca la o mare și inedită descoperire. Fă un copil, Mad ! Zău așa, de ce n-ai face un băiețel ?

— De ce nu o fetiță ? o ironiză Mad. Glumești, iar mie tocmai de glumă nu-mi arde.

Dezolată de reacția prietenei, Mirela îi mai admiră o vreme profilul frumos, apoi zise :

— Ei, da, e timpul să plec... Se ridică din fotoliu, își vîrî picioarele în pantofi, își îndreptă rochia. Să știi că n-am glumit. Fă, dragă, un copil, și o să vezi...

Din cealaltă încăpere — o odăiță de trecere — se auzi telefonul, întrerupîndu-le convorbirea. Madeleine își ridică privirile și le îndreptă supărată într-acolo de unde răsuna chemarea aparatului.

— Vrei să răspund eu ? se oferi Mirela.

— Nu, nu !

Madeleine Conta sări sprintenă de pe canapea. Mirela o urmări și, fără să vrea, se compară — oare pentru a cîta oară ? — cu dînsa : Madeleine era înaltă, suplă, felină, cu un bust frumos. O auzi rostind :

— Da, casa Conta. Deodată, vocea ei pînă atunci egală și calmă se tulbură. „Vă țineți de prostii... Să vă fie rușine !"

Trînti receptorul și reveni nervoasă în „turnul de fildeș". Se duse la măsuță, dar nu-și umplu cu lichior păhărelul, așa cum își închipuise Mirela că va face, ci mai luă o țigară pe care o aprinse la flacăra brichetei. Pentru o secundă obrajii i se împurpurară.

— Oamenii ăștia !... N-au altă treabă decît să se țină de farse, vru ea să-și explice iritarea. Trase cu sete din țigară și tutunul o ajută să-și regăsească calmul ; își învălui prietena cu o privire tandră, ca și cum ar fi vrut să-și scuze izbucnirea de la telefon. De ce sînt oamenii atît de răi ? De ce se țin de farse, de glume proaste, de intrigi ?

Stăteau acum una în fața celeilalte — Madeleine înaltă și parcă mai zveltă în rochia de casă cusută dintr-o mătase japoneză, de culoarea frunzei. Mirela — de statură potrivită, cu sînii mari, opulenți, care o făceau parcă mai plină decît era în realitate.

— Să nu te mai recunosc, Mad ! se minună Mirela ironizînd-o. „De ce sînt oamenii atît de răi ?" Dar asta-i o întrebare. Deci ai început să-ți pui întrebări.

Madeleine nu-i luă în seamă ironia şi nu se supără. Se aplecă asupra măsuţei şi umplu cu lichior cele două păhărele.

— De despărţire, zise, după care, abandonîndu-şi ţigara, întinse Mirelei păhărelul şi îl ridică apoi pe al ei. Se cercetară intens.

— Îmi aduc aminte că la liceu, tu, Mirela, treceai drept una dintre cele mai inteligente fete... Erai marea speranţă a profesorilor.

Ascultînd-o, Mirela îşi lăsă ochii în pămînt; regreta acum că-şi provocase prietena. Fără îndoială că Mad va încerca să fie răutăcioasă, să facă aluzii la situaţia sa, la faptul că rămăsese nemăritată; că, în ciuda calităţilor intelectuale de care dăduse dovadă în liceu, nu depăşise condiţia unei simple funcţionare. Se înşela însă.

— Te-ai mirat că am ajuns să-mi pun întrebări? Ce folos că mi le pun şi nu găsesc răspunsuri... La întrebarea asta cu oamenii răi, n-ai vrea să-mi răspunzi chiar tu, fosta stea strălucitoare a liceului nostru?

Mulţumită în sinea sa că Madeleine n-o lovise acolo unde se aşteptase, Mirela zîmbi împăciuitor.

— Mai întîi să bem... pentru căsnicia ta... apoi pentru despărţirea noastră.

— Nu, nu... Mai întîi să-mi răspunzi.

— De ce sînt oamenii aşa şi pe dincolo? Mad, ce să-ţi zic, m-ai dat gata cu întrebarea asta. Mi-ai amintit cît de inteligentă eram pe băncile liceului. Ei bine, fetiţo, inteligenţa mea s-a oprit în pragul bacalaureatului. Să bem, Mad!

Observă însă că prietena sa se întunecă la chip şi abia atunci îi trecu prin minte ideea că întrebarea Madeleinei ascundea stări de lucruri mult mai grave decît îşi imaginase.

— Ce s-a întîmplat, Mad? Acum îmi pari foarte tulburată.

Înainte de a răspunde, Madeleine goli dintr-o sorbitură lichiorul.

— Farsele astea de la telefon... răspunse ea cu o voce iritată. Mi se fac tot felul de farse... Mai cu seamă cînd

Pavel e plecat. Şi acum cîteva minute mi s-a făcut una de prost gust...

Ţîrîitul telefonului izbucni pe neaşteptate, curmîndu-le iarăşi discuţia. Se iscodiră curioase, gîndindu-se la unul şi acelaşi lucru.

— Îl auzi ? o întrebă Mad, muşcîndu-şi nervos buzele.

Mirela o sfătui totuşi să răspundă.

— S-ar putea să fie un cunoscut care vrea să te felicite. Iar dacă-i o farsă, nu ţi-o pune la inimă, trage-i o înjurătură, să te pomenească.

Madeleine îi dădu ascultare. Însoţită de privirile încurajatoare ale prietenei, se duse să ridice receptorul. În vremea asta, Mirela bău lichiorul, apoi începu să se pregătească de plecare, îşi deschise poşeta, scoase o oglinjoară şi se fardă.

— Da, casa Conta ! răsună de dincolo glasul stăpînei. Da, soţia tovarăşului Conta... Du-te dracului !

Mirela rîse înveselită. O văzu pe Madeleine venind spre dînsa. Închise poşeta-i demodată şi o apostrofă

— Cum, asta-i tot ce ştii ? N-ai învăţat încă să înjuri. Hai, linişteşte-te !

— Cum să mă liniştesc ? Îi aruncă o căutătură dispreţuitoare. Ştii ce mi-a spus idiotul ? „Aici e Spitalul de urgenţă... Ne vedem nevoiţi să vă aducem la cunoştinţă o veste tristă... Soţul dumneavoastră a suferit un grav accident". Ei hai, spune şi tu. Îşi privea acum altfel prietena — cu dezolarea mută a fiinţelor lipsite de apărare·

— Cum ? Chiar aşa ţi-a spus ? se revoltă Mirela. Într-adevăr, ce glume sinistre ! Bestii, nu alta, draga mea !

— Uite, asta mi-e viaţa ! se lamentă Madeleine. Mereu mi se fac farse.

— Ar trebui să-i reclami, o sfătui prietena, să ceri să-ţi pună telefonul sub observaţie.

— Şi el, care nu ştiu de ce întîrzie ! Se uită la ceasul de mînă — un „Omega" miniatural, de aur. La ora asta ar fi trebuit să fie acasă.

— Hai, hai, nu fi prăpăstioasă! Ascultă sfatul meu și cere să-ți pună telefonul sub observație. Gata, am plecat. Vino să te pup!

Exact în clipa în care se înălța în vîrful pantofilor ca să atingă cu buzele obrajii prietenei, sună din nou telefonul. Încremeniră. În liniștea apartamentului, aparatul țîrîia îngrozitor de tare. Mirela văzu ochii negri, frumoși ai Madeleinei strălucind din pricina lacrimilor, și zise cu o voce amenințătoare:

— Lasă-l, dragă, în seama mea...

Nu-i mai așteptă încuviințarea, se repezi la telefon și ridică receptorul:

— Alo, da!

— Casa Conta? o întrebă glasul metalic al unui bărbat.

— Da!

— Chiar doamna Conta la aparat? vru necunoscutul să afle.

— Da, minți Mirela pregătindu-și în gînd cele mai plastice înjurături.

— Doamnă, sînt doctorul Mircea Brăiloiu și vă telefonez de la Spitalul de urgență unde sînt de gardă. Îmi pare foarte rău, dar mă văd nevoit să vă aduc la cunoștință că acum un ceas soțul dumneavoastră a fost adus la noi în stare gravă. V-aș ruga...

Mirela sesiză glasul tremurat al bărbatului de la celălalt capăt al firului și nu-i fu greu să înțeleagă că acesta făcea un efort evident și natural de a-și alege cuvintele, așa încît să n-o sperie.

— Ar fi de dorit să veniți imediat la noi, continuă medicul.

Mirela nu-l mai ascultă, închise brusc telefonul. În momentul următor o auzi pe Madeleine ironizînd-o:

— Cum, asta-i tot ce știi? N-ai învățat încă să înjuri?

Nu se clintise din loc; își încrucișase doar brațele la piept și fusese atentă la răspunsurile Mirelei.

— De ce taci?

— Unde îți ții Cartea de telefoane? se interesă Mirela, neluînd în seamă tonul ei batjocoritor.

— Întinde mîna... aprinde lumina, lîngă aparat o să găseşti şi Cartea de telefon... Ce ai de gînd? Să-l reclami la miliţie?

Mirela nu-i răspunse; aprinse lumina. Într-adevăr, cartea se afla acolo unde i se spusese. Se apucă înfrigurată să caute numărul de telefon al Spitalului de urgenţă. Îl găsi, şi cu aceeaşi înfrigurare, îl formă.

Între timp, Madeleine închise magnetofonul, îşi aprinse o ţigară şi, de lîngă măsuţă, îşi prinse musafira în raza privirilor ei.

Cînd o auzi întrebînd: „Spitalul de urgenţă?" i se făcu frig şi o vagă presimţire, ca un fior de gheaţă, îi înfioră inima.

— Vă rog, cu domnul doctor Brăiloiu, ceru Mirela ferindu-se să se uite la prietena sa.

Cîteva minute mai tîrziu, în receptor răsuna glasul unui bărbat:

— Doctorul Brăiloiu la telefon...

Mirelei i se înmuiară genunchii. Făcu un efort să continue pe un ton cît se poate de calm.

— Doamna Conta, şopti ea. Ştiţi... s-a întrerupt...

Nu auzise paşii Madeleinei; deodată îi simţi lîngă ureche respiraţia caldă. Se răsuci pe călcîie — era palidă, iar buzele-i tremurau.

— Doamnă, n-am cum ocoli adevărul. Starea soţului dumneavoastră, în urma accidentului suferit, este foarte gravă. Credem că ar fi bine să veniţi pînă aici... Întrebaţi de mine... vă aştept.

— Vă mulţumesc...

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Mirela înmărmurise cu receptorul în mînă. Abia mai găsi putere să îngaime:

— Madeleine!

— Să nu-mi spui că a suferit un accident, se răsti ea. Farse! Mereu aceleaşi farse...

— Mad! mai şopti. Apoi se auzi un clinchet scurt produs de receptorul căzut. Mirela întinse braţele a disperare dar, în momentul următor, ele căzură inerte de-a lungul trupului. Draga mea, de data asta nu-i vorba de nici o farsă. Din păcate, este adevărat. Pavel a suferit un accident...

— Cuuum ?! Tu crezi în toate prostiile astea ?! Ești o nătăfleață... întotdeauna ai fost o nătăfleață ! începu ea să țipe.

Mirela se văzu obligată s-o apuce de umeri și s-o zgîlțîie cu putere :

— Da' nu înțelegi că puțin mai înainte am chemat eu spitalul, care mi-a confirmat accidentul ?... Nu e farsă.

— Nu se poate ! izbucni din nou Madeleine într-un țipăt ce-i trăda disperarea.

— Ești chemată acolo... Mad, trebuie să fii tare... Dacă vrei, vin cu tine...

Madeleine se lăsă moale la pieptul Mirelei, ascunzîndu-și fața.

— Pavel a murit ! începu ea să plîngă în hohote. Pavel a murit !

— Fii cuminte, o mîngîie Mirela. Am vorbit cu doctorul de gardă. . . M-a asigurat că trăiește. . . starea lui însă este gravă... Bine că sînt aici, că nu ești singură. Îmbracă-te repede... o să luăm un taxi.

2

În jurul orei 9, Mirela și Madeleine ajunseră la spital. Portarul fusese avizat din vreme, așa că le îndrumă imediat.

— Domnu' doctor Brăiloiu are cabinetu la etaju unu... Vă așteaptă. Luați-o drept înainte...

Într-adevăr, doctorul Mircea Brăiloiu, un bărbat trecut de patruzeci de ani, înalt și bine legat, le aștepta. De cum le văzu intrînd, se ridică în picioare. Și Mirelei acest respect nu-i plăcu, așa cum nu-i plăcuse cînd o văzuse pe Madeleine îmbrăcîndu-se în negru. „Așadar, gîndi ea, Mad a avut dreptate... Pavel a murit". N-o miră văzîndu-l pe medic adresîndu-i-se direct.

— Cu mine ați vorbit la telefon...

— Vă rog să mă scuzați, vorbi ea cu o voce scăzută. Mi se fac tot felul de farse și am crezut...

Medicul le invită să ia loc. Madeleine se așeză ferindu-se de privirile lui. Mirela însă, stăpînită de o curiozitate arzătoare, își pironise ochii pe obrazul său brunet care contrasta cu albul imaculat al halatului.

— Acum un ceas, vorbi el stînd în picioare, nu știu exact pe ce stradă, s-a produs un accident de circulație... Nu cunosc împrejurările... Știu doar că soțul dumneavoastră a fost adus la noi într-o stare gravă. Fractura bazei craniene...

Madeleine asculta cu capul în jos, strîngînd în neștire poșeta la piept. Aștepta cuvîntul cel greu... îl aștepta ca pe tăișul unei ghilotine. Presimțirile n-o înșelaseră niciodată.

— Din păcate... Surprinzînd ochii rugători ai Mirelei, doctorul tăcu brusc.

— Pavel a murit, îi continuă Madeleine vorbele.

— Doamnă, a decedat pe masa de operație, în timp ce era pregătit — îi confirmă medicul presimțirile.

Brutalitatea cu care Brăiloiu dezvăluise moartea lui Pavel Conta o revoltă pe Mirela și tare ar fi vrut să-l repeadă și să-l întrebe cum de-l lăsa inima să se poarte atît de dur cu ființe în nenorocire... În liniștea care se lăsase, auzi deodată zgomotul provocat de poșeta Madeleinei. Își văzu prietena scoțîndu-și batista pentru a-și șterge lacrimile.

— Cum s-a întîmplat ? întrebă văduva lui Conta în șoaptă.

— Doamnă, repet, nu cunosc împrejurările, răspunse medicul tot în șoaptă. Se pare că în timp ce traversa strada a fost lovit de o mașină în viteză... Mai mult nu știu... Vă rog să primiți sincerele mele condoleanțe.

— Mulțumesc, murmură Madeleine cu o voce pe care Mirela n-o mai recunoscu.

Ochii Mirelei se încețoșară. Nu-l mai zărea pe medic... O năpădiseră tot felul de gînduri. Nu cu mult în urmă își invidiase prietena pentru norocul ce dăduse peste dînsa, pentru că-l cunoscuse pe Pavel Conta și se măritase cu el ; o invidiase pentru tihna căminului, pentru siguranța și bunăstarea ce-o degaja fiecare lucrușor din casă... Iar acum ? Un sentiment de vinovăție își

croia drum în sufletul ei; își reproșa acel val de invidie ce o încercase trecînd pragul casei Conta. Tresări auzindu-l pe medic spunînd:

— Doamnă, mi-am permis să vă chem, deoarece trebuie îndeplinită o formalitate... știți, în prezența procurorului de serviciu...

Madeleine Conta își ridică încet fața palidă, ca și cum cuvîntul „formalitate“ ar fi exercitat asupra ei o anumită fascinație. „E totuși un om tare, își spuse Mirela, urmărindu-și atent prietena. Alta în locul ei...“

— Identificarea... preciză doctorul.

Mirelei îi fu limpede că doctorul ar fi vrut să rostească și al doilea cuvînt „identificarea... cadavrului“, dar nu avusese curajul.

Madeleine își lăsă din nou capul în piept, resemnată. Plîngea stăpînit, cu demnitate. Se vedea că spectacolele în public îi repugnau.

— Pe mine o să mă scuzați pentru cinci-zece minute... Cred că în acest răstimp o să apară și procurorul... Vă rog să mă așteptați aici...

Ieși, lăsîndu-le singure.

— Doamne, ce stupid! murmură Madeleine, fără să-și îndrepte privirile spre Mirela. Cît de absurdă ne poate fi existența... Spune și tu, nu-i așa că viața-i absurdă?

Mirela nu-i răspunse. Gîndea însă că Mad avea dreptate. Totul era stupid și absurd. Să împlinești cinci ani de la căsătorie, să-ți ceară soțul să pregătești o masă în doi... să te sărbătorească... Își aminti de lumina difuză din „turnul de fildeș“, de vocea lui Bécaud. Și dintr-o dată telefonul... farsa... adevărul.

— Doamne, nu-mi vine să cred! gemu Madeleine.

Doctorul Mircea Brăiloiu reveni în cabinetul său ceva mai curînd decît spusese. Acum părea mai drept și mai oficial în halatul alb. Pînă și glasul i se păru Mirelei a fi schimbat, mai onctuos și mai rece.

— Doamnă, am primit un telefon de la Procuratura Municipiului prin care ni se comunică următoarele: deoarece ancheta la locul accidentului încă nu s-a înche-

Iat, ni se cere să lăsăm identificarea... pentru mîine... Se pare că autoturismul care l-a lovit mortal pe soţul dumneavoastră a dispărut de la locul accidentului.

— A fugit?! se opri Madeleine brusc din plîns. Un autoturism?! mai întrebă ea mirată şi parcă luminată de un gînd. A dispărut?

— Da, a dispărut. Medicul rostise apăsat aceste cuvinte.

3

În aceeaşi seară, către orele 20,30, dispecerul Inspectoratului Miliţiei Municipiului Bucureşti al Ministerurului de Interne transmitea prin radio următorul ordin:

„Atenţiune! Atenţiune! Către toate patrulele auto de pe raza Municipiului... Către toate punctele de control. Astăzi, în jurul orei 19,30, un autoturism de culoare închisă, se presupune a fi un „Mercedes", circulînd pe Strada Lungă cu o viteză excesivă, a lovit mortal pe pietonul Conta Pavel, dispărînd apoi de la locul nenorocirii.

Atenţiune! Atenţiune! Se presupune că victima ar fi fost lovită cu aripa dreaptă din faţă... Opriţi şi controlaţi toate autoturismele de culoare închisă..."

4

Madeleine Conta ieşi din clădirea spitalului sprijinindu-se de braţul prietenei. Nu mai plîngea. În schimb se închisese în sine ca într-o carapace de nepătruns. Păşea fără să scoată o vorbă, lăsîndu-se călăuzită de Mirela. Aceasta o iscodea într-una cu coada ochiului, pîndind clipa cînd, în sfîrşit, se va hotărî să vorbească. Ar fi preferat să o vadă plîngînd decît aşa zăvorîtă într-o muţenie rece, te înfricoşa.

Ieşiră amîndouă în şoseaua Ştefan cel Mare şi se postară la marginea trotuarului, în aşteptarea unui taxi. Era o noapte de septembrie călduţă, cu cer înstelat. La

ora aceea, trecătorii se răriseră. Cînd şi cînd, Mirela mai zărea cîte o pereche de îndrăgostiţi şi ofta. Ce seară ieşită din comun! Să treacă cu totul întîmplător pe la prietena sa pe care n-o mai vizitase de mult şi să devină pe neaşteptate martora unei nenorociri... Încă o dovadă că norocul fugea de ea, căci numai ei, Mirelei, i se putea întîmpla una ca asta, să cadă ca musca în lapte. „Identificarea...", auzi ea aievea glasul doctorului şi, în aceeaşi clipă, i se făcu frig.

În sfîrşit dinspre stadionul „Dinamo" apăru un taxi. O ajută pe Madeleine să urce, apoi aşteptă s-o audă rostind adresa şi, astfel, să-şi iasă din muţenie, dar Madeleine, cu ochii ei negri, acum ficşi şi sticloşi, părea căzută în transă. Atunci, dădu ea adresa şi încă destul de tare.

— Vatra Luminoasă... Strada Doctor Russel...

Şoferul, un om în etate, dădu din cap că ştie pe unde trebuie s-o ia. Mirela se răsuci spre Madeleine, vrînd să-i atragă atenţia că se află lîngă dînsa. Îi rosti în şoaptă numele, dar nu primi nici un răspuns şi nu mai insistă. „Pavel Conta... se gîndea ea. Nu l-am văzut decît o singură dată în viaţa mea şi uite cîtă bătaie de cap îmi dă. Cît de relative sînt toate... Acum un ceas şi mai bine o consideram pe Mad o femeie fericită şi o invidiam. Acum, probabil, e rîndul ei să mă invidieze".

— Mad! şopti ea.

Nici de data asta nu primi nici un răspuns. Ar fi vrut să-i propună să vină la ea, să doarmă împreună. E drept, nu se va bucura de confortul „turnului de fildeş", în schimb, nu va rămîne peste noapte singură...

— Ne apropiem de *Doctor Russel*, o informă şoferul.

Mirela însă, ca şi cînd nu l-ar fi auzit, se adresă iarăşi prietenei sale:

— Ce-ar fi să înnoptezi la mine? Nu e bine să rămîi singură acasă...

Madeleine Conta îşi ieşi din încremenire, se trase spre fundul banchetei:

— Nu, Mirela, îţi mulţumesc. Eşti tare bună... M-am obişnuit cu singurătatea casei.

— Nu mi-aţi spus la ce număr să vă las ? interveni şoferul.

Madeleine îi indică numărul, iar Mirelei glasul prietenei i se păru descărcat de orice suferinţă. „Hm ! ciudată fiinţă, observă în sinea sa, parcă ar fi dormit, iar acum s-a trezit odihnită, ba chiar înviorată.“

— Mi-a trecut, Mirela, mi-a trecut... Ce m-aş fi făcut fără tine ! Îţi mulţumesc... Cum a început după-amiaza noastră şi cum s-a terminat !

Şoferul încetini şi, în cele din urmă, opri exact în dreptul casei Conta.

— Mad, ce să-ţi spun ? În asemenea momente vorbele sînt de prisos. Ştii de unde să mă iei, continuă Mirela, ai numărul meu de telefon de acasă şi de la serviciu. Sau poate vrei să rămîn cu tine ?

— Nu, nu, sări Madeleine, de parcă ar fi vrut să se apere, te asigur că mi-am revenit. Dădu să deschidă poşeta, ca să plătească şoferului.

— Lasă, Mad, zise Mirela, mă duce şi pe mine şi o să plătesc eu...

— Nu, nu, asta nu se poate, protestă ea şi-i împinse şoferului o bancnotă de douăzeci şi cinci de lei. La revedere, Mirela ! mai zise ea deschizînd portiera.

— Şi dacă ai nevoie de mine, să mă chemi... la orice oră poţi să mă chemi...

Taxiul porni şi, o vreme, Mirela o zări pe Madeleine în faţa porţii stînd de parcă ar fi ezitat să intre, apoi o pierdu din vedere.

II

ASCUNZĂTOAREA

1

Madeleine Conta intră în holul cufundat în întuneric. În urma sa ușa se închise automat, iar ea simți nevoia să rămînă locului și să se sprijine. Își auzea distinct bătăile inimii, în timp ce o căldură amețitoare i se răspîndea în sînge. Deodată, surprinse un zgomot — venise parcă dinspre sufragerie. Tresări și, instinctiv, își strînse poșeta la piept de parcă cineva s-ar fi pregătit să i-o smulgă.

— E cineva acolo ?

Propria-i voce i se păru a fi a unei străine. Și pentru că întrebarea rămăsese fără răspuns, făcu ceea ce ar fi trebuit să facă din primul moment — aprinse lumina din vestibul. Își recăpătă brusc stăpînirea de sine. Se desprinse de lîngă ușă și înaintă spre întunericul din sufragerie. Răsuci comutatorul și, în clipa următoare, scoase un țipăt scurt de spaimă. Își roti îngrozită privirile prin încăpere. Poșeta îi căzu din mînă. Sufrageria pe care o lăsase într-o rînduială perfectă era acum de nerecunoscut. Înțelesese că în absența ei cineva pătrunsese în casă, răvășind-o. „Hoții !" fu primul ei gînd. Se repezi în dormitor și aprinse lumina — aceeași dezordine : ușile șifonierului dublu, deschise, lucrurile împrăștiate, sertarele unui scrin trase și cotrobăite... Pînă și tabloul prins deasupra studioului, înfățișînd un nud de femeie, fusese mișcat din loc și lăsat să atîrne strîmb.

— E cineva aici? strigă Madeleine Conta cuprinsă de o spaimă copleșitoare.

În așteptarea răspunsului, își roti înfricoșată privirile prin încăpere. În cele din urmă se lăsă istovită pe taburetul din fața toaletei. Fără să vrea, se regăsi în apele oglinzii și paloarea cadaverică a chipului ei, frumos pînă și în momentele acelea de groază, o determină să se întrebe: „Ce-i cu mine? De fapt, ce s-a întîmplat aici? Ce s-a în-tîm-plat?“ Își îngropă obrazul în palme și rămase așa, nemișcată, fără gînduri, preț de cîteva minute, după care se ridică hotărîtă să anunțe Miliția. Nu încăpea nici un fel de îndoială că hoții îi călcaseră casa. Se opri în dreptul șifonierului devastat, fu ispitită să pună mîna pe lucruri, să le rînduiască la loc, dar își aminti de cele citite într-o carte polițistă și se feri să atingă obiectele. Trupul îi ardea. Își scoase haina taiorului și o aruncă pe studio. Se îndreptă spre telefon. „Trebuia s-o rețin pe Mirela la mine“, își reproșă ea. Ridică receptorul. Abia în momentul acela își dădu seama că nu cunoaște numărul de telefon al Miliției. Trînti receptorul în furcă. Apucă nervoasă Cartea de telefoane și începu s-o răsfoiască. „Ah, dacă Mirela ar fi fost lîngă mine!“ continua ea să-și reproșeze. Într-un tîrziu, găsi un număr, ridică receptorul și-l duse la ureche, dar tonul întîrzia să vină. De furie, prinse să bată în furcă. În zadar. Rămase atunci în așteptare cu receptorul lipit de ureche. Din unghiul acela, avu dintr-o dată revelația întregului apartament cotrobăit. Furată de imaginea dezolantă a încăperilor, puse receptorul la loc și trecu dincolo, în „turnul de fildeș“. Magnetofonul japonez se găsea la locul său și rămase cu ochii pironiți asupra lui. Nu mai pricepea absolut nimic. Magnetofonul reprezenta o piesă de valoare și hoții nu s-au atins de el. Atunci de ce s-au atins? Doar dezordinea din „turnul de fildeș“ îi dezvăluia, fără echivoc, că hoții trecuseră și pe acolo... O sudoare rece, neplăcută, îi năpădi fruntea. Madeleine se smulse din loc și se repezi din nou la telefon. Bătu disperată în furcă și mai avu nevoie de cîteva minute ca, în sfîrșit, să

priceapă că aparatul se defectase. Îngrozită și mai mult de descoperirea făcută, se pomeni din nou țipînd: „E cineva aici?" Tăcerea apăsătoare care o înconjura i se părea acum străbătută de zvonuri tainice... și Madeleine avu senzația că cineva totuși se afla ascuns în baie, dacă nu chiar în bucătărie, iar de acolo îi urmărea tot zbuciumul. Îi veni în minte gîndul de a se furișa prudent spre ieșire, iar de acolo în stradă.

Soneria de la intrare izbucni pe neașteptate, trezind-o din starea în care căzuse. Alergă spre ușă ca spre un liman salvator, convinsă fiind că Mirela, ignorîndu-i voința, se înapoiase decisă să n-o lase singură. Plină de speranțe, deschise ușa.

Un bărbat de statură potrivită, lat în umeri, îmbrăcat într-un fulgarin bleumarin, strîns în talie cu un cordon, o privea cu un aer grav, de parcă ar fi trebuit să-i comunice o știre foarte neplăcută și voia astfel s-o pregătească. Surprinsă de această apariție, îi scăpă, fără voie, o exclamație de uimire.

— Tovarășa Conta? o întrebă necunoscutul, iscodind-o într-un fel aparte, ceea ce pe femeie o neliniști.

— Da, răspunse ea moale, fără însă a-l pofti în casă.

— Îmi permiteți, sînt căpitanul Răduță Gheorghe din cadrul Miliției Capitalei, Serviciul de circulație, se recomandă necunoscutul, întinzîndu-i o legitimație.

Ochii tulburi ai Madeleinei Conta deslușiră pe cartonașul ce-i fusese întins o fotografie înfățișînd un bărbat în uniformă și răsuflă ușurată:

— Ce bine că ați venit! Intrați vă rog!

— Vi s-a întîmplat ceva? întrebă ofițerul Răduță, văzînd chipul speriat al femeii.

Nu cuteză însă să răspundă invitației ce i se făcuse.

— Da' vă rog să intrați, insistă Madeleine.

Ofițerul își înfundă mîinile în buzunarele fulgarinului și intră jucîndu-și iscoditor ochii cînd în stînga, cînd în dreapta. O urmă pe doamna Conta în sufragerie, iar acolo repetă întrebarea:

— Vi s-a întîmplat ceva, doamnă?

— Acolo, bîigui ea, acolo... și arătă cu brațul în direcția ușii ce dădea spre baie.

— Ce-i acolo ?

— Un hoț...

— Un hoț ? Ochii bărbatului se făcură dintr-o dată mici și prinseră s-o măsoare pe proprietara casei din tălpi și pînă în creștet.

Madeleine Conta dădu din cap afirmativ, în timp ce brațul ei continua să arate spre baie.

— Un hoț !... Cred că se ascunde acolo, în baie...

Pe chipul aspru al ofițerului se putea citi, în clipa aceea, o mare neîncredere în afirmațiile gazdei. Totuși, văzînd cît era de surescitată, scoase din buzunarul fulgarinului un pistolet și, calm, fără nici o precauție, înaintă spre ușa de la baie ; o deschise, la fel de calm ; căută comutatorul, aprinse lumina și cercetă atent baia mare îmbrăcată în plăci de faianță de culoarea cerului.

— Doamnă, zise căpitanul stăpînindu-și un zîmbet ironic, puteți să controlați și dumneavoastră că nu se ascunde nimeni în baie...

Auzind cuvintele ofițerului, Madeleine vru să spună: „Nu cumva se ascunde în bucătărie ?“, dar simți cum o podidește un val de rușine și renunță. În schimb, încercă să se explice :

— În timp ce eram plecată la spital, cineva a intrat în casă și a cotrobăit în lucruri. Uitați-vă și dumneavoastră cum arată casa...

Cel care se recomandase Răduță Gheorghe, căpitan de miliție, își ascunse pistoletul în buzunar și cercetă cu un aer profesional încăperile răvășite.

— V-a dispărut ceva ?

— N-am avut cînd să constat, preciză Madeleine. Își aminti însă de telefon și adăugă : am vrut să telefonez la Miliție, dar telefonul e deranjat... și înainte nu era...

Bărbatul o privi cu condescendență, arătîndu-i astfel că-i înțelegea tulburarea. Dornic s-o liniștească, cercetă telefonul și ridică receptorul ducîndu-l la ureche.

— E bun, doamnă, funcționează, n-are nimic, o informă el, întinzîndu-i receptorul. Poftim, verificați și dumneavoastră !

Madeleine Conta se sprijini de spătarul unui scaun. Capul îi vuia de parcă cineva i l-ar fi conectat la un motor ce funcționa fără oprire. Și, în ciuda acelui hu-

ruit surd, făcea un efort continuu ca să priceapă ce se întîmplase. Totuşi, cineva pătrunsese în apartament scotocindu-l prin toate ungherele. Şifonierul deschis, lucrurile lăsate vraişte înfăţişau o realitate concretă, de netăgăduit. Sau ar fi fost suficient să se adreseze căpitanului cu cuvintele „Dar şifonierul e deschis", ca el să se uite într-acolo şi să conchidă flegmatic : „Bine, doamnă, nu vedeţi că şifonierul e închis ?".

— Tovarăşă Conta, e cazul să-mi explic prezenţa, i se adresă căpitanul, pe un ton cît se poate de politicos. Anchetăm, în momentul de faţă, accidentul mortal suferit de soţul dumneavoastră. În vederea reuşitei şi a prinderii cît mai rapide a vinovatului, sînteţi rugată să mă însoţiţi pînă la Miliţia Capitalei. Ştim că e o oră tîrzie... înţelegem starea dumneavoastră sufletească, dar presupunem că sînteţi deosebit de interesată în prinderea vinovatului... Maşina vă aşteaptă în faţa casei...

Medeleine îşi plimbă privirile triste prin apartamentul care niciodată nu arătase în halul acela, apoi cu un gest de resemnare luă de pe studio taiorul — semn că era gata să răspundă invitaţiei.

2

Strada era pustie la acel ceas de noapte. O „Warszawa" de culoare deschisă, puţin cam hodorogită la înfăţişare, staţionase în faţa vilei. Ajunsă în dreptul porţii, Madeleine Conta se răsuci spre ofiţer vrînd să-l întrebe „Asta e ?" dar el i-o luă înainte, îi deschise portiera din faţă şi o pofti să urce. Madeleine se pregătea să onoreze invitaţia, cînd zări la volan un bărbat al cărui chip nu izbuti să-l desluşească şi, instinctiv, avu o ezitare.

— Vă rog să urcaţi, o îndemnă ofiţerul.

Madeleine se aşeză lîngă şofer. Nici cînd acesta întoarse capul şi-i spuse „bună seara", nu-l văzu prea bine la faţă. Răspunse abia auzit şi, cuprinsă de un sentiment de jenă — noaptea, într-o maşină străină, cu doi

bărbaţi necunoscuţi — împietri privind drept înainte strada atît de cunoscută, care acum, pustie, întunecoasă, lipsită de zbenguiala copiilor, i se părea nespus de tristă.

Maşina porni uşor, aproape fără nici un zgomot, ceea ce o uimi, căci se aştepta să audă caroseria zdrăngănind.

— Poate doriţi o ţigară ? întrebă ofiţerul care se aşezase pe bancheta din spate.

Cufundată în propriile-i gînduri, Madeleine nu-l auzi ; uitase unde se găsea. De aceea tresări nervos cînd îl auzi pe şofer adresîndu-i-se politicos ;

— Tovarăşul căpitan vă întreabă dacă doriţi o ţigară...

Glasul i se păru cald, prietenos, şi ceva nedefinit o determină să-şi întoarcă privirea spre bărbatul de la volan. În bătaia luminilor din stradă, constată că insul de lîngă dînsa era îmbrăcat prea elegant pentru un şofer în exerciţiul funcţiunii. Mai observă şi distincţia cu care şedea la volan.

— Nu, mersi, refuză ea. Unde aţi spus că mergem ? Pe Victoriei ?

În loc să-i răspundă, căpitanul preferă să-şi aprindă o ţigară.

— Dă-mi şi mie una, ceru şoferul pe un ton familiar, care pe Madeleine Conta o miră.

Răduţă se aplecă peste banchetă şi-i vîrî celuilalt o ţigară între buze. Şoferul îi mulţumi din cap, apoi, în timp ce stăpînea volanul cu o mînă, cu cealaltă scoase bricheta. O flacără pîlpîitoare îi lumină pentru cîteva secunde chipul — era mai în vîrstă şi mai plăcut la înfăţişare decît căpitanul Răduţă.

Madeleine sesiză că ceva se schimbase în conduita celor doi şi-şi chinui mintea să înţeleagă ce anume, iar faptul că nu i se răspunse la întrebare o irită de-a binelea.

— Unde mergem ? Pe Victoriei ?

Auzi, spre surprinderea sa, glasul cald şi respectuos al şoferului.

— Sper că fumul nu vă deranjează ! Doamnă Conta, vă rog să-mi permiteţi să mă recomand — Petre Duma. Şi nu mergem la nici un fel de miliţie...

Madeleine îşi întoarse brusc capul spre necunoscutul din stînga sa. Acesta parcă atît aşteptase ca să-i arate faţa stăpînită de un zîmbet prietenos, ceea ce însă nu avu darul s-o liniştească.

— Domnilor, nu-mi arde de glume!

— Doamnă, nici nouă nu ne arde de glume, îi explică şoferul la fel de prietenos ca mai înainte. M-am recomandat, dar mai sînt obligat să mai fac o precizare: nici eu, nici tovarăşul căpitan nu sîntem de la Miliţie...

Femeia se răsuci spre căpitanul Răduţă, ca şi cînd ar fi vrut să obţină o confirmare îl văzu şezînd picior peste picior şi fumînd, absent parcă la tot ce se petrecea în maşină.

— Nu sîntem de la Miliţie, continuă şoferul, dar acest amănunt nu trebuie să vă neliniştească.

Cuvintele fuseseră rostite pe acelaşi ton calm, rituos, totuşi Madeleine Conta îşi trădă fără voie surescitarea, îşi ascunse faţa în palme şi gemu dureros:

— Doamne, nu mai înţeleg nimic, dar absolut nimic!

— O să vă ajutăm noi să înţelegeţi...

Madeleine nu-şi descoperi obrazul: rămase aşa, ca într-o tainică rugăciune şi încercă să-şi adune gîndurile. „Dacă nu sînt de la Miliţie, atunci desigur sînt de la Securitate, îşi spuse ea. Pavel pleca des în străinătate... Da, da, sînt de la Securitate..." Totuşi, îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

— Atunci cine sînteţi? Lăsă braţele în poală şi-şi apucă poşeta. Unde mă duceţi? Nu vă daţi seama că sînt la capătul puterilor?

Omul de la volan îi aruncă o căutătură scurtă, de parcă ar fi dorit, în acest răstimp, să constate dacă întradevăr femeia se găsea, aşa cum afirmase, la capătul puterilor.

— Doamnă, nu e cazul să vă pierdeţi cu firea. Nu sîntem decît nişte prieteni ai soţului dumneavoastră.

— Poate.. Nu ştiu...Nu vă cunosc.-. Sînteţi de la Securitate?

Căpitanul Răduţă rîse, iar Petre Duma se înveseli brusc şi-i răspunse cu propriile-i cuvinte:

— Poate... Nu știu... Făcu o pauză, răsuci volanul, pentru a vira pe o stradă îngustă și prost luminată, apoi adăugă : Dumneavoastră nu ne cunoașteți, noi însă da, și încă foarte bine.

— Pe mine ?! ! exclamă ea mirată, răsucindu-se nervoasă spre șofer.

Petre Duma n-o învrednici cu vreo privire, se mulțumi doar să clatine din cap aprobator. „Nu, nu-i cunosc, se frămînta Madeleine. În mod cert nu-i cunosc. Memoria nu mă înșeală. Se vede că sînt de la Securitate...". Întrebă, străduindu-se să-și strunească nervii

— Unde mă duceți ?

— Nicăieri... Ne plimbăm... doar atît... E drept, nu-i nici momentul, nici ceasul potrivit plimbărilor, pentru asta însă vă rugăm să ne scuzați...

Pe Madeleine o încerca acum un sentiment contradictoriu — i se părea că necunoscutul din stînga, prin politețea cu care i se adresa mereu, o proteja, în timp ce căpitanul Răduță își îngăduia să chicotească din cînd în cînd, batjocoritor. Se hotărî, cu orice preț, să curme această plimbare ieșită din comun, dacă nu chiar dementială. Se uită pe geam. Se bucură recunoscînd, în sfîrșit, Piața Victoriei. Fără îndoială, șoferul conducea mașina în afară din oraș, poate spre Băneasa. Cînd zări clădirea albă a Președinției Consiliului de Miniștri, spuse aproape țipînd :

— Domnilor, opriți !

— De ce ? întreabă imperturbabil Petre Duma. Vă displace cumva „limuzina" noastră ?

— Ei, na-ți-o bună, cum o să-i displacă ? ! se băgă amuzat în vorbă și căpitanul Răduță.

— Gura, Gheorghiță, i-o reteză omul de la volan, arătîndu-se fățiș nemulțumit de tonul grosolan al tovarășului său.

Madeleine înțelese, în sfîrșit, că de fapt bărbatul acela de lîngă dînsa, trecut de patruzeci de ani, cu o mustăcioară care-i întărea și mai mult ținuta aristocratică era șeful. Dar nici constatarea asta nu avu darul s-o liniștească. Izbucni iarăși :

— Domnilor, ce vreți de la mine? Nu credeți că vă depășiți atribuțiile? Știți doar ce nenorocire s-a abătut asupra mea. Vă cer să-mi respectați durerea. Opriți! Vreau să cobor!

— Poate că n-ar fi rău să fumați o țigară, îi propuse Duma. Calmează... Îmi pare rău că vă zbuciumați atît. Și-apoi, n-aș vrea să vă formați despre *noi* o părere proastă... Mai întîi, pentru că ați amintit de nenorocirea care s-a abătut asupra familiei dumneavoastră, v-aș ruga să primiți condoleanțele noastre...

— Ați fi putut s-o faceți foarte bine și mîine, la locuința mea, îl repezi ea. Mașina lăsase în urmă intersecția cu strada Arhitect Mincu, iar acum înainta spre Arcul de Triumf, luminat puternic de cîteva reflectoare. Vă cer să opriți imediat!

Cel care se recomandase Petre Duma nu schiță nici un gest, ca și cum n-ar fi auzit-o. Ba mai mult, trecu în modul cel mai firesc posibil la un alt subiect.

— Ultima oară am stat de vorbă cu Pavel la Zürich, îi explică el pe un ton familiar. Într-o cameră de hotel...

— La Zürich? exclamă Madeleine stupefiată. Acum, în vară?

— Exact! Am fost buni prieteni. Dacă nu mă înșel — și nu mă înșel, căci *noi* n-avem cum să ne înșelăm — v-a adus un frumos ceas de aur...

Madeleine își duse fulgerător mîna dreaptă la brațul stîng, apucîndu-și ceasulețul de aur, de parcă ar fi vrut să și-l ferească.

— Sărmanul Pavel! A fost un om de gust, inteligent, spiritual.

— Deduc din cuvintele dumneavoastră, găsi ea putere să vorbească, că l-ați respectat. Vorbiți prea frumos de soțul meu ca să vă bănuiesc de intenții nedemne. Dacă într-adevăr l-ați respectat, vă rog să mă respectați și pe mine. Fie că întoarceți și mă duceți acasă, fie că mă lăsați chiar aici.

În depărtare, se profila, scăldată în lumină, clădirea maiestuoasă a „Casei Scînteii".

— Sînteți de la Securitate, nu-i așa ? se încăpățînă Madeleine să afle.

— Am afirmat că l-am cunoscut pe Pavel, că mi-a fost prieten, că a fost inteligent, spiritual, dar nici o clipă n-am afirmat că l-aș fi respectat.

De pe bancheta din spate, unde șezuse un timp într-o totală muțenie, căpitanul Răduță chicoti din nou, amuzat.

— Gheorghiță ! îl apostrofă șoferul. Continuă apoi adresîndu-se femeii a cărei frunte se îmbrobonise brusc. Doamnă, Pavel Conta n-a suferit nici un accident... Pavel Conta a fost omorît.

Madeleine scoase un țipăt scurt, de groază, după care își acoperi gura cu palmele, ca țipătul să nu i se transforme în urlet. Bîigui :

— Omorît ? !

— Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul. Glasul lui Petre Duma devenise moale, compătimitor.

— Da' e îngrozitor ce-mi spuneți ! zise ea izbucnind într-un plîns sec, nervos.

— N-am avut încotro. Știu, rolul meu e cam ingrat... meseria e de vină ! În clipele astea grele, trebuie să cunoașteți întregul adevăr despre Pavel...

Madeleine încetă să mai plîngă. Presimțea că omul de la volan intenționa să-i dezvăluie lucruri dureroase, poate acea latură necunoscută a activității lui Pavel pe care o bănuia, și curiozitatea, în asemenea împrejurări, se dovedea mai puternică decît durerea provocată de accidentul mortal al bărbatului ei. Și nu se înșelă. Auzi :

— Mai de mult, în camera unui hotel din Geneva, Pavel s-a angajat să furnizeze informații unei organizații de spionaj economic. Știți ce înseamnă asta ?

Și pentru că femeia tăcea, interveni de pe bancheta din spate căpitanul Răduță

— Spionaj, egal trădare de țară...

„Sînt de la Securitate, conchise Madeleine, îndurînd cu stoicism fiecare cuvînt ieșit din gura celor doi bărbați. De ce au însă nevoie de atîtea «piruete» ?

— V-ați întrebat vreodată de unde a avut soțul dumneavoastră așa de mulți bani, adică valută, ca să vă cum-

pere atîtea cadouri de preț? Tovarășă Conta, e bine să aflați că toate aceste daruri nu și le procura din banii de diurnă. Ce economisea din diurnă cheltuia pe mici distracții — un bar, un strip-tease, poate o femeie...

— Domnule, vă cer să opriți imediat mașina!

Fîntîna Miorița rămăsese undeva în urmă și se apropiau de podul de peste lacul Băneasa.

— Și dacă nu opresc?

— Am să țip... am să sar din mașină. Răspunsul i se păru stupid, dar cuvintele se rînduiau fără voia ei în propoziții și fraze.

— Vă previn că mașina-i închisă ermetic, o lămuri cu toată seriozitatea Petre Duma. Poftim, am oprit! Coborîți!

Într-adevăr, „Warszawa" își micșoră viteza, apoi se opri lîngă bordura trotuarului pustiu. Madeleine se repezi cu toată forța asupra portierei, vrînd s-o deschidă. Efortul îi fu însă zadarnic.

— Este de prisos, tovarășă Conta, îi atrase Petre Duma atenția și ambreie.

Deodată, dincolo de pod, aproape de aeroportul Băneasa, Madeleine văzu cîțiva milițieni de la Circulație oprind pentru control autoturismele ce ieșeau din oraș și un licăr de speranță i se aprinse în suflet. Va fi, desigur, oprită și mașina lor. În momentul acela nu va ezita să coboare...

— Ascultați-mă cu luare-aminte, tovarășă Conta, o avertiză omul de la volan. Soțul dumneavoastră — cinstitul, cumpătatul, mult evidențiatul...

— ...cavaler al „Ordinului muncii" clasa a doua, aminti căpitanul.

— ...poftim, și decoratul Pavel Conta, a fost ceea ce *noi* numim un spion. Ce să-i faci?! N-a rezistat ispitelor. Mă ascultați cu atenție?

— Vă ascult, mormăi Madeleine urmărind cu satisfacție cum mașina se apropia de coloana autoturismelor oprite de milițieni. Se și vedea țîșnind către unul din ei, pentru a-i cere sprijinul. Nu voia nimic altceva decît să se vadă scăpată din mașina asta blestemată.

— Patru oameni din țara asta cunosc taina lui Pavel Conta, reprezentantul cel mai capabil al firmei „Rulmentexport". Eu, căpitanul Gheorghe Răduță, iar acum și dumneavoastră... Nu sînteți curioasă să aflați cine-i cea de-a patra persoană ?

— Cum să nu vrea ? interveni Răduță.

— Cea de-a patra persoană este aceea care l-a ucis în seara asta pe Pavel Conta.

Madeleine observă calmul șoferului la apropierea controlului și licărul de speranță i se stinse. A coborî din mașină i se părea acum a fi o curată nebunie : să ceară ajutorul miliției pentru a scăpa din mîinile celor de la Securitate...

— Oprești ? îl întrebă cel din spate pe Duma.

— Vezi bine... Nu vreau să-i supăr pe *băieți*...

„Warszawa" opri în urma unui „Renault". Madeleine se uita cu o desperare mută pe geam, în căutarea unei soluții. Îl auzi pe omul de la volan continuîndu-și gîndul și înmărmuri cu sufletul la gură :

— Pavel Conta e mort... Putem afirma că taina existenței sale a luat-o cu el acolo, sus ? Nicidecum, căci pe pămînt au rămas patru oameni care știu cauza dispariției sale, printre ei acum vă numărați și dumneavoastră. Și pentru că *noi* sîntem interesați să dispară orice urmă, vă adresăm următoarea rugăminte...

Un ofițer de miliție se apropie de mașină. Petre Duma deschise portiera și-l întîmpină întinzîndu-i actele. Un val de aer proaspăt pătrunse în interiorul mașinii și Madeleine se înfioră. Își concentră atenția în direcția ofițerului care executa controlul. Îl văzu înapoindu-i lui Petre Duma actele, ducînd apoi respectuos mîna la chipiu și spunîndu-i milităreşte :

— Să trăiți !

Abia acum pricepu Madeleine ce prostie era să facă și se întrebă cu îngrijorare cît avea să mai țină calvarul ăsta ?

— Ce s-a întîmplat ? se interesă Duma.

Ofițerul se aplecă spre portiera deschisă și-i răspunse cu o voce scăzută :

— Un accident mortal în plin centrul Capitalei... Şoferul a dispărut de la locul faptei.

— Aha ! zise Duma. E în regulă...

Ofiţerul de circulaţie duse din nou mîna la cozorocul chipiului. Petre Duma îi surîse cu înţeles. Ambreie motorul, vîrî în marş arrière, apoi, sfidînd legile circulaţiei, viră la stînga şi întoarse maşina îndreptînd-o spre oraş.

— Unde am rămas ? întrebă Duma privind zîmbitor spre Madeleine Conta. Ochii lor se întîlniră ca într-o străfulgerare.

„Pare un om serios... la vreo cincizeci de ani, îşi spuse Madeleine, care nu mai avea nici o îndoială că cei doi reprezentau Securitatea... Însă de ce toată plimbarea asta ? Am fi putut discuta şi acasă."

Ignorînd parcă ceea ce voise Duma să afle, căpitanul îl întrebă :

— Un spion care, din fondurile încasate de la stăpîni, îi cumpără daruri soţiei, nu înseamnă oare că a făcut din tovarăşa sa de viaţă un complice ?

— Desigur, îi răspunse Duma. Legea, în sensul ăsta, este foarte clară — complicitate indirectă. Era de datoria soţiei să afle provenienţa sumelor cheltuite pe cadouri ce depăşeau cu mult salariul, diurna şi primele încasate legal de către soţ.

Madeleine asculta cu capul în piept. „Ce ciudat ! Pavel, spion ! Complicitate indirectă... În fond, ce vor de la mine ? De ce mă iau pe căi atît de ocolite ?"

Ca şi cînd i-ar fi înţeles frămîntarea, Duma îi vorbi iarăşi :

— Tovarăşă Conta, nu vrem să vă facem nici un rău, dorim doar să vă eliberăm de povara unui eventual act de acuzare. Sîntem informaţi că există o casetă. Bineînţeles, a soţului dumneavoastră. În ea se găsesc acte ce ne interesează... Dorim ca aceste documente să ne parvină...

În mintea Madeleinei se făcu dintr-o dată lumină : revăzu în gînd apartamentul răvăşit de mîini străine şi o primă legătură se înfiripă între ceea ce găsise acasă şi

călătoria ei stranie. Deci căutaseră caseta și n-o găsiseră. Nu dibuiseră ascunzătoarea de sub șifonier.

— Tovarășă Conta, vrem caseta! Mai exact, conținutul ei. Asta vă va reda liniștea de care aveți atîta nevoie. Vă asigurăm că, din clipa în care ne veți da caseta, nimeni n-o să vă mai deranjeze, nimeni n-o să vă mai amintească de faptul că ați fost soția unui spion. Am fost clar, tovarășă Conta?

Străbăteau Șoseaua Kiseleff apropiindu-se de Arcul de Triumf. Pe Madeleine Conta cuvintele „soția unui spion" o înghețaseră. Omul de la volan aștepta un răspuns, iar ea, de parcă ar fi valsat minute în șir și deodată s-ar fi oprit, nu știa în ce direcție s-o apuce.

— Am fost clar, tovarășă Conta? repetă Petre Duma.

— Da, bîigui ea. Își simțea gura uscată. Numai că... Tăcu îngîndurată și prinse, în neștire, să-și umezească buzele. „Ce-i venise să rostească cuvintele «numai că»"?

— Vă ascult! veni îndemnul lui Duma.

„E clar, sînt pusă la încercare, se zbătea Madeleine în plasa propriilor gînduri. E drept, Pavel îmi aducea cadouri... era și normal să-mi aducă. Și nu era el singurul bărbat plecat peste hotare care aducea daruri soției... Mai întîi trebuie să văd ce se ascunde în caseta pe care ei au căutat-o și n-au găsit-o."

— Ascultîndu-vă, vorbi ea, în sfîrșit, m-am întrebat dacă nu cumva sînteți dumneavoastră cei care, în absența mea de acasă — căci am fost chemată la Spitalul de urgență — ați intrat în vilă și mi-ați percheziționat apartamentul.

— Cum, cum?! Nu pricep! exclamă Petre Duma sincer nedumerit de cele auzite.

În ciuda oboselii, Madeleine sesiză reacția „șoferului" și, în mod inexplicabil, încercă o bucurie răutăcioasă. O clipă, din pricina asta, se simți chiar mai puternică decît omul de la volan.

— După accident, se apucă Madeleine să explice, am fost chemată la Spitalul de urgență. Cînd m-am întors acasă, am constatat că cineva mă vizitase și-mi devastase casa.

Petre Duma frînă brusc şi se răsuci cu tot trupul său vinjos spre femeie.

— Să nu-mi spuneţi că aţi constatat dispariţia casetei...

În semiobscuritatea autoturismului, Madeleine îl văzu bine pentru întîia oară — o faţă aproape dreptunghiulară — deloc speriată în clipa aceea, aşa cum îşi închipuise ; un nas drept, frumos ; o mustăcioară desuetă deasupra unei guri energice.

— Din păcate, a dispărut, răspunse ea.

— Bine, da' nu mi-aţi spus nimic de treaba asta ! sări şi căpitanul Răduţă.

— Ce era să vă spun ? ! Vă văd pentru întîia oară ! Mi-aţi spus că sînteţi de la Miliţie şi nu de la Securitate... Mai ştiam că Pavel îmi ascundea conţinutul casetei... Cum era să vă reclam dispariţia unei casete care nu ştiu ce cuprindea ?

Madeleine Conta nu minţea ; într-adevăr, Pavel nu-i ascunsese taina existenţei casetei, ci numai a conţinutului.

— Sînteţi sigură ? stărui Petre Duma.

— Dealtfel, tovarăşul căpitan poate să vă confirme cum arată casa şi că, la un moment dat, am crezut că hoţul mai era în casă.

— Da, aşa e, confirmă căpitanul Răduţă fără plăcere. Îşi aprinse o ţigară, apoi se aplecă înainte, de parcă ar fi dorit să ajungă la urechea lui Duma. Am găsit-o speriată. M-a obligat să scot pistolul şi să mă uit în baie, dacă nu cumva hoţul era ascuns acolo... Şifonierul era deschis, lucrurile răvăşite...

— De ce-mi spui asta tocmai acum ? se mînie Petre Duma.

— N-am prea acordat atenţie acestui amănunt, se scuză Răduţă.

„Am uitat de casetă, îşi spunea Madeleine, n-am apucat să controlez, să văd dacă mai e sau nu acolo... Poate că într-adevăr a fost furată."

— Într-un cuvînt, tovarăşă Conta, i se adresă omul de la volan cu vocea sa de gheaţă, vă menţineţi declaraţia ?

— Care declarație? întrebă ea nedumerită.

— Cu privire la dispariția casetei.

— Desigur, era în intenția mea să chem Miliția, să reclam că am găsit casa răvășită și că cineva mi-a furat caseta.

Își regăsise stăpînirea de sine, iar vorbirea-i era calmă și curgătoare.

— Acum nu mai e necesar să reclamați... Am reținut *noi* totul, o asigură Petre Duma înnegurat. Apăsase pe accelerator, iar mașina prinsese viteză. O bucată bună de drum o străbătură în tăcere.

„Le-am încurcat socotelile, gîndea Madeleine. Știu și eu dacă procedez bine?... Dacă totuși caseta n-a fost furată?"

— Tovarășă Conta! i se adresă Duma pe un ton amenințător, care putea să însemne: „Bagă de seamă, cu noi nu te joci!"

— Ce vreți de la mine? Vorbiți-mi direct, propuse ea, socotind că i-ar fi de folos să se despartă de cei doi ofițeri de securitate în condiții cît mai bune. În așteptarea răspunsului, își înălță fruntea și-și scutură cochet părul. Simți cum Petre Duma o iscodea cu coada ochiului.

— Deocamdată nu vă cerem decît să vă țineți gura... Nu ne-am văzut... nu v-am întrebat de nici o casetă. O vorbă dacă scoateți, ne puteți pune în primejdie un întreg plan de mare importanță statală... Ați înțeles, stimată doamnă Conta?

— Totuși, ce-i cu povestea asta cu darurile, cu spionajul?

— Veți afla totul la timpul cuvenit, îi făgădui Petre Duma. Pînă atunci, vă cerem o totală discreție... Doamnă, n-o să vă lăsăm chiar în fața casei...

— Lăsați-mă oriunde, numai lăsați-mă! ceru ea cu o desperare atît de sinceră, încît omul de la volan se înveseli.

— Nici așa să n-o luăm, tovarășă Conta. Vă închipuiți chiar că noi ăștia de la Securitate sîntem niște necioplîți?

3

Maşina o lăsă la vreo cincizeci de metri de locuinţă. Madeleine rămase locului, pînă ce o văzu dispărînd în noapte. Brusc, o înecă un plîns nervos şi privi stingherită în stînga şi în dreapta sa: strada era pustie. Porni agale spre casă, despovărată de coşmarul trăit în preajma celor doi bărbaţi, însă ameţită de foame, de sete, de o sfîrşeală cumplită.

Deodată, aşa cum păşea cu un pas egal, desluşi prin pînza lacrimilor silueta unui bărbat înalt şi suplu ce venea grăbit spre dînsa. Se opri speriată dar, în momentul următor, alergă spre dînsul aruncîndu-se în braţele ce se întinseseră pentru a o cuprinde:

— Alec, dragul meu! izbucni ea adunîndu-se toată la pieptul bărbatului. Alec!... Alec!

— Mad, am aflat... ştiu totul, şopti el.

— Alec, iubitule!

— Ţi-am telefonat în cîteva rînduri. Nu mi-a răspuns nimeni şi atunci m-am gîndit să trec pe la tine...

— De-ai şti, Alec, cît sînt de nenorocită! se văită ea ca un copil răsfăţat.

Bărbatul o cuprinse tandru pe după umeri şi o conduse spre casă. Ea îi şopti:

— Ce bine că eşti aici!

— Ţi-am dat telefon, îi explică el din nou. Nu mi-ai răspuns. Atunci m-am gîndit să trec pe la tine... nu te-am găsit acasă... Ai plecat şi ai lăsat luminile aprinse... Am stat şi te-am aşteptat.

Se opri în dreptul porţii. Într-adevăr, Madeleine lăsase luminile aprinse, ceea ce contrasta puternic cu bezna lipită de ferestrele celorlalte case. Constatarea asta îi aminti de cele petrecute nu cu mult în urmă, de avertismentul lui Petre Duma la despărţire şi un fior îi străbătu trupul.

— E tîrziu. Unde ai fost pînă la ora asta? O apucă familiar de bărbie şi-i înălţă capul.

— Nici eu nu ştiu pe unde am fost...

— Ţi-e răcoare, tremuri... Să intrăm în casă.

— Nu, nu, se retrase ea, îngrozită de propunerea lui Alec.

— Madeleine, uită-te în ochii mei, îi vorbi el cu acea căldură în glas care ei îi plăcea atît de mult. Oricui i se poate întîmpla... Sînt aici... Nu ești singură...

— Taci, te rog, taci! îl imploră ea. Nu știi nimic.

— Ce ar trebui să știu, iubito?

— Taci! continuă ea să-l implore în șoaptă.

— Bine, Madeleine, dacă tu vrei așa, nu intru. O să aștept însă la poartă, pînă ce o să te văd intrînd în casă.

Madeleine se lipi deznădăjduită de pieptul său puternic, murmurînd:

— Alec, dragul meu, o vreme n-o să ne mai vedem, n-o să ne mai întîlnim.

— De ce? își arătă el nemulțumirea. Înțelese însă imediat că greșise și încercă să-și repare greșeala continuînd împăciuitor:

— Bine, Mad, o să te ascult, o să fac așa cum îmi ceri,

— Sînt tare nenorocită, Alec!

— Te iubesc, e tot ce pot să-ți răspund.

Ea se desprinse din îmbrățișarea lui, deschise poarta, urcă cele cinci trepte, apoi intră în casă, fără să se mai uite în urmă.

Bărbatul însă mai rămase un timp în fața clădirii și, numai după ce zări conturîndu-se silueta amantei sale prin transparența perdelelor de la ferestre, se decise să plece.

4

Bătăile inimii i se întețiseră, mîinile îi tremurau. Madeleine găsi cu greu cheile. Deși știa că-l lăsase pe Alec la poartă, i se făcu deodată frică; i se părea că cineva, de dincolo de ușă, îi pîndea intrarea. Din pricina surescitării nu izbutea să potrivească în broască cheia Yale. În cele din urmă reuși, descuie și intră. Nimeri pe neașteptate în baia de lumină a apartamentului și, numai în clipa aceea, simți cît îi era de sete. Trînti ușa și se îndreptă aproape alergînd spre bucătărie. Din mers își

lepădă haina taiorului, abandonînd-o neglijent pe un fotoliu. Păstra în permanență la frigider cîteva sticle de „Pepsi". Goli una pe nerăsuflate, chiar acolo lîngă frigider; a doua o sorbi fără grabă, cu ochii închiși, savurînd-o. După ce își potoli setea, Madeleine reveni în dormitor și rămase în mijlocul încăperii cu ochii pironiți pe șifonierul deschis, de parcă ar fi vrut să-i arate că îndrăznea să-l înfrunte cu dispreț. Își azvîrli din picioare pantofii. Apoi, amintindu-și parcă de ceva, se apropie de fereastră și cercetă strada. Alec plecase de la poartă. Pe stradă, nici țipenie de om. Lăsă storurile. În dormitor, tăcerea nopții se făcu și mai apăsătoare. Madeleine reveni la șifonier și se opri în dreptul lui, ca în fața unui adversar cu care trebuia să se înfrunte. Îi zîmbi în neștire, provocator, apoi înaintă hotărîtă să-l „înfrîngă". Căută un unghi potrivit de unde ar fi reușit să clintească șifonierul din loc. Își vîrî umărul cu braț cu tot în despărțitura dintre perete și „adversar". Se încordă. Spre surprinderea sa, datorită parchetului ceruit, izbuti destul de ușor să depărteze puțin șifonierul de perete. Îl împinse pînă ce ochii ei injectați de oboseală desluşiră o scrijelitură știută numai de ea și de Pavel. Își șterse fruntea nădușită, apoi se lăsă imediat în genunchi și, înainte de a se apuca de lucru, mai privi o dată semnul. Se mohorî. Își dădea seama că nu alesese calea cea mai fericită, că ar fi fost mult mai loial să-i invite pe cei doi ofițeri de securitate la ea acasă și să le dezvăluie ascunzătoarea. Nici acum n-ar fi fost prea tîrziu, dar cei doi o abandonaseră fără să-i lase un număr de telefon. Constatarea asta o încurajă să se apuce de lucru. Smulse mai întîi din lamele parchetului un triunghi ce se unea cu stinghia de la marginea de jos a peretelui, după care desprinse cu ușurință alte zece lame, pînă ce ascunzătoarea își dezvălui taina. La vederea casetei, Madeleine izbucni într-un rîs nervos. Era, care va să zică, acolo. Nu fusese dibuită. După ce cu dosul palmei își șterse sudoarea de pe frunte, luă caseta de mîner și o trase afară încetișor, cu prudență, ca pe un obiect exploziv. O găsi prea grea pentru dimensiunile sale, ceea ce-i ațîță și mai mult cu-

riozitatea. Se ridică şi se aşeză istovită pe marginea studioului, cu caseta în poală. Cercetînd-o, îşi aminti deodată că singura cheie a casetei se afla în permanenţă asupra lui Pavel. Ochii i se făcură mici şi răi. Zădărnicia efortului iscă în sufletul ei un val de ură împotriva soţului decedat. Ideea cu cheia fusese tot a lui, ea nu se împotrivise ; nici n-avea de ce. Era caseta lui şi numai a lui. Îi spusese atunci : „Uite, Mad, caseta o ascund aici. Cheia însă rămîne la mine". Caseta, cheia o lăsaseră atunci indiferentă. Acum însă, cînd Pavel nu mai trăia, cînd *cei doi* i-au vorbit cît se poate de clar de activitatea de spionaj a fostului ei soţ, înţelegea cît de mult greşise. Trebuia... era chiar de datoria ei să afle, cu orice preţ, ce ascundea Pavel în casetă. „Cum de nu i-am cerut niciodată nici o explicaţie ?" Tîmplele-i zvîcneau dureros. Simţi izvorîndu-i prin porii pielii o sudoare usturătoare, neplăcută. Se îngreţoşă : avu brusc senzaţia că ţinea în poală o mortăciune urît mirositoare. Se repezi să pună caseta la loc în ascunzătoare. Lucra cu o înfrigurare de parcă cineva ar fi zorit-o din urmă. Cînd termină, rămase dezorientată, căutînd un punct de sprijin. „Doamne !" îi răsună exclamaţia în liniştea încăperii. Apoi, ca un animal bolnav ieşit în cîmp să-şi caute buruiana tămăduitoare, se îndreptă clătinîndu-se spre baie, scoase dintr-un dulăpior un plic cu somnifere şi înghiţi o bulină cu puţină apă. Se înapoie în dormitor şi după ce stinse luminile, se aruncă pe studio aşa îmbrăcată cum era, căutînd refugiul în somn.

III
SERVIETA NEAGRĂ

1

De cînd își pierduse soția, răpusă de o boală neîndurătoare, colonelul de securitate Panait luase obiceiul să zăbovească mult după terminarea programului, în liniștea nocturnă a biroului.

La ora cînd Madeleine Conta căzuse într-un somn adînc, colonelul încă se mai afla la postul său de comandă, continuînd să studieze unul și același dosar, deschis de curînd împotriva unui ins bănuit de a fi transmis secrete de stat unui străin în trecere prin România. Din punctul de vedere al lucrătorului operativ, afacerea era ca și încheiată ; el însă considera că probele acuzatoare nu erau îndeajuns de concludente. De aceea și întîrzia să ceară Procuraturii lansarea unui mandat de arestare împotriva celui în cauză. În cele din urmă, împinse dosarul de o parte și rămase cu privirile ațintite în gol. Simțea cum osteneala, ca o otravă dulce, i se răspîndea în tot corpul. S-ar fi cuvenit să se ridice, să încuie și să sigileze „Fichet"-urile, iar apoi să plece acasă. Dar imaginea locuinței pustii îl îngrozea. „Poate că ar trebui să mă mut, își spuse, poate că atunci mi-ar veni mai ușor..." Se ridică nehotărît din fotoliu și se apucă să-și strîngă alene hîrtiile de pe birou, cînd telefonul „albastru" sună asurzitor de puternic. „La ora asta ! ?" se minună colonelul ridicînd receptorul.

— Alo, da !

— Tovarăşul Panait ? îl întrebă glasul unui bărbat.

— Eu în persoană...

— „Blondul“ vă deranjează...

— Bănuiesc că ai să-mi comunici ceva important dacă-mi telefonezi la ora asta.

— Nu ştiu cît este de important, răspunse prompt celălalt, vă las pe dumneavoastră să apreciaţi. Eu nu-mi fac decît datoria.

— Te ascult, „Blondule“ ! zise Panait luînd de pe birou un pix cu pastă roşie şi pregătindu-se să noteze de va fi nevoie.

— Să ştiţi că, mai întîi, v-am căutat acasă, încercă „Blondul“ să se explice. Nu v-am găsit.

— Lasă asta ! Treci la subiect...

— Tovarăşe colonel, în cadrul obiectivului unde lucrez, s-a petrecut un fapt pe care am socotit că trebuia să vi-l aduc la cunoştinţă încă în noaptea asta.

— E atît de grav ?

— Nu ştiu... Dumneavoastră o să apreciaţi... Astă seară, în jurul orei 19, un funcţionar superior de la „Rulmentexport“ a fost lovit mortal de o limuzină care apoi a dispărut.

Deziluzionat de natura informaţiei, ofiţerul se pregătea să-l ia la rost pe „Blondul“ ; cînd auzi însă numele celui accidentat, renunţă la intenţie.

— Pavel Conta ai zis ?

— Exact, tovarăşe colonel...

— Stai o clipă ! zise Panait. Lăsă receptorul jos, deschise agenda cu însemnări cotidiene la ziua curentă. Găsi, printre altele, următoarea însemnare : „Căpitanul Lucian raportează Pavel Conta de la «Rulmentexport» solicită urgent o audienţă. Aprobat audienţa pentru mîine, 15 septembrie, ora 8“.

— Şi ce ştii despre el ? întrebă Panait încreţindu-şi fruntea.

— Că nu de mult s-a întors din străinătate...

Ascultîndu-l, Panait încercă să-şi amintească figura „Blondului“, însă din pricina oboselii nu izbuti.

— Bine, „Blondule", am reţinut informarea. Mai ai ceva ?

— Nu.

— Atunci, noapte bună !

După ce liniştea nocturnă a cabinetului se întregi, colonelul se întrebă dacă era sau nu cazul să-i telefoneze lui Lucian şi să-l pună la curent cu informaţia primită. „O fi dormind băiatul... doar are nevastă... copil". Nu rezistă ispitei. Îi răspunse chiar Lucian şi, judecînd după vocea sa limpede, deduse că apelul nu-l trezise din somn.

— Cu ce te îndeletniceai, căpitane, la ora asta ? îl întrebă Panait fără nici o altă introducere.

— Mă uitam şi eu la ceas, tovarăşe colonel, şi-mi spuneam că dacă în cinci minute şeful nu mă sună, pot să mă culc liniştit.

Panait schiţă un zîmbet obosit : niciodată, băiatul ăsta, ca şi Frunză, de altfel, nu-şi pierdea umorul.

— Lia doarme ?

— E de gardă, răspunse Lucian.

— Căpitane, ţi-am aprobat ca mîine dimineaţă la opt să-l primeşti în audienţă pe Pavel Conta.

— Exact.

— Tipul n-o să mai poată veni...

— De ce ?

— Pentru simplul motiv că a suferit un accident mortal...

— Tocmai îmi lipsea un somnifer, tovarăşe colonel.

— Lasă, lasă, ştiu eu că ai un somn bun, de om sănătos... Ce ştii despre Pavel Conta ?

— Doar atît, că este unul dintre voiajorii „Rulmentexport"-ului şi că-i foarte bine cotat. Am să-l rog pe „Blondul" să...

— Păi să ştii că „Blondul" mi-a comunicat acum cinci minute de accident.

— Ce-mi ordonaţi ? întrebă Lucian şi se vedea că-i gata să sară din pat şi să pornească imediat oriunde i s-ar fi cerut.

— Deocamdată, nici un ordin... Ţi-am dat doar o temă de meditaţii — ştiam că duci lipsă de ele — iar noaptea

e un sfetnic bun. După spusele „Blondului", Pavel Conta a fost lovit de o mașină care a dispărut de la locul faptei... Cred că ar fi bine ca mîine dimineață să iei legătură cu cei de la circulație... Frunză s-a întors și el de pe teren... Dacă ai nevoie... ia-l, e omul tău.

— Am înțeles, să trăiți! reacționă Lucian care deslușise tonul ironic din ultimele cuvinte ale șefului.

— Poate nu-ți convine să mai colaborezi cu Frunză, spune-mi, că-ți dau pe altcineva.

— Tovarășe colonel, tare mi-e teamă că nu mă mai pot despărți de el... cred că vom fi împreună și ca pensionari și ne vom odihni pe aceeași bancă din Cișmigiu...

— Să-mi indicați și mie banca, că poate mă pripășesc și eu pe acolo, glumi Panait.

— Cu vreo misiune, tovarășe colonel?

— Bunăăă! Ei, căpitane, și acum somn ușor... Aștept primele tale rapoarte.

— Rapoarte?! se miră sincer Lucian.

— Așa presimt, nu știu de ce, că vor fi multe rapoarte în afacerea asta. Sărut-o pe Lia din partea mea... Noapte bună!

Panait lăsă să-i cadă ușor receptorul din mînă. „Da! suspină el. Ei, și-acum?" Se posomori. Acum chiar că trebuia să plece acasă, oricît de greu i-ar fi venit. Începu să-și adune plictisit hîrțoagele, să le încuie în „Fichet". Mișcările-i erau încete și fiecare minut în plus cîștigat acolo, între pereții biroului, îi dădea o senzație bizară de luptă cu moartea, pe care numai astfel izbutea s-o țină la distanță; și nu era vorba de o moarte biologică, ci de una morală, ce te poate metamorfoza pe nesimțite într-un cadavru viu. După ce aplică ultimul sigiliu, mai zăbovi cîteva minute, rememorîndu-și convorbirea cu Lucian. Un surîs nostalgic îi înflori în colțul gurii. Își amintise de începuturile colaborării lor, de acel prim dosar „Cazul R-16", de primele bucurii și înfrîngeri. Cîte primăveri trecuseră de atunci! Lui Lucian, dosarul „spionului fantomă" i-a scos-o în cale pe Lia, o fată bună, cu care s-a și însurat. Numai nătărăul de Frunză continua să reziste pe poziții, refuzînd să se însoare. „De ce nu te căsătorești, căpitane?" l-a luat într-o zi la zor. „La ce bun, tovarășe colonel? i-a răspuns cu aerul

său de mucalit. Ca burlac mă simt mai liniştit. În meseria noastră, oricînd un glonte se poate lua de capul tău." „Dar Lucian cum de s-a căsătorit?" „Înseamnă că un glonte totuşi s-a luat de capului lui" — a glumit Frunză. Da, Frunză, ofiţerul acesta curajos, se complăcea într-o solitudine perfectă, în timp ce Lucian îşi întemeiase o familie, iar Lia, soţia sa, nu-şi mai putea imagina existenţa cotidiană în afara emoţiilor provocate de activitatea bărbatului. „Ei, e timpul să pleci," se îmbărbătă colonelul şi se îndreptă fără chef spre uşă.

2

În picioare, Frunză urmărea fumînd convorbirea telefonică a lui Lucian, prietenul şi superiorul său, cu cei de la Serviciul circulaţie.

— Bine, bine, aproba într-una Lucian, făcîndu-i în acelaşi timp semn lui Frunză să-şi stingă ţigara, iar acesta se prefăcea că nu-l înţelege. Bine... E opt fără un sfert... La opt sîntem la dumneavoastră. Să trăiţi!

Lucian puse receptorul în furcă, se ridică din fotoliu şi, asemenea unui părinte care-şi surprinde progenitura fumînd, se îndreptă indignat spre Frunză, îi luă autoritar ţigara din mînă strivind-o victorios într-o scrumieră.

— Te-am rugat de atîtea ori, îşi dojeni el prietenul, şi tot de atîtea ori mi-ai făgăduit că n-o să mai fumezi pe teritoriul ăsta.

— Gata! Gata! ripostă Frunză şi-şi ridică braţele sus. Uite, mă predau. Jur că n-o să mai fac... Da' şi tu trebuie să juri că o să dai afară scrumiera... să ştii că scrumiera te îmbie.

— O să ne repezim pînă la Miliţia Capitalei, îl informă Lucian.

Frunză îşi arătă scepticismul.

— Crezi că accidentul ăsta merită osteneală din partea noastră?

— Merită, nu merită, există un ordin. Şi-apoi, orice ai spune, condiţiile în care Pavel Conta şi-a găsit moartea îmi dau de gîndit.

— Ție, căpitane, orice îți dă de gîndit, nu se putu stăpîni Frunză să nu-și ia prietenul peste picior. Răsfoiește Buletinele și o să vezi cîte accidente se produc zilnic în București, în țară... Și în multe, chiar foarte multe cazuri, cei vinovați dispar de la locul faptei.

— Nu te contrazic, băiete. Recunosc că mie orice îmi dă de gîndit. Lucian făcu o pauză. Ochii săi negri, pătimași, sclipiră ironic. Uite, pînă și mecanismul gîndirii tale... Și-acum, lăsînd gluma de o parte, te informez că victima...

— ...adică Pavel Conta...

— Exact. Ne-a solicitat o audiență...

— Cînd ?

— Ieri, iar astăzi, la ora 8, urma ca eu, secondat de tine, să-l ascultăm...

— Ei, atunci se schimbă calimera, fu de părere Frunză, însă Lucian nu putea să-și dea seama dacă rostise aceste cuvinte serios sau în zeflemea. Îmi dai voie să fumez ?

— Nu !

— Of ! răbufni Frunză disperat. Abia aștept să fiu transferat într-un colectiv de... fumători. Scoase o țigară, o duse la gură, lăsînd-o neaprinsă. Rămase gînditor, de parcă ar fi reflectat la propriul său gest. Văzîndu-i disperarea, Lucian îi întinse punga sa cu bomboane îndemnîndu-l :

— Ia și tu una de mentă !

— Nu, mulțumesc, îl refuză Frunză. Bomboanele de mentă sînt pentru cei însurați și ținuți sub papuc... Știi ce nu prea înțeleg eu ?

Deși ar fi vrut să-i răspundă la ironie, Lucian înțelese din felul în care prietenul își accentuase ultimele cuvinte că acum, într-adevăr, voia să abordeze o chestiune serioasă de lucru, și-și înghiți replica. Nu se înșelase :

— Acceptînd că între cererea de audiență a lui Pavel Conta și tragicul său accident ar exista vreo legătură, nu înțeleg logica celui ce a provocat accidentul.

Lucian luă o bomboană și-i ceru să continue, arătîndu-i că era dornic să-i asculte speculația pînă la capăt.

— Să presupunem că autorul accidentului a aflat într-un fel sau altul de hotărîrea lui Conta de a sta de vorbă cu noi şi s-a alarmat în cel mai înalt grad. N-a mai avut altă cale de a ieşi din situaţie decît prin înscenarea unui accident mortal, cu scopul de a-l lichida pe Conta. Alegînd calea asta, n-a făcut decît să ne alarmeze pe noi şi să ne determine să acţionăm în consecinţă, conchise Frunză jucîndu-se nervos cu ţigara. Există atîtea mijloace moderne de lichidare fără urme...

Lucian îi dădu dreptate :

— Nu-i lipsit de interes ceea ce susţii tu, eu însă aş propune ca, deocamdată, să lăsăm speculaţiile şi să ne *mişcăm* pînă la Miliţia Capitalei. Cred că cei de la Circulaţie au ce să ne spună... Ne interesează, mai întîi, datele concrete ale accidentului. Îl cunoşti pe căpitanul Mincu ?

— Nu...

— Ei bine, cu dînsul trebuie să stăm de vorbă... Îşi luă prietenul de braţ şi-l conduse spre ieşire. Să mergem, omu ne aşteaptă.

Într-adevăr, erau aşteptaţi. Căpitanul Mincu, un bărbat înalt, uscăţiv, cu o faţă prelungă, măslinie, îi întîmpină cu interes şi simpatie.

— N-am colaborat niciodată cu cei de la Securitate, simţi el nevoia să se explice. Poftim, poftim ! Luaţi loc !

Ochii lui de un albastru închis, adumbriţi din pricina nopţilor nedormite, erau într-o continuă mişcare, de parcă s-ar fi aşteptat să fie atacat simultan din toate colţurile.

Se aşezară tustrei în jurul unei mese pe care se găsea un dosar — după toate aparenţele, pregătit să-şi înceapă existenţa penală.

— Fumaţi ? întrebă Mincu amabil întinzînd celor doi pachetul de „Carpaţi".

— Eu da, se grăbi Frunză să răspundă. În schimb, tovarăşul căpitan Lucian preferă bomboanele de mentă...

— Nu-i rău ! Nu-i rău ! exclamă gazda, aprinzîndu-şi ţigara.

Lucian îl căută din priviri pe Frunză, dar acesta trăgea din ţigară, prefăcîndu-se a fi atras de tot ce făcea gazda.

— Să începem, de la A, propuse Mincu. Accidentul s-a produs între orele 19,30 şi 19,45. În nici un caz nu după ora 20. După cîte îmi dau seama, personalitatea victimei vă este cunoscută...

Lucian dădu din cap afirmativ, deşi nu ştia mai nimic despre ceea ce căpitanul de miliţie considera „personalitatea victimei".

— Ca să vă fie şi mai clar cum s-a produs accidentul, o să vă prezint schema făcută la locul nenorocirii...

Vocea plăcută, caldă, plină de inflexiuni a lui Mincu te îndemna la ascultare. Iscodindu-l, Lucian observă că ofiţerul îşi purta uniforma cu o distincţie ce-i amintea de un general în timpul unei expuneri. Îl văzu întinzînd pe suprafaţa mesei o coală de hîrtie pe care o mînă sigură desenase cu creionul schema accidentului.

— Mi-aş îngădui să vă atrag atenţia, continuă Mincu, asupra unor particularităţi. În primul rînd, *întunericul*. Sîntem la mijlocul lui septembrie şi ziua s-a micşorat binişor. În al doilea rînd, sinuozitatea *străzii*. Scoase pixul dintr-unul din buzunarele vestonului şi-i plimbă vîrful pe schema desfăşurată sub ochii celor doi ofiţeri de securitate. Observaţi ! În acest punct, strada Lungă formează un cot cu un unghi foarte mic. Săgeata indică direcţia în care a mers victima. Ieşind din sediul întreprinderii „Rulmentexport", situată pe strada Lungă, Pavel Conta a mers o bucată de drum pe trotuarul stîng. Cînd a ajuns în dreptul tutungeriei — marcată pe schemă cu un patrat — a dat să traverseze strada în diagonală — urmăriţi liniile frînte... În momentul cînd nu mai avea decît aproximativ doi metri pînă la bordura trotuarului drept, l-a ajuns din urmă un autoturism în plină viteză, care, deşi a luat curba dintr-un unghi greşit, nu l-a lovit aşa cum s-a crezut aseară...

Căpitanul Mincu sesiză schimbul de priviri dintre cei doi ofiţeri de securitate şi tăcu.

— Interesant... aprecie Lucian îndemnîndu-l astfel să-şi continue expunerea.

Frunză risipi fumul cu mîna, strivi înciudat parcă mucul ţigării, apoi întrebă direct :

— Atunci cum s-a produs moartea lui Conta ?

— Cercetările noastre s-au desfăşurat la lumina reflectoarelor. La început, am crezut că a fost lovit de aripa dreaptă a caroseriei şi proiectat pe trotuar. Victima a fost transportată la Spitalul de urgenţă, acolo s-a constatat că nu avea nici o leziune corporală provocată de maşină.

— Deci victima mai trăia încă în momentul transportării la spital ? voi Frunză să afle.

— Simţind, probabil, apropierea maşinii, îşi reluă căpitanul Mincu raportul, Conta a vrut să se ferească şi a făcut un salt care i-a fost fatal. Priviţi pe schemă — cercul mic reprezintă un cub de piatră de la bordura trotuarului. Acest pietroi are o latură ieşită în afară, cu vreo opt centimetri deasupra nivelului trotuarului. Pavel Conta s-a împiedicat de pietroi şi a căzut pe caldarîm, lovindu-se — priviţi cercul acesta mare — de zidul unei clădiri. Rezultatul : fractură a bazei craniene. A murit înainte de a fi pus pe masa de operaţie datorită unei puternice hemoragii interne.

Frunză se uită la Mincu cu acea înfăţişare a omului eliberat de o grea răspundere, dornic de a-i accepta concluzia. Zise :

— Iar conducătorul autoturismului, ştiind că nu l-a lovit, n-a mai găsit cu cale să oprească... Pur şi simplu, omu' nu s-a simţit vinovat...

Lucian înţelese unde bătea colaboratorul său. „Face pe şmecheru', îşi zise, vrea de fapt să-mi atragă atenţia că ne-am alarmat degeaba, că maşina n-a urmărit să-l lovească pe Conta şi că accidentul n-are nici o legătură cu audienţa. Hoţomanu', s-ar putea să aibă dreptate."

— Cu siguranţă că aşa s-au petrecut lucrurile, îi confirmă Mincu supoziţia. Şoferul l-a văzut pe Conta ferindu-se, poate că l-a văzut şi cum s-a împiedicat. Zic poate, căci ieşind din curbă, i-a fost ceva mai dificil — să nu uităm nici întunericul — să desluşească exact ce i s-a întîmplat pietonului. Ceea ce nu înseamnă că nu era de datoria lui să oprească, să constate dacă era nevoie de un prim-ajutor... În această privinţă, legile sînt clare.

Lucian, care deţinea mai de mult un permis de conducător auto, enumeră, ca pentru sine, infracţiunile.

— Viteză la curbă... n-a oprit... n-a acordat ajutor...

— Nu greșiți, îl măsură Mincu, satisfăcut că noua sa cunoștință cunoștea regulile circulației. În același timp însă mai trebuie să reținem că nici Pavel Conta n-a traversat strada regulamentar. Vrînd parcă să fie mai convingător, ofițerul de miliție luă pixul și indică din nou pe schemă liniile frînte ce indicau modul în care victima traversase strada. Nu e o arteră cu circulație intensă, totuși Pavel Conta, ca pieton, a greșit traversînd drumul în diagonală fără să se asigure.

— Cum stați cu martorii?

Mincu zîmbi stingher, întocmai ca un școlar luat prin surprindere de profesor. Înălță din umeri, își desfăcu larg brațele, exprimîndu-și astfel dezolarea, după care și le așeză cuminte pe masă.

— Vedeți, problema martorilor rămîne încă deschisă. Tăcu brusc. Apucă dosarul, îl deschise, vru să citească un act, se răzgîndi, închise dosarul și, ridicîndu-și privirile, urmă: Avem doi martori oculari. Primul e tutungiul Matei Stavru; din dugheana lui l-a văzut pe Pavel Conta traversînd, a mai văzut mașina țîșnind. De altfel, el a telefonat la Salvare, la Evenimente...

Ascultîndu-l, Lucian se vedea nevoit să-i dea dreptate lui Frunză. De fapt, nu se întîmplase decît un stupid și banal accident de mașină. Printr-o simplă coincidență, i-a căzut victimă Pavel Conta. Începu să se joace cu carnețelul de însemnări.

— Ceva date despre mașină aveți? întrebă Frunză deodată. Curiozitatea acestuia îl miră pe Lucian, căci își închipuise că dosarul nu-l mai interesa pe prietenul său.

Mincu oftă, de parcă ar fi vrut să se scuze:

— Cel de-al doilea martor e un puști de nouă ani — Viorel Dobrin. Tocmai ieșea din curtea casei de la nr. 21 — locuiește acolo — cînd a văzut, după spusele lui, totul. Saltul lui Conta, căzătura, mașina care a virat la stînga și a dispărut în noapte. Viorel Dobrin susține că a văzut mașina foarte bine... că se pricepe la mărcile autoturismelor. „Era, declară el, o mașină de culoare închisă, un «Mercedes» cum au miniștrii". Am repetat textual cuvintele martorului. Deci asta ar fi, *deocamdată*,

declaraţia cea mai preţioasă : o limuzină de culoare închisă, un „Mercedes".

— Aţi spus *deocamdată*, interveni Frunză. De ce? Aveţi în vedere şi alţi martori, alte surse ?

— Da, pentru că astăzi chiar o să apară în „Informaţia Bucureştiului", la rubrica noastră, un apel către cei care, eventual, au zărit limuzina pe strada Lungă şi ne pot oferi amănunte suplimentare. Într-un cuvînt, cercetările noastre nu se opresc aici...

Frunză se arătă mulţumit de răspunsurile primite. Întîlni privirea vie, sfredelitoare, a lui Lucian şi-şi mărturisi simţămintele :

— Sînt edificat...

— Eu încă nu, îi replică Lucian mai mult din spirit de frondă decît din convingere.

— E o stradă pe unde se scurg zilnic multe „Mercedes"-uri ministeriale, continuă Mincu ignorînd schimbul de priviri şi de cuvinte dintre cei doi ofiţeri de securitate. N-ar fi de loc exclus ca Viorel Dobrin să aibă dreptate...

Lucian puse o nouă întrebare :

— La ce distanţă de sediul întreprinderii „Rulmentexport" s-a petrecut accidentul ?

— La circa 250 de metri... Bănuiesc la ce vă gîndiţi, zise Mincu, lăsîndu-şi uşor capul pe umărul stîng. Vă gîndiţi dacă nu cumva întreprinderea „Rulmentexport" beneficiază de un parc de „Mercedes"-uri ?

Nu la asta se gîndise Lucian, totuşi recunoscu în sinea sa că răspunsul nu era lipsit de interes, aşa că dădu din cap, semn că Mincu nu greşise.

— Are în dotare trei „Mercedes"-uri... toate de culoare închisă şi, bineînţeles, le vom controla foile de parcurs.

— Ce s-a găsit asupra victimei ?

Frunză nu se sfii să caşte, să-şi arate plictiseala ; contemplă o vreme absent pereţii încăperii, apoi îşi aprinse o ţigară.

— În afară de obişnuitele acte şi legitimaţii, victima mai avea o servietă neagră — tip valiză diplomatică —

din piele fină, de porc, închisă cu două cheițe. Dar mai bine ar fi să vă prezint procesul-verbal, nu-i așa ?

Mincu umblă prin cele cîteva file ale dosarului și scoase un document scris în grabă, cu litere mari, de o mînă energică și i-l întinse căpitanului Lucian. Frunză urmări la fel de absent interesul prietenului său pentru dosar și cînd îl văzu făcîndu-și ochii mici, ca să poată descifra procesul-verbal, își spuse cu părere de rău : „Îmbătrînește și Lucian...îl paște presbitismul".

— Un portvizit cu 435 lei și o carte de vizită, o batistă, enumeră Lucian parcurgînd documentul, un pieptene... un stilou și un pix „Mont Blanc"... un portchei cu cinci cheițe de tipuri diferite... Una servietă neagră, de proveniență străină... Lucian se opri din lectură, își înălță o sprînceană a mirare : Cum, se adresă el căpitanului Mincu, servieta era goală ?

— Constatarea asta am discutat-o și noi. O servietă goală, dar încuiată cu două cheițe diferite !

Frunză continua să fumeze cu ochii ațintiți pe pereți, lăsîndu-și superiorul să epuizeze cercetarea pînă la ultima consecință.

— Obiectele mai sînt încă la noi. Urmează să le predăm Procuraturii. Doriți cumva să le vedeți ?

Înainte de a oferi un răspuns, Lucian îi întinse și lui Frunză procesul-verbal, cu gîndul de a-l scoate din inerție. Acesta parcurse în grabă documentul și constată și el că, într-adevăr, victima nu prea a avut multe obiecte asupra sa. „Hm, totuși cu servieta asta goală nu-i lucru curat ! gîndi el. Adică, pleacă omu de la serviciu cu o servietă goală ?! O cară după el numai așa, de șic... De ce nu !" Lăsă de o parte procesul-verbal, cînd îl auzi pe Lucian cerîndu-i lui Mincu să-i arate servieta.

—Văd că vă interesează afacerea asta, observă înveselit ofițerul de miliție, în timp ce se îndrepta spre singurul „Fichet" din încăpere, marcat în dreptul broaștei descuiate cu pecetea de plastilină a sigiliului. Vă mai pot spune un lucru... Se apleacă și scoase din raftul de jos al dulapului servieta a cărei calitate și linie elegantă atrăgea de îndată atenția. Acasă, Madeleine Conta, soția lui, îl aștepta cu cina... o cină aparte... urmau să sărbăto-

rească cinci ani de convieţuire, îşi continuă Mincu ideea începută. Cînd a plecat spre casă, s-a oprit la poartă şi a schimbat cîteva cuvinte cu portarul. I-a mărturisit emoţia sa în legătură cu evenimentul ce urma să-l sărbătorească.

Frunză tresări, ca şi cînd cineva i-ar fi înfipt între coaste vîrful unui cuţit.

— Ce ţi-e şi cu viaţa asta ! filozofă el năpădit de tristeţe.

Mincu puse pe masă servieta ; tustrei îi contemplară linia elegantă.

— E descuiată ? întrebă Lucian.

— Da... cele două cheiţe sînt în portchei...

Lucian trase servieta spre dînsul. Faţă de dimensiunile sale, obiectul i se păru foarte uşor.

— Ce uşoară e ! exclamă ridicîndu-i clapa. E un produs elveţian, „Made in Suisse", citi el eticheta interioară. Servieta avea mai multe despărţituri. Lucian le cercetă atent gîndind : „Nimic... absolut nimic... nici un petec de hîrtie ! De ce o căra ? Din obişnuinţă, din cochetărie ?" Îşi ridică privirile spre Frunză.

— Vrei s-o cercetezi şi tu ?

Frunză se arătă mai curios chiar decît Lucian ; nu se mulţumi doar s-o studieze, ci îşi băgă mîna în despărţiturile servietei scotocindu-le, apoi se apucă s-o pipăie pe la încheieturi, dar nu fu mai norocos decît predecesorii săi. „Fain obiect ! îşi spuse Frunză apucînd mînerul servietei, de parcă ar fi vrut să se ridice şi să plece cu ea. Dorea, de fapt, să-i afle greutatea... „Ce uşoară e ! S-o fi luat cu el numai pentru că-i elegantă şi-i conferă stăpînului o anumită prestanţă ? E posibil". Puse servieta pe masă, spunînd :

— Ar fi bine să ne transferaţi pentru douăzeci şi patru de ore obiectele victimei.

— Se poate ? îl întrebă Lucian pe căpitanul Mincu, deşi nu ştia ce anume îl determinase pe Frunză să formuleze o asemenea cerere. Sau sînt necesare anumite formalităţi ?

— Se poate, da' nu mai mult de douăzeci şi patru de ore. Pe urmă se ia Procuratura de noi, preciză Mincu,

amuzat acum de interesul exagerat manifestat de cei doi ofiţeri de securitate.

— Apropo, nu ştiţi, Conta avea copii ? se interesă Lucian.

— Nu.

— Asta ar mai fi trebuit ! exclamă Frunză.

Căpitanul Lucian se ridică în picioare, semn că din partea lor, a vizitatorilor, discuţia se încheiase. Pentru cît timp, nu putea să precizeze şi nici n-ar fi vrut să-şi bată capul cu o asemenea întrebare. Frunză îl urmă.

— Îţi mulţumim, tovarăşe căpitan, zise Lucian trecînd la un ton oficial. Cred că, în cursul zilei, o să mai avem prilejul să discutăm...

— Mă rog, vă stau la dispoziţie, se oferi căpitanul Mincu conducîndu-şi oaspeţii la uşă.

În stradă, cei doi ofiţeri de securitate zăboviră în faţa unei vitrine cu stofe bărbăteşti. Lucian îl zărea pe Frunză reflectîndu-se în sticla prăfuită a vitrinei — părea atras de noile modele de stofe.

— Care-ţi place ?

— Griul ăla... în carouri, răspunse Frunză îngîndurat. Ascultă, Lucian !... îşi luă el de braţ prietenul şi-l împinse pe Calea Victoriei în jos.

Ziua, luminată de un soare blînd de toamnă, părea învăluită într-o pulbere fină, de aur. Ca întotdeauna, la acel ceas de dimineaţă, Calea Victoriei se animase. Trecură prin dreptul clădirii Miliţiei Capitalei şi Frunză încă nu-şi dezvăluise gîndurile.

— M-ai invitat să ascult ceva, îi aminti Lucian. Ori mi s-a părut ?

— Dacă n-ar fi servieta aia pustie şi tristă ca un apartament locuit cîndva de oameni şi, nu se ştie de ce, părăsit în grabă, aş spune că n-ar trebui să ne batem capul cu accidentul lui Pavel Conta.

— Spune drept, nu-i aşa că ai început să frecventezi cenaclul de la Casa de cultură ? îl luă Lucian în tărbacă. Imaginea asta cu servieta pustie ca un apartament părăsit m-a dat gata.

— Ei bine, află că de-acum înainte pînă şi rapoartele o să le scriu în versuri.

— N-am nimic împotrivă... Numai să nu-ți treacă prin cap să le citești în cenaclu...
Izbucniră în rîs.
— Ca să le pot totuși citi și totodată păstra secretul, o să le scriu în versuri ermetice, mai spuse Frunză și, devenind brusc serios, întrebă : La ce oră zici că trebuia Pavel Conta să se prezinte în audiență ?
Coborau acum strada Lipscani. La capătul ei se vedea una din clădirile Ministerului de Interne.
— La ora opt... De mai bine de două ceasuri am fi știut ce are omu pe inimă...
— Eu cred că el intenționa să ne predea niște documente, și mai cred că le ținea acasă, poate că așa se explică rostul servietei pustii, fu de părere Frunză.
Lucian se îngîndură.
— E, desigur, o presupunere și merită s-o luăm în seamă. Oare servieta o fi a lui ?
Se apropiau de sediu și Frunză socoti că nu mai era cazul să-și țină șeful de braț.
— Aha, zise el, pricep... Ai dreptate...
— N-ar fi exclus ca însăși servieta, pustie ca un apartament părăsit în grabă, să fi constituit subiectul audienței. Poate a primit-o cadou... poate că aparține unui partener de tratative... poate...
— ... că ar fi necesar s-o cerem și să-i efectuăm o *radiografie*. Cine știe ce *sechele* îi mai găsim...
— Presupuneri putem emite cu duiumul, și eu, și tu... și colonelul.
— Tu în orice caz poți să emiți mai multe decît mine.
Lucian știa că Frunză se pregătea să lanseze o nouă săgeată. Îi ieși cu plăcere în întîmpinare.
— Și de ce, mă rog ?
— În primul rînd, pentru că ești șef... În al doilea rînd, căsătorindu-te, ai dovedit că ai o imaginație mai bogată decît a mea.
— Ajunge ! deveni Lucian autoritar. Sînt de părere nici să nu mai intri în sediu.
— Aoleu, muică, da' ce făcui ?
Lucian se opri în loc și-și scrută prietenul cu o privire aspră, de șef rănit în amorul propriu, dar întîlnind

mutra spăsită a lui Frunză, nu se putu stăpîni şi faţa i se destinse într-un zîmbet cald.

— Mă, tu frecventezi şi cercul dramatic al Casei de cultură ! Nu mai aşteptă răspunsul lui Frunză şi trecu să-i formuleze misiunea : Îl ştii pe „Blondul" ? Eu zic să te repezi pînă la „Rulmentexport", să iei legătura cu el, vezi poate îţi mai zice ceva şi, dacă e cazul, întreprinde ce crezi tu de cuviinţă.

— O recunoaştere, deci ?

— Exact. E zece... Avem înaintea noastră o zi întreagă. S-o folosim. Eu o să-i raportez şefului primele constatări. Dacă ai ceva mai important, cheamă-mă la telefon... Ai cu tine minimagnetofonul ?

Drept răspuns, Frunză îşi descheie haina elegantă şi o desfăcu larg, de parcă ar fi vrut să se laude cu căptuşeala ei fină.

— Îmi permiteţi să mă retrag ? ceru Frunză învoire ca la regulament.

Lucian îşi făcu ochii mici şi-i şuieră printre dinţi :

— Piei din ochii mei, celibatarule !

— Ciau ! Frunză se întoarse şi o porni iarăşi în sus, spre Victoriei.

IV

UN VIZITATOR MATINAL

1

Duma dădu s-o îmbrățișeze. Madeleine vru să se ferească, dar brațul lung și puternic al bărbatului îi cuprinse mijlocul, imobilizînd-o. Îi văzu pe chip un rînjet victorios și se întrebă, în timp ce o trăgea spre el, dacă mai avea vreun rost să se împotrivească. „Acum o să încerce să mă sărute, pe urmă o să mă împingă spre studio." Se întîmplă întocmai... Rînjetul i se topi într-un zîmbet galant, Duma îi căuta buzele. Madeleine se mai zbătu un timp, simți respirația bărbatului din ce în ce mai aproape de gura ei. Un miros dulceag de tutun o făcu să tresară. „Bine, da' tu nu vezi că nu e Duma, ci Alec... Alec ! Cum de nu mi-am dat seama ? !" Se lipi toată de trupul vînjos al bărbatului și, de bucurie, ochii i se umplură de lacrimi. Nu se împotrivi cînd el o întinse pe studio și se lipi de trupul ei. Se sărutau. Deodată, se auzi soneria de la intrare. Madeleine se înfrigură. „E Pavel, îi trecu prin minte. Da, el e... Numai el sună așa, cînd își uită acasă cheile de la birou... Gata ! își spuse. Acum o să afle... Într-o zi tot trebuia să se întîmple. Taina mea nu mai e taină". Își întoarse privirile spre chipul împietrit al lui Alec și-i șopti : „Mi-e frică, iubitule !"

Soneria stăruia din ce în ce mai strident. Cu prețul unui mare efort, Madeleine se smulse din brațele somnului și ale visului, deschise ochii. Era într-atît de buimacă și de copleșită de ceea ce trăise în vis, încît avu

nevoie de cîteva minute ca să-şi dea seama unde se găseşte. Storurile de la ferestre erau lăsate, iar lumina zilei pătrundea în felii prelungi prin crăpături. Îşi recunoscu dormitorul, iar cînd auzi din nou soneria, se trezi de-a binelea. „Ce vis îngrozitor! murmură ea frecîndu-şi fruntea. Doamne! Am adormit îmbrăcată. Într-o străfulgerare, îşi aminti de tot ce se petrecuse în ajun; sări din pat ca acţionată de un resort. Omul de la uşă se încăpăţîna să sune. „Cît o fi ceasul? se întrebă ea şi se apucă să ridice storurile. Lumina unei zile însorite se revărsă în încăpere, ajutînd-o să-şi regăsească o dată cu lucrurile atît de cunoscute ce o înconjurau şi echilibrul care o caracteriza. Soneria amuţise, Madeleine se opri în faţa oglinzii ovale de la toaletă: îşi văzu chipul palid, părul ciufulit, fusta mototolită... Suspină înduioşată de propria-i imagine. În tăcerea ce se lăsase, izbucni iar soneria. „Cine să fie?“ se întrebă îndreptîndu-şi în grabă bluza, părul. Imaginea celor doi ofiţeri de securitate din ajun îi răsări în minte şi-şi propuse să fie prudentă. Se îndreptă în vîrful picioarelor spre uşă. Soneria se alarma într-una. Se uită prin vizor. Descoperi un necunoscut.

— Cine-i? se încumetă ea să întrebe.

— Doamna Conta? se interesă necunoscutul.

Madeleine întîrzie cu răspunsul. N-avea chef să vadă pe nimeni, poate din pricina foamei ce-i împungea stomacul sau a somnului zbuciumat de care avusese parte. Totuşi, în cele din urmă, rosti:

— Ce doriţi?

— Doamnă, sînt doctorul Petrescu de la Institutul medico-legal şi aş vrea să vă vorbesc în legătură cu...

Necunoscutul lăsă fraza neterminată, iar Madeleine înţelese că acesta se ferise să pronunţe cuvîntul *autopsie*. Ameţi de parcă un vîrtej blînd, dar prelung, ar fi cuprins-o brusc; se rezemă de uşă. Auzi aievea cuvintele medicului de la Spitalul de urgenţă: „Doamnă, v-am chemat, deoarece trebuia îndeplinită o formalitate... identificarea“. Identificarea cadavrului n-a mai avut loc. Pricepu rostul omului de la uşă. Înainte de a deschide, aprinse lumina în vestibul, apoi, cu dosul palmelor, îşi strivi lacrimile ce-i răsăriseră între pleoape.

Un bărbat de statură potrivită, îmbrăcat elegant, înaintă spre ea.

— Doamnă, îmi permiteți ? Doctor Petrescu... Madeleine îi întinse mîna pe care vizitatorul o duse la buze. Doamnă, aș vrea să stăm de vorbă...

— Madeleine nu putu să nu-i observe ochii de un albastru intens, care parcă voiau să atragă atenția asupra chipului său bronzat, cu maxilare puternice.

— Poftim ! îl invită ea arătînd spre sufragerie și închizînd ușa în urma musafirului. E cam deranj și vă rog să mă scuzați...

— Doamnă, nu face nimic, se arătă doctorul dispus s-o scuze. Ochii săi albaștri se opriră asupra unor fotolii îmbrăcate în huse. Ne putem așeza aici ?

— Desigur...

Se așezară amîndoi, unul în fața celuilalt. Îi despărțea o măsuță scundă, cu două scrumiere pe suprafața sa lăcuită.

— Doamnă... Doctorul o privi drept în ochi, prietenos, de parcă ar fi vrut să n-o sperie prin ceea ce intenționa să-i aducă la cunoștință. Doamnă, nu sînt de la Institutul medico-legal. Tăcu, lăsînd să-i înflorească pe chip un surîs vag, semn că aștepta să surprindă reacția gazdei.

Madeleine făcu ochii mari, apoi se trase speriată în fotoliu, ca și cum ar fi vrut să se ferească din calea vizitatorului său necunoscut. Dar omul continua să se uite la dînsa prietenos, ceea ce o determină să întrebe aproape în șoaptă :

— Atunci, cine sînteți ? Își însoțise cuvintele cu un gest ca pentru o rugă — își împreunase mîinile și le dusese la piept.

— Îmi pare rău că mă văd în situația de a vă provoca o suferință. Știu cît sînteți de necăjită. De aceea, voi intra în fondul chestiunii, fără nici o altă introducere.

Mușcîndu-și buzele, Madeleine repetă întrebarea :

— Dumneavoastră cine sînteți ?

— Doamnă, urmă vizitatorul pe același ton prietenos, pentru liniștea dumneavoastră, ar fi mai potrivit, chiar

mai înțelept, să nu știți cine sînt... Și din nou lăsă să i se ivească pe chip acel surîs vag, enigmatic.

Madeleine lăsă mîinile să-i cadă ostenite în poala rochiei ; ascultîndu-l, avusese senzația că necunoscutul îi umblase prin rana deschisă în ajun de cei doi ofițeri de securitate.

— Doamnă, vreau caseta !

— Caseta ? ! se prefăcu Madeleine uluită. Nu înțeleg despre ce casetă e vorba ? mai zise ea înfruntînd privirile vizitatorului care, de astă dată, o intrigau. Și apoi, cine sînteți dumneavoastră încît vă permiteți...

Ridicase glasul și asta nu-i prea plăcuse celui ce se recomandase drept medic. Ridică amenințător un deget, vrînd astfel s-o avertizeze :

— Doamnă, vă atrag încă o dată atenția că ar fi bine pentru dumneavoastră să nu știți cine sînt... Îmi dați caseta lui Pavel, iar eu în momentul următor am să vă las în liniștea acestui superb apartament...

Se uită la ea cu o privire neclintită.

— Domnule, regret, dar nu știu despre ce casetă este vorba. Nu știu ca Pavel să fi deținut vreo casetă. Vă mai rog să înțelegeți în ce situație mă găsesc și să considerați discuția încheiată.

Se ridică. Vizitatorul însă rămase mai departe în fotoliu, picior peste picior, prefăcîndu-se a nu fi auzit invitația gazdei de a părăsi imediat locuința. Nu se mai uita la ea prietenos, ci disprețuitor, asemenea unui bărbat care n-o mai dorește, dar întîrzie anume deznodămîntul.

— Doamnă, și eu regret, n-am cum să dau curs rugăminții dumneavoastră. Vă înțeleg foarte bine situația, însă n-am încotro. Vom încheia discuția numai după ce voi intra în posesia casetei. De la un cuvînt la altul, tonul necunoscutului se schimba, devenind rece, autoritar, amenințător. Caseta e încă aici... Știu că e aici și nu în altă parte...

„Caseta ! Caseta ! se lamentă Madeleine în sinea sa. Poate că ar fi mai bine să i-o dau... să scap de ea !“ Totuși, ripostă :

— Nu știu de nici o casetă. Și dacă nu plecați imediat, o să strig după ajutor...

Omul izbucni în rîs, dezvăluindu-și o dantură albă, perfectă, sănătoasă.

— Nu, n-o să strigați, se arătă el sceptic.

— Sînt în casa mea...

— Presupunînd că o să strigați, zise el ridicîndu-se alene în picioare, ce o să realizați ? Se vor aduna cîțiva vecini. De acord. Și ce o să le spuneți ? Că mi-ați deschis ușa. Iar eu v-am cerut o casetă. Nu-i așa ? Dădu din mînă plictisit. Întotdeauna logica femeilor m-a indispus... Duse mîna să-și scoată tabachera, o scoase, dar renunță să-și aprindă țigara.

— Doamne ! murmură Madeleine acoperindu-și fața-i palidă cu mîinile.

Bărbatul își încrucișă brațele și o scrută îngîndurat. Între ei se așternu o tăcere adîncă. Deodată, izbucni țîrîitul puternic al telefonului. Tresăriră amîndoi în același timp. Madeleine își descoperi obrazul — ochii îi erau înlăcrimați. Întîlni căutătura calmă a bărbatului, care parcă o întreba : „Ei, ce faci, n-ai de gînd să răspunzi ?" Dar cînd vru să se îndrepte spre telefon, el o opri ca un om al casei.

— Lasă că răspund eu...

— Cu ce drept ? se revoltă Madeleine.

— Vrei să știi cu ce drept ? trecu necunoscutul la un ton obraznic. O să afli imediat... Se îndreptă spre aparat, urmărit de privirile consternate ale femeii. Alo ! zise, ridicînd receptorul. „Casa Conta ? răsună în receptor întrebarea unui bărbat. Alo, casa Conta ?" Necunoscutul închise telefonul și se întoarse către Madeleine Conta, care între timp se apropiase hotărîtă să-i smulgă receptorul din mînă.

— Cine era ? se interesă, stăpînindu-și nervii.

— Alec.

— Alec ! ? Îl cunoști ? !

O privea acum batjocoritor și se vedea că-i făcea plăcere să o chinuiască cu prezența sa.

— Pe Alec ? Pe amantul dumitale ? Sigur că-l cunosc.

Madeleine îngheţă; răspunsul, pe cît de brutal, pe atît de ironic al necunoscutului, o luase prin surprindere inhibînd-o total.

— Repet: îl cunosc foarte bine... Cunosc foarte bine povestea voastră de dragoste, iar dacă vrei să rămîi cu dînsul, fii amabilă şi dă-mi caseta. Se uită la ceasul de mînă. Hai, gata, drăguţă, am pierdut destul timp cu tine...

Madeleine se simţea incapabilă să reacţioneze. Auzise totul, iar acum pusese din nou stăpînire pe ea senzaţia aceea bizară ce o încercase şi în vis — i se părea că Pavel năvălise pe neaşteptate în dormitor şi o găsise în braţele lui Alec, aflîndu-i marea taină. Şi iată că necunoscutul acesta cu ochi albaştri îi demonstrase că taina ei şi a lui Alec era şi a lui...

— Dă-mi caseta odată!

„Iarăşi caseta!" Madeleine îşi reveni de parcă cineva i-ar fi plimbat pe la nas o sticlă cu eter. „Caseta! Nu, n-am s-o dau, se hotărî ea. Pînă ce n-o să văd eu ce se ascunde în ea, n-am s-o dau."

— Ei, ce faci, drăguţă, îmi dai caseta?

— N-o mai am, murmură Madeleine şi, instinctiv, îşi înălţă capul, decisă să înfrunte privirile bărbatului.

— Hai, lasă joaca! Ne-am jucat destul... Scoate caseta!

— Îmi pare rău.

— Ce vrei să spui? Necunoscutul făcu un pas spre ea, de parcă ar fi vrut s-o apuce de nişte revere nevăzute şi s-o scuture cu forţă.

— Că nu mai există, explică ea, că mi-a fost furată. I se părea că fusese crezută şi, ca şi în ajun, în compania celor doi ofiţeri de securitate, o bucurie răutăcioasă i se revărsă în suflet încurajînd-o în minciună.

— Cînd ţi-a fost furată?

— Aseară... După accident, am fost chemată la Spitalul de urgenţă să identific cadavrul lui Pavel. Cînd m-am înapoiat, am constatat că cineva mă „vizitase" şi-mi cotrobăise printre lucruri furîndu-mi caseta.

Bărbatul izbucni pe neaşteptate într-un hohot nestăvilit de rîs, ca şi cum i s-ar fi povestit o anecdotă

picantă. Cînd se potoli, își fixă privirile ironice pe chipul perplex al văduvei.

— Da' știi că ai haz, cucoană? Îmi placi, zău așa! La minciuni totuși să știi că nu te prea pricepi. Ascultă ce-ți spun — un singur om putea să-ți fure aseară caseta și acela sînt eu.

— Cum, dumneata?! Dumneata ai pătruns aseară în casa mea?!

Ca și cînd ar fi fost surprinsă furînd, Madeleine roși, simți nevoia să se sprijine și se apucă de spătarul unui scaun.

— Îhî! exclamă el triumfător... Eu... am căutat caseta. N-am găsit-o, deci n-am furat-o... Deși tare aș fi vrut s-o fur și, astfel, să n-avem prilejul să ne cunoaștem și personal. Pavel m-a indus în eroare. M-a asigurat că își ține caseta în șifonier.

Madeleine asculta cu capul în piept și cu ochii închiși. Cuvintele necunoscutului îi răneau auzul, nicicînd nu i se vorbise atît de grosolan, ceea ce îi trezea în suflet o reacție contradictorie — de umilință, dar și de îndărătnicie. „Pavel m-a indus în eroare", repeta ea în gînd vorbele celuilalt. De ce oare? De ce goana asta după casetă? Cine-i omul ăsta? De ce nu vrea să spună cine e? Caută caseta... și securitatea caută caseta... Cine a fost soțul meu?" Căutînd înfrigurată un răspuns, se simți biruită de acea spaimă ce o cuprindea și în copilărie ori de cîte ori cînd, jucînd baba-oarba, îi venea rîndul să se lege la ochi. Orbecăind în beznă, era convinsă că, dintr-un moment în altul, se va prăbuși într-un hău fără de sfîrșit.

— Doamnă, caseta! îi porunci bărbatul amintindu-i de prezența sa. Dacă n-o capăt...

Madeleine înțelese amenințarea și făcu ochii mari. Întîlni căutătura ochilor albaștri, acum rea și potrivnică.

— ...dacă n-o capăt — dar am s-o capăt —, mă văd în situația de a da totul în vileag. Te miră faptul că cunosc legăturile *tale* cu Alec?

Telefonul sună iarăși și Madeleine, pentru întîia oară îi mulțumi în gînd acelei ființe — oricine ar fi fost ea — căreia i-a trecut prin minte ideea de a o chema la

telefon. Îl văzu pe necunoscut uitîndu-se înverşunat la aparat. Zise mîrîind :

— Lasă-l să sune !

De parcă l-ar fi auzit, aparatul amuţi şi omul îşi reluă fraza exact de unde o întrerupsese.

— Te miră faptul că-ţi cunosc legăturile cu Alec ? Vrei să ştii cumva ce voi mai da în vileag ?

Madeleine îşi spunea că, într-adevăr, dorea să afle de unde ştie acest om pe care-l vedea pentru prima oară, de iubirea ei ascunsă ; ce voia să mai dea în vileag ?

— Vrei să ştii ce o să mai dau în vileag ? Totul...

Falsul doctor se repezi la şifonier şi, cu mişcări familiare, scoase la iveală o capă din nurci şi i-o întinse Madeleinei ca pe o cîrpă :

— E frumoasă, nu-i aşa ? Blană scumpă ! Ai purtat-o cu plăcere. Îţi stă minunat... Ţi-a adus-o Pavel de la Roma, nu-i aşa ? Vrei să continui ? Într-o noapte, Alec te-a scos în lume, la barul „Athénée Palace", nu-i aşa ? Purtai această splendidă capă şi erai foarte încîntată că toată lumea ţi-o admiră.

Madeleine se făcu şi mai palidă şi, ciudat, în mod inexplicabil, dezvăluirile necunoscutului îi întreţineau voinţa de a rezista. Urlă

— Taci !

— Dă-mi caseta !

— N-o mai am, i se împotrivi ea, neliniştită însă de o vagă presimţire : încotro ar putea s-o poarte această inspiraţie de ultimă clipă ? N-o mai am...

— Cum n-o mai ai ?

— Am expediat-o de acasă, urmă ea cu îndrăzneală, intuind că răspunsul îl intrigase pe necunoscut.

— Ce vrei să spui ?

— Că am expediat-o de acasă... După întîmplarea de aseară, cînd mi-am găsit locuinţa răvăşită, m-am gîndit să ascund caseta într-alt loc...

— Unde ai ascuns-o ? Te întreb, unde ai ascuns-o ?

Madeleine nu mai fu în stare să-i înfrunte privirile. Chipul lui de aşa-zis om cumsecade căpătă deodată o expresie urîtă, de ură şi sete de răzbunare. Pînă şi albastrul ochilor i se întunecase. Madeleine se înfioră —

născocise un joc, prinsese să-l joace, se avîntase chiar... Încotro? Ce să-i răspundă? Că a predat caseta Securității? Dar știa ea cu adevărat cine era individul și ce hram purta? Dacă totuși se va dovedi, în cele din urmă, că picase într-o capcană întinsă de cei doi ofițeri de securitate?

— Unde ai ascuns-o? Nenorocito, știi ce se găsește în casetă? Documente... dovezi care atestă activitatea de spionaj a soțului tău. Îți dai seama? Uite, m-ai forțat să-ți dezvălui lucruri pe care ar fi fost bine să nu le cunoști... Intenționam să-ți iau caseta, eventual numai documentele, iar tu să nu știi nimic, să nu-ți încarci inutil conștiința... să nu fi aflat nimic despre Pavel... Acum, ești obligată să-mi dai caseta.

Tot ce-i fusese dat să audă se lega în mod ciudat de cele aflate în „Warszawa" Securității și Madeleine se întrebă din nou ce conținea în realitate caseta? De ce alergau și se băteau pentru ea? Nu cumva, pe lîngă altele, în casetă se găseau și date ce o interesau direct? Spre deosebire de cei doi ofițeri de aseară, insul din fața ei i-a dovedit că știa de legătura extraconjugală cu Alec.

— Te mai întreb încă o dată: unde-i caseta?

Bărbatul se apropiase amenințător de ea, cu pumnii încleștați. „Trebuie totuși să văd ce ascunde caseta asta blestemată, se decise Madeleine, întîmplă-se orice". Murmură cu gîndul la Mirela:

— La o prietenă.

— Care prietenă? întrebă el dîndu-i crezare.

— Mirela Buhoiu, rosti ea numele prietenei, cu ochii în pămînt.

— Bine, acceptă omul. Sînt cu mașina... e trasă ceva mai încolo. O să ne repezim pînă la Mirela Buhoiu și o să luăm caseta.

— Mi-e imposibil, încercă Madeleine, zăpăcită, să se apere.

— Imposibil? De ce?

— Din două motive... Am fost încă de aseară avertizată ca în jurul orei zece să fiu acasă, să-l aștept pe procuror. De altfel, trebuie să sosească dintr-o clipă în

alta... Se minuna în sinea sa de ușurința cu care mințea. Și-apoi, la ora asta, prietena mea nu e acasă... E la serviciu... Găsi în ea putere să i se uite în ochi. Să lăsăm pentru după-amiază.

— Îmi pare rău, n-am timp să aștept. Alec o cunoaște pe Mirela Buhoiu ?

Tonul familiar cu care rostise numele iubitului ei o surprinse și o forță să se întrebe : „De unde-l știe ?"

— Te-am întrebat ceva.

— Nu, nu... n-are de unde s-o cunoască... nu i-am vorbit niciodată de Mirela.

Era poate singurul adevăr mărturisit în această bizară și interminabilă conversație.

— Dă-mi adresa Mirelei Buhoiu, îi ceru necunoscutul.

Madeleine realiza, în sfîrșit, prostia săvîrșită. Deznodămîntul jocului, născocit din dorința de a apăra caseta, i se contura în linii precise și se îngrozi. O amestecase din senin pe Mirela într-o afacere ce se va termina, fără îndoială, prost.

— N-am adresa... Adică vreau să zic... Se fîstîci. Vreau să zic că s-a mutat de curînd și am uitat să-i cer noua adresă...

— Atunci cum i-ai dat caseta ?

— A fost la mine în vizită aseară și, cînd am primit telefonul de la Spitalul de urgență, ea m-a însoțit acolo...

Necunoscutul o scruta bănuitor. N-o lăsă să termine. Văzu în apropiere Cartea de telefoane, o luă și se apucă s-o răsfoiască. Urmărindu-l, Madeleine se întrebă înspăimîntată : „Doamne, ce-am făcut ? Îi caută adresa, numărul de telefon... De ce am amestecat-o pe Mirela în chestia asta ?" Ar fi putut să repare greșeala scoțînd din ascunzătoare caseta și predînd-o individului a cărui perseverență o deruta și o făcea să se îndoiască de reușita stratagemei sale. Nu întreprinse însă nimic. I se părea, în ciuda zbuciumului său, că mai exista o posibilitate clară de a o avertiza pe Mirela.

— Buhoiu Mirela, exclamă necunoscutul mulțumit. Am găsit. E în Cartea de telefoane. Am să mă deplasez la vechea adresă, iar acolo o să aflu unde s-a mutat...

Madeleine îl urmărea zăpăcită. Îl văzu notîndu-şi adresa într-un carneţel. Cînd termină, se întoarse surîzător spre dînsa şi, la fel de respectuos ca în primele clipe, o rugă :

— Fiţi amabilă şi adresaţi-i Mirelei Buhoiu cîteva rînduri...

— Nu înţeleg, se feri Madeleine.

— Cîteva rînduri... să-mi încredinţeze caseta... Eşti mult mai vicleană decît mi-am imaginat. Scrie ! Sau vrei să-ţi dictez ? Îi întinse pixul şi carneţelul.

Încolţită, Madeleine se supuse. Se aşeză în fotoliu, lîngă măsuţă, şi, cu mîna tremurîndă, se apucă să scrie ce-i dicta necunoscutul :

„Dragă Mirela, fii amabilă şi predă aducătorului acestor rînduri caseta ce ţi-am dat-o aseară în păstrare. Te sărut."

— Aşa... şi acum, iscăleşte-te...

Madeleine se ridică. Bărbatul citi rîndurile scrise. Peste chip îi trecu o umbră de satisfacţie.

— Mulţumesc, doamnă Conta. Dacă o găsesc pe Mirela şi intru în stăpînirea casetei, atunci aţi scăpat de mine... puteţi fi liniştită, nimeni n-o să afle vreodată că aţi fost soţia unui spion. Adio sau la revedere ?

Se îndreptă flegmatic spre ieşire. Înainte de a deschide uşa, mai spuse :

— Ah, da, am uitat... Primiţi, vă rog, condoleanţele mele. Stoican mă cheamă. Reţineţi, Stoican...

Cînd rămase singură, Madeleine se repezi la telefon şi, desperată, formă numărul Mirelei. Nu-i răspunse nimeni... „Nu e acasă, se bucură ea. O s-o caut la serviciu". În clipa următoare, îşi aminti că nu ştia unde lucrează Mirela — o întrebase, dar nu-i reţinuse răspunsul. O mai sună în cîteva rînduri. Se convinse că Mirela nu era acasă şi-şi simţi sufletul ceva mai uşor, deşi ştia că Stoican n-o va ierta cînd va constata că Mirela locuieşte la vechea adresă şi că a fost păcălit.

Foamea o răzbi şi se îndreptă spre bucătărie. Telefonul însă o întoarse din drum. „O, poate că-i Mirela !" nădăjdui ea. Dar în locul unei voci de femeie o auzi pe aceea a unui bărbat.

— Doamna Conta ?

— Da, eu, răspunse mecanic și oarecum mîniată că licărul de speranță îi fusese stins.

— Sînt căpitanul de securitate Lucian...

— Da' mai lăsați-mă în pace ! izbucni Madeleine, ajunsă la capătul puterilor și trînti receptorul în furcă. „Nu mai pot. Simt cum îmi plesnește capul". Duse deznădăjduită mîinile la urechi, astupîndu-le de parcă ar fi vrut să nu mai audă nici un zgomot. Rămase așa cîteva secunde. Simți din nou foamea arzîndu-i stomacul. Lăsă brațul să-i cadă fără vlagă de-a lungul trupului. Se miră că poate să-i mai fie foame. „Pavel e mort... trebuie să i se facă autopsia... trebuie să identific cadavrul... iar mie mi-e foame". Izbucni într-un rîs nervos ; auzindu-se, se înfricoșă : „Doamne, dacă ar fi cineva lîngă mine, să mă ajute... Dacă mi-ar da Mirela un telefon..." Telefonul sună iarăși.

— Alec, gemu ea recunoscînd în receptor vocea iubitului.

— Da, Mad, eu sînt...

Deodată, Madeleine își aminti de discuția ireală cu Stoican și țipă în receptor.

— Alec, cine ești tu ? !

Nervii îi cedară iarăși și plînsul se porni în voie.

— Iubito, ce-i cu tine ? Liniștește-te... Te rog, liniștește-te... Uite, dacă vrei, vin imediat la tine...

— Alec, ce legătură ai tu... cu... cu... Nu avu puterea nici cutezanța să pronunțe numele lui Stoican și un timp plînse în receptor.

— Mad, nu înțeleg... despre ce legătură e vorba și cu cine ?... Mad, tu știi foarte bine că pe lumea asta numai pe tine te am... Tu ești viața mea, Mad... Liniștește-te !

— Alec ! Alec ! Un alt cuvînt nu se simțea în stare să rostească.

— Nu-mi pasă de nimeni și de nimic, îi declară el cu o fermitate ce o îmbărbătă pe Madeleine. Nu te las singură, vin imediat la tine...

— Să nu vii, mai spuse ea și curmă brusc conversația. „Am o stare vecină cu nebunia ! gîndea, simțind o fierbințeală în tot corpul. Ar fi bine să-mi fac un duș".

Cum de nu-i trecuse pînă acum prin minte să-şi facă un duş rece? Cu un pas sigur se îndreptă spre baie.

2

Din „Warszawa" lor de astă dată cu indicativul armatei, Petre Duma şi Răduţă îl zăriră pe Stoican ieşind în grabă din locuinţa lui Pavel Conta şi, tot în grabă, îndreptîndu-se spre limuzina sa neagră, strălucitoare, parcă scoasă din fabrică.

— Ne luăm după el? vru Răduţă să ştie, cînd limuzina lui Stoican demară în viteză.

— Nu. Duma apăsă pe accelerator. „Warszawa" porni în direcţia în care dispăruse limuzina.

— S-a auzit perfect, nu-i aşa?

— E meritul tău, îl lăudă Duma. Ai ştiut unde şi cum să potriveşti microfonul sau cum îi mai zicem noi — „urechea acustică".

Măgulit de cuvintele catifelate ale şefului, Răduţă spuse:

— E şi o aparatură straşnică! E ceva să stai într-o maşină şi să auzi tot ce se discută într-o casă şi aia la vreo cincizeci de metri de tine... Ce mai...

— Şi asta, pentru că noi am vrut să stăm la cincizeci de metri, ca să-l vedem pe *Stoican* ăsta... Dar altfel, am fi auzit şi de la 400—500 de metri... *Stoican!* Auzi ce nume şi-a luat! De la *Rudolf Roth* la *Stoican Ion.*

„Warszawa" ieşi agale din strada doctor Russel, dar nu porni în urmărirea celeilalte maşini. Duma părea căzut pe gînduri.

— Ei, ce facem?

Drept răspuns, Duma apăsă pe un buton albastru ascuns sub cutia radioului, declanşînd magnetofonul. Răduţă înţelese acum de ce şeful manevra volanul atît de prudent.

— Nu-i cunosc adresa. Adică, vreau să zic... vreau să zic că s-a mutat de curînd şi am uitat să-i cer noua

adresă, se auzi vocea Madeleinei Conta urmată de cea a lui Stoican.

— *Atunci cum i-ai dat caseta?* (Pauză) *Buhoiu Mirela... Am găsit. E în Cartea de telefoane. Am să mă deplasez la vechea adresă. (Pauză). Fiţi amabilă şi adresaţi-i Mirelei Buhoiu cîteva rînduri.*

— *Nu înţeleg.*

— *Cîteva rînduri... să-mi încredinţeze caseta. Eşti mult mai vicleană decît mi-am imaginat. Scrie! Sau vrei să-ţi dictez?*

Petre Duma apăsă pe un alt buton şi dialogul Madeleine-Stoican amuţi. Răduţă îşi iscodea şeful cu coada ochiului. Îi văzu cutele de pe frunte adîncindu-se şi îşi înfrînă întrebările care-i stăteau pe limbă. Cartierul Vatra Luminoasă rămase în urmă, ieşiră pe şoseaua Mihai Bravu.

— Am nevoie de o Carte de telefoane... Trebuie să ne oprim undeva, poate la un Oficiu P.T.T.R.

— Te pomeneşti că vrei şi tu să cauţi adresa ăsteia... Mirela Buhoiu?

— Perspicacitatea, iată ce-mi place la tine, rîse Duma aruncîndu-i celui din dreapta o căutătură ironică. Nu numai că vreau să-i caut adresa, ci doresc s-o şi vizitez... chiar înaintea lui Rudolf-Stoican, dacă e posibil. Şi e...

Răduţă nu se lăsă intimidat nici de ironia şefului, nici de gestul său prevenitor. Insistă subliniindu-şi şi mai mult nedumerirea.

— De ce n-am pornit-o pe urmele limuzinei? Am fi ajuns mai repede la locuinţa Mirelei Buhoiu... E limpede ca lumina zilei că Stoican într-acolo s-a dus... Cred că la ora asta a şi intrat în posesia casetei.

— Asta s-o crezi tu...

— Văd că nedumerirea mea te amuză. Ca să-şi găsească o ocupaţie, Răduţă îşi aprinse o ţigară.

— Aşa e... Te asigur însă că o să ajungem la Mirela Buhoiu înaintea lui Rudolf-Stoican... Iată de ce: îi cunosc programul. Cît e ceasul?

— Zece şi zece...

— La ora asta, dumnealui, cu servieta în mînă, trece pragul „Consignației", unde are planificate niște întrevevederi cam pînă pe la douăsprezece jumătate... Cum vezi, avem asupra lui un avans de aproape trei ore...

— Hi-hi-hi ! rîse Răduță înveselit. Așa, da... S-o întoarcem spre Bariera Vergului. Știu acolo un Oficiu...

Se aflau aproape de Șoseaua Iancului. Petre Duma execută o manevră iscusită, tăie calea unui tramvai, feri o mașină, apoi o porni în viteză pe direcția indicată de Răduță. Văzîndu-și colaboratorul fumînd îngîndurat, Duma îl întrebă :

— Ce ai ? Nu cumva te-a supărat ironia mea ? Am glumit...

— N-ai decît să rîzi de mine, să știi însă că eu nu pot să uit remarca lui Stoican.

Duma se uită deodată cu interes la el.

— Care remarcă ?... C-au fost mai multe.

— *Ești mai vicleană decît îmi imaginam.* Știi că și eu, după toate cele petrecute aseară, am rămas cu impresia că „văduva veselă" e vicleană... că încearcă să ne ducă...

— Fii pe pace... încercă Duma să-l liniștească. O știu ca pe o soție complet dezinteresată de ocupațiile soțului... ca pe o femeie sentimentală, chiar romantică. Visa, se vede treaba, o iubire mare. Conta a dezamăgit-o... S-a îndrăgostit de un alt bărbat, cu care trăiește în ascuns. Deci, are un amant.

— Un amant ? izbucni Răduță, jignit de drumul imoral apucat de Madeleine Conta. Un amant ?! De ce ? Uite că am și ajuns la Oficiu... Acolo, pe dreapta...

Petre Duma coborî și intră în clădirea P.T.T.R.-ului.

3

După scurta și neplăcuta convorbire de la telefon cu văduva lui Pavel Conta, căpitanul Lucian își reproșă că nu manifestase destulă înțelegere față de nenorocirea ce se abătuse asupra familiei decedatului. S-a grăbit să-i telefoneze. Ce naiba, ar fi putut să mai aștepte ! De ce

atîta grabă? Pesemne că şi el, dacă ar fi fost în locul Madeleinei Conta, ar fi avut aceeaşi reacţie: „Da mai lăsaţi-mă în pace!“ Fără îndoială că nefericita era tracasată de îndeplinirea unui şir de formalităţi la Miliţie, la Procuratură, la Institutul medico-legal. Şi, colac peste pupăză, hop şi el cu telefonul: „Sînt căpitanul de securitate Lucian. Noi îi mai lipseam“, îşi reproşă ofiţerul, indispus de lipsa sa de tact. Totuşi, principiul *vitezei în acţiune* avea o pondere bine determinată în procesul complex al cercetărilor. De obicei, ignorarea acestui principiu prejudicia. Din obişnuinţă, Lucian îşi cercetă ceasul. La ora aceea, dacă n-ar fi intervenit accidentul, audienţa lui Pavel Conta demult ar fi luat sfîrşit şi, cu siguranţă, Securitatea ar fi intrat în posesia unor informaţii. „Desigur preţioase, gîndea Lucian, de vreme ce acest om care călătorea peste hotare şi care niciodată n-a solicitat vreo audienţă la noi, s-a pomenit în situaţia de a o solicita. Ce o fi vrut omu' să ne comunice?“ Bîjbîind în căutarea unei ipoteze, se plictisi din pricina gratuităţii jocului şi-şi spuse „Poate că soţia sa ştie de audienţă, de scopul ei sau de frămîntările lui Conta şi atunci calea către găsirea unui răspuns definitiv o să ne fie mai uşoară“.

Se ridică de la birou şi începu să se plimbe prin încăpere. Îi venise în minte servieta aceea elegantă şi fără nimic în ea, ca „un apartament părăsit de locatari“. Intenţiona oare Pavel Conta, ţinînd seama de rostul audienţei, să ne predea servieta sau să ia de acasă ceva, să zicem, nişte documente? Păcat că n-am izbutit să stau de vorbă cu nevastă-sa“, că n-am dat dovadă de mai mult tact“, îşi reproşă el din nou. Se opri, nemulţumit de sine, în dreptul uneia dintre ferestre. De acolo, de la etajul trei al clădirii, se vedea curtea interioară a unui imobil unde, de dimineaţa şi pînă seara, o bandă de copilandri juca un interminabil meci de fotbal. Le vedea zbenguiala, fără însă a le auzi chiotele, întocmai ca într-un film mut. Urmărindu-le jocul, uită pentru un timp de Pavel Conta. Doar cînd se desprinse de fereastră, se pomeni gîndindu-se iar la el, de parcă l-ar fi cunoscut de cînd lumea. „Nu pot să stau cu braţele încrucişate... trebuie să întreprind ceva“. Se îndreptă hotărît către dic-

tafonul de pe birou. Apăsă pe o clapă și auzi glasul blajin al colonelului Panait :

— Ce-i, flăcăule ?

— Tovarășe colonel, tentativa mea de a sta de vorbă cu văduva lui Conta a eșuat. După cum mi-a răspuns, mi-am dat seama că e foarte tracasată.

— E și normal...

— Tovarășe colonel, v-aș ruga să-mi îngăduiți să iau legătura cu directorul „Rulmentexport"-ului. Poate că audiența solicitată să fi fost rezultatul unui conflict de muncă. Sau pur și simplu, Conta l-o fi informat... Ce părere aveți ?

— Frunză pe unde umblă ?

— E și el pe acolo... Tatonează...

— N-ar fi mai bine să-i aștepți raportul și numai după aceea să vezi dacă e cazul ?

— Cred că aveți dreptate... Dați-mi atunci voie să trec pe la Institutul medico-legal, să văd exact despre ce-i vorba.

— Foarte bine ! Acționează !

Șeful închise dictafonul. Lucian rămase locului, privind zîmbitor către dosar. Se destinse de parcă colonelul l-ar fi permis să joace fotbal cu prichindeii de peste drum.

Lucian îl găsi pe doctorul Melinescu în cabinet. Cînd îl văzu pe ofițer în pragul ușii, acesta se ridică în picioare și-i ieși bucuros în întîmpinare.

— Ce surpriză ! Ce surpriză ! exclamă el bucuros în timp ce își strîngeau cu afecțiune mîinile. De cînd nu te-am mai văzut !

Doctorul Melinescu, un bărbat scund și cu tendințe de obezitate, purta un halat alb încheiat pe rotunjimea burții, gata să-i plesnească.

— Dom'le, credeam că m-ai dat uitării...

Jovialitatea doctorului era cuceritoare, Lucian însă știa că trebuie să se ferească de ea dacă nu voia să cadă victima unei lungi și interminabile discuții.

— Șezi, te rog, îl pofti Melinescu.

— Îmi pare rău, se apără Lucian, n-am venit să zăbovesc.

Melinescu își scoase batista și își șterse dezolat fruntea bombată și mereu îmbrobonită de sudoare.

— Noroc că din cînd în cînd mai există și cadavre, că altfel nu ne-am mai vedea deloc...

Lucian îi zîmbi cu simpatie.

— Care din ele te interesează ? îl întrebă legistul vîrîndu-și din obișnuință mîinile în buzunarele halatului. Al studentei, al zidarului, al celui accidentat aseară ?... Cum îi zice ? Conta, pare-mi-se...

— Asta-i tot ce poți să-mi oferi ?

— Căpitane, să-ți spun un secret, ducem lipsă de cadavre. Pînă și studenții de la Medicină se plîng și cer : „Dați-ne cadavre !" De unde naiba să le procur ?...

Nu glumea. Obrazul său bucălat se înroși la amintirea ședinței care, la vremea respectivă, îl scosese din pepeni.

— Deci nu vrei să șezi ? Păcat, am fi băut o cafea...

— Mulțumesc, doctore. Cu altă ocazie. Mă interesează Conta, intră Lucian în fondul problemei.

— O, ce coincidență ! se minună Melinescu. E și nevastă-sa aici...

— Stai, stai, doctore, că mă iei prea repede ! Ce înseamnă că e și ea aici... Cînd a murit? își manifestă ofițerul nedumerirea.

Dîndu-și seama că Lucian l-a înțeles greșit, Melinescu izbucni într-un rîs năvalnic, apoi se îndreptă spre birou și începu să umble prin niște hîrtii oficiale.

— A venit acum vreo 20 de minute... O aștepta procurorul Botoncea de la Municipiu, pentru identificarea cadavrului. Botoncea a plecat, ea însă a mai rămas. O cunoști ? Ai văzut-o ? O, e o femeie bine, superbă... A, da ! își aminti el deodată ridicîndu-și fruntea transpirată. Bănuiesc că te interesează rezultatul... Iată-l ! Uită-te prin el, iar dacă te interesează o copie, îți pregătesc una.

Lucian se apropie de birou și luă actul întins de Melinescu. Îl citi. Judecînd după concluziile analizelor, Pavel Conta fusese un om sănătos. Autopsia confirma oficial

ceea ce căpitanul Mincu susținuse cu cîteva ceasuri în urmă. Pavel Conta s-a împiedicat și a căzut; în cădere, s-a lovit la cap — comoție cerebrală; mașina nu l-a atins; leziunile corporale se datorează căderii pe caldarîm. „A văzut mașina în viteză, își spuse Lucian, a vrut să se ferească de moarte și a nimerit direct în brațele ei".

— Nu pari prea încîntat de rezultat, observă medicul. De, facem și noi ce putem! zîmbi Melinescu șmecherește.

— Chiar așa, doctore, ne vezi căutînd senzaționalul cu orice preț? îi răspunse căpitanul înapoindu-i actul. De-ai ști ce mi-ar place mie mult de tot...

Capul mare, rotund, al medicului, așezat pe un început de gușă, zvîcni ușor în sus, de curiozitate.

— Să șomez, doctore. Uite, asta aș vrea în cel mai înalt grad... Să n-avem ce lucra și drept urmare instituția noastră să se autodesfiinţeze, iar noi să trecem în alte funcții.

Melinescu izbucni din nou într-un hohot de rîs gălăgios și din pricina asta grăsimea prinse a-i tremura pe sub halat.

— Căpitane, ești un utopist. N-aș fi crezut... Își șterse din nou fața asudată. Cu ce mai pot să-ți fiu de folos?

— Eu o să cobor... Vreau, cu ocazia asta, s-o cunosc pe soția decedatului.

— Coboară! Du-te s-o vezi! E superbă... e extrem de interesantă... Vrei să te însoțesc? se oferi doctorul foarte malițios.

— Nu, nu...

— E acolo nea Ghenu, paznicul cadavrelor.

— N-a mai ieșit bătrînu la pensie?

— Nu vrea. Pur și simplu nu vrea. „Lasă-mă, dom'le, îmi zice, și așa sînt un cadavru printre cadavre".

— Sinistru răspuns...

— A devenit cinic moșu'.

— Doctore, dacă cumva nu ne mai vedem, îți spun de pe acum la revedere și cît mai puține cadavre!

— Salve, căpitane!

Pe măsură ce cobora scara ce ducea spre sala de disecție, Lucian simțea cum greața îi urca puțin cîte puțin în

gîtlej ; de la o vreme, nu mai suporta atît de lesne mirosul de formol, atmosfera lugubră a regatului stăpînit de nea Ghenu. La capătul scării, un bec chior lumina un culoar îngust cu ziduri reci și întunecoase. N-apucă să ajungă la ușa sălii de disecție, că de undeva, parcă din pămînt, îi răsări în cale bătrînul paznic.

— A, mneata erai ! îl recunoscu nea Ghenu bucuros de oaspete. La cine ai venit ?

— La studentă, minți Lucian.

— Aha ! Să te conduc...

Bătrînul purta un halat vechi, albastru, mult prea larg și mult prea lung pentru trupul său din ce în ce mai scund și mai firav. Își vîrî miinile în buzunar, întocmai ca doctorul Melinescu, și o luă înaintea ofițerului. Îi deschise respectuos ușa și-i făcu loc să intre.

Încă din prima clipă Lucian o zări pe Madeleine Conta — stătea încremenită lîngă cadavrul soțului, acoperit cu un cearșaf alb. Auzind zgomotul ușii, tresări și se uită în fugă peste umăr. Ofițerul nu-i văzu fața, ascunsă sub un voal negru. În momentul următor, constată că văduva venise însoțită de un bărbat înalt, voinic, trecut de patruzeci de ani, cu tîmplele încărunțite. Acesta ședea ceva mai retras, veghind parcă neclintirea femeii îmbrăcată într-un taior negru ce-i reliefa linia armonioasă a corpului. „O fi vreo rudă... sau vreun prieten, dacă nu chiar un coleg", presupuse Lucian

Nea Ghenu îl trase după dînsul printre cîteva mese înguste și, ca și cînd i-ar fi destăinuit o mare taină, îi șopti :

— Asta e studenta...

Bătrînul ridică marginea cearșafului dezvăluindu-i masca de ceară a morții. Lucian, surprins de frumusețea fetei, suspină. Nea Ghenu se grăbi atunci să acopere cadavrul. Șopti :

— Douăzeci de ani... Să-ți iei viața la douăzeci de ani, ce prostie ! Și încă din dragoste...

Lucian nu-l mai auzi. O văzu pe văduva lui Conta cum își pune batista în poșetă, după care îi aruncă însoțitorului o privire ce însemna probabil : „Gata ! Vreau să

plec!" Acesta încuviință printr-o imperceptibilă clătinare a capului. Ea își înălță pentru cîteva secunde voalul. Suficient ca Lucian să-și dea seama că Melinescu nu se înșelase. Paloarea obrazului, doliul îmbrăcăminții îi confereau femeii un aer bizar, înfrumusețînd-o și mai mult. Lucian îl mai văzu pe acel bărbat înalt, cu statură atletică, căutîndu-se prin buzunare, scoțînd o bancnotă și arătînd-o discret văduvei. Observînd și el mișcarea, bătrînul supraveghetor se trase spre ușă.

— Plecați? îi întrebă cu o voce plină de compasiune.

— Vreți să veniți o clipă? îi ceru Madeleine Conta.

Bătrînul îi urmă supus. Căpitanul Lucian trecu la celălalt capăt al sălii, unde pe o masă lungă și îngustă zăcea trupul neînsuflețit al lui Conta. Rămăsese descoperit. Victimei accidentului mortal din ajun i se făcuse o rezecție craniană și avea capul bandajat. Tifonul alb și imaculat contrasta izbitor cu chipul pămîntiu al decedatului, punîndu-i parcă anume în lumină trăsăturile sale regulate, de bărbat plăcut și puternic. „Și cînd te gîndești că ieri însul ăsta mai trăia... că am fi putut sta de vorbă", își spuse Lucian, cuprins de o subită tristețe.

Revenind în încăpere, nea Ghenu se apropie de dînsul și găsi cu cale să-i explice :

— E soțul tovarășei... Mort într-un accident de mașină... Ieri... Om tînăr, dom'le...

— Cine era domnu care o însoțea ?

— Nu știu, înălță bătrînul umerii săi scheletici. Au venit amîndoi, că-i aștepta procuroru. Procuroru' a șters-o, ei au rămas...

— Ei, nea Ghenule, te las...

— Cum așa ? Atît de repede ? Voiam să-ți povestesc cu studenta...

— Altă dată, propuse ofițerul și ieși în grabă, dornic să-i mai prindă din urmă pe cei doi. Avu noroc. Pe Splai, chiar în fața clădirii Institutului medico-legal, văduva lui Conta discuta cu însoțitorul ei, lîngă un „Renault" vișiniu. Lucian trecu la volanul mașinii sale și, prefăcîndu-se a căuta ceva, întîrzie plecarea. Sesiză că vorbea mai mult bărbatul — încerca s-o convingă de ceva. Ea îl asculta cu capul plecat, smerită. Puțin mai tîrziu, el

făcu un gest care-l surprinse pe căpitan — îi ridică voalul, pentru a-i cerceta tandru obrazul, dar ea și-l trase îndărăt. „Hm! mormăi Lucian suspicios. Asta ce-o mai fi?" Curiozitatea lui spori cînd o văzu pe văduvă urcînd în „Renault". Pentru un moment, rămase descumpănit — nu știa ce să inițieze: să ia numărul autoturismului, așa, pentru orice eventualitate? Să-i urmărească? Nu vedea de ce. Să se înapoieze la minister? Dar, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, Lucian se lăsă în voia instinctului, iar instinctul îl îndemna să pornească în urmărirea „Renault"-ului.

„Ce chestie, se autoironiză ofițerul, doar pentru că omul i-a ridicat voalul, iar ea s-a ferit, eu să-mi cheltuiesc benzina? Bine, dar gestul ți s-a părut tandru... Poate că ți s-a părut... Te găseai la o distanță destul de mare! Poate că era o căutătură plină de compasiune, de înțelegere..."

Traversau acum Piața Unirii. „Renault"-ul o luase în sus pe bulevard, către Piața 1848. Lucian aprecie că bărbatul de la volan era un bun conducător auto — se strecura ușor printre celelalte mașini. Hotărîrea sa spontană de a-i urmări i se părea acum fără rost, absurdă chiar. Totuși, cînd i se ivi posibilitatea de a se abate din drum, n-o folosi. Se lăsa „tras" de „Renault" prin tot centrul Capitalei. Se apropiau de Piața Victoriei și Lucian, plictisit de propria sa hotărîre, se întrebă: „Încotro o vor lua — spre Băneasa? Spre Bordei?" Însă omul de la volanul „Renault"-ului voia cu orice preț să-l surprindă. După ce dădu ocol Pieței, intră pe Bulevardul Titulescu și, după vreo sută cincizeci de metri, opri în dreptul unei cooperative de pompe funebre. „Sînt un caraghios", se certă Lucian. Depășind „Renault"-ul, se uită în oglinda retrovizoare și o zări pe văduva lui Conta intrînd în cooperativă, însoțită de amicul ei. „Ei, ești mulțumit de plimbare?" Dacă n-ar fi renunțat mai de mult la fumat, cu siguranță că, înciudat cum era, și-ar fi aprins o țigară. Se văzu însă nevoit să se mulțumească cu o bomboană de mentă.

V
SE JOACĂ TARE

1

„Warszawa“ cu indicativul armatei ieși din bulevardul Mărășești, tăie Calea Văcărești și opri pe o stradă ce descria un semicerc pe lîngă biserica Dobroteasa.

— Tu o să cobori, îi indică Petre Duma colaboratorului său, iar eu o să te aștept aici... Aceeași tactică... caută să mergi direct la țintă.

— Pentru toate fleacurile mă instruiești, de parcă aș fi cretin, se supără Răduță deschizînd portiera.

Duma îi făcu șmecherește cu ochiul și-i zise, ca să-l potolească :

— Hai, hai, nu te supăra... Am mult mai multă încredere în tine decît îți arăt...

Răduță se depărtă cu pași mari de vehicul, însoțit de privirile lui Petre Duma. Străbătu o străduță îngustă, străjuită de salcîmi scunzi și prăfuiți, amintind Bucureștiul de altădată, apoi cotind la dreapta, dispăru după o clădire cu ziduri coșcovite. După vreo cinci minute reveni în grabă, radios din cale-afară. Toată fața nu-i era decît un zîmbet triumfător. Nu urcă în mașină ci îi vorbi lui Petre Duma prin geamul deschis al portierei.

— Ei, să știi că sîntem niște proști, îl informă Răduță. Să-ți bați copiii, nu alta...

— N-o mai lungi atît, se enervă Petre Duma căruia, în timpul misiunilor, îi plăceau frazele concise și clare.

— Mirela Buhoiu mai locuiește aici, pe Valeriu Braniște, nici gînd să se mute. Pricepi ? Mai întîi, madam

Conta ne-a tras pe noi pe sfoară, apoi pe Rudolf al tău. A ajuns o femeie să ne ducă de nas ca pe nişte copii. A avut dreptate Stoican cînd i-a spus : „Eşti mai vicleană decît îmi imaginam". Aşa e, a dibuit-o. Acum ce ai de gînd? Tăcu. În aşteptarea răspunsului îşi aprinse o ţigară. Ei hai, spune o dată, care ţi-e hotărîrea?

— Care să-mi fie ?! reacţionă omul de la volan nespus de calm. Ai o fisă ?

— Nu înţeleg !

— Te întreb dacă ai o fisă... o monedă de 25 de bani?

— Şi dacă am ?

— O chemăm pe Mirela Buhoiu la telefon, îi explică Duma la fel de liniştit. Cine ştie, poate avem noroc şi e acasă. Cînd am scos din cartea de telefon adresa, mi-am notat şi numărul ei de telefon. Pentru orice eventualitate. Aşa sînt eu, prevăzător...

— La cofetăria aia de peste drum e un telefon.

— Perfect... Cheam-o ! Dacă răspunde, asigură-te că vorbeşti cu ea. Numai după aceea să-ţi declini „gradul" şi spui cine eşti.

Răduţă lăsă să-i cadă ţigara din mînă, o strivi cu năduf sub talpa pantofului.

— Iar mă instruieşti !

— Mergem pe formula de aseară, îi zîmbi Duma. Hai, potoleşte-te !

— Sînt liniştit... Brusc, deveni gînditor, îşi măsură lung şeful, trădîndu-şi fără voie şovăiala ce-l cuprinsese. N-ar fi mai bine să abandonăm pista asta, fu el de părere, să ne întoarcem frumuşel la doamna Conta, s-o luăm la rost că ne-a minţit ?. Nouă ne-a declarat că i s-a furat caseta şi ca fraierii am crezut-o.

— Vrei să pun din nou banda de magnetofon cu convorbirea Madeleinei Conta — Rudolf, alias Stoican ?

— Prefer muzica pop... Ce te face totuşi să te avînţi pe pista asta ?

— Cele cîteva rînduri pe care Madeleine Conta le-a adresat prietenei. Chiar aşa să întindă minciuna pînă într-acolo ?

— Dar a întins-o... Vezi chestia cu adresele, zise Răduţă din ce în ce mai contrariat.

— Oricum, nu vreau să abandonez pista... Dacă pornim acum în căutarea ăleilalte, riscăm să pierdem din avansul ce-l avem asupra lui Stoican.

— Noi însă știm ceea ce Stoican nu știe, și anume că Mirela Buhoiu tot la vechea adresă locuiește.

— În curînd o să afle și el ceea ce am aflat și noi și o să acționeze în consecință, fără ezitări, în direcția Mirelei Buhoiu. Du-te și-i telefonează ! Poate nu-i acasă și atunci cine știe ? Poate că mergem din nou în vizită la „văduva veselă". Nu mai fă mutra asta... Du-te și-i telefonează !

— Fie ! Sînt doar la ordinele tale, se supuse Răduță cu tristețe ; îi părea rău că șeful nu-l luase în serios. Fără să mai spună vreo vorbă, traversă linia tramvaiului și se îndreptă spre telefonul public din fața cofetăriei. Introducînd fisa în aparat, gîndi că n-ar fi rău să nu-i răspundă nimeni. Îi răspunse însă o femeie, iar el o luă la sigur :

— Tovarășa Buhoiu ?

— Da, eu.

O clipă răspunsul îl descumpăni.

— Alo, da, eu, Mirela la telefon, repetă ea.

— Tovarășă Buhoiu, la telefon e căpitanul de securitate Răduță Gheorghe. Făcu deliberat o pauză, căci știa că, în momentul acela, în sufletul femeii se producea un șoc. Intuise perfect. Vocea Mirelei Buhoiu scăzu brusc întrebînd :

— Cu ce pot să vă fiu de folos ?

— Ați fost aseară în vizită la prietena dumneavoastră Madeleine Conta ? continuă Răduță pe un ton autoritar.

— Da, recunoscu Mirela Buhoiu. Am fost de față cînd a primit de la Spitalul de urgență știrea că soțul ei s-a accidentat. Am însoțit-o la spital...

— Știm. Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră, deveni Răduță misterios. Sînteți singură acasă ? N-am vrea să fim stingheriți.

— Cînd vreți să veniți ?

— E o chestiune urgentă. În cinci minute am fi la dumneavoastră...

— Bine ! Sînt singură... Vă aştept, dar să ştiţi că am serviciu după-amiază, la două trebuie să-mi iau postul în primire, îl avertiză ea...

— N-o să vă reţinem mult...

— Locuiesc la trei, la ultimul etaj, apartamentul cinci.

— Mulţumesc... Aşteptaţi-ne ! Săru' mîinile...

Agăţă receptorul în furcă. Abia în clipa aceea Răduţă simţi un val de căldură năpădindu-i tot corpul. S-ar fi cuvenit să fie mulţumit — doar dăduse de Mirela Buhoiu — dar nu era. Ceva în adîncul sufletului îi spunea că o luaseră pe o pistă greşită şi se posomorî. Desigur, putea să-i raporteze lui Duma că Mirela Buhoiu nu era acasă, însă şi în minciuna asta, ca în oricare alta, sălăşluia un mare risc. Şeful nu s-ar fi sfiit să coboare de la volan şi să telefoneze chiar el, să se convingă... Se smulse din starea de apatie în care căzuse şi se înapoie la maşină.

— E acasă, raportă el de la distanţă. Ne aşteaptă.

—Ce zici, lăsăm maşina aici sau o tragem mai încolo?

Rătuţă trecu în faţă lîngă Duma şi-l lămuri că ar fi bine dacă ar intra pe strada cu salcîmi şi ar parca maşina la colţul străzii.

— Arăţi de parcă ai fi făcut pe tine, zise Duma, ghicind starea sufletească a colaboratorului. Porni motorul. Te rog, cît lucrezi cu mine, să nu-mi faci mutre ca astea...

— 'nţeles ! Să trăiţi ! exclamă Răduţă supus.

Lăsară „Warszawa“ chiar după colţul străzii şi porniră agale unul lîngă altul, ca într-o plăcută plimbare. Petre Duma, elegant şi spătos, Răduţă — ceva mai mlădios şi îmbrăcat simplu — *blugi*, o cămaşă cadrilată. Şi dacă pe chipul primului se putea citi un calm imperturbabil, pe chipul celuilalt neliniştea era evidentă, deşi încerca să şi-o mascheze, frecîndu-şi nervos obrajii. Petre Duma îi ignoră starea, dar cînd se apropiară de obiectiv, ţinu să-i atragă atenţia.

— Un ofiţer de securitate în exerciţiul funcţiunii nu face o mutră ca asta. Bagă de seamă cum te porţi...

— Mă voi strădui, tovarăşe colonel...

Trecură pragul imobilului ca nişte obişnuiţi ai casei, sub privirile curioase a doi copii care se jucau pe trepte „de-a cinci pietre". Scara cufundată în semiîntuneric o urcară fără nici un inconvenient. Nu întîlniră pe nimeni, ceea ce pe Răduţă îl mai remontă. Petre Duma observă că fiecare etaj avea două apartamente şi reţinu acest lucru ca pe un amănunt important. Mirela Buhoiu locuia chiar lîngă capul scării. Îi aştepta, căci numai ce Răduţă dădu să sune, că uşa se şi deschise.

— Poftim! îi invită Mirela Buhoiu cu o voce uşor tremurată.

Dînd cu ochii de ea, Răduţă încercă un sentiment de dezamăgire. Şi-o imaginase pe Mirela Buhoiu ca pe o femeie frumoasă, dacă nu chiar mai frumoasă decît Madeleine Conta. Însă gazda, în afara unui trup lipsit de feminitate, avea şi o faţă ştearsă, comună, parcă bărbătească.

— Vă rog intraţi! îi pofti ea.

Dintr-un vestibul mic şi strîmt, nimeriră într-o încăpere nu prea mare — sufrageria — a cărei fereastră dădea la stradă.

— Eu am vorbit cu dumneavoastră la telefon. Îmi permiteţi — sînt căpitanul de securitate Răduţă Gheorghe... iar dumnealui e tovarăşul colonel Duma Petre...

Gazda zîmbi strîmb, frîngîndu-şi nervoasă mîinile. Deasupra buzei superioare îi răsăriră broboane de sudoare. Murmură :

— Îmi pare bine... Cu ce pot să vă fiu de folos ? Luaţi loc.

„Pe degeaba ţi-ai oxigenat părul, i se adresă Răduţă în gînd, că tot urîtă eşti... Semeni mai mult cu tat-tu decît cu mă-ta".

— Aşa cum v-am întrebat la telefon... Sînteţi singură? În afară de dumneavoastră, nu mai e nimeni acasă ?

— Nimeni ! Locuiesc singură.

Petre Duma îi făcu colaboratorului său un semn „controlează !" Fără nici o încuviinţare din partea gazdei, Răduţă se îndreptă spre uşa ce corespundea în cealaltă cameră...

— Acolo-i dormitorul! explică gazda fără vlagă.

Răduță intră în dormitor și-i veni să rîdă — mobila veche, de pe vremea lui Pazvante Chioru', se potrivea de minune cu domnișoara Buhoiu. Patul era înalt, iar pernele clădite una peste alta și acoperite cu o cuvertură decolorată și bătrînească, îl făceau să pară și mai înalt. După ce controlă baia, bucătăria, reveni în sufragerie. Petre Duma aștepta în picioare.

Mirela Buhoiu ar fi vrut să-și mărturisească nedumerirea, să le atragă atenția că au intrat în casa unui om cinstit, dar în cele din urmă se lăsă păgubașă. Repetă invitația :

— Vă rog să luați loc!

Se așezară tustrei în jurul unei mese. O vază cu flori artificiale o împiedica pe Mirela Buhoiu să-l vadă mai bine pe cel ce se recomandase căpitanul Răduță. Împinse vaza spre marginea mesei. „Privirile bănuitoare ale ăstuia mă jignesc, își spuse ea în așteptarea întrebărilor. Mă privesc de parcă aș fi omorît pe cineva. Cu ce drept? Sînt în casa mea." Înălță demnă fruntea și le atrase atenția :

— Nu vă supărați... Nu mi-ați arătat nici o legitimație.

Petre Duma zîmbi galant, dădu din cap aprobator : „Bravo, tovarășă, așa trebuie procedat", apoi i se adresă prietenește :

— Eram chiar curios să văd dacă o să ne-o cereți. Unii cetățeni uită să ne legitimeze și, firește, greșesc.

Își scoase legitimația și i-o întinse femeii. Răduță urmă exemplul șefului. Mirela le luă, dar se jenă să le cerceteze cu luare-aminte. Se mulțumi să constate titulatura instituției.

— Vă stau la dispoziție, zise.

— Fumați? o întrebă Duma întinzîndu-i un pachet „Amiral"

Mirela luă o țigară ; în general, bărbatul acesta între două vîrste, elegant, cu o distincție vizibilă în mișcări, îi făcuse, încă de la apariție, o impresie bună. Mutra de fante a celuilalt o îngrijora.

— Tovarășă Buhoiu, deschise Duma discuția după ce-i aprinse țigara la flacăra brichetei, după cum știți, s-a întîmplat o gravă nenorocire.

Femeia suspină și clătină din cap a amărăciune.

— Din motive lesne de înțeles, nu vă putem spune decît atît: problema e mult mai complicată decît ni se pare... Duma lăsă o pauză, vrînd anume să descopere pe chipul gazdei o primă reacție. Și o descoperi — se făcuse palidă, ca și cînd ar fi așteptat să audă lucruri înspăimîntătoare. O cunoașteți de mult pe Madeleine Conta?

— Încă de pe băncile liceului... Am fost colege de clasă și, o vreme, am fost nedespărțite. Apoi, după bacalaureat, drumurile noastre s-au despărțit. Am auzit că s-a măritat, că și-a întemeiat un cămin. Viața mea a luat un alt curs... Vocea-i deveni apatică: ce a apucat-o să vorbească așa, dintr-o dată, de viața ei? Duma bănui cauza nemulțumirii femeii și o întrebă:

— Sînteți măritată?

„Măritată?! Una ca asta?! dialoga Răduță în gînd cu Duma. Cine s-o ia? Uită-te, la dînsa, dai s-o săruți și zici că săruți un bărbat".

— Am fost, răspunse după o scurtă ezitare. Începutul acesta de discuție o enervă și, deși nu-și fumase țigara, o strivi în scrumieră. Își scutură părul („Iată și un gest feminin!" consemnă Răduță) și-și îndreptă, fără să clipească, ochii spre Duma. Vreau să cred că nu v-ați deplasat pînă aici ca să mă întrebați dacă sînt sau nu măritată?

— Desigur, desigur, se grăbi el să-i dea dreptate. Îi făcu încă un semn lui Răduță și acesta își scoase pixul, carnetul și le puse pe masă. Urmărindu-i, Mirela Buhoiu înțelese că chestionarea ei abia acum începea cu adevărat și se întrebă de ce oare această bătaie de cap.

— Ați fost aseară la Madeleine Conta?

Glasul colonelului era altul, oficial, de anchetator, și Mirela, răspunzînd, își propuse să se uite cînd în ochii unuia, cînd în ai celuilalt.

— Da. Nu mai fusesem de mult pe la dînsa... de vreo doi ani. Am trecut cu totul și cu totul întîmplător... O credeam fericită, cînd colo... Nu-și continuă fraza. O co-

pleşi un sentiment de ruşine ca adusese vorba în faţa unor străini de viaţa fostei sale colege de liceu. De fapt, ce-i interesează?

— N-aţi găsit-o prea fericită?

— Chiar şi aspectul acesta vă interesează? încercă ea să ocolească tema ce o iscase.

— Altfel n-am fi aici. Am spus doar: lucrurile sînt mult mai grave, depăşesc sfera unui simplu şi banal accident.

— Nu ştiu ce mi-a venit să-i dau un telefon, urmă Mirela, de parcă ar fi vrut să se disculpe. Am găsit-o acasă. S-a bucurat şi m-a rugat să trec neapărat pe la ea... Nimerisem exact în ziua în care vroiau să sărbătorească ziua nunţii... Totul fusese pregătit pentru o aniversare intimă, sobră.

— Sobră aţi zis?

— Cel puţin aşa mi s-a părut, preciză Mirela Buhoiu. În orice caz nu părea să fie prea fericită de căsnicia ei.

— De ce? V-a vorbit de Conta, de călătoriile lui în străinătate?

— Da. Singurătatea a înstrăinat-o de el...

— Despre cadourile ce le aducea Pavel Conta din străinătate v-a vorbit?

— Doar atît, că după fiecare călătorie, el îşi arăta dragostea, copleşind-o cu daruri.

Duma îi zîmbi lui Răduţă cu un anumit înţeles. Acesta îi răspunse clătinind din cap. „Ce oameni! Ce oameni, dom'le!" şi se apucă să scrie ceva în carneţel. Dialogul mut dintre cei doi ofiţeri o îngrijoră pe Mirela şi mai mult — deduse că drama familiei Conta îşi avea originea în aceste daruri.

— Şi-a iubit mult soţul?

— Nu ştiu... Ce pot să vă spun? se bîlbîi gazda. Mi s-a plîns de singurătate... S-a îndepărtat de soţul ei.

— Şi-a legat viaţa de un alt bărbat?

— Nu ştiu... Nu mi-a...

— Tovarăşă Buhoiu! exclamă colonelul, avertizînd-o astfel că nu era cazul să fugă de o anumită răspundere civică. Sînteţi membră de partid?

Mirela Buhoiu roşi şi fruntea i se îmbroboni.

— Da, sînt...

— Şi ?

— Aşa cum v-am spus şi mai înainte... Nu mi-a vorbit de nici un alt bărbat.

Duma o privi pieziş, iscoditor : femeia ar fi vrut să-şi şteargă faţa transpirată, dar nu avea nimic la îndemînă şi se vedea limpede că nu îndrăznea să se ridice de pe scaun.

— În discuţiile purtate, a amintit de activitatea profesională a soţului ei ? De ceea ce întreprindea în ţară sau peste hotare ?

— Nu, nimic. De fapt, dacă stau şi mă gîndesc bine, n-am discutat lucruri serioase... fleacuri, ca între femei. Mirela îşi ridică din nou fruntea, iar Duma zări în adîncul ochilor ei mocnind spaima. Femeia ajunsese, în sfîrşit, să priceapă gravitatea situaţiei.

— Tovarăşă Buhoiu, după cîte îmi dau seama, sînteţi un om inteligent, cu simţ partinic. Aşa că pot să vă dezvălui, fără ocol, adevărul. Accidentul lui Pavel Conta ascunde o afacere de spionaj.

Cîteva secunde Mirela încremeni cu gura deschisă, după care murmură gîtuită de spaimă :

— De spionaj ?

— Da, de spionaj economic, o asaltă Duma, neacordîndu-i nici un moment de răgaz. Sîntem informaţi că Pavel Conta deţinea la locuinţa sa o casetă cu documente pe care urma să le predea unor agenţi străini. Că faptele stau aşa şi nu altfel o confirmă şi declaraţia Madeleinei Conta. Duma căută să citească în ochii femeii. Nu v-aţi întrebat ce ne aduce în casa dumneavoastră ?

Înfruntînd privirile bărbatului, Mirela îi răspunse :

— Mărturisesc sincer că nu... Şi chiar dacă m-aş fi întrebat, un răspuns, cred eu, se impunea de la sine — am fost martoră cînd lui Madeleine i s-a comunicat ştirea accidentului, apoi am însoţit-o la spital.

— După ce v-aţi înapoiat de la spital, aţi intrat din nou în casă ? Aţi găsit-o în dezordine ?

— Madeleine nu m-a lăsat s-o conduc. Dorea să rămînă singură. Am lăsat-o la poartă, iar eu am plecat la mine acasă. Pot însă să precizez că atunci cînd am ple-

cat cu Madeleine la spital, locuința ei era într-o perfectă ordine.

Duma nu-și ascunse suspiciunea față de declarațiile Mirelei.

— Ce ne facem că Madeleine Conta susține contrariul ?

— Nu pricep, se apără Mirela Buhoiu, roșind pînă în vîrful urechilor. Nu pricep ! Ce înseamnă că susține contrariul ?

— Tovarășă Buhoiu, o avertiză din nou Duma îndreptînd spre ea un deget ca pe un pistol, gîndiți-vă bine ! Nu vrem să ajungem în situația de a vă ridica...

— Doamne ferește ! Da' ce-am făcut ca să mă luați ?

— Madeleine Conta susține că aseară, după ce v-ați întors de la spital, ați intrat în casă și ați găsit-o devastată.

— Mad a declarat așa ceva ?! izbucni ea neîncrezătoare.

— Ascultați-mă pînă la capăt ! se supără Duma că a fost întrerupt. Ea declară că ați găsit casa vraiște, de parcă ar fi fost călcată de hoți. Firește, s-a speriat și s-a repezit să vadă dacă nu i s-a furat caseta. A constatat cu satisfacție că hoții sau hoțul n-au dat de ascunzătoare. Și, pentru că în starea de surescitare în care se găsea i-a fost teamă că tentativa de furt se va repeta, v-a încredințat-o spre păstrare.

De spaimă, ochii Mirelei se bulbucară, toată povestea i se părea atît de absurdă, încît socotea de prisos orice încercare de a se apăra.

— Ați auzit ce am zis ?

Mirela Buhoiu clătină din cap, ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce aveți de spus ?

— Vă rog să mă iertați că plîng... Tot ce am auzit e de necrezut... e de-a dreptul fantastic. Brusc, pierzîndu-și controlul, se răsti : N-am intrat în casă... Nici măcar n-am coborît din taxi. Nu mi-a dat nici o casetă...

Fața lui Răduță deveni radioasă, exprimînd o satisfacție adîncă : puse pixul deoparte sugerîndu-i astfel lui Duma că nu mai avea nici un rost să continue jocul.

— Vă jur ! De altfel, e foarte simplu de controlat. O chem la telefon şi o întrebăm pe loc. Sau dacă sînteţi cu maşina, ne putem repezi chiar acum la dînsa şi să spună faţă de mine...

Cîteva minute se scurseră în tăcere. Mirela, stăpînindu-şi disperarea, aştepta cu sufletul la gură verdictul ofiţerului.

— Desigur, ceea ce propuneţi dumneavoastră e o soluţie, sparse Duma tăcerea. Noi i-am acordat doamnei Conta toată încrederea, iar ea ne-a indus în eroare. Ba mai mult, constatăm cu surprindere că, în mod deliberat, încearcă să vă amestece într-o afacere ce se anunţă din ce în ce mai murdară. Trebuie să ne întrebăm cu ce scop a făcut-o ? E desigur de competenţa noastră să găsim răspunsul... Tovarăşă Buhoiu, ne puteţi da în scris că n-aţi primit caseta ?

Femeia simţi dintr-o dată pentru bărbatul acesta cu mustăcioară a la Clark Gable o încredere nemărginită. Răsuflă uşurată.

— Cum să nu...

— Aveţi o coală de hîrtie ? Vă rog...

Mirela Buhoiu se ridică fericită de la masă şi trecu în cealaltă încăpere. Rămaşi singuri, cei doi începură să-şi vorbească din priviri. „Ce-i asta ? Ce urmăreşti ?“ întrebă Răduţă nedumerit. „Las' pe mine, că ştiu eu ce fac...“ Nemulţumit, Răduţă izbucni în şoaptă : „Am presimţit că madam Conta ne-a tras pe sfoară.“ „Du-te dracului cu toate presimţirile tale !“ îi răspunse Duma tot în şoaptă.

Gazda reveni, se reaşeză la locul ei, punîndu-şi în faţă cîteva coli de hîrtie — îşi redobîndise echilibrul şi-i privi pe cei doi cu simpatie.

— Aveţi un stilou ?

„Clark Gable“ îi întinse un „Mont Blanc“ şi-i dictă :

— Scrieţi : De-cla-ra-ţie...

— De-cla-ra-ţie, repetă şi Mirela apucîndu-se de scris.

— Eu, subsemnata Buhoiu Mirela, domiciliată în Bucureşti, dictă Duma, strada... sectorul... de profesie... Ce profesie aveţi ?

— Casieră, răspunse ea, ridicîndu-și pentru o clipă ochii de pe coala de hîrtie.

— Avînd serviciul la...

— Cooperativa „Bijuteria"

— Membră de partid din...

— ...1962.

— ... declar următoarele. Două puncte. De la capăt : „Madeleine Conta, soția decedatului Pavel Conta, nu mi-a încredințat spre păstrare nici o casetă. De asemenea nu mi-a încredințat nici un document sau vreun obiect care să fi aparținut decedatului. Declar toate acestea pe propria mea răspundere..." Iscăliți-vă !

Mirela Buhoiu își puse semnătura, reciti ceea ce scrisese, apoi împinse declarația spre colonel. Acesta, după ce o citi și o împături cu acuratețe, îi mulțumi.

— Înainte însă de a vă părăsi, mai spuse Duma, în timp ce se ridica, v-aș adresa rugămintea expresă de a ne ajuta.

— Vă stau la dispoziție, se oferi femeia sculîndu-se de pe scaun.

— Noi, în aceste zile de doliu pentru doamna Conta, nu ne putem desfășura cercetările. Ar fi o impietate...

Mirela îi dădu dreptate și aprecie delicatețea ofițerului.

— În schimb, dumneavoastră o s-o vedeți, o s-o întîlniți. V-aș recomanda să nu aduceți vorba... Doar dacă ea începe... Arătați-vă indignarea. Vedeți cum se explică... Poate că, din pricina nenorocirii, și-a pierdut cumpătul și ne-a indus în eroare... Poate că o să vă destăinuiască unde-i caseta și de ce v-a amestecat în afacerea asta.

Mirela închise ochii, ca și cum în întunericul ce se lăsase sub pleoape, ar fi putut izbuti să înțeleagă mai bine ce i se cerea.

— E de prisos să vă atrag atenția asupra secretului celor discutate. Discreție absolută. Notați-vă un număr de telefon... al unui serviciu de-al nostru... și un nume...

Mirela luă de astă dată pixul întins de căpitan și notă numărul unei centrale, al unui interior.

— Îl cereţi pe tovarăşul locotenent-major Ştefănescu, căruia îi spuneţi doar atît — Mirela Buhoiu la telefon... O să vă dea legătura cu mine. Aveţi vreo întrebare?

— Nu, nu, sări ea trădîndu-şi dorinţa de a scăpa cît mai repede de musafiri.

— Maşina noastră e jos. Dacă sînteţi în întîrziere şi dacă doriţi, vă putem conduce.

Primul impuls al Mirelei fu să accepte invitaţia, dar în clipa următoare spuse:

— Mulţumesc, sînteţi foarte amabili, însă mai am puţină treabă...

Îşi conduse musafirii pînă la ieşire, iar cînd închise uşa în urma lor, răsuflă uşurată. Un timp rămase locului, ascultînd cum paşii celor doi se pierdeau coborînd scările. Apoi alergă la fereastră şi se uită în stradă: în curînd se iviră şi cei doi ofiţeri. Se îndreptau grăbiţi spre biserica Dobroteasa... După ce dispărură din raza sa vizuală, Mirela se repezi la telefon şi formă înfrigurată numărul Madeleinei Conta — dorea, din toată inima, în ciuda indicaţiilor primite, să-i relateze cele întîmplate şi să-i ceară o explicaţie, căci povestea cu Pavel spion i se părea incredibilă. Nu răspundea nimeni... Mirela, deprimată de nereuşita tentativei, nu mai insistă. Închise telefonul şi rămase cu privirile în gol, căutînd o explicaţie...

2

Revenind la minister, Lucian avu plăcuta surpriză să constate că Frunză se înapoiase de la „Rulmentexport" şi îl aştepta în biroul său.

— Ai venit de mult? îl întrebă Lucian bucuros.

În ciuda prieteniei ce-l lega de Lucian, Frunză se ridică în picioare şi raportă:

— De vrea treizeci de minute...

Lucian îl împinse înapoi în fotoliu şi, la rîndu-i, luă şi el loc.

— Cu traista plină?

— Ştiu eu ce să-ţi spun ?! se arătă Frunză sincer descumpănit. Mă întreb ce am fi făcut dacă Conta nu ar fi cerut să fie primit în audienţă şi ar fi avut acelaşi destin tragic ? Ne-am fi legat la cap ?

Lucian se aplecă peste măsuţa rotundă şi bine lăcuită, de parcă ar fi vrut să-i şoptească ceva :

— Crezi că ne legăm la cap ?

Instinctiv, braţul lui Frunză se întinse în căutarea pachetului de ţigări, dar mîna lui Lucian îl opri la vreme.

— Iarăşi am uitat că aici fumatu-i interzis, cedă Frunză oftînd. Mereu uit că mă găsesc în imperiul bomboanelor de mentă...

— Lasă asta, treci la subiect, onorabile !

— Mă încearcă gînduri contradictorii... Pe de o parte, am credinţa că ne legăm la cap fără să ne doară. Iar pe de altă parte...

— ... că nu ne-am lega.

— Exact ! zîmbi Frunză ştrengăreşte. Numai că nu văd încă acel element — în afară, bineînţeles, de audienţă — care să justifice prezenţa noastră.

— Cum s-ar zice, ne aşezăm cu c... în două luntre !

— Dacă ai fuma, ai vorbi mai frumos, îl apostrofă Frunză, „jignit" de vocabularul şefului său. Chiar vrei să-ţi povestesc ce am cules de pe teren ?

— Sînt date chiar atît de insipide ?

Frunză clătină plictisit din capul său mare şi ţigănos.

— Dacă e aşa, ar fi bine să nu le ţii în tine, să le povesteşti, nu de alta, sensibil cum eşti, să nu-ţi dăuneze...

— Bineee ! Facă-se voia ta. Nu răspund de consecinţe, îl avertiză Frunză, scoţîndu-şi din buzunar carneţelul cu coperte negre, de plastic. Ei, să începem, oftă el. Conta Pavel... născut la 23 martie 1926 în comuna Rarău, judeţul Teleorman. Se trage dintr-o familie de ţărani mijlocaşi. Tatăl decedat. Mama sa trăieşte... este pensionară a cooperativei agricole din comună. Nu are fraţi, surori. Pavel Conta a absolvit I.S.E.P.-ul. A fost şef de promoţie. La „Rulmentexport" lucrează de şapte ani. A călătorit mult. Da' pe unde n-a

călătorit ? ! Era considerat drept unul dintre cei mai buni *comercianți* de rulmenți din țară. Vorbea la perfecție engleza, franceza, rusa, italiana. S-a căsătorit acum cinci ani, din dragoste, cu Madeleine Conta, fiica unui fost negustor din Capitală. Ea nu lucrează nicăieri... e casnică... A, era să uit ! Stagiul militar făcut. Gradul — locotenent în rezervă. Frunză închise carnețelul și-l vîrî în buzunar.

Urmărindu-i gesturile moi și apatice, Lucian exclamă dezamăgit :

— Asta-i tot ?

Frunză căscă lung și cu plăcere.

— Ar mai fi de adăugat două amănunte : întîi că Pavel Conta a lucrat ieri toată după-amiaza, deci peste program, cu aprobarea directorului. Se pregătea pentru o nouă călătorie în Elveția. A plecat de la serviciu în jurul orei 18,30. A urmat accidentul. Să continui ? Văd că ai căzut pe gînduri sau te-a prins și pe tine somnul ?

— Ia mai du-te dracului ! explodă Lucian, întocmai ca un puști înfuriat peste măsură de un tovarăș de joacă. Se ridică din fotoliu, supărat pe prietenul său, se duse direct la telefon și formă un număr notat pe o hîrtiuță. Urmărindu-l, Frunză scoase hoțește o țigară, o duse la gură, fără însă s-o aprindă. Îl auzi adresîndu-i-se celui ce-i răspunsese la celălalt capăt al firului :

— Vă salut, tovarășe director general. Vă deranjează căpitanul de securitate Lucian Viziru... Lăsați, tovarășe Comănescu, nu e nici o plăcere să fiți deranjat, fie chiar și la telefon. Așa e că am dreptate ? Tovarășe Comănescu, mai întîi, o întrebare, iar apoi o rugăminte... Da, da, ați ghicit. Deci, întrebarea : Conta mai lucra cu cineva în birou ? Aha !... Aha... încuviință Lucian, admirînd dexteritatea cu care Frunză își plimba țigara neaprinsă dintr-un colț al gurii în celălalt. Da, da, bine. Și acum, trec la rugăminte — sigilați „Fichet"-ul, sertarele biroului și chiar și ușa cabinetului. Cît se poate de urgent și în prezența dumneavoastră... Cum ? Ce ziceți ? Vă mulțumesc... O să trec încă astăzi pe acolo... Să trăiți !

Lucian reveni la locul său şi văzîndu-l pe Frunză cît de nervos era din pricina ţigării, îi întinse punga cu bomboane de mentă.

— Mulţumesc, îl refuză Frunză, prefer nicotina. Cred că măsura ta e binevenită.

Deodată, Lucian se lovi peste frunte.

— Mai înainte ai pomenit de două amănunte, dar de fapt nu mi-ai vorbit decît de unul...

— Nu din vina mea. Pavel Conta nu pleca în străinătate singur, ci însoţit. În ultimii ani, împreună cu Florin Bucium alcătuia un cuplu foarte apreciat, care aducea întreprinderii mari servicii. Mă gîndesc că dacă audienţa neîmplinită ne va nelinişti în cel mai înalt grad, ne putem adresa lui Florin Bucium. Poate că omu cunoaşte motivul audienţei cerute de Conta. Şi ne-am linişti.

— Tu asta urmăreşti, să te linişteşti. Ei bine, n-o să-ţi meargă, îi profeţi Lucian. Să mergem mai departe, stimabile! Deci Florin Bucium ar fi cea de-a doua persoană care ne-ar putea dezvălui motivul audienţei.

— Ca să fiu de acord cu tine, trebuie să ştiu cine-i prima persoană?

— Cînd ţi-ai făcut ultima oară colesterolul?

— Dacă o fi în creştere, e numai din pricina bomboanelor tale de mentă, îi replică Frunză, trecîndu-i pe sub nas ţigara neaprinsă.

Lucian îl pocni cu palma peste genunchi:

— Prima ar fi văduva lui Conta...

— Că bine zici... Îmi scăpase...

— Am încercat s-o prind la telefon, n-a fost chip. Ba mi-a închis şi telefonul în nas într-un chip nu prea onorabil...

— E şi firesc... A căzut nenorocirea pe capul ei... şi hop şi noi cu întrebările.

Lucian îi împărtăşi părerea, iar în continuare îi descrise vizita la morgă, precum şi întîlnirea sa neaşteptată cu văduva lui Pavel Conta.

— Nu era singură, o însoţea un bărbat — proprietarul unui autoturism...

— Dacă-i de culoare închisă și aduce cu un „Mercedes", atunci autorul moral al accidentului e ca și descoperit, iar noi...

— ...ne-am liniștit, rîse Lucian. Ce te faci că e vorba de un „Renault" și încă de unul de culoarea vișinei ?! Pe degeaba cauți liniște !... Nu e „pace sub măslini", dom'-le !... Și totuși, eu aș trece peste toate inconvenientele și cu riscul de a fi socotit grosolan, aș sta încă astăzi de vorbă cu ea. Tu ce crezi ?

— Că a rfi bine. Am scăpa de obsesia audienței și, odată rezolvată problema asta, am ști și noi în ce ape ne scăldăm.

— Înseamnă că tu ar trebui să te repezi din nou pînă la „Rulmentexport" și să încerci să stai de vorbă cu Florin Bucium. Lucian se uită la ceas. E timp... Iar eu ar urma să discut cu văduva lui Conta...

Se ridică iarăși din fotoliu și trecu la dictafon. În birou, răsună glasul colonelului Panait.

— Ce-i, căpitane ?

— În legătură cu cazul Conta...

— Cum, a și devenit caz ?

Lui Frunză îl plăcu replica și izbucni într-un rîs stăpînit.

— Încă nu, răspunse Lucian serios, prefăcîndu-se că nu a sesizat ironia șefului. Voiam să vă cer aprobarea într-o chestiune.

— Care-i aia ?

— De a se sta de vorbă cu directorul general al „Rulmentexport"-ului, cu Florin Bucium, partenerul lui Conta în călătoriile sale peste hotare și cu Madeleine Conta, soția victimei.

— Bine, acționați... Fii însă atent cum te apropii de văduva lui Conta, să nu pici ca musca-n lapte.

— 'nțeles, tovarășe colonel !

Discuția se încheiase. Frunză se ridică alene — se simțise atît de bine în fotoliu — și-i arătă lui Lucian țigara dintre degete...

— Hai, aprinde-o și șterge-o de aici ! Ai auzit ce a zis șeful : *Acționați !* Iar eu aș mai adăuga ceva. Acționați, dar fără zgomot, *să nu alarmăm...*

— La asta mă gîndeam şi eu, zise Frunză aprinzîndu-şi în fine ţigara. Lucian îl urmări cu privirea, neizbutind să-şi dea seama dacă prietenul său glumise sau vorbise serios.

3

Mirela Buhoiu se pregătea tocmai să plece la serviciu, cînd soneria de la intrare îi dădu de veste că un nou musafir îi poposise la uşă. Şovăi să deschidă sau nu? Nu mai avea chef de nimeni şi de nimic. Nu izbutise s-o prindă pe Madeleine la telefon, ceea ce o indispuse şi mai mult. Soneria insista. Ar fi putut să fie o vecină. Mirela se apropie de uşă — nici ea nu-şi explica de ce — în vîrful picioarelor, unde rămase încremenită, neştiind ce să întreprindă mai departe. Propria sa dilemă i se păru, în cele din urmă, ridicolă. De ce n-ar deschide? Întrebă

— Cine-i?

— Tovarăşa Buhoiu? îi răspunse de afară glasul plăcut al unui bărbat.

Mirela deschise. În prag, descoperi un necunoscut care îi zîmbea larg, prieteneşte.

— Vin din partea tovarăşei Conta... Vă aduc din partea ei cîteva rînduri...

— Cîteva rînduri?! se arătă Mirela surprinsă.

Necunoscutul nu mai aşteptă nici un fel de invitaţie; sesizînd zăpăceala femeii, se strecură în vestibul prin uşa întredeschisă.

— Mai bine zis, o scrisorică... Dacă îmi permiteţi...

Din obişnuinţă, Mirela închise uşa, dar în clipa următoare înţelese că săvîrşise o greşeală de neiertat: noul musafir trebuia ţinut la intrare. În semiobscuritatea vestibulului îl văzu căutîndu-se prin buzunare şi scoţînd dintr-un carneţel o filă. Ea o luă cu un sentiment de teamă, vru să citească, dar în vestibul fiind întuneric, trecu în sufragerie. Necunoscutul o urmă. Pe măsură ce parcurgea rîndurile Madeleinei Conta, simţea cum sîngele i se urcă la cap — degetele şi scriso-

rica prinseră să-i tremure. Înălţă fruntea şi întîlni ochii de un albastru intens al aducătorului. Murmură :

— Nu pricep nimic !

— Mă faceţi să rîd... Bileţelul e destul de clar... Zîmbetul binevoitor de pe chipul bărbatului cu ochi albaştri nu se şterse.

— Madeleine a înnebunit ! izbucni Mirela. Da, da, eu asta cred, că a înnebunit. Altă explicaţie nu există. Nu mi-a dat, domnule, nici o casetă. De ce să-mi dea ? Ce să fac cu ea ? Am s-o chem la telefon. Şi se îndreptă spre aparat.

Bărbatul, dintr-un salt, îi tăie drumul.

— Staţi ! Nu vă pripiţi ! Vă previn că, fără voia dumneavoastră, aţi fost amestecată într-o afacere încurcată...

Mirela înmărmuri ; făcu ochii mari, de parcă ar fi vrut să-l vadă mai bine pe bărbatul cu care stătea de vorbă. Găsi cu greu puterea să-l întrebe :

— La urma urmei, cine sînteţi şi ce vreţi de la mine ?

— Iată cine sînt, dacă doriţi morţiş să aflaţi ! Poftim ! Sînt maiorul de securitate Cristescu Jean, îi răspunse cu aroganţă şi-i vîrî Mirelei sub nas o legitimaţie. M-am prezentat să-mi daţi caseta.

Mirelei i se făcu dintr-o dată frig ; ca şi cum sîngele care pînă atunci clocotise se răcise brusc. Destinul o azvîrlise pe neaşteptate într-un vîrtej ameţitor, iar ea încerca să-l înfrunte fără vlagă.

— Am impresia că amîndoi sîntem victimele unei farse.

— E scrisul Madeleinei Conta ? Ce mai vreţi ? Vă scrie textual : „Predă-i aducătorului acestor rînduri caseta".

Deznădăjduită, Mirela se apără :

— Nu vă daţi seama că dacă aş fi avut caseta, aş fi dat-o celor doi colegi ai dumneavoastră ?

— Care colegi ? o luă „Cristescu" la rost, întunecîndu-se la chip.

— Colonelul...

— Nici un fel de colonel, o repezi Rudolf-Stoican.

Dacă l-ai dus pe *ăla*, să nu crezi că o să mă duci şi pe mine. Caseta !

—Tovarăşe...

— Nici un fel de tovarăşe... Ai intrat într-un joc care te poate băga în puşcărie... Caseta !

I se făcuse într-atît de frig, încît începu să tremure.

— Da' nţelegeţi odată că n-am nici o casetă !

Voise să strige, dar din gură nu-i ieşise decît un murmur lamentabil.

„Maiorul" înaintă ameninţător spre ea. Instinctiv, femeia se dădu îndărăt.

— Caseta !

— Să-i telefonăm Madeleinei, propuse Mirela tînguitor şi o să vedeţi...

— Bine ! se învoi necunoscutul.

Cu sentimentul că, în sfîrşit, i se aruncase un colac de salvare, Mirela se repezi la telefon. „Maiorul Cristescu" veni după ea supraveghind-o dacă formează corect numărul casei Conta.

Aşteptînd să i se răspundă, Mirela se mai linişti puţin. Mai formă o dată numărul... şi încă o dată, Madeleine nu răspundea. Madeleine nu era acasă. Şi, ciudat, amintindu-şi deodată de o carte poliţistă citită mai demult, într-un concediu, îşi regăsi pe deplin stăpînirea de sine. Era clar — o verificau. Şi în romanul acela eroinei ii era dat să treacă prin anumite capcane. „Mă verifică... Mi l-au trimis pe cap pe maiorul acesta frumos şi elegant ca să mă verifice... să vadă cum mă comport. Dacă nu cumva i-am minţit..." gîndi ea.

— Nu răspunde ?

— Nu !

— Mai încearcă o dată ! îi porunci „maiorul".

Mirela se supuse ; rezultatul fu acelaşi. Telefonul suna în gol. Sătulă de spectacolul ăsta absurd şi ridicol, Mirela se hotărî să-l curme. Doar colonelul Duma îi lăsase un număr de telefon. De ce n-ar apela la ajutorul său ? Poşeta se găsea în apropiere. O deschise şi scoase la iveală o hîrtiuţă.

— Eu cred că ar fi bine, propuse ea, să-i telefonăm şefului dumneavoastră... şi să discutaţi cu el...

— Gura! Nu mă interesează nimic altceva decît caseta.

Nervii Mirelei cedară din nou, izbucni în plîns:

— Da' pentru Dumnezeu, nu pricepeţi că n-am nici o casetă?

Pe neaşteptate, cineva bătu la uşa de la intrare, ţîrîi şi soneria. Era o vecină de la etajul unu; numai ea avea obiceiul ăsta; mai întîi să ciocănească, iar apoi să sune. O fărîmă de speranţă miji în ochii Mirelei. Vru să se desprindă de lîngă aparat, dar „maiorul" o îmbrînci înapoi.

— Cum de îndrăzniţi?

— Uite că îndrăznesc...

Ciocăniturile în uşă şi soneria se auziră iarăşi.

— Să nu vă închipuiţi că o să las lucrurile aşa, îl ameninţă Mirela cu o voce stinsă. Am să-l chem pe colonelul Duma.

— Gura!

Bătăile în uşă se înteţiră, îmbărbătînd-o parcă pe Mirela Buhoiu. I se adresă „maiorului" cu mai multă vlagă:

— Dă-mi drumu'! O să ţip... Să ştii...

— Încearcă numai!

Mirela îi dădu ascultare — încercarea îi fu fatală. O lovitură scurtă la carotidă, executată cu latul palmei, o doborî.

Afară ciocăniturile în uşă încetară. Soneria amuţi şi ea.

IV

GARSONIERA AMALIEI

1

În ziua aceea de octombrie, Frunză se deplasă pentru a doua oară la „Rulmentexport". De astă dată nu mai intră în instituție, ci îl căută pe Florin Bucium de la un telefon public. Îi răspunse vocea melodioasă a unei femei care-i explică cu o politețe cam exagerată că tovarășul Bucium era plecat la Camera de Comerț Exterior, de unde urma să se întoarcă peste cincisprezece — douăzeci de minute. „Cine-l caută ?" se interesă, la rîndul ei, posesoarea acelei voci plăcute pe care Frunză și-o imagină înaltă, suplă, blondă — neapărat blondă — și, bineînțeles, ademenitoare. „Un prieten", o informă ofițerul. Peste douăzeci de minute constata cu plăcere că *vocea blondă* nu l-a indus în eroare. I se dădu legătura cu Florin Bucium. Frunză își declină identitatea și, după ce în cîteva cuvinte îi explică cu ce scop îl căuta, îi propuse să coboare.

— De ce nu veniți aici ? îl întrebă, pe bună dreptate, colegul lui Pavel Conta.

— Nu e cazul, îl lămuri Frunză. Unii s-ar alarma...

— Bine, se învoi Bucium. Bănuiesc însă că nu aveți nimic împotrivă să-l informez pe tovarășul director Comănescu ?

— Nu, nu... Da' numai pe el... Atunci vă aștept peste un sfert de oră în scuarul de lîngă Muzeul literaturii române...

Deodată, Bucium izbucni într-un rîs tineresc.

— Bine, de venit vin eu, însă nu vă cunosc, îi explică el izbucnirea.

— Nici eu pe dumneavoastră, rîse şi Frunză, vă aştept în scuar... pe partea dreaptă e o bancă. O să mă recunoaşteţi după cravata albastră şi ziarul „Sportul" pe care, aşteptîndu-vă, o să-l citesc pentru a treia oară.

— Ca-n romane, se arătă Bucium amuzat, în continuare, de conspirativitatea întîlnirii.

Intrînd în scuar şi vrînd să ocupe banca din dreapta, Frunză o găsi ocupată de doi tineri îndrăgostiţi ; stăteau îmbrăţişaţi şi pierduţi într-un lung şi interminabil sărut. Zîmbi. Dacă ar fi vrut s-ar fi putut aşeza lîngă ei. Cu siguranţă, cei doi văzîndu-se deranjaţi, s-ar ridica pornind în căutarea unui alt loc. Deşi îi cam încurcau socotelile, nu-i stînjeni. Dădu roată prin scuar, reperă două bănci libere... Anume îl invitase pe Florin Bucium la o discuţie în aer liber, pentru a crea conversaţiei un cadru mai degajat.

Începu să patruleze cu „Sportul" în mînă pe trotuarul din faţa scuarului. Spre satisfacţia sa, Bucium se ivi la ora fixată. Frunză îl recunoscu de departe — îmbrăcămintea, ţinuta îl recomandau de la sine ca pe un înalt funcţionar mereu în contact cu străini. Avea un mers frumos, elastic, se putea lesne deduce că a făcut sau că făcea sport.

— Tovarăşul Bucium ? îl întîmpină Frunză agitînd „Sportul".

— Eu în persoană, răspunse Bucium întinzîndu-i mîna.

— Sînt căpitanul de securitate Frunză, se recomandă ofiţerul strîngînd mîna celuilalt.

— Mă aşteptam să vă găsesc pe banca din dreapta, zîmbi Bucium ; se vedea că încurcătura îl amuza.

Încă din prima clipă, firea deschisă a lui Bucium îl cuceri pe Frunză ; nu-i agrea pe cei „cu garda închisă", cu care, uneori, era obligat să apeleze la tot felul de procedee mai mult sau mai puţin diplomatice pentru a-i determina să se deschidă. Ofiţerul arătă spre banca îndrăgostiţilor

— Poftim ! Priviți-i ! E vorba de un principiu... de dreptul primului ocupant... Însă ceva mai încolo găsim noi un locșor...

Se îndreptară spre fundul scuarului. O bancă mai ascunsă de ochiul trecătorului îi aștepta.

— Presupuneți scopul întîlnirii noastre ? îl întrebă Frunză după ce se așezară.

— Ca să vă pot răspunde, s-ar cuveni ca, mai întîi să-mi prezentați legitimația, îi răspunse Florin Bucium zîmbind malițios.

— Ah, uitasem ! exclamă Frunză cu sinceritate scoțîndu-și legitimația.

Florin Bucium i-o cercetă cu atenție, reținu numele, gradul ofițerului, confruntă fotografia cu originalul de lîngă dînsul.

Peste obrazul surîzător al lui Bucium trecu o umbră de tristețe. Oftă :

— Presupun că moartea tragică a prietenului și colegului meu, Pavel Conta, v-a obligat să mă invitați la această discuție. Scoase un pachet de „Carpați" cu filtru și-i întinse ofițerului. Fumați ?

Frunză nu-l refuză. După ce-și aprinseră țigările la flacăra brichetei ofițerului, Bucium urmă :

— Parcă nu-mi vine să cred... Nici o clipă nu mă pot împăca cu gîndul că Pavel a murit...

— Ați lucrat mult timp împreună ?

— În decembrie am fi aniversat trei ani.

— Îmi pare că ați călătorit mult împreună ?

— Desigur. Nu uitați că astăzi rulmentul nostru are o mare căutare în lume. Am fost cu Pavel Conta în America Latină, în India. De țările europene nici nu mai pomenesc. Ultima oară am fost în Elveția. Sînt trei săptămîni de cînd ne-am întors. Iar acum ne pregăteam documentarea pentru o nouă călătorie tot în Elveția.

Și Florin Bucium rămase cu ochii în pămînt, înnegurat :

— Am pierdut un om... un prieten... un specialist de prim rang. Îl caracteriza un spirit înalt de camaraderie. Vă dați seama că numai în asemenea împrejurări poți cu adevărat să cunoști un om... Nu mai vorbesc că, din

punct de vedere profesional, era de departe cel mai bun dintre noi...

— Concurența-i mare pe piața mondială, observă Frunză într-o doară.

— Așa e, îl aprobă Bucium, ne lovim la tot pasul de agenți comerciali foarte versați, lipsiți de scrupule, adevărați rechini care, în afara unor salarii mari, mai beneficiază de un cîștig suplimentar, în raport cu afacerea încheiată. Ei bine, Pavel Conta, deținînd mandatul întreprinderii noastre, izbutea, cu tact și inteligență, să iasă victorios din mai toate înfruntările, din cele mai dificile tratative. Eu care îl secundam — căci vioara întîia era el — îl admiram și învățam din felul său de a fi. Era un negustor înnăscut.

— Cum așa, un negustor înnăscut ? ! se miră Frunză.

Mirarea ofițerului îl făcu pe Bucium să se uite la interlocutorul său ceva mai atent. Zise :

— Nu trebuie să înțelegeți greșit cuvîntul *negustor*... Pavel Conta a fost un excelent om de afaceri al unei întreprinderi socialiste de comerț exterior... Căci în esență nu sîntem decît niște comercianți, niște negustori, vindem peste hotare rulmentul românesc.

Frunză lăsă să-i cadă din mînă mucul țigării, îi urmări traiectoria, apoi îl strivi sub talpa pantofului. De fapt, își chinuia mintea să găsească o idee menită să direcționeze discuția.

— Care era starea sufletească a lui Pavel Conta în ultima vreme ?

Bucium își manifestă nedumerirea.

— Întrebarea mă cam pune pe gînduri. Știu însă că, în asemenea situații, cel care are dreptul să pună întrebări este reprezentantul autorităților.

Frunză ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună : „Da, n-am ce face, asta-i situația."

— Dacă stau și mă gîndesc bine, mărturisi Bucium, Pavel mi s-a părut cam abătut în ultimul timp.

— Ce înțelegeți prin „ultimul timp" ? vru Frunză să știe.

— În ultimele cinci-șase zile... Nu mai era atît de comunicativ ca în alte dăți... Mi s-a părut încruntat, în-

gîndurat, tăcut. Se retrăgea în biroul lui... nu permitea să fie deranjat... Lucra intens, iar dacă chema pe cineva la dînsul, îl ținea exact cît necesita discuția de serviciu. Părerea mea e că din pricina stării sufletești n-a observat mașina.

Lui Frunză nu-i displăcu această legătură și o reținu ca atare.

— Ați încercat să aflați cauza acestei stări ?

— Cum să nu... Îmi amintesc că într-una din zile am intrat în biroul lui — biroul lui e la trei, al meu la patru — și văzîndu-l cît era de indispus, l-am întrebat ce are. Mi-a dat de înțeles că e vorba de căsnicia sa și n-am stăruit.

— Nu se înțelegea cu soția ?

— Nu prea. Bucium scoase din nou la iveală pachetul de „Carpați" și i-l întinse lui Frunză. Într-una din călătoriile noastre s-a arătat îngrijorat de destinul căminului său. Mi-a mărturisit că plecările noastre prea dese și de durată nu sînt recomandabile pentru un bărbat căsătorit, că soția îl înșeală...

— O simplă bănuială ? întrebă Frunză, privindu-l prin fumul țigării.

— Dacă nu mi-a spus mai mult, eu am socotit că n-ar fi prea înțelept din partea mea să-i zgîndăresc rana cu tot felul de întrebări. Nu s-a referit la nimic concret. Tema fiind delicată, mi-am zis că atunci cînd o să simtă nevoia, o să-mi vorbească de la sine... Nu credeți că am procedat bine ?

— Cred că da.... Rezultă din spusele dumneavoastră că Pavel Conta ținea totuși la căminul său.

— Nu numai că ținea, dar era și foarte gelos, preciză Bucium. Nu știu dacă o cunoașteți pe Madeleine Conta... e o femeie frumoasă. Un soț mereu pe drumuri...

— Sînteți căsătorit ?

— Nu... încă nu... „Ferice de tine că ești holtei", mi-a spus Pavel într-o zi. Desigur, am luat-o ca o glumă.

Brusc, căpitanul aduse în discuție un alt subiect :

— Apropo, nu sînteți mirat că de moartea lui Pavel Conta se ocupă Securitatea și nu Serviciul de circulație ?

Bucium se uită din nou la Frunză — pe fața-i bronzată se înstăpînise o expresie de adîncă gravitate. Voia astfel să arate că sesizase fondul convorbirii.

— Nu... nu mă miră, tovarășe căpitan. Sîntem o întreprindere de comerț exterior și prin forța împrejurărilor activitatea noastră nu poate să scape instituției ce o reprezentați... Pavel Conta n-a fost un fitecine...

Între cei doi se așternu o lungă tăcere. În văzduh plutea zarva unor copii ce se zbenguiau prin apropiere. Pe banca din dreapta, cei doi îndrăgostiți continuau să se sărute. Bucium se uită la ceas. Frunză se simți stingher, nu vedea ce întrebări ar mai putea să-i pună. În general, toată discuția o găsi foarte generală și lipsită de un obiectiv precis. În cele din urmă, prefăcîndu-se că își amintește de ceva, întrebă :

— Tovarășe Bucium, poate știți motivul care l-a îndemnat pe Pavel Conta să ne ceară o audiență?

Privirile celor doi se încrucișară. Frunză zări în ochii căprui ai interlocutorului aprinzîndu-se o lumină stranie, ca și cînd dintr-o dată i s-ar fi povestit o întîmplare ieșită din comun.

— O audiență?! Mai întîi fața i se crispase, apoi i se destinse într-un surîs amar. Nu știu... Nu mi-a vorbit nimic de o asemenea intenție. Vorbiți cu tovarășul director general sau cu soția lui Conta. Poate că ei vă vor edifica...

— Astăzi sau poate chiar mîine ne va fi cam dificil să stăm de vorbă cu Madeleine Conta. Vă mulțumesc că ați binevoit să răspundeți prompt invitației mele... O să vă las numărul meu de telefon... Cine știe, poate vă amintiți de vreo întîmplare sau de vreun amănunt petrecut peste hotare, care l-ar fi putut determina pe Conta să solicite audiența.

Frunză îi întinse o carte de vizită. Bucium se văzu și el obligat să i-o înmîneze pe a sa.

— De parcă ne-am provoca la un duel! glumi el cu tristețe în glas. Își strînseră mîinile și se despărțiră.

Lucian știa că o dată intrat în biroul directorului general al „Rulmentexport"-ului va trebui să îndure, fără să crîcnească, mirosul iute al fumului de trabuc. Îl cunoștea destul de bine pe Victor Comănescu, pe acest bărbat scund, rotunjor ca un pepene, chel și care, de dimineața și pînă seara, ținea între buzele sale pline o țigară de foi. „Fumez «Havane» de la sursă, îi explicase cîndva. Am noroc. Comis-voiajorii mei au grijă de mine și mă aprovizionează." Ținea atît de mult la trabucul lui, încît i-ar fi fost mai ușor să renunțe la viață decît la fumat. Așa că Lucian se văzu nevoit să intre în cabinetul directorului general, obsedat de efortul ce urma să-l facă.

— A ! Domnu căpitan ! (ori de cîte ori îl vedea, îi spunea „domnu căpitan"). Vă așteptam, zise închizînd o mapă. Nu era vesel, dar avea niște ochi ca doi tăciuni, rotunzi și jucăuși, și din pricina lor, chipu-i părea veșnic surîzător. Se ridică în picioare și-i întinse peste birou mîna. Șezi ! îl invită.

Trabucul ce-l fuma se consumase pe jumătate. Și așa cum îl ținea acum în colțul gurii, îl făcu pe Lucian să-și amintească de o fotografie a lui Churchill. De altfel, chiar aducea cu celebrul om politic britanic.

— Cu ce pot să-ți fiu de folos, căpitane ? Apoi, lăsînd pentru o clipă pleoapele să-i ascundă ochii, urmă Ați auzit ce pierdere grea am avut ?

— Tocmai acest accident tragic mă aduce în biroul dumneavoastră. Știu cît de prețios vă este timpul, de aceea n-am să abuzez prea mult de el. (De fapt, voia să scape cît mai repede din fumul ăla iute.) Vedeți dumneavoastră, Pavel Conta ne-a solicitat o audiență. Astăzi, la ora 8, urma să-l primesc și să stau de vorbă cu el. Și-acum, întrebarea : V-a informat cumva despre această audiență ?

Pe obrazul rotund și lucios al directorului general se întipărise o expresie de stupoare. Cîteva minute nu putu rosti o vorbă — se uita la Lucian cu gura puțin întredeschisă și cu trabucul lipit de buza de jos.

— Audiență la Securitate ?! Nu, nu știu nimic. Aflu abia acum de această intenție. Altceva însă mă buimă-

ceşte în momentul ăsta. Faptul că între cererea sa de audienţă şi accident aţi fi văzut vreo legătură.

Omul pusese degetul pe rană, de aceea arăta de-a dreptul îngrozit. Lucian, apreciindu-i perspicacitatea, ţinu să pună lucrurile la punct.

— Tovarăşe Comănescu, poate ştiţi, poate nu ştiţi, dar Pavel Conta n-a fost lovit de maşină. Vrînd să se ferească, s-a împiedicat şi, din nefericire, cînd a căzut, s-a lovit la cap... De aici, comoţie cerebrală. Între accident şi audienţă nu-i decît o simplă coincidenţă. Iar dacă n-ar fi fost cererea de audienţă, pe semne că nici nu ne-am fi sesizat de moartea sa. Conta însă a solicitat o audienţă, deci voia să ne aducă ceva la cunoştinţă... Nu cere omu audienţă la Securitate, fără să aibă un motiv serios şi ne închipuiam că motivul vă este cunoscut.

Cuvintele ofiţerului îl indispuseră ; nu-i luase în serios explicaţia. Ce mai, nu-i plăcea toată istoria asta cu un salariat al întreprinderii, care solicitase o audienţă la Securitate.

— Îmi pare rău, îşi trădă directorul sentimentele, mă cam supără povestea. Se apleacă şi se sprijini cu coatele pe masă. Înseamnă că trebuie să fi fost un lucru destul de grav, dacă Pavel Conta nu m-a informat... Sînt foarte afectat.

În sinea sa, Lucian îi dădea dreptate : directorul avea de ce să fie amărît. Numai ceva legat de serviciu l-a determinat pe Conta să adreseze cererea de audienţă sectorului lor. Oare ce motiv putea să fi fost acela de l-a determinat să-l ocolească pînă şi pe directorul general al întreprinderii ?

— Conform programului de lucru, Conta trebuia să fie la serviciu la ora 8, nu-i aşa ?

— Da. Iar Pavel Conta, de felul său, erau un funcţionar foarte conştiincios, cu disciplina muncii în sînge, sublinie directorul scuturîndu-şi trabucul în scrumieră.

— Ca să lipsească un timp de la program, s-ar fi cuvenit să fie învoit, nu-i aşa ? Cine trebuia să-i acorde învoirea ? continuă Lucian să-şi formuleze întrebările.

— Ioanid, directorul său. Vrei să mă interesez dacă Pavel a cerut vreo învoire ?

Lucian dădu aprobator din cap. Mîna albă, durdulie, cu unghii îngrijite a directorului general, se întinse spre dictafon :

— Ioanide, tu ești ?

— Eu, tovarășe director general, se auzi în cabinet o voce guturală.

— Măi Ioanide, ia spune-mi, ieri sau poate alaltăieri, Conta ți-a cerut vreo învoire ?

— Ieri, tovarășe director general — vocea lui Ioanid scăzu brusc. Ieri a venit la mine și mi-a cerut să-l învoiesc...

— Adică ? Ce naiba, Ioanide, trebuie să-ți scot cu cleștele vorbele din gură ? se enervă Comănescu fără nici un motiv.

— Mi-a explicat că din anumite motive...

— Ce motive ?

— Mi-a mărturisit că-i îngrijorat de starea soției, că a aranjat pentru astăzi de dimineață un consult medical... Bineînțeles, nu l-am refuzat.

— Bine, Ioanide, am terminat.

Cît timp a durat acest scurt dialog, Lucian nu-și luase ochii de pe chipul roșu ca para focului al directorului general. Minciuna lui Conta îl stingherea, se foia în fotoliu, gata parcă să sară în sus.

— Căpitane, exclamă Comănescu dezolat, ai auzit ? Sincer vorbind, nu mai știu ce să cred ! Își desfăcu larg brațele subliniindu-și astfel neputința de a înțelege.

— Curios, gîndi Lucian cu glas tare.

— Poate că soția sa să cunoască motivul audienței și să vă dea o explicație... Ce mai ?! Sînt foarte intrigat.

— Cum se achita Pavel Conta de îndatoririle sale profesionale ?

— Excelent ! Cînd, puțin mai înainte, am afirmat că moartea lui Conta înseamnă pentru noi o grea pierdere, n-am exagerat cu nimic. Împreună cu un alt salariat al nostru — Florin Bucium — alcătuiau un cuplu ideal.

— Rapoartele pe care le întocmea Conta după fiecare călătorie treceau și pe la dumneavoastră ? Vă erau cunoscute ?

— Ce întrebare-i asta, domnule căpitan ? se prefăcu Comănescu jignit. Crezi că am pierdut frînele din mînă ?

Nu există raport al vreunui agent comercial de-al nostru — oricît ar fi el de neînsemnat — să nu-l citesc... Uite aici ! Ridică de pe birou o mapă. O vezi ? E plină de rapoarte. Puse mapa la loc. Nu sînt simple rapoarte, ci pagini din istoria întreprinderii...

— În ultimele rapoarte ale lui Conta, nu ați remarcat nimic alarmant ?

Fruntea netedă și bombată a directorului general se încreți — îi arăta astfel ofițerului că făcea efortul de a-și aminti.

— Nu, răspunse el cu o voce sigură. Dealtfel, domnule căpitan, dacă doriți, rapoartele vă stau la dispoziție.

— Vă rog să nu-mi mai spuneți „domnule căpitan".

Directorul general înălță neputincios din umeri și, vădit amuzat de izbucnirea ofițerului, zise :

— N-am ce să fac. Știu că nu-ți place să ți se spună așa, știu că nu-ți place nici mirosul de trabuc, dar sînt „vicii" de care nu mă pot lecui...

Lucian rîse strîmb — propria sa izbucnire îl nemulțumise. Reveni la subiectul întrevederii.

— Ce puteți reproșa activității lui Conta ?

— Nu am avut ce să-i reproșez. Îi scăpă un oftat. Lui i se potrivește perfect dictonul „Despre morți numai bine". Avea un puternic simț al comerțului exterior, un foarte dezvoltat spirit autocritic. Drept confirmare la ceea ce spun, stau toate tranzacțiile încheiate de Conta și Bucium.

— Viața lui particulară vă era cunoscută ? stărui Lucian dornic să dea de un indiciu de care, eventual, s-ar putea agăța.

— Nu stau de vorbă cu oamenii mei numai prin mijlocirea rapoartelor, reacționă directorul general, oarecum ofensat de întrebarea ofițerului. Trabucul i se stinsese. Și, înainte de a continua, scoase dintr-un buzunar al vestei un clește, tăie vîrful stins al trabucului, apoi îl reaprinse. De parcă ar fi tras în piept o gură de aer proaspăt, urmă : De pildă acum, după ce s-a întors din Elveția, în ciuda primelor ce i s-au acordat atît lui, cît și lui Bucium, l-am văzut pe Conta indispus. Drept să-ți spun, sinceritatea răspunsului său m-a impresionat.

Directorul general tăcu. Sprîncenele — două semicercuri negre și groase deasupra ochilor — se încruntaseră. Se uită lung și furios parcă la „domnu căpitan". După cîteva minute, își explică tăcerea.

— Nu știu de ce, dar toată discuția noastră pe seama unui mort mi se pare nelalocul ei.

Pe Lucian care se lupta din greu cu fumul iute al țigării de foi ezitarea directorului general îl mîhni — ce naiba, oare nu înțelegea că n-a venit la dînsul de dragul de a trage în piept fumul ce-l slobozea pe gură și pe nas ?

— Tovarăşe director general...

— E chiar atît de important ?

— Repet : Pavel Conta ne-a solicitat o audiență sectorului nostru. Nu știm ce motiv l-a mînat. Verificările noastre nu vor înceta pînă ce nu vom găsi răspunsul ce ne privește. Asta fiind realitatea, ne interesează orice în legătură cu Conta...

— Și chestiunile particulare ?

— Da, și acelea, poate găsim vreun indiciu.

— Bine, se învoi Comănescu. Deci, l-am întrebat de ce are o mutră atît de plouată. Mi-a mărturisit că ceva nu-i în regulă cu căsnicia lui, mi s-a plîns că soția s-a îndepărtat de el. Era obsedat de ideea că a ajuns un străin în propria sa casă și mi-a dat să înțeleg că nu mai suportă călătoriile în străinătate. L-am ascultat și l-am înțeles. Nu-mi închipuiam că peste opt-zece zile o să-l conducem pe ultimul său drum...

— V-a prezentat o cerere concretă de a nu mai fi trimis în străinătate ?

— Nu. Era prea inteligent ca să atace frontal o problemă atît de spinoasă.

— Spinoasă ? De ce ?

— Pentru că, domnule căpi..., drumurile lui Conta în străinătate erau legate de îndeplinirea unor planuri economice, iar aportul lui, în atingerea obiectivelor noastre, era de mare pondere.

— În cazul ăsta cum l-ați consolat ?

— În nici un fel. În sinea mea însă mi-am propus ca atunci cînd o să se înapoieze din proiectata călătorie în Elveția, să fac totul ca să-l rețin în țară cel puțin un an de zile.

Nu există raport al vreunui agent comercial de-al nostru — oricît ar fi el de neînsemnat — să nu-l citesc... Uite aici ! Ridică de pe birou o mapă. O vezi ? E plină de rapoarte. Puse mapa la loc. Nu sînt simple rapoarte, ci pagini din istoria întreprinderii...

— În ultimele rapoarte ale lui Conta, nu ați remarcat nimic alarmant ?

Fruntea netedă și bombată a directorului general se încreți — îi arăta astfel ofițerului că făcea efortul de a-și aminti.

— Nu, răspunse el cu o voce sigură. Dealtfel, domnule căpitan, dacă doriți, rapoartele vă stau la dispoziție.

— Vă rog să nu-mi mai spuneți „domnule căpitan".

Directorul general înălță neputincios din umeri și, vădit amuzat de izbucnirea ofițerului, zise :

— N-am ce să fac. Știu că nu-ți place să ți se spună așa, știu că nu-ți place nici mirosul de trabuc, dar sînt „vicii" de care nu mă pot lecui...

Lucian rîse strîmb — propria sa izbucnire îl nemulțumise. Reveni la subiectul întrevederii.

— Ce puteți reproșa activității lui Conta ?

— Nu am avut ce să-i reproșez. Îi scăpă un oftat. Lui i se potrivește perfect dictonul „Despre morți numai bine". Avea un puternic simț al comerțului exterior, un foarte dezvoltat spirit autocritic. Drept confirmare la ceea ce spun, stau toate tranzacțiile încheiate de Conta și Bucium.

— Viața lui particulară vă era cunoscută ? stărui Lucian dornic să dea de un indiciu de care, eventual, s-ar putea agăța.

— Nu stau de vorbă cu oamenii mei numai prin mijlocirea rapoartelor, reacționă directorul general, oarecum ofensat de întrebarea ofițerului. Trabucul i se stinsese. Și, înainte de a continua, scoase dintr-un buzunar al vestei un cleşte, tăie vîrful stins al trabucului, apoi îl reaprinse. De parcă ar fi tras în piept o gură de aer proaspăt, urmă : De pildă acum, după ce s-a întors din Elveția, în ciuda primelor ce i s-au acordat atît lui, cît și lui Bucium, l-am văzut pe Conta indispus. Drept să-ți spun, sinceritatea răspunsului său m-a impresionat.

Directorul general tăcu. Sprîncenele — două semicercuri negre și groase deasupra ochilor — se încruntaseră. Se uită lung și furios parcă la „domnu căpitan". După cîteva minute, își explică tăcerea.

— Nu știu de ce, dar toată discuția noastră pe seama unui mort mi se pare nelalocul ei.

Pe Lucian care se lupta din greu cu fumul iute al țigării de foi ezitarea directorului general îl mîhni — ce naiba, oare nu înțelegea că n-a venit la dînsul de dragul de a trage în piept fumul ce-l slobozea pe gură și pe nas ?

— Tovarășe director general...

— E chiar atît de important ?

— Repet : Pavel Conta ne-a solicitat o audiență sectorului nostru. Nu știm ce motiv l-a mînat. Verificările noastre nu vor înceta pînă ce nu vom găsi răspunsul ce ne privește. Asta fiind realitatea, ne interesează orice în legătură cu Conta...

— Și chestiunile particulare ?

— Da, și acelea, poate găsim vreun indiciu.

— Bine, se învoi Comănescu. Deci, l-am întrebat de ce are o mutră atît de plouată. Mi-a mărturisit că ceva nu-i în regulă cu căsnicia lui, mi s-a plîns că soția s-a îndepărtat de el. Era obsedat de ideea că a ajuns un străin în propria sa casă și mi-a dat să înțeleg că nu mai suportă călătoriile în străinătate. L-am ascultat și l-am înțeles. Nu-mi închipuiam că peste opt-zece zile o să-l conducem pe ultimul său drum...

— V-a prezentat o cerere concretă de a nu mai fi trimis în străinătate ?

— Nu. Era prea inteligent ca să atace frontal o problemă atît de spinoasă.

— Spinoasă ? De ce ?

— Pentru că, domnule căpi..., drumurile lui Conta în străinătate erau legate de îndeplinirea unor planuri economice, iar aportul lui, în atingerea obiectivelor noastre, era de mare pondere.

— În cazul ăsta cum l-ați consolat ?

— În nici un fel. În sinea mea însă mi-am propus ca atunci cînd o să se înapoieze din proiectata călătorie în Elveția, să fac totul ca să-l rețin în țară cel puțin un an de zile.

— Ce loc ocupa în planurile „Rulmentexport"-ului viitoarea lui călătorie ?

Directorul general se lăsă în fotoliul său de piele, vrînd parcă să alunece sub birou, apoi se ridică iarăşi. Era singurul exerciţiu fizic ce şi-l îngăduia în timpul programului.

— Exact peste o lună, la Zürich, se va ţine un tîrg al rulmenţilor. Cele mai mari şi mai bune producătoare ţări de rulmenţi se întîlnesc într-o concurenţă acerbă.

— Pavel Conta urma să conducă delegaţia „Rulmentexport"-ului ?

— Nu, nu... Eu... Pavel Conta urma să fie expertul principal, mîna mea dreaptă.

— Şi acum, cine-i va lua locul ?

— Nu ştiu, oftă Comănescu, nu m-am gîndit. Pe oricine aş numi, un timp nimeni nu l-ar putea egala pe Conta. El îşi crease legături, cunoştea stilul unor concurenţi.

Deodată, se auzi izbucnind din cutia dictafonului vocea secretarei :

— Tovarăşe director general, la telefon... e soţia tovarăşului Conta...

Comănescu îl străfulgeră pe Lucian cu o privire întrebătoare. Zise :

— Dă-mi legătura !... Da.. Săru' mîinile, Madeleine... Da, Madeleine... Spune, Madeleine... Spune, draga mea, de ce ai nevoie.. o îndemnă Comănescu cu o voce tandră şi caldă, pe care Lucian n-o bănuia la acest om energic, născut parcă să conducă organizaţii comerciale. Da, da... ai nevoie de o maşină... la patru... patru şi jumătate....

Înţelegînd despre ce-i vorba, Lucian îi făcu un semn directorului general.

— Un moment, Madeleine... Comănescu acoperi cu palma microfonul receptorului şi deveni atent la ce-i spunea „domnul căpitan".

— Are nevoie de o maşină ? Mă ofer eu...

— Pentru după-amiază la patru şi jumătate ? A fost depus la capelă şi ea vrea să meargă la cimitir...

— Da, da, spuneţi-i că o să vină... Lucian se gîndi o clipă şi continuă : un coleg de-al lui Pavel — Victor Bunea — cu o „Dacia".

— Am înţeles, zise directorul general, oarecum nemulţumit de intervenţia ofiţerului. Da, Madeleine, s-a aranjat... La patru şi jumătate o „Dacia", condusă de un om al instituţiei... reţine-i numele — Victor Bunea — o să se prezinte la tine.. Bine, Madeleine, dacă mai ai nevoie de ceva, să-mi spui... Şi curaj... capu sus... N-o să te lăsăm, Madeleine... La revedere !

Năduşise tot. Îşi scoase o batistă, o despături ca pe un prosop şi-şi şterse obrazul fără să lase jos trabucul. Oftă necăjit.

— Groaznică situaţie !

Lucian luă hotărîrea de a pune capăt convorbirii.

— Tovarăşe director general, înainte de a mă retrage, aş vrea să vă mai pun o întrebare.

— Mă rog, mormăi el.

— Care dintre salariaţii „Rulmentexport"-ului l-a cunoscut mai bine pe Conta şi ar putea să ne ajute ?

— Primul ar fi Florin Bucium. Ar mai fi apoi... Îşi scoase trabucul şi-l iscodi lung şi misterios.

Lucian sesiză reţinerea directorului care întîrzia să-şi continue fraza, îi părea rău că, fără să vrea, atinsese un capitol ce l-ar fi dorit închis. În cele din urmă îşi călcă pe inimă :

— Ar mai fi o tovarăşă — Amelia Gheorghiu, lucrează la serviciul „Comenzi export". E o economistă cu o înaltă calificare. Lucrează la noi de aproape zece ani... Amelia a fost foarte îndrăgostită de Conta — de altfel, nu-i un secret. Toată lumea ştie povestea lor. El, fiind holtei pe vremea aceea, a respins-o cu tact, cu bun-simţ, propunîndu-i în schimb o camaraderie statornică. Şi, într-adevăr, au rămas buni camarazi şi după ce Conta s-a căsătorit. Ai vrut să mă întrebi ceva sau mi s-a părut ?

— Ce trebuie să înţeleg prin formula „au rămas buni camarazi" ?

— Mai întîi, o precizare. Între ei n-a fost nimic din ce ar putea să umbrească o prietenie. Amelia îl iubea, se îndrăgostise de el... El însă n-o iubea. O dată, l-am întrebat : „Mă, de ce nu vă luaţi ?", iar dînsul mi-a răspuns — parcă-l văd înaintea ochilor — înălţînd din

umeri: „E o ființă bună, mă iubește, țin la prietenia noastră, dar ca femeie nu mă atrage".

— E urîtă?

— Nu-i nici frumoasă.

— Și au rămas prieteni? întrebă Lucian surîzător.

— Da.

— Aș vrea să stau de vorbă cu ea.

— Chiar acum?

— Dacă s-ar putea...

— Am s-o chem. Directorul înălță brațul și arătă cu mîna dreaptă spre ușa din dreapta sa. Am alături o cameră unde, uneori, mă odihnesc. Dacă vrei, poți vorbi cu ea acolo...

Lucian încuviință.

3

Puțin mai tîrziu, ușa dublă și capitonată a cabinetului directoral se deschise.

— A! Amelia, ai venit? exclamă directorul general întîmpinînd-o.

Lucian întoarse capul și se uită peste umăr. Văzu o femeie scundă, șolduroasă, cu niște picioare scurte și butucănoase. Dînd cu ochii de un străin, înaintă șovăitor, iar după cîțiva pași se opri. Lucian se ridică din fotoliu. Amelia Gheorghiu purta o rochie neagră; negri îi erau și ciorapii. „E în doliu, observă ofițerul. Cînd a aflat oare de moartea lui Conta și cînd a apucat să se îmbrace în negru?"

— Amelia dragă, i se adresă directorul, rămînînd mai departe în fotoliu, tovarășul vrea să stea de vorbă cu tine.

— Îmi permiteți, sînt căpitanul de securitate Lucian Viziru. Amelia Gheorghiu veni spre dînsul și-i întinse o mînă albă și moale. Numai în clipa aceea Lucian îi descoperi ochii mari și foarte negri care o înfrumusețau și te făceau să-i uiți trupul cu șolduri mari, prea pline față de înălțime.

— Vă rog să treceți dincolo, îi pofti Comănescu.

Abia acum directorul general se ridică încet şi greoi din fotoliu, ieşi de după birou şi-i conduse, pufăind din trabuc, pînă la uşa ce dădea în camera învecinată.

— Poftim, aici o să puteţi discuta în voie ! zise, după care se grăbi să-i lase singuri.

— În sfîrşit ! exclamă Lucian bucuros. Şi puţin aer curat. Zîmbi. Amelia Gheorghiu se feri de zîmbetul lui, lăsînd pleoapele să-i acopere ochii. Să ne aşezăm la masa asta, îi propuse el.

Luară loc unul în faţa celuilalt. Tăcerea se prelungi şi Lucian, dintr-o dată, în mod inexplicabil, se simţi stîngaci întocmai ca un începător în ale meseriei. Amelia Gheorghiu apăruse mult prea brusc în zona investigaţiilor, iar acum nu ştia cum şi de unde să înceapă. Roşi, în vreme ce femeia îl contempla absentă, lăsîndu-şi capul mare cînd pe un umăr, cînd pe celălalt.

— Bănuiesc că m-aţi chemat în legătură cu moartea lui Pavel Conta, ieşi Amelia Gheorghiu în întîmpinarea ofiţerului de securitate.

Lucian tuşi stingher de cîteva ori, apoi mormăi :

— Da, aşa e.

— Cu siguranţă că vi s-a povestit de prietenia mea cu Pavel, continuă ea cu o voce tremurată.

Lucian dădu afirmativ din cap.

— Tovarăşă Gheorghiu, zise, departe de mine gîndul de a pătrunde în intimitatea relaţiilor dumneavoastră cu Pavel Conta.

— N-am nimic de ascuns, se apără ea cu energie, de parcă vorbele ofiţerului ar fi închis vreo ameninţare. Toată lumea ştie că l-am iubit... că l-am iubit pînă în ultima clipă a vieţii sale.. Şi-l voi iubi...

Femeia făcea un efort vizibil să nu plîngă, pentru care Lucian îi mulţumi în gînd şi se decise să atace frontal :

— Cînd aţi stat ultima oară de vorbă cu dînsul ?

— Ieri, în timpul pauzei... la ora unsprezece avem o pauză de o jumătate de oră. Ne-am întîlnit la bufet. A venit la mine. Mi s-a părut tare schimbat... obosit... nedormit. Nervii femeii cedară : ochii ei frumoşi şi pătimaşi se umplură de lacrimi ; plîngea stăpînit, muşcîn-

du-şi buzele. Cred că îşi presimţea moartea, adăugă ea într-un tîrziu.

— De unde deduceţi ?

— Nu-l văzusem niciodată atît de necăjit şi de nervos. Îl mistuia ceva pe dinăuntru... L-am întrebat : „Ce-i cu tine, Pavele ?" M-a privit cu nişte ochi plini de tristeţe şi a dat din cap cu o resemnare care-i era străină. Am insistat să-şi descarce sufletul. „Nu pot acum, mi-a răspuns, poate mîine".

Cu gîndul la audienţa solicitată de Conta, Lucian întrebă :

— V-a explicat cumva de ce a doua zi i-ar fi venit mai la îndemînă să vă povestească ce avea pe suflet ?

— Nu, n-am insistat. M-am mulţumit să-l îmbărbătez la modul general.

Amelia Gheorghiu plîngea privind într-o parte. Nu avea asupra sa o batistă, de aceea, în răstimpuri, îşi ştergea lacrimile cu dosul palmei.

— Şi-a presimţit sfîrşitul, şopti ea din nou.

— Dumneavoastră, care l-aţi cunoscut atît de bine pe Conta, ce credeţi, ce anume i-ar fi putut provoca starea asta sufletească ?

Căutînd un răspuns, Amelia Gheorghiu îşi înălţă fruntea înaltă, netedă, încărcată de un păr şaten, pieptănat sobru, peste cap. „Acum e chiar frumoasă, socoti Lucian. Ochii îi conferă chipului o frumuseţe stranie."

— N-aş vrea să fiu înţeleasă greşit. Mi l-am dorit pe Pavel ca soţ, am încercat în urmă cu ani să fac tot ce-i stă în putinţă unei femei de a-l cîştiga. În toate împrejurările, Pavel s-a purtat ca un om moral, cinstit. M-a dorit ca prietenă şi nu ca amantă, iar de soţie nici vorbă. S-a căsătorit acum cîţiva ani. Spunea că-i fericit. Totuşi, ceva în adîncul sufletului îmi spunea că viaţa lui de familie scîrţîie... că n-a nimerit femeia cea mai potrivită... Cred că sursa nemulţumirilor lui sufleteşti trebuie căutată chiar în viaţa sa de familie.

„Bizară situaţie, medită Lucian, şi directorul general Comănescu, şi ea, mă trimit la aceeaşi sursă. Dacă l-ar fi chinuit într-adevăr soţia sa, nu văd de ce ne-ar fi solicitat nouă audienţă, la Securitate..."

— Ieri s-au împlinit cinci ani de la căsătoria lor, rosti ea ca pentru sine.

— În legătură cu căsnicia sa, ați avut vreo discuție concretă ?

— Nu. Și eu, și el, am evitat subiectul. Eu, una, n-aș fi putut să fiu obiectivă.

După o scurtă gîndire, Lucian se hotărî să-i dezvăluie Ameliei Gheorghiu motivul investigațiilor sale.

— Știți, urma ca astăzi, la ora opt, să-l primesc în audiență, la cererea lui.

Spre surprinderea ofițerului, femeia avu un zvîcnet scurt, de parcă ar fi fost fulgerată de o durere. O văzu pălind, apoi în obraji îi năvăliră valuri de sînge. Neluîndu-și ochii de la ea și înregistrîndu-i reacțiile, Lucian înțelese că, fără voia sa, nimerise pe o direcție care nu era exclus să se transforme în pistă. De aceea o privi într-un fel nou, insinuant, bănuitor. Și rezultatul nu întîrzie să se arate.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, spuse Amelia uitîndu-se fără să ezite în ochii căpitanului. Așadar, Pavel a cerut o audiență la dumneavoastră ! Hm ! S-ar putea ca între ceea ce vă povestesc eu acum și cererea de audiență a lui Pavel să nu existe nici o legătură, cum, la fel de bine, ar putea să existe. Oricum, povestindu-vă, îmi ușurez sufletul...

— Vă rog, o îmbărbătă Lucian cuprins de o vie și îndreptățită curiozitate.

— Ceea ce o să vă dezvălui are mai multe aspecte. Nu mai plîngea. Ochii îi ardeau. Locuiesc de ani de zile într-o garsonieră situată la etajul șase al unui bloc de pe Dionisie Lupu. Înainte de a se căsători, Pavel mă vizita destul de des. Dar așa cum am mai spus, între noi doi n-a existat nimic altceva decît camaraderie. Căsătorindu-se, n-a mai trecut niciodată pe la mine. Și bine a făcut : nu voia să dea loc la bîrfeli. L-am înțeles. Am suferit în tăcere...

Amelia Gheorghiu făcu o pauză, suspină adînc, ochii îi coborîră spre mîinile care se căutau și se frămîntau în neștire.

— Acum șase... nu, nu, mai exact, opt zile... Îmi amintesc foarte bine, căzuse într-o miercuri, tot într-o

pauză, Pavel a venit la mine și m-a rugat să-i împrumut pentru a doua zi garsoniera. Desigur, m-am uitat la el perplexă. El a roșit. „Dacă nu vrei“, mi-a spus... L-am iubit prea mult, ca să-l pot refuza. Ba eram fericită că pot să-i fac un serviciu. Mi-a mulțumit. „Mîine la șase fără un sfert sînt la tine, mi-a zis. Mă lași singur pînă la opt...“. „O aventură galantă“, mi-am zis. A fost primul semn concret că viața lui de familie eșuase.

A doua zi, faptele s-au petrecut întocmai. El a venit la ora șase fără un sfert, iar eu eram pregătită să plec. I-am explicat unde țin cafeaua, coniacul. În clipa în care m-am despărțit de el, mi-a mulțumit din nou. De data asta, pentru că îi sărisem în ajutor fără să-i pun vreo întrebare... Acum regret că m-am purtat așa. Nu știu dacă mi-ar fi răspuns, dar ar fi fost bine să-l pun in fața unor întrebări.

Am coborît. Vă imaginați ce luptă sufletească s-a dat în mine — eram intrigată, uluită, surprinsă, dar, mai cu seamă, geloasă. Așa că, ajungînd în stradă, nu m-am depărtat imediat de intrarea în bloc. Eram tare curioasă să remarc cine dintre persoanele care vor intra în bloc, în jurul orei șase...

— De ce credeți că tocmai în jurul acestei ore aștepta pe cineva, o întrerupse Lucian care, fără să arate, era uluit de cele ce auzea.

— Sfertul de oră... acel sfert de oră academic. A venit cu un sfert de oră înainte... De obicei — cam așa se procedează. Am mai împrumutat garsoniera unui coleg de-al meu care locuia foarte prost... Deci, m-am fixat lîngă intrare. Au intrat și ieșit multe persoane, locatari ai blocului, îi cunoșteam. La șase și cinci, cred, am avut prima surpriză. O tînără înaltă, suplă, cu părul platinat, îmbrăcată într-o rochie mini, a intrat în clădire. M-am luat după ea, am văzut cînd a intrat în lift. Voiam să văd la ce etaj o să se oprească. Din păcate, n-am putut să-mi realizez intenția, căci mi-a ieșit în cale administratorul care a binevoit să-mi distragă atenția. „Știți cine e ?“ m-a întrebat. Desigur, mie mi s-a făcut rușine, de parcă aș fi fost prinsă cu mîna în buzunarul unui străin. Mă zăpăcisem, el însă n-a observat și a ținut să

mă informeze. „O cunosc... E balerină la Melody-Bar." „Şi vine des pe la noi?" — nu mi-am putut eu stăpîni curiozitatea. „Nu, o văd pentru întîia oară." Am ieşit în stradă, ruşinată de purtarea mea stupidă. N-am apucat să mă depărtez de bloc decît cu cîţiva paşi, cînd am zărit oprind în dreptul blocului un „Mercedes".

Lucian se stăpîni să nu sară în sus, împins ca de un resort. Totuşi întrebă calm:

— Ce culoare avea?

— Era un „Mercedes" negru... tipul acela oficial, dar judecînd după tăbliţă, maşina era din străinătate, din Danemarca. Din limuzină a coborît un bărbat bine — dacă avea patruzeci de ani — şi în mare grabă a intrat în bloc. Nu ştiu ce s-a petrecut cu mine în ziua aceea, nu pot să-mi explic. În ciuda jenei care mă domina, m-am luat şi după acest necunoscut...

— De ce? Lucian nu-şi dezlipea ochii de pe faţa palidă a femeii. I se părea că de răspunsul la întrebare depindea dezlegarea tainei ce o lăsase în urmă Pavel Conta.

— Lucrăm cu străini... cu mulţi reprezentanţi comerciali. După cum ştiţi, unii dintre ei nu se dau îndărăt să ne acorde comisioane pentru eventualele comenzi încheiate... Cunoaşteţi problema. M-a străfulgerat atunci un gînd: „Nu cumva pe omul acesta îl aştepta Pavel sus, în garsoniera mea?" Am intrat în bloc. Administratorul dispăruse. Liftul urca şi cînd l-am văzut oprind la şase, m-a podidit plînsul. Mi-am blestemat clipa cînd n-am avut tăria sufletului de a mă împotrivi curiozităţii. Am umblat ca o nebună pe străzi. Înaintea ochilor îmi juca cînd imaginea balerinei, cînd cea a străinului coborînd din „Mercedes". Aşa cum convenisem, am telefonat la ora opt. Mi-a răspuns Pavel. Mă simţeam atît de jenată, încît în seara aceea nu voiam să-l mai văd. I-am spus că o să mai întîrzii în oraş, să lase cheile de la garsonieră pe masă, că eu mai am un rînd, şi să plece liniştit. Mi-a mulţumit din nou... Cîteva zile l-am evitat...

Se aşternu o linişte adîncă. Amelia Gheorghiu încremenise, neîndrăznind să se mai mişte.

„Interesant... interesant, gîndea Lucian, totuşi confuz. Nu faptul că ea a văzut două persoane străine intrînd în bloc merită atenţia — astea sînt presupuneri — ci îndrăzneala lui Pavel Conta de a-i cere unei femei care-l iubeşte să-i împrumute garsoniera. Asta-i faptul cel mai revelator. Ce l-a împins să facă un asemenea pas? Disperarea? Cinismul. În fond, pentru ce a avut nevoie de garsonieră?"

Amelia Gheorghiu suspină din nou amintindu-i, fără să vrea, ofiţerului că mai era încă acolo, în faţa lui.

Dornic să-şi limpezească un gînd, Lucian o întrebă:

— Cîte apartamente se găsesc la etajul şase?

— Două garsoniere şi trei apartamente, răspunse femeia, schimbîndu-şi nervos poziţia piciorului.

— Deci străinul de care aţi amintit putea foarte bine să fie şi musafirul unui vecin, nu-i aşa?

— Desigur, căzu ea de acord, dar fără prea multă convingere.

— Iar balerina de la „Melody-Bar" ar fi putut să fie şi ea în vizită la un vecin.

— Desigur, desigur... Convorbirea o obosise, o agasa chiar. O trăda vocea tremurată. Tovarăşe căpitan, povestindu-vă întîmplarea asta, ştiam că mă pun într-o situaţie ridicolă. Pavel Conta a fost un om cinstit şi n-ar fi acceptat niciodată propuneri murdare din partea străinilor. Şi aşa cum îl mai ştiu, Pavel nu s-ar fi încurcat cu balerine... Totuşi, o întrebare mă obsedează: „Pentru ce mi-a cerut garsoniera?".

— Asta-i întrebarea! Iar după un moment de tăcere, Lucian adăugă: Cînd aţi venit acasă, nu v-aţi dat seama dacă Pavel Conta s-a întîlnit cu o femeie?

— Am venit tîrziu acasă, vorbi ea cu ochii în pămînt. Am găsit garsoniera într-o ordine perfectă. Dacă vreţi să ştiţi, nici măcar de coniac nu s-a atins.

— N-aţi simţit urma unui parfum străin?

— Nu...

— Se fumase în lipsa dumneavoastră? Scrumiera nu era plină cu mucuri de ţigări?

— Nu... Garsoniera era aşa cum o lăsasem... Deodată îşi ridică ochii înlăcrimaţi şi-l privi pe Lucian cu o dez-

nădejde stăpînită. Mă simt tare prost că v-am povestit... e ca și cînd aș fi terfelit memoria lui Pavel.

Atunci Lucian se ridică, dîndu-i de înțeles că discuția a luat sfîrșit.

— Vă mulțumesc și totodată vă cer iertare că v-am sîcîit cu întrebările.

Amelia Gheorghiu se ridică. Lucian îi contemplă iarăși trupul scund, șoldurile mari, picioarele scurte și butucănoase și, fără să vrea, o compară cu silueta văduvei lui Conta, așa cum se desenase în semiobscuritatea subsolului de la morgă. Deodată, ținuta de doliu a femeii îi aminti de o întrebare pe care și-o pusese la început.

— Cînd ați aflat de moartea lui Pavel Conta? i se adresă Lucian înainte de a se despărți.

Amelia Gheorghiu îi răspunse fără să se mai uite la el.

— Azi-dimineață, venind la serviciu. Apoi tăcu preț de cîteva secunde după care, ridicîndu-și capul, îl străfulgeră pe ofițer cu tăciunii ochilor ei. Știu de ce mă întrebați. Vă intrigă îmbrăcămintea mea de doliu... După ce am aflat de moartea lui Pavel, m-am învoit... Am lipsit un timp și am revenit în doliu... Pot să plec?

Lucian clătină aprobator din cap.

VII

1: 0 PENTRU STOICAN

„Warszawa“ cu indicativul armatei opri la vreo cincizeci de metri de locuința Madeleinei Conta. Era un ceas al după-amiezei cînd strada cunoștea o liniște vremelnică. Răduță coborî și, prefăcîndu-se a cerceta cauciucurile, înconjură vehiculul. În timpul acesta, Petre Duma desfăcu larg ziarul „România liberă“. Pîndea astfel poarta vilei decedatului. Știa că văduva lui Conta trebuie să sosească dintr-un moment în altul și voia ca, după acel teatru de proastă calitate jucat cu Mirela Buhoiu, să tranșeze problema casetei fără prelungiri inutile. „Jocul“ cu doamna Conta se cerea încheiat, în caz contrar misiunea sa ar fi fost primejduită.

Răduță reveni mofluz lîngă Duma. Acțiunea sinuoasă a șefului său începuse să-l agaseze. De ce Rudolf alias Stoican, intuise viclenia văduvei și o denunțase ca atare, iar „colonelul Duma“, nu? Socotea că ar fi fost mult mai practic dacă ar fi strîns cu ușa pe frumoasa doamnă Conta și nu pe Mirela Buhoiu.

Nu așteptară totuși prea mult. După vreo zece minute, din sensul opus se ivi un „Renault“ vișiniu care opri în dreptul vilei Conta. Din el coborî Madeleine Conta, însoțită de un bărbat înalt și spătos.

— Uite-o! sări Răduță.

— Am văzut! zise Duma flegmatic.

— Nu e singură...

— Ştiu... E cu Alexandru Giura, amantul ei, îl informă Duma „citind“ ziarul.

— Îl cunoşteai ? se arătă Răduţă contrariat. Da' ştii că nu intru cu ea în casă...

Duma lăsă în jos ziarul descoperindu-şi ochii. O zări pe Madeleine Conta traversînd strada şi intrînd în curte fără să se uite în urmă. Bărbatul mai stătu o clipă lîngă portiera deschisă, apoi, întristat parcă de dispariţia femeii din raza sa vizuală, se instală la volanul autoturismului şi porni motorul. Cîteva secunde mai tîrziu, „Renault“-ul vişiniu alunecă pe lîngă „Warszawa“ şi se pierdu în depărtarea străzii.

Răduţă se uită la ceas, trădîndu-şi din nou nerăbdarea.

— Fii calm ! îl sfătui Duma. Abandonă ziarul pe bancheta din spate, apoi răsuci un buton şi conectă miniaparatul de recepţie la „urechea acustică“ instalată de Răduţă în ajun, în apartamentul lui Conta. Se auziră distinct paşii doamnei Madeleine Conta care umbla prin casă.

— Ce sensibil e aparatul ăsta ! se minună iarăşi Răduţă.

— Ţi-am spus şi ţi-o repet că e cea mai recentă realizare în acest domeniu. Închise aparatul. Peste cîteva minute o să coborîm din maşină.

Se văzură însă nevoiţi să renunţe la planul lor căci, pe neaşteptate, din susul străzii apăru *Rudolf*, alias Stoican. Îşi lăsase limuzina în apropiere, iar acum venea pe jos aproape alergînd.

— Ne-a luat-o înainte ! se lamentă Răduţă, care-şi vedea astfel confirmate presimţirile.

— Fii calm ! îi atrase iarăşi Duma atenţia. Pe chip i se instală o expresie de nemulţumire. Totuşi, spre surprinderea lui Răduţă, zise : Nu e rău... e chiar foarte bine. Evident, dumnealui vine să se răfuiască cu „văduva veselă“.

Răduţă îi prelua tonul ironizîndu-l

— Evident, o să obţină, în sfîrşit, caseta căci „văduva“ n-o să mai aibă cum să bată în retragere... Iar noi o să rămînem cu limba scoasă.

— Da, așa e cum zici tu, îi dădu Duma dreptate cu toată seriozitatea. Dacă-i va da caseta, o să știm exact la cine se află și de unde trebuie s-o luăm... Acum însă îți ofer o emisiune „Teatru la microfon" Ai ceva împotrivă ?

Și, în vreme ce Rudolf intra fără să șovăie în vila lui Conta, Duma răsuci butonul miniaparatului de emisie și recepție. Puțin mai tîrziu, în liniștea mașinii răsunară glasurile celor doi protagoniști nevăzuți.

— Gong ! zise Duma amuzat.

Madeleine (surprinsă) : Dumneavoastră ?

Rudolf (amenințător) : Da, eu... Ar trebui să te lichidez pe loc, doamnă, fără milă.

Madeleine (încurcată, cu naivitate) : Pe mine ?! De ce ? Ce-am făcut ?

Rudolf : Joci teatru, doamnă, și încă unul de proastă calitate. Nu-ți dai seama că deasupra capului tău planează o mare primejdie. Ți-ai bătut joc de mine și asta nu pot să ți-o iert decît cu o singură condiție.

(Răduță șopti : „Să vezi că obține caseta." „Foarte bine ! S-o obțină, îi răspunse Duma. Ți-am mai spus, o să știm de unde s-o luăm".)

Rudolf (furios) : M-ai trimis la prietena ta ! Ți-ai bătut joc de mine. M-ai păcălit ca pe un copil. Ei bine, află că am găsit-o pe Mirela Buhoiu, și încă la vechea adresă (batjocoritor). Nu mă întrebi cum am găsit-o ?

Madeleine (speriată) : Ce vreți de la mine ?

Rudolf : Să nu bocești, că te și pocnesc ! M-ai trimis la Mirela Buhoiu, dar am găsit-o moartă. E bine ? Ușa era deschisă, iar ea zăcea lîngă telefon... Ce-i cu povestea asta ?

(Uitîndu-se îngrijorat în ochii lui Duma, Răduță întrebă : „O fi adevărat ?" Duma zîmbi sarcastic : „Chiar nu pricepi nimic ?... E limpede, a venit după noi, i-a cerut Mirelei Buhoiu caseta... Și-o fi ieșit omu din pepeni și... a lovit-o prea tare... Îi cunosc stilu").

Madeleine (plîngînd) : Dumnezeule !

Rudolf : Nici un „Dumnezeule" ! Pînă acum am discutat cu tine civilizat. Nu mai am nici chef, nici timp.

Madeleine : (în hohote, deznădăjduită) : Ce vreți de la mine ?
Rudolf (batjocoritor) : Plîngi ? ! Pe cine plîngi ? Nu cumva pe Pavel ? Ipocrito ! Nu l-ai iubit niciodată... Amorul tău cel mare a fost și este Alexandru Giura sau Alec, cum îți place să-l alinți. Sau poate o plîngi pe Mirela Buhoiu ? Păi, cine a trimis-o la moarte ? Nu tu ? Hai, gata cu circul, dă-mi caseta și te las pentru totdeauna în plata Domnului.

Madeleine (printre lacrimi) : De ce mă chinuiți în halul ăsta ? La urma-urmei, cine sînteți ?
Rudolf : Cine sînt ? Chiar vrei să știi cine sînt ? Pavel nu ți-a vorbit niciodată de bunul și inimosul Rudolf ? Nu, ți-a vorbit niciodată de mine ? Te-ai îmbrăcat din cap pînă în picioare cu lucruri aduse de Pavel din străinătate, cumpărate însă cu banii mei. Pavel a fost angajatul meu . . . Într-un fel, ești și tu angajata mea. Caseta ! Dă-mi caseta . . .

Madeleine (naivă, dezorientată) : N-o am. Nu e la mine.
Rudolf (batjocoritor) : E la Mirela Buhoiu, nu-i așa ? (ironic) Nu vrei să-i facem o vizită ? Ei bine, cucoană, de data asta nu te mai las. Hai să mergem la Mirela Buhoiu... Poate că încă nu i s-a descoperit cadavrul... (batjocoritor) Ce zici ?
Madeleine (dînd din colț în colț) Aș merge... nu pot acum... Trebuie să mă duc la capelă...
Rudolf (întrerupînd-o brutal) : Ce să-ți spun, cucoană, cînd te aud, mă pufnește rîsul, nu alta. Te duci la capelă, la căpătîiul *lui*, să-l plîngi, să te vadă lumea cît suferi, cum porți doliul ? Ipocrizie ! Minciună ! Te pot distruge într-o clipită. Și asta în numele memoriei lui Pavel... Uite, văduvă veselă ce ești, știi ce am în plicul ăsta ? Ei bine, aici am o suită de fotografii.

(„E formidabil tipul !“ exclamă Răduță admirativ. „Este ! Nu mă înfrunt cu oricine“ îi răspunse Duma, „ci numai cu așí“).

— ... Da, da, fotografii. Tu și Alec ! Alec și cu tine ! Da, da, în diferite ipostaze. Îți imaginezi că sîntem chiar atît de proști, ca să nu ne interesăm de familiile celor

cu care lucrăm? Dă-mi caseta şi totul se va termina aici.
Madeleine (înfrîntă): Arată-mi fotografiile!
Rudolf (ironic): Nu te dezminţi ca femeie. Eşti curioasă. Te îndoieşti cumva de ceea ce reprezintă ele? Vrei să-ţi amintesc pe unde au fost făcute?
Madeleine: Nu, nu...
Rudolf (cu cinism): De ce? Pe vremea cînd Pavel era plecat în Italia... O noapte de vară la Bucureşti. Ai cinat cu Alec la Bordei. Aţi părăsit restaurantul după miezul nopţii. Aţi intrat în parcul din stînga. Era tîrziu, v-aţi tolănit pe iarba de pe marginea lacului şi nu v-aţi jenat să faceţi dragoste... Spune-mi care fotografie vrei s-o vezi, cea din restaurant sau cea de pe iarbă? Au fost făcute pe întuneric, cu peliculă specială.
Madeleine (urlînd): Eşti un monstru!
Rudolf (cu suficienţă): Sînt... Acum chiar sînt. Te-ai convins că pot să te distrug? Nu ştiu de ce te încăpăţînezi să nu-mi dai caseta. Pricepe o dată, femeie, că tot ce-i în casetă se poate întoarce împotriva ta! Pricepe o dată pentru totdeauna că Pavel a fost un spion. Vreau să sting orice urmă a activităţii lui şi astfel să-ţi salvez onoarea. Tot n-ai înţeles? Ei bine, ştii de ce Pavel a acceptat să devină spion? Pentru tine.
Madeleine (cu voce moale): Pentru mine?!?
Rudolf: Da, da, pentru că te iubea. Ştia că-l înşeli. Voia să te recucerească, să te ţină lîngă dînsul, să te copleşească cu daruri.

(„E aproape de victorie", zise Duma. „Ce mai, e extraordinar! E, cum zici tu, un as!" se entuziasmă Răduţă. „De cinci ani mă tot înfrunt cu el." „Şi care-i scorul?" „Închipuieşte-ţi, pînă acum, scorul e alb", se destăinui Duma.)

— ...Si vrei să-ţi mai spun un lucru? Da' ţin-te bine, cucoană! Alec e omu nostru.
Madeleine (distrusă): Alec?!?
Rudolf: Da, da... Iubitul tău... Tot noi l-am plătit, ca să-ţi facă curte, să te cucerească, să facă dragoste cu tine. Ei, gata, acum sper că vrei să încheiem socotelile... Dă-mi caseta. Îţi las în schimb fotografiile şi-ţi făgădu-

lese — de altfel, e şi în interesul nostru să muşamalizăm totul — să nu te mai necăjim, să te lăsăm să-ţi refaci viaţa. Ne-ai interesat atîta timp cît ai fost nevasta lui Conta. Acum, cînd Pavel e pe lumea cealaltă, nu ne mai interesezi. Caseta ne interesează...
Madeleine (învinsă): Dai şifonierul deoparte... Se mişcă uşor. E un semn pe parchet... o scrijelitură... scoţi lamele parchetului. Acolo e ascunsă...

Deodată, Răduţă tresări şi-l lovi pe Duma cu cotul între coaste.

— Ia te uită! Un nou musafir...

O „Dacia-1100" oprise în dreptul vilei Conta. Un bărbat de statură potrivită coborî de la volan şi se îndreptă spre intrarea principală a clădirii.

— Asta cine o mai fi?

— Nu ştiu, se cam complică lucrurile... Păcat. Îmi pare rău pentru Rudolf... Eu zic să urmărim în continuare „emisiunea".

Madeleine (speriată): Sună cineva la uşă...
Rudolf (calm): Lasă-l să sune! Pînă scot caseta şi dispar...
Madeleine: Nu se poate... Trebuie să văd cine e... Mi-au făgăduit cei de la întreprindere o maşină care să mă ducă la capelă...
Rudolf (după o pauză): Bine! Bagă de seamă, oricine ar fi, mă prezinţi ca pe un neam de-al tău, un văr — Ion Stoican.
Lucian: Tovarăşa Conta? Săru' mîinile... vă rog să mă scuzaţi... Am impresia că v-am deranjat. M-a trimis tovarăşul director general Comănescu. Maşina vă stă la dispoziţie... Dar mai întîi, vă rog să primiţi sincerele mele condoleanţe...
Madeleine (îndurerată): Vă mulţumesc...
Lucian: Vă rog să-mi permiteţi să mă recomand — Victor Bunea.

Madeleine : Un văr de-al meu...
Rudolf : Stoican . . .
Lucian : Bunea . . .
Madeleine (candidă) : Mergi și tu ?
Lucian (amabil) : Dacă doriți, în mașină e loc.
Rudolf : Mulțumesc... Eu rămîn, Madeleine, cu trebu-rile acelea.
Madeleine : Te mai găsesc aici ?
Rudolf : Nu știu . . . Dacă totul o să fie în ordine . . .
Madeleine : O să fie, te asigur . . . Dă-mi plicul !
Rudolf : Nu, nu . . . O să ți-l las . . . Fii fără grijă ! Vezi cum te porți la cimitir . . .

Duma apucă din nou ziarul și-l despături în grabă.

— Da, zise Răduță, cred că ai dreptate, s-au cam încurcat lucrurile . . .

— S-au încurcat, dar s-au și descurcat . . . Avem două posibilități . . .

— Care ?

— Fie să intrăm peste Rudolf în casă, să tranșăm chestiunea pe loc. Fie să o tranșăm în altă parte . . . Tu ce crezi ?

— Mi-e tot una . . . Vreau însă ca acțiunea să se termine cît mai repede . . .

„Căutînd" ceva prin ziar, Duma conchise :

— Nu, în nici un caz n-o să intrăm peste Rudolf . . . E prea riscant . . .

— Uite-i ! Au ieșit . . .

Madeleine se îndreptă direct spre mașină, fără să se mai uite în stînga sau în dreapta, iar bărbatul se repezi să-i deschidă portiera din față. Cînd o văzu pe Madeleine Conta instalată, trecu și el la volan.

— Uf, ce zi grea ! răsuflă Răduță, după ce „Dacia" o luă spre celălalt capăt al străzii.

Duma lăsă ziarul deoparte și spuse :

— . . . În seara sau în noaptea asta o să putem pune punctul pe i. Ia să auzim ce mai face dumnealui pe acolo...

Mașina se umplu cu tot felul de sunete.

— Lucrează la marea disperare. Te-ai gîndit la modul în care o „să-l prelucrezi" pe Rudolf ?

— El însuși o să ne ofere un mod... și încă unul pașnic. Sînt sigur. În seara asta o să-l invit la cină...

Răduță, din întîmplare, își aruncă ochii în oglinda retrovizoare și văzu venind din urmă un „Renault".

— Nu-i ăsta „Renault"-ul care nu de mult a adus-o acasă pe madam Conta ? exclamă Răduță tulburat de surprizele ce se succedau cu o viteză amețitoare.

— Mda ! mormăi și Duma surprins de reapariția mașinii. După ce trecu de ei, „Renault"-ul se opri în dreptul casei lui Conta. Ehe ! A apărut și Alec Giura...

— L-o fi chemat Rudolf să-l ajute, presupuse Răduță.

— Nu cred, l-am fi auzit...

— Poate că erau înțeleși...

— Ne lămurim noi imediat, că uite, omul dă să intre în casă.

Într-adevăr, Alexandru Giura intră în curte, ocoli clădirea și se pierdu în spatele vilei.

— Ca orice amant, intră pe ușa din dos, observă Duma sarcastic. Ei, acum să vedem ce ne mai transmite „urechea acustică".

Alec (surprins) : Dumneata cine ești ? Ce cauți aici ?
Rudolf (deloc surprins, chiar amuzat) : Cum, nu mă cunoști ? Eu, în schimb, domnule Alexandru Giura, te cunosc. Ești amantul doamnei Conta și, în calitatea asta, deții un rînd de chei.

„Îți dai seama, sări Răduță înnebunit de succesiunea loviturilor de teatru, de fapt, nu-l cunoaște. A dus-o de nas pe muierea asta vicleană." „Taci ! Să ascultăm ce vorbesc !" îi porunci Duma.
Alec (calm) : Dacă dumneata afirmi că mă cunoști, atunci cu atît mai ușor îți va veni să-mi spui cine ești și ce

cauţi aici... Căci se vede destul de limpede că nu aştepţi tramvaiul, ci cauţi ceva...
Rudolf (insinuant) : Ce caut ? În nici un caz nu caut ce cauţi dumneata...
Alec : Nu ţi se pare că întreci măsura... că eşti chiar obraznic ?
Rudolf (rîde) : Obraznic, zici ?! Asta-i bună, ştii că-mi placi ? Dumneata eşti cel care te strecori în alcovul unei femei măritate, al cărei soţ este plecat peste hotare cu sarcini importante de stat, şi tot eu sînt cel obraznic ?!
Alec (furios) : Nu-ţi permit, oricine ai fi !
Rudolf : Nu zău ? Chiar dacă aş fi un simplu ofiţer de securitate în exerciţiul funcţiunii ? Adică însărcinat cu anchetarea condiţiilor în care Pavel Conta şi-a găsit moartea ?
Alec (încăpăţînat) : Chiar şi atunci.
Rudolf (amabil) : Domnule Giura Alexandru zis şi Alec, dă-mi voie să mă recomand : maiorul de securitate Cristescu Jean... Iată şi legitimaţia mea... Acum o să te rog să-mi prezinţi legitimaţia dumitale...

De astă dată, Duma se pomeni în situaţia de a exclama admirativ : „Fantastic ! E un adevărat as ! Dar nu ştie că, fără să vrea, îmi oferă şansă după şansă." „Cum asta ?" deveni Răduţă curios. „O să vezi tu îndată."

Rudolf : Sîntem lămuriţi, domnule Giura ?
Alec : Unde-i Madeleine ?
Rudolf : A plecat la capelă, cu o maşină trimisă de „Rulmentexport". Acum o să mă ajuţi să scot din ascunzătoare caseta...
Alec (stîngaci) : Ce ascunzătoare ? Ce casetă ?
Rudolf : Hai, nu te mai preface. Treci şi ajută-mă !
Alec : Trebuie să înţeleg din spusele dumitale că Madeleine a refuzat să-ţi dea caseta ?
Rudolf : Vezi că ştii de casetă ?
Alec : Abia astăzi am aflat de existenţa ei şi am sfătuit-o s-o predea imediat securităţii...

Rudolf : Ei, atunci e în regulă... sîntem aici... ajută-mă să scoatem caseta...
Alec : Dați-mi voie...

La auzul acestor cuvinte, Petre Duma scoase un „Uf", de parcă ar fi scăpat din gaură de șarpe. „Credeam că jocul n-o să se mai termine niciodată". „Chiar îți închipui că n-o să mai intervină nimic?" se arătă Răduță sceptic. „Sssst! Să ascultăm căderea cortinei!"

Alec (respirînd greoi) : În sfîrșit, uite-o!
Rudolf (prudent) : Lasă că o scot eu... Ei, drăcie, dar e închisă..
Alec : Vă pot informa că Madeleine n-a umblat la casetă. Singura cheie se afla asupra lui Pavel...
Rudolf : Știu... Cheia e la noi, împreună cu celelalte obiecte... Îți mulțumesc că ți-ai făcut datoria și ne-ai ajutat. Sper să rămînem prieteni, tovarășe Giura. Te rog să-i transmiți doamnei Conta că am luat caseta... Aș vrea s-o împachetez... Dă-mi, te rog, un ziar... Îți mulțumesc.

Cîteva minute mai tîrziu, Duma și Răduță îl văzură pe *Rudolf* alias *Stoican* ieșind în stradă cu un pachet la subsuoară.

— Se grăbește... au intrat toți dracii în el... Ne luăm după dînsul?

— Băiete, ținu Duma să-și liniștească colaboratorul, de-acum înainte n-o să mai avem de-a face cu autoritățile române, ci cu Herr Rudolf... I-ai urma! Dă-i bătaie, fii cu băgare de seamă.

— E 1—0 pentru Rudolf, răspunse Răduță pornind „Warszawa". Crezi că o să putem întoarce scorul în favoarea noastră?

— Te asigur. Mai întîi o să egalăm, iar apoi o să înscriem și punctul victoriei.

VIII
MORȚII CU MORȚII

1

Madeleine îi fu recunoscătoare bărbatului de la volan că-și stăpînea curiozitatea, că n-o asalta cu întrebările, că, în sfîrșit, se găsea și cineva care să-i respecte doliul. Se socotea ajunsă la limita puterilor ; încă o suprasolicitare și se va prăbuși. „E prea mult pentru mine !“ Îi venea să țipe așa din senin. Omul acela pe care-l lăsase singur în casă o zdrobise fără pic de milă. Mai întîi povestea cu Mirela, apoi chestia cu Alec... Mirela omorîtă ! Alec omul lor ! Se aventurase într-un joc atît de primejdios, iar pe deasupra, în marea ei inconștiență, o mai amestecase și pe Mirela. De ce ? Cu ce drept? Dacă povestea cu Mirela se dovedea adevărată — și n-ar fi fost exclus să fie — atunci ei nu-i mai rămînea decît o singură cale, să-și ia viața. Cum să mai trăiască, cum să se mai uite în ochii oamenilor, știind că ea o azvîrlise pe Mirela, prostește, în brațele morții. Dacă rana provocată de duplicitatea lui Alec, cu timpul, s-ar mai fi cicatrizat, remușcările iscate de asasinarea Mirelei ar fi chinuit-o tot restul vieții. „Fericirea se plătește scump, fetițo“, îi spusese, în urmă cu ani, o bătrînică, dacă-și amintea bine, într-o biserică. Fusese fericită alături de Alec, în clipele lor de dragoste ; crezuse în îmbrățișarea lui, ca acum să afle că el nu făcuse decît să interpreteze un rol dintr-un scenariu conceput de stăpînii lui din umbră ; așadar, el n-a iubit-o, ci ținînd-o în brațele sale a spionat-o îndeaproape și totul cu un singur scop — să

ușureze îndeletnicirea dubioasă a lui Stoican, a individului pe care-l lăsase acolo ca pe un om al casei.

O fi scos de-acum caseta din ascunzătoare. Ciudat, gîndul ăsta îi ușura respirația — scăpase, în sfîrșit, de casetă, de obsesia ei, de plicul acela cu fotografii acuzatoare. Neîndoios că odată cu caseta dispărea din viața ei și Alec. Cortina cădea astfel peste o tragedie scurtă, dar sîngeroasă. Epilogul — înmormîntarea lui Pavel. În ultimii doi ani se înstrăinase de-a binelea de bărbatul cu care legea o obligase să conviețuiască sub același acoperiș și să-i poarte numele. Acum, acest străin murise pe neașteptate, ce-i drept într-un mod stupid. În fond, toate accidentele sînt stupide, de ce n-ar fi fost și al lui? Niciodată Pavel nu-i vorbise de profesiunea sa, de rosturile deselor sale plecări peste hotare. Și iată că după moartea sa fulgerătoare, cînd toată lumea o compătimea — pînă și colegul lui Pavel de lîngă dînsa o compătimea, dar în tăcere — aflase, ca în filme, că soțul ei se vînduse pentru un blid de linte, trădînd și devenind ceea ce legea numea un spion. Dacă în urmă cu douăzeci și patru de ore o asemenea idee i se părea o aberație, acum, descoperind încă o dată cît îi era de străin și cît de puține lucruri știa despre acest înalt funcționar superior își spunea resemnată: „De ce nu? De ce n-ar fi adevărat? De ce s-ar da o luptă atît de acerbă pentru casetă dacă Pavel n-ar fi fost sluga lui Stoican? Cu ce alt scop am fost urmărită, fotografiată? Pentru casetă n-au ezitat s-o omoare pe Mirela. E adevărat, niciodată nu l-am întrebat pe Pavel de unde are dolari să-mi cumpere atîtea lucruri. N-am fost curioasă. Acum am aflat..." Îl revăzu în gînd pe Stoican — la ora asta trebuia să fie departe, cu caseta aceea blestemată ce ascundea dubla existență a unui străin care, întîmplător, fusese și soțul ei legitim. „Numai de mi-ar lăsa fotografiile."

În timp ce Madeleine Conta se gîndea la căile întortocheate ale destinului ei, Lucian o pîndea cu coada ochiului. O găsea sub vălul negru la fel de palidă și de frumoasă ca și în urmă cu cîteva ceasuri cînd, o zărise

întîia oară, în semiobscuritatea subsolului de la morgă. „Sînt femei care rămîn frumoase în orice împrejurare a vieții lor, tragică sau hilară, gîndea Lucian. Madeleine Conta aparține acestei categorii." Pe sub vălul negru, transparent, profilul i se contura enigmatic și ademenitor. Îi compară frumusețea cu înfățișarea dezarmonică a Ameliei Gheorghiu. Alegerea lui Pavel Conta îi dezvăluia gustul acestuia pentru femei fascinante. Tot iscodind-o și admirînd-o, ofițerul se întreba cum și în ce fel ar fi mai potrivit să deschidă discuția. Anume o lăsase pe Madeleine Conta să se cufunde în propria sa tăcere și evitase să facă conversație. „Gata! Ai contemplat-o destul, își zise. E timpul să și acționezi... să deschizi focul..." I se adresă cu o voce de om vinovat de a-i fi tulburat tăcerea :

— Doamnă, să mă iertați că vă smulg gîndurilor...

Madeleine tresări și-și întoarse puțin capul ascuns sub văl spre bărbatul care conducea încet și prudent.

— Vă rog.

— Ați reținut numele rostit la telefon de către tovarășul director general Comănescu, iar apoi repetat de mine cînd am venit să vă iau ?

— Desigur... vă cheamă Victor Bunea...

— Tovarășă Conta, oftă Lucian la gîndul că urma să efectueze un „slalom" prin viața îndurerată a femeii, nu mă cheamă Bunea, și nici nu lucrez la „Rulmentexport". Vocea îi era la fel de caldă și de învăluitoare : nu voia s-o sperie, dar nici să nu-și atingă scopul propus. Mă aflam în biroul directorului general cînd ați telefonat solicitîndu-i o mașină... M-am oferit eu...

— Vă mulțumesc, îi veni în întîmpinare Madeleine, devenind deodată atentă. Dacă ați fost atît de amabil, înseamnă că l-ați cunoscut bine pe soțul meu.

— Nu, nu l-am cunoscut, veni prompt răspunsul lui Lucian. Urma însă ca astăzi de dimineață, la ora 8, să facem cunoștință.

Madeleine se fîstîci, i se părea că n-a auzit prea bine explicația bărbatului.

— Nu prea înțeleg...

— Doamnă, astăzi la ora 8, urma să-l cunosc personal pe soțul dumneavoastră, căci a cerut o audiență la Securitate, preciză Lucian.

Madeleine Conta împietri ca și cînd, brusc, și-ar fi pierdut respirația. Doar gîndurile — bolovani colțuroși — prinseră din nou să i se rostogolească prin minte.

— Mie îmi revenea misiunea să-l primesc pe soțul dumneavoastră și să-i ascult păsul. Sînt căpitanul de securitate Lucian Viziru. Vă amintiți, v-am telefonat astăzi dimineață, dar firește, sînteți atît de zdrobită de durere încît cuvintele de la telefon : „Da' mai lăsați-mă în pace", le-am considerat îndreptățite... Vă cer scuze pentru faptul că am îndrăznit să vă tulbur.

Ciudat, din noianul evenimentelor atît de stranii care se abătuse asupra sa fără cruțare, Madeleine își amintea cu o limpezime uimitoare de telefonul pomenit de ofițerul de securitate.

— Regret, șopti ea, gîndindu-se în același timp cu resemnare la toți ofițerii de securitate, autentici și neautentici, care, în ultimele douăzeci și patru de ore, au prins să roiască în jurul ei.

— Tovarășă Conta dacă printr-un joc al întîmplării nu m-aș fi aflat în biroul tovarășului Comănescu, pesemne că n-aș fi apucat să vă văd și să vă vorbesc. Dacă procedeul la care am apelat vă supără, vă cer scuze. Știu cît de crunt ați fost lovită. Totuși, vă rog să-mi îngăduiți o întrebare : nu cumva regretatul dumneavoastră soț v-a mărturisit intenția sa de a solicita o audiență la Securitate ? Și dacă da, în ce scop ?

Madeleine Conta lăsă deznădăjduită capul în piept. Ar fi plîns, dar nu mai avea nici lacrimi, nici putere. Lîngă dînsa se ivise un nou ofițer de securitate. Ce să mai creadă ? Scăpase din menghina unui oarecare Stoican care și el, dimineață, se dăduse drept ofițer de securitate și nimerise într-o altă menghine, de astă dată nu mai încăpea îndoială, a unui autentic reprezentant al autorităților. Spuse :

— Nu, nu mi-a mărturisit nimic... Nu știu de audiența asta. De altfel, soțul meu nu avea obiceiul să-mi vorbească de treburile sale strict profesionale...

„Nici ea nu știe nimic, își zise Lucian dezolat. Nimeni nu știe nimic, deci cu atît mai mult ceea ce Pavel Conta intenționa să discute cu noi pare să fie *ceva* deosebit de important."

Deodată, Madeleine Conta simți nevoia să se miște, să întreprindă ceva ; deschise poșeta și căută pachetul de țigări. Îl întinse și ofițerului.

— Nu, mulțumesc, nu fumez.

Ca să poată fuma, Madeleine își ridică vălul pînă aproape de jumătatea feței. Lucian urmări eleganța cu care ea ducea țigara la gură. „Frumoasă femeie !" își zise din nou.

„Cum se înlănțuie faptele ! se gîndea Madeleine. Alec s-a oferit să mă ducă el peste tot cu mașina lui... N-am vrut. M-am adresat lui Comănescu, iar el mi-a trimis o dată cu mașina și un ofițer de securitate. Ce folos ? Cartea a fost jucată. Doamne ! Doamne ! Cît de absurdă ne poate fi uneori existența ! Pavel a cerut audiență la Securitate. Probabil că intenționa să predea caseta. Și acum Pavel e mort". Se uită pieziș la omul de lîngă ea, îndemnată de un gînd tardiv — de a da totul în vileag. Însă propriul ei joc duplicitar sau poate disperat îi retează orice izbucnire de sinceritate. „La ce bun ? se întreba. Caseta nu mai există... nu mai există nici omul care a venit după ea, nici fotografiile."

Se zgribuli, înfiorată de gîndul nesăbuit care o încercase. Dacă s-ar fi apucat să vorbească, ar fi fost obligată, prin forța lucrurilor, să rostească numele lui Alec, a amantului, să permită și altor străini să pătrundă în universul ei intim, în nopțile de singurătate, cînd îi rostea cu frenezie numele. „Da, taina lui Pavel și a mea va fi coborîtă în pămînt și îngropată o dată cu trupul lui. Ar fi o nebunie să mă întorc din drum", conchise ea cu o luciditate ce o îmbărbăta. Aruncă mucul țigării și, lăsînd vălul să-i acopere din nou obrazul, se adresă ofițerului.

— Mai aveți vreo întrebare ?

Lucian șovăi dacă să continue acțiunea. Esențialul îl aflase. Madeleine Conta nu știa nimic de audiența cerută de regretatul ei soț. Dar pentru că femeia fusese, de astă

dată, aceea care se arătase dispusă să mai răspundă la unele întrebări, se hotărî să-și înfrîngă ezitările.

— Cum vi s-a părut în ultima vreme starea sufletească a soțului dumneavoastră ?

„Hm ! Chiar așa, se întrebă Madeleine Conta, care era în ultima vreme starea sufletească a soțului meu ? Hm ! Ce bizar ! Pînă și cînd mă culcam cu el, tot la Alec mă gîndeam. Să-și fi dat seama ? Nu cred... Era tandru... n-a uitat de ziua căsătoriei noastre, deși mie jocul ăsta îmi devenise insuportabil."

Lucian tuși, vrînd să-i amintească astfel femeii că mai era acolo, la volan, și că aștepta un răspuns.

— În ultimele zile mi s-a părut oarecum abătut. L-am întrebat chiar dacă are vreo supărare la birou. („De ce mint ? — se dojenea ea. De observat, am observat ceva, dar am trecut ușor peste tristețea lui".) Mi-a răspuns că mi se pare, ba a încercat să mă liniștească.

— După întoarcerea din Elveția, s-a arătat mulțumit de rezultatele obținute ?

— Așa cum am mai spus, pentru mine activitatea lui profesională era tabú. („După călătoria în Elveția, își aminti ea, mi-a adus un ceas miniatural de aur, ce se poartă pe piept. Mi l-a prins în jurul gîtului ca pe un șirag de mărgele. Era tare frumos și-mi plăcuse"). Pe dinaintea ochilor îi trecură cu viteza fulgerului chipurile rînjinde ale lui Duma, Răduță, Stoican. („Într-adevăr, de unde a avut așa de mulți bani să-mi aducă atîtea daruri ?") După călătoria în Elveția mi-a spus doar atît : că pentru tranzacțiile încheiate va primi drept răsplată o primă substanțială, care o să ne permită să completăm la CEC suma necesară cumpărării unui autoturism.

Ascultînd-o, Lucian suferea crunt că nu avea cum s-o privească în ochi sau să-i urmărească jocul umbrelor de pe chip. O întrebare i se înfiripase în minte și nu cuteza s-o formuleze. Nu era nici locul, nici momentul potrivit s-o exprime. „Care-i adevărul în legătură cu familia dumneavoastră ?" Tăcu. În depărtare, se conturară blocurile cartierului Pieptănari, se văzu curînd și zidul ce împrejmuia cimitirul Belu. „N-a fost dosar care să nu mă poarte și pe la Belu", constată Lucian cu ironie.

„Dacia“ făcu un ocol și opri la intrarea principală a cimitirului.

— Doriți să vă însoțesc ?

— Dacă, bineînțeles, nu vă vine prea greu...

Clopotul capelei bătea rar, în dungă, tulburător de trist. Lucian o însoți pe Madeleine Conta în tăcere și iscodind-o în răstimpuri. „Despre o asemenea femeie, își spuse, în popor se zice că Dumnezeu i-a dat de toate“. Și iarăși își aminti de Amelia Gheorghiu.

În capelă mai erau cîțiva morți. Madeleine recunoscu sicriul și se îndreptă într-acolo, șovăitoare. Observă că cei de la cooperativă îi respectaseră dorința — acoperiseră trupul lui Pavel cu garoafe albe și roșii. Lucian rămase ceva mai în urmă, fără însă a o pierde din ochi nici măcar pentru o secundă. O văzu apropiindu-se de sicriu, apoi aplecîndu-se zguduită de plîns, peste trupul neînsuflețit al bărbatului, de parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

Într-adevăr, zărind obrazul de ceară al celui care pînă ieri îi fusese soț, Madeleine nu mai izbuti să se controleze și izbucni într-un bocet scurt și chinuit. Plîngea, dar în același timp, dinlăuntrul sufletului ei, se înălța un glas calm, lucid, aparținînd parcă unei alte ființe, care refuza să participe la durerea celeilalte... Ba o mai și dojenea : „Ești o ipocrită ! De ce plîngi ? Nu l-ai iubit. Iar el a știut că tu nu-l iubești. Poate că a știut chiar că-l înșeli. Și s-a răzbunat. Te-a vîrît în murdărie. S-a răzbunat pe tine de dincolo de moarte.“ Se ridică și se răsuci spre Lucian, dezvăluindu-și fața palidă, pentru a-și șterge lacrimile. Murmură :

— Aș vrea să plec.

Ieșiră în tăcere și pînă la mașină nu mai schimbară un cuvînt. Așezîndu-se în față lîngă ofițerul de securitate, i se adresă din nou :

— Vă ascult, doamnă, îi răspunse cu sinceră amabilitate și încercă să-i surprindă chipul prin transparența vălului negru.

— Aș vrea să trec pe la o prietenă care locuiește pe strada Valeriu Braniște... m-aș opri doar pentru cîteva minute.

— Cu dragă inimă, se oferi Lucian bucuros că, în felul acesta, drumul cunoştea o prelungire, cu siguranţă, folositoare cercetărilor.

Soarele de toamnă asfinţea. Se făcuse ceasul cînd circulaţia autovehiculelor pe arterele Capitalei se intensifica şi Lucian se văzu nevoit să se strecoare cu atenţie printre autoturisme, mai ales că unii şoferi începători îi răsăreau aiurea în cale. Lîngă dînsul, văduva lui Conta căzuse într-o muţenie totală. O clipă, ofiţerului i se păru că femeia adormise. „E foarte obosită", gîndi el cu compasiune şi tare n-ar fi vrut s-o trezească, dar la intretăierea Magistralei cu Bulevardul Mărăşeşti un stop izbucnit pe neaşteptate îl obligă să frîneze brusc şi Madeleine Conta tresări speriată. Pricepu imediat ce se petrecuse şi se mulţumi să ofteze adînc.

Lucian se folosi de prilej pentru a-şi plasa o întrebare :

— Nu aveţi pe nimeni în preajma dumneavoastră ? Părinţi, rude ?

— Nu. Părinţii mei au decedat mai demult... De fraţi, surori n-am avut parte. Sînt singură...

— Dar din partea soţului ?

— Mama lui Pavel — soacra mea — trăieşte, locuieşte la ţară... i-am trimis o telegramă. Cred că în noaptea asta sau mîine dimineaţă o să sosească. Mă gîndesc cu groază la ea... cînd o să-l vadă...

— E singurul ei copil ?

— Da...

— N-are nici o rudă în Bucureşti ?

— Nu...

— Dar vărul dumneavoastră...

— Care văr ? întrebă ea nelăsîndu-l să-şi încheie întrebarea.

— Cel pe care mi l-aţi prezentat cînd am venit să vă iau...

— Aa ! exclamă ea stinsă şi, o clipă, se fîstîci. E un văr din partea mamei... Madeleine simţi cum minciuna i se aşează în gît de-a curmezişul. Făcu un efort să-şi înfrîngă senzaţia şi izbuti. Respiră adînc şi continuă : A aflat nu ştiu cum de accidentul lui Pavel şi a trecut pe la mine, să nu mă lase singură.

Străbăteau bulevardul Mărășești și se apropiau de cheiul Dîmboviței, cînd Lucian o întrebă :

— Lucrați undeva ?

— Cînd Pavel m-a cunoscut, lucram la serviciul financiar al întreprinderii „Fibrex". M-a scos de acolo, nu m-am împotrivit, nu-mi plăcea ce făceam... Pavel dorea să mă știe acasă... Acum o să fiu silită să-mi caut serviciu, oftă ea din adîncul inimii. Și nu știu să fac nimic! Asta-i adevărul....

Podul Mărășești rămase în urmă și ieșiră în Calea Văcărești. Lucian zări în stînga sa biserica Dobroteasa și-și îndreptă mașina în direcția aceea. Strada Valeriu Braniște era prin apropiere.

— Să-mi spuneți unde să opresc...

— Da, da, o să vă spun...

De cum coti pe strada Valeriu Braniște, Lucian zări la o distanță de vreo sută de metri, pe trotuarul drept, mai mulți oameni — femei și bărbați — adunați în fața unei clădiri cenușii cu trei etaje... O simți pe Madeleine Conta crispîndu-se. Instinctiv, își întoarse capul, ca să-i surprindă expresia feței ; se lovi însă de vălul negru al văduvei ca de o pavăză. Îi mai despărțeau de clădirea cenușie circa patruzeci de metri, cînd ea îi ceru să oprească.

— N-o să stau prea mult, spuse ea deschizînd portiera.

— Nu-i nici o grabă... O să vă aștept oricît o să fie necesar.

Lucian crezu că are s-o vadă intrînd în dreptul imobilului unde staționase, dar spre surprinderea sa, ea se îndepărtă de mașină. O urmări mai mult dintr-o firească curiozitate omenească decît dintr-un interes strict profesional. Madeleine Conta ajunse în dreptul casei cenușii, dădu să intre, însă în ultima clipă se răzgîndi sau fu oprită de cineva. Lucian o văzu zăbovind printre oamenii adunați în stradă, ascultînd explicațiile însoțite de gesturi largi, parcă gălăgioase, ale unei femei scunde și grase. Văzută de la distanță, Madeleine Conta aducea cu un manechin îmbrăcat într-un taior negru de doliu care, din cînd în cînd, se mai mișca. Surprinderea sa crescu cînd zări „manechinul" înapoindu-se în grabă la mașină.

Se lăsă pe banchetă și-i șopti, încercînd în mod vizibil să-și ascundă tulburarea :

— V-aș ruga... acasă...

Lucian demară și după cîteva secunde trecu prin fața clădirii cenușii. Zărind fețele curioase ale celor adunați acolo, ca la o clacă, înțelese că trebuie să se fi petrecut ceva și așteaptă nerăbdător o explicație din partea Madelenei Conta. Explicația însă întîrzia și ofițerul se văzu nevoit să aducă vorba :

— N-ați mai intrat... Ați renunțat...

— Ce era să mai urc ? Un vecin de-al ei mi-a spus că nu-i acasă, că a văzut-o acum un sfert de oră plecînd în oraș...

Madeleine Conta își căută țigările și-și aprinse una. Lucian îi surprinse iar gura frumoasă, cu buze senzuale.

— Ce era cu oamenii aceia adunați în fața clădirii ?

— A ! Aia... după cîte am înțeles eu, erau adunați pentru o ședință a comitetului de stradă... Așteptau nu știu pe cine...

Madeleine trase cîteva fumuri, apoi aruncă țigara. Și, ca să nu izbucnească într-un hohot isteric de plîns, își încrucișă brațele înfigîndu-și adînc unghiile în carne. De durere închise ochii și-și încleștă maxilarele. Pe sub pleoape începu să-i joace chipul Mirelei. Așadar, Stoican nu glumise... Nenorocirea, al cărei autor moral era numai ea, se produsese.

2

Madeleine Conta intră în casă clătinîndu-se. S-ar fi prăbușit, dacă nu s-ar fi sprijinit la vreme de spătarul unui fotoliu masiv. În clipa următoare îl văzu pe Alec, înalt, masiv, învăluind-o cu o privire dezorientată și se trezi brusc, de parcă cineva i-ar fi trecut pe sub nări o sticluță cu eter.

— Ce mai cauți aici ? țipă ea sălbatic, aruncîndu-și îngrețoșată vălul ce-i acoperea chipul. Obrazul palid i se schimonosi de ură, iar buzele-i vinețiî în momentul acela

îi tremurau. În cele din urmă răcni din nou : Ce mai cauţi aici ?

— Mad ! şopti el impresionat de starea jalnică a iubitei şi făcu un pas spre dînsa. Ce-i cu tine ?... Nu te recunosc... Se opri locului înspăimîntat de gîndul că femeia, din pricina durerii, şi-ar fi ieşit din minţi.

— Ce mai cauţi aici, te întreb ? Pleacă ! Să pleci din calea mea !

— Mad, nu înţeleg ce-i cu tine ?

— Ce-i cu mine ? ! se hlizi ea batjocoritor. Mă mai întrebi ? Doamne, cîtă ipocrizie ! Cîtă ipocrizie ! Cum de mai îndrăzneşti să stai în faţa mea ? Să te uiţi în ochii mei !

— Nu înţeleg nimic, Mad ! Intrigat de jocul neinteligibil al femeii, Alec ridică glasul.

— Mititelul ! Naivul ! Prostuţul ! şuieră ea cuprinsă de o furie pe care încerca să şi-o înfrîneze încleştîndu-şi ambele mîini de fotoliu. Dintr-odată, nu mai înţelegi nimic. Hai, cară-te ! Ieşi ! Ieşi acum cît nu-ţi dau cu ceva în cap... Se uită cu ochii injectaţi în căutarea unui obiect.

— Mad ! o imploră el deznădăjduit.

— Mad ! Mad ! Mad ! Ce mai vrei de la mine ? Ochii i se umplură de lacrimi şi un plîns nervos îi scutură tot trupul. Ăla... cum îi spune ? Rudolf al tău... mi-a spus totul... Nu-mi închipuiam că după asta mai poţi să fii atît de neobrăzat şi să-mi ieşi în cale... Gata ! Tragicomedia s-a încheiat. V-aţi atins scopul. Pleacă ! Ce mai vrei de la mine ?

— Rudolf ? ! exclamă Alec zăpăcit de-a binelea. Care Rudolf ? ! Nu cunosc nici un Rudolf...

— Oh, nu mai pot, nu mai pot ! boci Madeleine. Cum de am putut să fiu atît de oarbă ? Să nu văd cît eşti de prefăcut ?

— Mad, nu ştiu ce tot îndrugi.

Femeia crezu că Alec intenţiona să vină spre dînsa şi ţipă iarăşi :

— Să nu mă atingi ! Să nu pui mîna pe mine !

Umerii laţi, voinici, ai lui Alec, se lăsară moi, fără vlagă.

— Pleacă, să nu te mai văd !

Se îndreptă spre ieșire, cu capul în pămînt, îndurerat că nu izbutea să înțeleagă nimic din izbucnirea demențială a iubitei. De lîngă ușă, i se adresă iar :

— Cînd am venit, am găsit aici un ofițer de securitate... căuta o casetă...

— Vai mie ! murmură Madeleine acoperindu-și obrazul palid cu palmele-i prelungi și frumoase. Vai mie, pe cine am iubit ? !

Alec însă continuă, ca și cum n-ar fi auzit-o :

— Mi-a arătat legitimația.. maiorul Cristescu Jan. Mă cunoștea de altfel și m-a rugat să-l ajut să scoată caseta din ascunzătoare. Ținînd seama de discuția noastră de azi-dimineață, l-am ajutat... A luat-o...

— Și mai susții că nu-l cunoști pe Rudolf ? se mînie Madeleine. Cît de ordinar poți să fii ! Și cît de cinic !

Alec nu mai făcu nici un efort ca s-o înțeleagă. Se resemnă, gîndind : „O să-i treacă... o criză clasică de isterie... o să-i treacă". Răsuci broasca Yalle și, înainte de a ieși, adăugă :

— Maiorul ăsta spunea că după înmormîntare să-i telefonezi... ca să-ți dea un proces-verbal.

Madeleine îl auzi trăgînd ușa după el. Rămase locului, în picioare, cu ochii închiși, sprijinindu-se de fotoliu. „Ce voise să spună cu acel maior de securitate ?" Cînd deschise ochii, observă că înserarea pătrunsese și în apartament. În sfîrșit, se urni. Aprinse o veioză.

Pînă în ultima clipă, Alec a continuat să-și joace cu cinism rolul său duplicitar și să-și bată joc de ea. Ieri, după ce plecase de la morgă, i-a povestit despre existența casetei, iar el, asemenea unui amant înțelept și prudent, a sfătuit-o s-o predea de îndată Securității. De unde să știe că Alec abia așteptase momentul s-o audă destăinuindu-se ? Căzu înfrîntă într-un fotoliu. Într-un mod absurd își bătuse joc de viața ei și a Mirelei, mai cu seamă de viața Mirelei. Fără să vrea, îi răsunau cuvintele unei femei : „Păi ce să fie ? Un hoț... ori poate mai mulți au intrat la etajul trei, în apartamentul unei femei... Au lovit-o de moarte și au prădat-o..." N-a mai avut nevoie de nici o explicație în plus, ca să înțeleagă că Stoican n-o mințise.

IX
SCORUL DEVINE DEOCAMDATĂ EGAL

1

— Ține minte : etajul trei... camera 312, insistă Duma în timp ce traversau Piața Gheorghe Gheorghiu-Dej, îndreptîndu-se spre „Athénée Palace“. În hotel n-o să intrăm împreună. Eu o să urc cu liftul, tu o s-o iei pe scară.

— Îmi vorbești întotdeauna ca unui copil căzut în cap, se plînse Răduță. Ți-am dat pînă acum vreun semn că aș fi cretin ?

Duma îl bătu protector pe spinare și încercă să-l liniștească :

— Nu uita că ești încă în perioada uceniciei... Deci ne întîlnim la capătul coridorului. O să mă îndrept către camera 312. Dacă femeia de serviciu e pe acolo, atunci trebuie să inventezi ceva, ca să-i abați atenția, iar eu să pot intra neobservat.

— Ai cheia camerei ?

În loc să-i răspundă, Duma îl învrednici cu un zîmbet superior.

— Ușa o s-o las descuiată. Vii după mine, îi aminti Duma după o scurtă tăcere. Nu te îngriji de cheie. Am una...

Trecură prin dreptul Ateneului Român. Răduță observă :

— Nu-i văd mașina.

— Ce ți-am spus ? ! Duma își privi colaboratorul cu o suficiență care pe acesta îl jigni. Îi cunosc bine programul.

— „Opel"-ul tău se odihnește.

— Cred că mai curînd se plictisește, îl contrazise Duma.

Intrară în hotel ca doi inși care nu se cunosc. Duma se opri să ia liftul. Fără să-i mai arunce vreo privire, Răduță urcă spre barul hotelului. Nu intră, ci zăbovi cîteva minute la ușă. De la o masă, o fetișcană îi făcu cu ochiul. Cu părere de rău, îi ignoră chemarea. După ce se uită la ceas, o luă în sus, pe scări. De felul său nu era fricos, dar curajul, de multe ori exagerat și gratuit al șefului, îl îngrijora. Ajunse la etajul trei fără nici o dificultate. Coridorul era pustiu. Pe Duma îl văzu de la distanță răsucind o cheie și intrînd la 312. Mări pasul să-l ajungă din urmă. Se furișă și el în cameră. Îl găsi pe Duma lipit de draperia ferestrei și cercetînd locul de parcare din fața hotelului.

— Te-a văzut cineva ? se interesă Duma fără să întoarcă privirea spre dînsul.

— Nu, îi răspunse, apropiindu-se și el de fereastră. Crezi că e bine să fiu și eu de față ?

— Vreau să asiști la discuția mea cu Rudolf. N-o să ai decît de învățat. Nu uita că, după plecarea mea, o să rămîi singur... o să lucrezi singur...

„O, de-aș rămîne odată !" oftă Răduță cu plăcere. Cercetă camera care, puțin cîte puțin, se cufunda în întunericul serii ; în aer plutea un iz plăcut de parfum bărbătesc.

— Îți închipui că o să-ți cedeze așa, cu una cu două, caseta ? se arătă Răduță sceptic. Doar a alergat după ea, și-a riscat pielea...

— De ce te îndoiești ?

Duma își întoarse pentru o clipă capul. Răduță se lăsă într-un fotoliu moale și odihnitor ; îi plăcea întunericul ce se instăpînea în încăpere.

— Nu văd logica...

— Îl am la mînă...

— Da' și el te are.

— Asta-i, nu mă are, surîse el misterios.

— Crezi că nu cunoaşte numărul camerei tale ?

— Poate că-l ştie... Însă nu cred că m-a simţit pe urmele lui...

„Ce sigur e ! îl invidie Răduţă. Se mişcă ca şi cînd ar fi infailibil..." Ştia că Duma nu urmărea să-l epateze, că ăsta îi era stilul. Înţelesese acest lucru încă de anul trecut cînd, pe litoral, acceptase să i se facă primul instructaj.

— I-ai aplicat şi lui o „ureche acustică ?" deveni Răduţă curios.

— Cu Rudolf nu te joci. Sînt sigur că îşi detectează zilnic camera. Gestul ca atare ţine de o deformaţie profesională. Şi eu îmi detectez camera...

— Zilnic ?

— Zilnic, dacă nu ţin să am surprize...

— Aş fuma...

— Deşi nu-i camera mea, te poftesc să te simţi ca la tine acasă, îl invită Duma, cercetînd într-una strada.

Răduţă însă nu mai apucă să-şi aprindă ţigara. Îl ridică din fotoliu exclamaţia lui Duma :

— În sfîrşit, a sosit !

Se duse la fereastră : Piaţa Gheorghe Gheorghiu-Dej se deschidea larg, în toată frumuseţea ei.

— Îl vezi ?

— Are, într-adevăr, o limuzină splendidă...

— Ce e splendid în „Mercedes"-ul lui nu se vede, aprecie Duma.

— Nu înţeleg ? !

— E bine dotat... Aha, uite, dă să parcheze.

Răduţă privi limuzina manevrînd.

— „Opel"-ul tău pare mizer pe lîngă limuzina lui, nu se jenă Răduţă să-şi mărturisească gîndurile. Ascultă, te mai întreb o dată : crezi că e bine să asist la discuţie ?

— De cîte ori să-ţi spun ? se enervă Duma. Zece minute, atît o să dureze convorbirea... caseta o să treacă din mîna lui în a mea... După care, am să urc la mine în cameră şi o să mă pregătesc de plecare. Cu primul avion... Dar de ce naiba nu coboară ?

De mașina lui Rudolf se apropie o tînără cu o geantă — responsabila locului de parcare. Discuta ceva cu stăpînul „Mercedes"-ului, prin geamul deschis al portierei. Un minut mai tîrziu, limuzina părăsea piața.

Duma se lovi ca un apucat peste frunte, apoi se răsuci spre Răduță și-l atenționă prin semne să tacă, să nu mai deschidă gura. Acesta, neînțelegînd ce s-a întîmplat, îngheță de frică. Duma îl trase spre ușă, unde îi șopti :

— O să ieșim... Tu primul... o să cobori la braserie și ocupi o masă lîngă fereastră, așa încît să ținem sub observație parcarea... Vin și eu foarte curînd. Ai înțeles ?

Nu prea înțelesese, voia însă să scape cît mai repede din întunericul camerei. Dădu din cap și ieși.

După vreo zece minute, Duma își găsi colaboratorul instalat la o masă ; comandase bere, golise dintr-o suflare o sticlă, iar acum trecuse la a doua. Duma propuse zîmbind :

— Treci tu acolo. De la locul tău pot să văd mașinile, se explică Duma, dîndu-i de înțeles că nu renunțase la planul său.

Răduță se mută cuminte pe celălalt scaun, umplu apoi cu bere paharul lui Duma. Acesta bău apreciindu-i inițiativa.

— Acum, lămurește-mă și pe mine ce s-a întîmplat...

Duma surîse :

— Mi-a scăpat un amănunt... doar unul... foarte important.

— De aceea ești atît de vesel ?

— Că doar n-oi fi vrînd să plîng... Rudolf și caseta n-au cum să-mi scape...

— Ce s-a întîmplat ?

— Sînt convins că Rudolf și-a instalat în cameră o „ureche acustică", conectată la instalația lui din limuzină.

Răduță căscă ochii — calmul cu care Duma îi oferise explicația îl scotea din sărite.

— Vrei să spui că... Rudolf a auzit că noi sîntem în cameră... că a auzit și ce am discutat ?

Duma goli paharul de bere și își tamponă tacticos gura cu un șervețel. Iritarea „ucenicului" îl amuza.

— Ei vezi, ai început să prinzi experiență ! Ce-ai crezut, că numai „Warszawa“ ta nenorocită are o instalație de captare a unor „urechi acustice“ ? ! Are și Rudolf una. N-ai văzut ? Venise omu să parcheze. A prins frecvența aparatului din camera lui, a controlat în felul ăsta dacă are „musafiri“.

— Înseamnă că...

— Nu înseamnă nimic, i-o reteză Duma. Trebuia de la bun început să-mi dau seama că Rudolf și-a luat unele măsuri de precauție.

— Acum ce facem ?

— Așteptăm... Mai bem o bere... Timpul trece repede. Rudolf și caseta n-au cum să-mi scape.

— Uită-te ! se bucură Duma. A și sosit. Nu-mi scapi, băiete...

Răduță privi peste umăr ; prin perdeaua de tul zări în piața inundată de lumini „Mercedes“-ul lui Rudolf. Întrebă apatic :

— Ce ai de gînd ?

— Să-l aduc aici...

— La masa noastră ? ! se sperie Răduță.

De astă dată Duma nu-i luă în seamă spaima.

— Nu, nu... Fii liniștit. O să-l invit la o altă masă. Se uită în jur. Braseria nu era prea aglomerată. Poate la aia de colo. Tu însă o să rămîi locului.

— De ce ?

Duma nu-i răspunse ; pîndea strada surizînd mefistofelic.

— Rudolf a coborît din mașină, dar fără pachet, zise el liniștit, de parcă ar fi așteptat din partea adversarului său o asemenea purtare. A încuiat „Mercedes“-ul și se îndreaptă spre hotel. Știi ce o să facă acum ? !

— O să vină direct aici, încercă Răduță să ghicească.

Duma își mîngîie cu două degete mustața subțire, tunsă scurt.

— Aș ! O să se oprească în hol, o să ceară cheia de la recepție, apoi o să-l cheme pe picolo și o să-l trimită cu

chelnerului, să-i aducă din cameră ceva... orice... un creion... o umbrelă. Nu-i decît un simplu pretext. Dacă vrei, poți să te duci în hol și să constați că am dreptate...

Nu glumise. Răduță preferă însă să rămînă locului, cu paharul de bere în față. Zise :

— Îi place să se joace.

— E un joc serios... Trimițîndu-l pe picolo în cameră, vrea să afle dacă nu cumva îl așteaptă vreun „musafir"... Am plecat. Urc la 312. Să nu pleci. Să rămîi locului și să pîndești masa la care o să ne așezăm...

Răduță se încruntă ; dădăceala șefului îi plăcea din ce în ce mai puțin ; simți un sentiment de ușurare văzîndu-l pe Duma ridicîndu-se de la masă. Nu se uită după dînsul, ci își pironi ochii în paharul de bere.

După un timp, Duma reapăru, însoțit de Rudolf. Îi aruncă lui Răduță o privire ce voia parcă să spună : „Ei vezi ? L-am adus !" Se așezară la o masă. Duma era vesel, amabil, curtenitor. Celălalt rezervat, plictisit, fără prea mult chef.

— Nu te așteptai să mă întîlnești, nu-i așa ? îl întrebă Duma în franceză. Ochii cenușii ai lui Duma îi întîlniră pe cei de un albastru intens ai lui Rudolf. Nu prea te bucuri.

Rudolf îi răspunse sec, tot în franceză :

— Sincer vorbind, nu mă bucur...

Veni ospătarul și comandară cîte un gin cu lămîie și gheață. Apoi, o vreme, nu mai scoaseră un cuvînt ; se mulțumeau să se studieze în tăcere. Bineînțeles, Duma zîmbea superior ; cunoștea efectul acestui zîmbet asupra adversarului său.

— Ei, ce te uiți așa la mine ? se enervă Rudolf.

Duma nu-i răspunse decît după ce li se servi băutura.

— Știi că ți-am făcut o vizită ?

— Știu. Rudolf sorbi din pahar, plimbîndu-și privirile prin local.

— Nu te întrebi cu ce scop ?

— Nu !

Duma, mîngîindu-și mustața, continua să zîmbească.

— Ce-i cu tine ? Ți-a pierit tot entuziasmul cînd m-ai văzut ?

— Asta așa e !

— Rudolf, să știi că n-am chef să pierd cinci mii de dolari din pricina ta. Zîmbetul obraznic dispăru de pe fața lui Duma.

— Și crezi că eu am chef ? replică Rudolf cu un calm imperturbabil.

— Vreau să-ți propun o afacere... Juma-juma.

Rudolf se uită lung și grav la el, voind parcă să-și dea seama dacă i se vorbea serios sau nu.

— Nu pricep, ai ceva să-mi plasezi ?

— Nu fă pe prostu , îl repezi Duma stăpînit. Știi foarte bine la ce mă refer. Nu e drept ca eu să pierd cinci mii de dolari...

— Te întreb : ai ceva să-mi plasezi, că-mi pui condiții ?

— *Ai mei* au mai mare nevoie de caseta lui Conta decît *ai tăi !*

Rudolf rămase cu paharul la gură.

— Care casetă ? Care Conta ? exclamă el cu o sinceritate dezarmantă.

— Dacă vrei să faci pe prostu, n-ai decît, reacționă Duma, căutîndu-se prin buzunare după țigări. Deci ne-am înțeles, îmi dai documentele să fac un rînd de micro, iar acasă îți dau ce-i al tău. În felul ăsta, închei o afacere foarte bună. De la ai tăi iei ce ți se cuvine, de la mine 2.500. Dintr-un foc, o dublă lovitură.

Ochii albaștri ai lui Rudolf sclipiră ironici.

— Caseta e la mine, documentele așijderea, iar cel care fixează prețul ești tu. Bravo ! Nu crezi că eu ar trebui să fiu cel care să pună condiții ?

— Uite că nu cred ! ! se lumină Duma la față, ca și cînd ar fi repurtat o victorie. Înghiți o gură de gin, îi plăcu și cercetă un timp băutura din pahar, după care, continuă : E drept, caseta e la tine, dar eu, dacă vreau, pot să mut o piesă în urma căreia tu și caseta ta să rămîneți aici, și nu pentru o zi, ci pentru cîțiva ani bunișori.

Rudolf rîse rece și amenințător. Își aprinse și el o țigară.

— Mă, Pet, de ce ții neapărat să mă sperii ?

— Tu ce crezi că am făcut în toate zilele astea la București, că am păzit gîștele ? E drept, mi-ai luat-o înainte, mi-ai furat de sub nas 5.000 de dolari.

— Ți-am furat ? ! Ce vorbă-i asta ?

— Uite, Rudolf, ne cunoaștem, sîntem chiar sătui unul de celălalt... Ne-am înfruntat de prea multe ori ca să nu ne cunoaștem. Dacă vreau pot să-ți iau caseta fără să-ți dau o lețcaie. Da' eu îți dau.

— Mărinimos mai ești, Pet !

— Sînt ! Ți-am oferit 2.500 de dolari din cei 5.000 ce mi se cuvin... Nu vrei, nu încheiem tîrgul, te avertizez că pierzi... nu numai caseta, ci și libertatea...

— Ce tot îi dai tu cu libertatea, Pet ? se înfurie Rudolf pentru întîia oară.

— Te am la mînă... cum nu te-am avut niciodată... Duma îl scrută pe sub sprîncene.

— Interesant ! recunoscu Rudolf. Și, mă rog, cu ce mă ai la mînă ?

— Cu două chestii care pot să te aducă în pușcăriile lor.

— Dă-i drumu, Pet, că-mi place !

— Pe dracu îți place ! Cînd o să auzi cu ce te am la mînă, o să-ți vină ginul înapoi.

Rudolf rîse strîmb ; simțea că interlocutorul său nu glumește.

— Știu că tu l-ai omorît pe Conta. Asta ar fi una la mînă. Îți place ? Își văzu adversarul strîngîndu-și înciudat maxilarele. Se vedea clar că face un efort să nu explodeze. Totuși vorbi liniștit :

— Îmi place !

— Pe dracu îți place ! Mai știu că în cursul zilei de astăzi ai pătruns în locuința Mirelei Buhoiu și ai doborît-o cu o lovitură de-a ta, specifică... Două omoruri !... Doi cetățeni români !

— Ai și probe ?

— Am !... Vezi tipul ăla de lîngă geam ? Duma arătă discret în direcția lui Răduță. Rudolf se uită într-acolo și văzu mutra încremenită a „tipului".

— Ei, ce-i cu el ?

— E omu meu... e de aici... Alaltăieri seara, am introdus o „ureche acustică“ în locuința lui Pavel Conta... Află că dețin o bandă de magnetofon... am imprimat discuția ta cu Madeleine Conta... în toate etapele. Astăzi am fost tot timpul pe urmele tale... Ei, și-acum îți place ?

— Nu-mi place, recunoscu Rudolf cu tristețea învinsului. Ce ai de gînd ?

— Ți-am propus un tîrg... Dacă-l refuzi, nu te mai întorci la „Steel“... Pierd eu, dar pierzi și tu...

Rudolf căzu pe gînduri. În răstimpuri își înălță privirile sale frumoase în căutarea adversarului. Duma nu-l stingheri, îl lăsă să fiarbă. Într-un tîrziu, îl auzi spunînd:

— Așadar, vrei să mă vinzi ?

— Dacă o să fie cazul, te asigur că n-o să șovăi. Nu pot să mă întorc acasă cu mîna goală. Pentru mine, operația asta e o chestie de viață și moarte.

— Dacă și eu te dau ?

— N-ai cu ce... Unde e caseta ?

— Am ascuns-o dincolo de Snagov. Am o legătură pe acolo. Am auzit voci în cameră și mi-am închipuit că sus nu mă așteaptă nimic bun. Te-am recunoscut.

Duma se înveseli.

— Ce ți-ai spus ? Pet e din nou pe urmele mele ! Ascultă, Rudolf, de data asta, concurența dintre „Steel“ și „Interrulment“ nu trebuie să ne învrăjbească. Fii rezonabil. Știu că ai lucrat ca un as, îți recunosc meritele, de aceea îți și ofer cincizeci la sută din venitul meu. Înțelege-mă, nu pot să mă întorc acasă cu mîna goală... Ar fi sfîrșitul meu... De acord ?

— N-am încotro !

— Ai deschis caseta ?

— Nu. E încuiată, iar singura cheie o ținea Conta la el.

— O deschidem noi, îl încurajă Duma. Cum vrei să procedăm ?

— Abia poimîine noapte o să pot să ridic caseta de la locul în care am ascuns-o.

— Abia poimîine ?

— Ce să fac ? Pînă acum tu n-ai intrat în socotelile mele. Cu ce ai venit în România ?

— Cu o „Warszawa“, minți Duma.

— Ce, ai înnebunit ?

— Vrei să te însoțesc ?

— Nu, nu... Îți atrag atenția că nu trebuie să mă stingherești... Chiar condiționez. Nu te ții după mine. Mă aștepți aici !

— Să nu te pună dracu să mă tragi pe sfoară ! îl privi Duma amenințător. Să știi că n-ai cum să-mi scapi.

— Oamenii tăi ?

— Da' tu ce crezi că *construiesc* eu aici de trei ani de zile ? se lăudă Duma. Dă-ți cuvîntul de onoare !

— Ai cuvîntul meu de onoare ! Rudolf întinse mîna peste masă și o strînse pe aceea a adversarului. Jumajuma !

— Mai bem un rînd ?

— Mai bem, oameni sîntem ! Acum, dragă Pet, dacă tot colaborăm, te-aș ruga să-mi răspunzi la o întrebare : Conta a lucrat și pentru „Interrulment“ ?

— În primul rînd pentru „Interrulment“, preciză Duma, și-i făcu semn ospătarului să vină și să ia o nouă comandă.

X

CONFRUNTĂRI NOCTURNE

1

— Crezi că e necesar să ne întîlnim încă în seara asta ? îl întrebase colonelul Panait la dictafon.

— Insist chiar, stăruise Lucian, ca şi cînd ar fi fost informat că şeful său n-ar dori să dea curs cererii sale.

— La 9 e bine, căpitane, îţi convine ? răspunse Panait pe un ton posac.

La ora fixată, Lucian şi Frunză îşi făcură apariţia în biroul şefului şi, după ce luară poziţie regulamentară, ceea ce nu se potrivea deloc cu ţinuta lor civilă, la un semn al lui Panait, se aşezară în jurul mesei, după un ritual intrat de-acum în obişnuinţă. Panait în capul mesei, Lucian în dreapta sa, iar Frunză în stînga.

— Tovarăşe colonel, dacă-mi îngăduiţi...

— Cum să nu-ţi îngădui, tovarăşe căpitan ?

— La ora 10 o să ne facă o vizită căpitanul Mincu de la serviciul de circulaţie... Mi-am permis să-l invit, raportă Lucian.

— Foarte bine, căpitane, l-ai stricat deci şi lui bunătatea de seară, aprecie colonelul punînd jos creionul cu care pînă atunci se jucase. De ce nu l-ai invitat după miezul nopţii, nu era o oră mai potrivită ?

Pe faţa lui Frunză miji un zîmbet ştrengar — ai fi fost înclinat să crezi că se bucura că încă „de la deschiderea meciului“ arbitrul îi arătase prietenului său „cartonaşul galben“. Zîmbetul însă i se topi imediat, cînd îşi auzi şeful luîndu-l la rost :

— Şi tu, Frunză, ce te hlizeşti! Ţie ce-ţi pasă? Poţi să stai în şedinţe nopţi întregi. Nu te aşteaptă nimeni acasă. Lucian însă are nevastă, copil...

— Şi nu fumează, îndrăzni Frunză să adauge.

Rîseră. Atmosfera oficială se destrămase — era şi ceea ce urmărise colonelul.

— Tu să ştii, Frunză, că eu, în cele din urmă, tot obţin de la ministru ordinu acela şi te însor...

— Ştiu, tovarăşe colonel, ce mă aşteaptă... Mai ştiu că de moarte şi de însurătoare n-ai cum scăpa.

— Dă-i drumu, căpitane Lucian, ordonă Panait şi, după ce-şi cercetă ceasul, îl scoase de la mînă punîndu-l pe masă, în văzul tuturor, ca pe un avertisment.

Lucian deschise dosarul, însă începu să vorbească fără a se uita prin puţinele sale file.

— Cunoaştem personalitatea civică şi profesională a lui Pavel Conta. Mai bine de şase ani a reprezentat cu succes întreprinderea „Rulmentexport" peste hotare, adică pe piaţa externă. În acest răstimp, nici o plîngere, nici o sesizare, nici un incident, nici un indiciu care ar putea arunca o umbră de îndoială asupra cinstei decedatului. Din ultima sa călătorie de afaceri din Elveţia s-a întors acum trei săptămîni. Şi iată că alaltăieri — la ora 13,20, ni s-a adresat prin telefon solicitîndu-ne o audienţă. L-am invitat imediat la noi. Dar m-a rugat să-i fixez audienţa pentru a doua zi. I-am fixat-o, aşa cum i-a fost dorinţa, pentru astăzi la ora 8. Aseară însă, plecînd de la serviciu spre casă, în timp ce traversa Strada Lungă, vrînd să se ferească de o limuzină ce venea în viteză, s-a împiedicat de bordura trotuarului, a căzut, iar în cădere a suferit o fractură a bazei craniene.

— Deci condiţiile în care Pavel Conta şi-a găsit moartea au fost stabilite? îl întrerupse Panait contemplîndu-şi creionul.

— În privinţa asta, concluziile sînt clare, preciză Lucian. Ceea ce ne şochează e dispariţia limuzinei de la locul accidentului.

— Credeţi că există vreo legătură între moartea lui Conta şi dispariţia maşinii? Întrebarea fiind adresată ambilor colaboratori, Panait îi scrută pe rînd.

Frunză îi aruncă o privire întrebătoare lui Lucian, iar acesta îi făcu un semn cu ochiul.

— Ce tot îi faci cu ochiu ? îl luă colonelul la rost pe Lucian. Crezi că, dacă am încărunțit, mi-a slăbit și vederea ?

— Tova..., schiță Lucian un gest de apărare.

— Dă-i drumu, Frunză, că altfel prietenul tău mai poate să ne țină aici toată noaptea...

— Asta-i tendința tuturor ofițerilor căsătoriți...

— Lasă, lasă, că o să te ajungă și pe tine !

— În legătură cu dispariția mașinii, spuse Frunză grav, de parcă amenințarea șefului s-ar fi putut realiza dintr-un moment în altul, reținem deocamdată o concluzie precisă — Pavel Conta n-a fost *lovit* de mașină. Întrebarea ce decurge din această concluzie este următoarea : „De ce mașina n-a oprit ?"

Colonelul înălță creionul ca pe o baghetă :

— Întrebarea mai poate fi formulată și altfel : „Există vreo legătură între limuzină și Pavel Conta ?"

— Oricum, constatarea noastră rămîne aceeași : Pavel Conta a decedat nu din pricina unei lovituri provocate de mașina în viteză, ci dintr-o cădere nefericită. E foarte probabil că șoferul știind că nu l-a lovit, ba mai mult, l-a văzut sărind, să nu-și fi imaginat deznodămîntul fatal, de aceea și-a continuat în pace drumul... De ce să se lege la cap, dacă situația nu i-o cerea ?

— Stai, stai, băiete ! interveni Panait.

— Îmi permiteți să scot o țigară și să mă joc cu ea ? întrebă Frunză cu un aer atît de nenorocit, încît îi smulse colonelului un zîmbet.

— Joacă-te, băiete, joacă-te ! Numai după ce Frunză își scoase țigara și și-o duse la gură fără să și-o aprindă, Panait se adresă căpitanului Lucian : Tu șofezi de cîțiva ani. Desigur, ca șofer ai trecut prin multe situații asemănătoare, cînd erai gata-gata, fie din vina ta, fie a pietonului, să accidentezi.

— Așa e, tovarășe colonel, o dată...

— N-am nevoie de exemple... Vreau doar să știu care îți erau reacțiile... cele spontane, bineînțeles. Deci erai cît

p-aci să lovești, n-ai lovit, pietonul s-a ferit la vreme cu mai mult noroc decît Pavel Conta...

— Păi, tovarășe colonel, zise Lucian și pentru a-i face în ciudă lui Frunză își scoase punga cu bomboane de mentă și-o puse pe masă, reacția cea mai spontană și cea mai frecventă este una primară ; frînezi, te repezi la pieton și-l înjuri de mama focului, de te miri singur de frumusețea vorbulițelor ce-ți ies din gură ; ba uneori, îl mai și înghiontești... că era cît p-aci să te bage nevinovat la pușcărie. Și înjuri, înjuri, pînă ce te ușurezi...

— Iar pietonul cum reacționează ?

— Interesant, pietonul reacționează și el în felul său, urmă Lucian — se vede că-i făcea plăcere să-și amintească de anumite întîmplări din activitatea sa de conducător auto — galben la față, se holbează speriat la tine, neînțelegînd de ce-l înjuri, de ce te-ai luat de dînsul și încearcă să șteargă putina cît mai repede.

Panait își îndreptă privirile spre Frunză întrebîndu-l :

— Ei, ce zici de chestia asta ?

Jucîndu-se gînditor cu țigara, Frunză înălță din umeri:

— Ce să zic, tovarășe colonel, că mai există și excepții care întăresc regula...

— În cazul acesta, eu vă propun să rețineți cele două tipuri de reacții posibile. Și eu v-aș mai ruga ceva — să cuprindeți în hîrtiile voastre și această ipoteză : limuzina urmărea să-l lovească pe Pavel Conta... Desigur, n-avem nici un indiciu în acest sens... Dar parcă în cazul celorlalte ipoteze avem ?

— De aceea l-am și invitat pe căpitanul Mincu aici ; n-ar fi exclus să dețină niște noutăți edificatoare, lămuri Frunză.

— Deie domnu... rosti colonelul cu scepticism. Hai, continuă-ți raportul !

Lucian se văzu nevoit să-și înghită bomboana, căci colonelul se enerva auzind cum și-o plimba prin gură, schimbîndu-i timbrul vocii.

— Așadar, din pricina morții bruște a lui Pavel Conta, audiența n-a mai avut loc. Pentru noi însă rămîne deschisă o problemă : ce voia Pavel Conta să ne aducă la cunoștință ? În căutarea unui răspuns, am constatat că

directorul general al „Rulmentexport"-ului nu știa nimic de audiență, deși conform regulamentului în vigoare s-ar fi cuvenit...

— Numai în cazul cînd ar fi fost vorba de probleme de serviciu, preciză Frunză înălțînd țigara neaprinsă, așa încît Lucian s-o vadă.

— E adevărat, spuse Panait, așa e ! Dar nu mai țin minte cine a spus că mai există și excepții care întăresc regula ? Poate că Pavel Conta n-a avut o părere prea bună despre discreția lui Comănescu...

— Sau poate că însăși activitatea directorului general să fi reprezentat tema principală a audienței, își dădu Frunză cu părerea.

— Copăcel ! Întinzi prea mult coarda ipotezelor... Doar pe Comănescu îl cunoaștem nu de ieri și nici de alaltăieri...

— Nici Madeleine Conta, soția defunctului, nu știa nimic de audiență, aminti Lucian.

— Nici Florin Bucium, tovarășul său de drum, cel cu care alcătuia cuplul de reprezentanți ai firmei, nu știa nimic, raportă și Frunză.

În schimb, atrage atenția declarația Ameliei Gheorghiu.

— A-me-li-a Gheor-ghiu..., silabisi Panait cu o vădită plăcere, cine mai e și dumneaei ? Îmi place rezonanța acestui nume.

— E o colegă a lui Pavel Conta. Și Lucian raportă pe îndelete tot ce aflase despre Amelia Gheorghiu și după ce-i făcu portretul, conchise : Au rămas prieteni, se confiau reciproc.

Panait surîse melancolic neluîndu-și ochii de la creionul ce-l răsucea pe suprafața mesei ca pe o morișcă.

— Mai există în lumea asta bîntuită de explozii tehnico-științifice și povești romantice. Nu-i rău ! Îi silabisi din nou numele.

— Ieri, în pauza de la prînz, a stat de vorbă cu Conta. L-a găsit cam trist. L-a întrebat ce are pe suflet, el nu i-a răspuns. Tot Amelia Gheorghiu mi-a relatat o întîmplare ieșită din comun. Și căpitanul Lucian își continuă

raportul relatînd istoria cu garsoniera Ameliei Gheorghiu.

— Pînă atunci nu-i mai ceruse cheia de la garsonieră? Panait deveni ceva mai curios decît înainte.

— Nu...

— Interesant, aprecie Frunză gînditor, de parcă el ar fi pus întrebarea.

— Ei, ce vezi tu interesant în asta? îl ațîță Panait.

— Judecînd după informațiile culese de noi pînă la ora actuală, starea sufletească precară a lui Conta este pusă pe seama căminului său. Are o soție frumoasă, o iubește, el însă lipsește mult de acasă. Fiind singură, doamna a început să se plictisească și *se pare* că și-a găsit un amant.

— Ai pus accentul pe cuvintele *se pare* sau n-am auzit bine?

— Tovarășe colonel, din informațiile ce le deținem, rezultă că Pavel Conta era îngrijorat de soarta căminului său... Simple informații. Nimic concret... Dintr-o dată aflăm un lucru concret, dar nu despre soția victimei, ci despre victimă. Pavel Conta i-a cerut Ameliei Gheorghiu să-i împrumute garsoniera. Cînd încearcă un bărbat căsătorit să facă rost de o garsonieră? Cînd cunoaște o femeie și n-are unde s-o ducă...

— Tu ce crezi, Lucian? dirijă Panait discuția, folosindu-se de creion.

— Există foarte mult adevăr în ce spune Frunză. Totuși eu propun ca deocamdată, pînă la noi verificări, să ne menținem în limitele celor două posibilități, așa cum rezultă ele din declarația Ameliei Gheorghiu. a) S-a întîlnit cu o femeie, ceea ce ne obligă să presupunem că Pavel Conta își înșela soția cu o femeie care, în ziua aceea, nu avea la dispoziție propria sa cameră. b) S-a întîlnit cu un străin, probabil un om de afaceri... Poate că tocmai întîlnirea asta să fi declanșat frămîntarea sufletească a lui Pavel Conta, obligîndu-l să se întoarcă cu fața spre noi și să ceară audiența.

— Mda! mormăi colonelul frecîndu-și barba.

— Eu înclin să cred că s-a întîlnit cu o femeie, își susținu Frunză ipoteza. Prea imaculat ni se prezintă portretul lui Conta și prea plin de pete portretul soției sale...

— În nici un caz nu infidelitatea unuia dintre soţi reprezintă motivul care l-a determinat pe Conta să ni se adreseze, îi replică Lucian.

— Asta cam aşa e, îi dădu Frunză dreptate. Mi-aş îngădui să completez ideea căpitanului Lucian...

— Aşa, copii, completaţi-vă, completaţi-vă !

— ...că n-ar fi exclus ca tocmai infidelitatea unuia dintre soţi să fi iscat acea situaţie dramatică, grea, care l-a determinat pe Conta să ni se adreseze...

Se aşternu tăcerea ceasurilor de seară. Panait o ascultă cu ochii închişi şi cu o satisfacţie ce o încerca ori de cîte ori îi era dat să discute un caz cu cei doi colaboratori ai săi. Sparse tăcerea :

— Pînă la un punct, Frunză are dreptate. Ni se prezintă un portret moral al lui Conta imaculat. Oameni sîntem, ce naiba ! Mai şi greşim... Ce fel de om a fost în realitate Pavel Conta, dacă el n-a avut pic de încredere în şefii săi ierarhici, în directorul general, în Florin Budium, în soţia sau în confidenta sa, Amelia Gheorghiu ? Colonelul tăcu uitîndu-se provocator la Lucian, aşteptîndu-i reacţia. Ea nu întîrzie.

— Dacă apreciem această conduită a lui Pavel Conta ca pe o slăbiciune, atunci cum se cuvine să apreciem hotărîrea sa categorică de a solicita o audienţă la Securitate ? Fu rîndul lui Lucian să-şi privească în ochi şeful de parcă l-ar fi întrebat : „Eu am mutat. Vreau să văd acum mutarea dumneavoastră“, dar colonelul nu mai făcu nici o „mutare“ şi propuse „remiza“. Zise :

— Gata, băieţi, să încheiem jocul speculaţiilor... Vreau să aud planul de măsuri... L-aţi elaborat ? Zi, flăcăule, că te ascult !

Lucian îşi apropie dosarul deschis şi citi :

— Ipoteza nr. 1. „Într-una din călătoriile sale peste hotare, Pavel Conta a căzut în capcana unei agenturi de spionaj economic sau militar. Cuprins de remuşcări, el se hotărăşte să dezvăluie Securităţii cele petrecute şi astfel să obţină clemenţa autorităţilor noastre. Ipoteza nr. 2. Agenţii unor servicii de spionaj îşi îndreaptă atenţia asu-

pra Madeleinei Conta, soția victimei și, folosindu-se de singurătatea și slăbiciunile sale, izbutesc s-o recruteze cu scopul ca, prin mijlocirea ei, să ajungă la secretele de serviciu ale soțului. Pavel Conta descoperă acest lucru și se hotărăște să-l aducă la cunoștința Securității. Așa ne explicăm, ipotetic, că Pavel Conta n-a vorbit cu nimeni despre audiența cerută.

Lucian își ridică privirile și surprinse pe fața colonelului o expresie de nemulțumire. Nu se dezorientă și așteptă liniștit replica acestuia.

— Ei, băieți, băieți ! oftă colonelul, ostenit. Totul pe hîrtie e bine și frumos, chiar foarte logic. Se opri, cercetă fețele celor doi subalterni, avid să descopere o umbră de neliniște sau de îndoială. N-o descoperi și constatarea asta îl mulțumi căci trăda siguranța deducțiilor și concluziilor lor. Observația mea ar putea să vi se pară formală. Nu înțeleg însă de ce chiar de la prima ipoteză, îl așezăm pe Pavel Conta în rîndurile spionilor. Chiar tu, căpitane Lucian, în cadrul discuției noastre, ai lăsat să se înțeleagă că gestul lui Conta de a solicita o audiență ar însemna mai mult decît discreția manifestată față de colegi și soție. Ai lăsat să se înțeleagă că sîntem în fața unui act civic demn de remarcat. Și atunci, dacă tot sîntem în zodia ipotezelor și dacă tot n-avem nici o probă împotriva lui Conta, de ce n-am elabora și o astfel de ipoteză : Pavel Conta, un înalt funcționar de stat, specialist în domeniul comerțului exterior, a aflat, într-una din călătoriile sale de peste hotare, un fapt deosebit de important pentru statul nostru... un fapt, să zicem, ce nu are nici o legătură cu „Rulmentexportul" și în jurul căruia trebuia păstrată o discreție absolută... Acest fapt trebuia adus la cunoștința Securității. E clar ? Ați înțeles ? De acord ?

— De acord, zise Lucian fără prea mult chef. În cazul acesta trebuie să ne întrebăm de ce un *fapt atît de important* nu ni l-a adus de îndată la cunoștință ? A lăsat să treacă două săptămîni.

— Admiți că din situația existentă pînă la ora asta, putem formula și o asemenea ipoteză ? îl întrebă colonelul.

— Da ! Însă...

— Cele două săptămîni ?! i-o luă Panait înainte. Ei, omu s-a frămîntat, să se lege sau nu la cap... sau poate din alte motive... Rămîne de văzut. De acord ?

— De acord...

— Bine. Atunci citește mai departe !

— În legătură cu ipoteza ce o propuneți dumneavoastră, precum și cu cea formulată de noi și care-l privește direct pe Conta, recomandăm următoarele măsuri : a) Se va cere aprobarea pentru efectuarea unui control în biroul și în „Fichetul" lui Pavel Conta. De asemenea, vom efectua și o percheziție la locuința sa.

— După înmormîntare ?

Lucian și Frunză răspunseră simultan printr-o clătinare afirmativă a capului.

— De acest punct răspund eu, continuă Lucian. b) Se va cere spre studiu rapoartele din ultimii trei ani întocmite de Pavel Conta după fiecare călătorie în străinătate pentru prospectarea pieții sau pentru încheierea unor tranzacții.

— Ce v-a determinat să treceți în planul de măsuri un asemenea punct ?

— E foarte posibil ca Pavel Conta să fi sesizat la vreme anumite întîmplări în stadiu incipient cărora conducerea „Rulmentexport"-ului să nu le fi acordat cuvenita atenție, explică Lucian.

— Și ar mai fi ceva, dacă-mi permiteți...

— Îți permit, căpitane Frunză.

— Uneori rapoartele astea oglindesc starea sufletească a celui ce le întocmește.

Sunetul specific dictafonului le întrerupse discuția ; ofițerul de serviciu raportă colonelului sosirea căpitanului de miliție Cristian Mincu de la Miliția Capitalei.

— Niculescule, roagă-l să aștepte cinci minute.

— 'nțeles, să trăiți !

Panait îndreptă creionul spre Lucian și-l întrebă :

— În privința accidentului, ai formulat vreo ipoteză, ai inițiat cuvenitele măsuri ?

— Nu. Așteptam ultimul raport al Serviciului de circulație.

— La ce oră e înmormîntarea ?
— La ora 16, la Belu...

Fruntea înaltă a colonelului se înnegură ca la o amară aducere-aminte. Ridică creionul şi-l dirijă prin aer, pentru a-şi masca durerea care-i muşcase o clipă sufletul.

— Umblaţi cu grijă, băieţi... Vă atrag atenţia că, în această primă etapă a cercetărilor, sîntem handicapaţi de doliul familiei... Nimic, deocamdată, nu pledează pentru forţarea notei... Mai aveţi ceva ? Îl putem invita pe căpitanul Mincu ?

2

Căpitanul de miliţie Cristian Mincu nu venise în uniformă, ci într-un frumos costum de seară, care-i punea şi mai mult în lumină statura sa înaltă, uscăţivă, dar totuşi bine legată. După ce se recomandă, Panait îl invită să se aşeze lîngă Lucian.

— Aveţi noutăţi, tovarăşe căpitan ? Vă rog să nu vă supăraţi pe noi că v-am adus aici la o oră atît de tîrzie.

Pe chipul prelung al lucrătorului de miliţie răsări un zîmbet luminos. Vorbi arătîndu-şi dantura sa albă, sănătoasă :

— Tovarăşe colonel, permiteţi-mi să vă raportez ; dacă Securitatea nu s-ar fi interesat de accident, la ora asta dosarul, din punctul nostru de vedere, ar fi fost încheiat.

— De ce ? Panait vru să-şi îndrepte creionul spre dînsul, dar îşi aminti la vreme că ofiţerul nu aparţinea colectivului său.

— Pentru că toate datele culese converg către una şi aceeaşi concluzie — între „Mercedes"-ul care a trecut în viteză pe Strada Lungă şi moartea cetăţeanului Pavel Conta nu există nici o legătură.

— Bine, maşina însă ar fi trebuit să oprească, a călcat legea circulaţiei, se arătă colonelul intrigat.

— Da, aşa e, îi dădu Mincu dreptate. Permiteţi-mi acum să vă raportez noutatea pe care, desigur, o aşteptaţi. Tăcu brusc, poate intimidat de faptul că privirile

aprinse de curiozitate ale celor trei ofiţeri de securitate îl scrutau intens. Să vedeţi, reluă ofiţerul de miliţie înghiţind parcă un nod, „Mercedes"-ul care a călcat legea circulaţiei şi era cît p-aci să-l lovească pe Pavel Conta aparţine parcului auto al Securităţii.

— Cuuuum ?! sări Panait, ca şi cînd n-ar fi auzit bine cuvintele invitatului lor.

Căpitanul Mincu se văzu nevoit să repete cele spuse, ceva mai tulburat decît înainte.

Primul care-şi reveni din uluire fu Lucian.

— Cum aţi ajuns la această constatare ?

— Mult mai simplu decît vă închipuiţi. Ofiţerul de miliţie se răsuci pe scaun pentru a-l vedea mai bine pe Lucian. Că era vorba de un „Mercedes" negru asta am aflat încă în seara accidentului. Apoi, din două surse a doi martori, am constatat că era vorba de un număr mic. În cazurile acestea, numai maşinile ministeriale sînt înmatriculate cu numere mici.

Mincu făcu o pauză ; scoase din mapa cu care venise o coală de hîrtie de calc, o despături şi o întinse pe mijlocul mesei lăsînd să se vadă o schiţă desenată cu tot felul de creioane colorate. Cei trei ofiţeri de securitate se aplecară asupra documentului pentru a-i urmări mai bine explicaţiile.

— Vedeţi dumneavoastră, în urma cercetărilor noastre, am ajuns la concluzia că „Mercedes"-ul nu putea să intre în Strada Lungă decît venind fie din Calea Victoriei, fie din Calea Griviţei. Ofiţerul de miliţie plimbă vîrful unui pix indicînd cele două artere. Asta-i Calea Victoriei... De aici începe Calea Griviţei. În stînga, dacă venim dinspre Piaţa Victoriei, se termină Strada Lungă. Deci în acest punct este o intersecţie importantă. De aceea, aici avem un post de dirijare a circulaţiei.

În seara accidentului, agentul de la intersecţie a sesizat următorul incident. Un „Mercedes" negru care venea în viteză dinspre Calea Griviţei şi care s-ar fi cuvenit să oprească la stop a încălcat regulile, adică n-a oprit la stop, a tăiat Calea Victoriei şi tot în viteză a intrat în Strada Lungă.

— Trecerea coincide cu ora accidentului? întrebă Panait.

— Da. Plutonierul a apucat să vadă numărul mașinii și să-l noteze. Și-a dat seama după număr că e o mașină a ministerului nostru, și-a închipuit că-i vorba de o misiune și n-a mai semnalat-o celorlalte posturi de control... Acum, șeful nostru este de părere ca dumneavoastră să controlați dacă într-adevăr „Mercedes"-ul se afla în misiune... căci dacă era în misiune, este posibil ca din pricina asta să nu fi oprit... Șoferul a văzut că nu l-a lovit și și-a continuat drumul impus de misiune...

Ascultînd explicațiile, colonelul își încleștase mîinile, de parcă ar fi vrut să spargă în căușul palmelor o nucă. Lucian îi iscodea frămîntarea. Într-adevăr, noutatea era revelatoare și, la prima vedere, mai mult penibilă decît complicată. Mincu, privindu-i, aștepta docil să i se pună întrebări.

Lucian își îngădui să tragă spre dînsul schema întocmită de serviciul de circulație și, după ce o studie, zise:

— Dacă din acest punct prelungim Strada Lungă, ajungem în dreptul „Rulmentexport"-ului. Conta a ieșit din clădire, a mers pe trotuarul stîng, apoi a traversat strada pentru a ajunge pe trotuarul drept, a fost ajuns din urmă de „Mercedes"-ul cu numărul nostru...

Suspinînd adînc și dureros, Panait îl întrerupse:

— ...și care n-a oprit...

Frunză clătină și el din cap mîhnit. Ducînd din nou țigara neaprinsă la gură, murmură:

— Judecînd după viteză, după modul cum a încălcat regulile de circulație, cu siguranță că se găsea în misiune...

— Tovarășe colonel, își reluă Mincu expunerea, îmi permit să vă raportez că ajunși la această constatare, cercetările noastre se opresc aici. Din împuternicirea șefului meu, colonelul Ștefan Mateescu, vă informez că mîine veți primi din partea Serviciului un raport amplu și detaliat.

— Fiți bun și mai spuneți o dată numărul mașinii, îl rugă Panait.

După ce şi-l notă, colonelul se ridică în picioare şi-i mulţumi. Mincu luă poziţie de drepţi, apoi se retrase spre uşă, de unde mai salută o dată.

Panait nu se mai aşeză la locul său. Lucian şi Frunză rămăseseră şi ei în picioare, urmărind în tăcere „plimbarea“ nervoasă a şefului.

— Băieţi... li se adresă Panait după un timp. Se oprise din „plimbare“ şi-i fixă îngîndurat. S-a făcut tîrziu. E timpul să vă duceţi pe la casele voastre să vă odihniţi. Vă aprob planul de măsuri... Daţi-i curs... De maşină o să mă ocup eu. Oftă iarăşi. E tare neplăcută istoria asta... tare neplăcută !

XI

CONFRUNTĂRI LA LUMINA ZILEI

1

Conform unui obicei statornicit de scurgerea anilor, căpitanul Lucian își începea ziua de lucru prin a răsfoi presa de dimineață ; în drum spre minister, își procura ziarele de la unul și același chioșcar care-l saluta malițios : „Bună dimineața, don' doctor !“ „De ce m-o fi crezînd doctor ?“ se întrebase Lucian, cînd auzise salutul pentru prima oară și se mulțumise să-și explice „Poate unde mă vede cu o mașină particulară !“

În dimineața aceea zăbovise ceva mai mult asupra unui articol consacrat devalorizării dolarului în țările occidentale ; îl găsea interesant, bogat în argumente, chiar captivant.

La ora 7,30, ofițerul de serviciu îi întrerupse lectura punîndu-i pe birou Buletinul cu evenimentele înregistrate de pe întreg teritoriul țării, în ultimele douăzeci și patru de ore. Căpitanul abandonă presa și se apucă să parcurgă fulger *Buletinul*. Nu era o lectură prea agreabilă, dar regulamentul de serviciu îi crease obiceiul. Deodată, pe cînd se apropia de ultima pagină a *Buletinului*, mîna în care ținea creionul roșu zvîcni ca străbătută de o scînteie electrică. Citise următoarea știre :

București. Sectorul 4. Ieri, către orele 16, femeia Buhoiu Mirela, în vîrstă de 33 de ani, domiciliată în București, pe str. Valeriu Braniște, nr. 17, a fost atacată

de unul sau mai mulți indivizi. Victima, în stare gravă, a fost transportată la Spitalul de urgență. Se presupune că motivul agresiunii ar fi fost jaful. Cercetările continuă.

Se ridică brusc în picioare, tulburat de descoperirea făcută. „Valeriu Braniște !“ Cele două cuvinte avuseseră darul să-i amintească de Madeleine Conta. Ea îl rugase : „Aș vrea să trec pe la o prietenă... locuiește pe Valeriu Braniște“. E drept, nu pronunțase numele prietenei, nici numărul casei. Revăzu în gînd strada bine asfaltată — ca automobilist reținuse acest amănunt — și pe acei cîțiva oameni adunați în dreptul imobilului către care se îndreptase văduva lui Conta. Reciti știrea : *„...Ieri, în jurul orei 16... Buhoiu Mirela... domiciliată pe str. Valeriu Braniște...“* Apoi o sublinie cu creionul roșu. Tulburarea încă nu i se risipise. Conectă dictafonul și i se adresă colonelului Panait :

— Să trăiți...

— Bună, căpitane !

— Vă deranjez ?

— Tocmai citeam *Buletinul*...

Lucian zîmbi amuzat unei imagini — văzuse dintr-o dată, ca într-o străfulgerare, birourile ministerului unde, la ora aceea, se citea *Buletinul*.

— Ați ajuns la pagina 3 ?

— Nu, Luciane, n-am ajuns... E ceva acolo care să ne intereseze ?

— Este, tovarășe colonel.

Lucian auzi foșnetul unor pagini întoarse în grabă.

— Pagina 3... o am în față.

— Vedeți cam pe la mijlocul paginii... Cap de rînd : București... Sectorul 4...

— Da, am găsit... Colonelul citi cu glas tare. Mda... Și ce-i cu asta ?

Lucian povesti, nu fără o anumită înfrigurare în glas, despre drumul făcut, la rugămintea Madeleinei Conta, pe strada Valeriu Braniște.

— La numărul 17 ? ținu colonelul să i se precizeze.

— Nu, recunoscu Lucian.

— Atunci ?

— Permiteți-mi să verific, continuă Lucian. Nu-mi iese din cap întîmplarea. Îmi făcusem impresia că i-am cîștigat încrederea... Nu înțeleg de ce nu mi-a spus adevărul.

— Care adevăr ? îl întrerupse Panait.

„Chiar așa, care adevăr ?“ se întrebă și Lucian.

— Taci ? Nu te ambala chiar atît de repede, băiete, îl sfătui colonelul. Mai întîi, verifică... E mai sănătos... Și bagă de seamă, nu te încărca cu amănunte de prisos, că și așa avem destule pe cap.

— 'Nțeles, tovarășe colonel !

Liniștea în birou se refăcu. Ochii lui Lucian căzură pe Buletinul deschis la pagina 3. „Există două căi pentru a verifica dacă Buhoiu Mirela e una și aceeași persoană cu prietena doamnei Conta, gîndea Lucian. Fie să-i telefonez văduvei, fie să mă deplasez rapid pe Valeriu Braniște și să constat la fața locului dacă imobilul de la numărul 17 este cel vizat de Madeleine Conta“. Își cercetă ceasul ; era mult prea devreme ca s-o cheme pe soția defunctului Conta la telefon. Își aruncă în gură o bomboană, bucuros că Frunză nu se găsea de față să-l ia peste picior. Revăzu rîndurile din Buletin subliniate cu roșu și, amintindu-și de întrebarea șefului : „Care adevăr ?“ recunoscu că-l alarma nu atît agresiunea săvîrșită — se petreceau atîtea evenimente în douăzeci și patru de ore ! — cît eventualitatea de a fi fost mințit. Dacă memoria nu-l înșela, a întrebat-o pe Madeleine Conta : „N-ați mai intrat ? Ați renunțat ?“ Iar ea i-a răspuns : „N-am mai urcat... Un vecin de-al ei mi-a spus că acum un sfert de oră a văzut-o plecînd de acasă“.

Lucian coborî îngîndurat la autoturismul său și, în timp ce ambala motorul, își spuse că ar fi mult mai util să treacă mai întîi pe la Sectorul 4 și să ceară informații.

La Sector, avu norocul să dea chiar peste șeful „Judiciarului“, un maior cu o față spînatecă, cu o privire vie, neliniștită. După ce Lucian se legitimă, ofițerul se înveseli brusc și exclamă :

— Gînd la gînd... dacă n-ați fi dat pe aici, v-am fi căutat noi. Și pentru că vizitatorul nu-și ascunse uimirea, maiorul i-o luă înainte vorbindu-i amical : Nu-i așa că vii în cazul Mirelei Buhoiu ?

Lucian se lăsă stupefiat pe un scaun de lîngă birou

— Exact !

Maiorul rîse și peste paloarea chipului său trecu un val de roșeață.

— Arăți, căpitane, de parcă ai fi scos un „Renault" dintr-un borcan cu lozuri în plic.

— Cum de-ai ghicit pentru ce am venit ? își trădă Lucian nerăbdarea.

— Nici așa să n-o luăm, zise ofițerul de miliție, fără să-și piardă din buna dispoziție stîrnită de mutra căpitanului de securitate. Nu trebuie să fii un Sherlock Holmes ca să ajungi la o asemenea concluzie. Pesemne că Mirela Buhoiu trebuie să fi fost în atenția voastră, căci pe măsuța telefonului am găsit... dar mai bine să-ți arăt... Maiorul trase un sertar al biroului și scoase de acolo un dosar.

Lucian se uită la el ca la un prestidigitator. „Doamne, ce porumbel o să mai scoată acum dintre hîrtii ? !"

— Vezi bilețelul ăsta ? i se adresă maiorul. („Acum și vocea lui pare să fie a unui scamator", își spuse Lucian.) Citește acum ce scrie aici.

Lucian văzu clar un număr format din șase cifre, scris cu un creion negru.

— Îl recunoști ? Fără să vrea, maiorul trecuse la un ton de anchetă.

— Da... E centrala Securității, murmură Lucian, descifrînd în continuare, lîngă un număr de interior, un nume — *locotenent-major Ștefănescu*. Luă bilețelul și-i cercetă suprafața, de parcă în afară de ceea ce era scris ar fi putut să mai descopere ceva. Nimerise dintr-o dată, prin „bunăvoința" *Buletinului,* în ceea ce el numea „cîmp minat" și, instinctiv, înțelese că trebuie să înainteze cu prudență dacă nu voia să calce pe o „surpriză explozivă". Ce căuta numărul de telefon al Securității în casa Mirelei Buhoiu ? Cine era locotenentul-major Ștefănescu ? Răspundea oare la interiorul notat pe bilețel ?

Nu cumva Mirela Buhoiu era o colaboratoare de-a lor, a locotenentului-major Ştefănescu? N-ar fi fost exclus. Sau poate că dăduse peste treburile unui alt serviciu al lor? Peticul acela de hîrtie putea să complice sau să simplifice cazul. Însă pînă atunci, prudenţa se impune de la sine.

— Iar dacă te interesează, sparse maiorul tăcerea, aş mai adăuga că scrisul de pe hîrtiuţă aparţine victimei...

— Aţi şi făcut o expertiză grafologică! se minună Lucian.

— A fost destul de simplu... N-ar fi mai bine să citiţi dosarul? îl sfătui prieteneşte şeful judiciarului. Nu mai aşteptă răspunsul căpitanului, şi împinse dosarul spre el. N-are prea multe piese. Se ridică din scaun. Eu o să te părăsesc pentru vreo zece minute...

Se îndreptă spre uşă şi ieşi. Lucian îşi roti privirea prin încăpere. Îşi apropie dosarul — printre filele procesului-verbal şi ale declaraţiilor erau nişte fotografii făcute la locul faptei. Criminalistul fotografiase trupul victimei din mai multe unghiuri... aparatul de telefon cu receptorul căzut din furcă şi atîrnînd spînzurat ca un pui de monstru... apoi, în acelaşi cadru, victima şi telefonul. Lucian zăbovi asupra acestei fotografii. Aşadar, Mirela Buhoiu a fost lovită în timp ce încerca să telefoneze. Cui? Judecînd după hîrtiuţa găsită în apropierea aparatului, răspunsul era la îndemîna oricui — desigur locotenentului-major Ştefănescu. Dacă accepta această presupunere, se vedea nevoit să accepte şi ideea că agresorul sau agresorii nu erau nişte simpli jefuitori de locuinţe... Într-o asemenea situaţie, victima ar fi chemat în ajutor Miliţia... Îşi încreţi fruntea într-o încruntare mînioasă. Ridicîndu-şi pentru o clipă privirile de pe dosar zări telefonul şi rămase cu ochii pironiţi pe aparat de parcă bachelita aceea neagră şi crăpată pe alocuri l-ar fi fascinat dintr-o dată. Un minut mai tîrziu, ridică receptorul, formă numărul centralei Securităţii şi-i ceru operatoarei interiorul notat chiar de mîna victimei, aşa cum afirmase „judiciarul" Sectorului.) Îi răspunse o voce aspră, milităroasă. „Vă rog cu tovarăşul locotenent-major Ştefănescu", ceru Lucian. „Nu lucrează aici", i se răspunse.

„Dar unde?" „Ce interior căutați?" se interesă celălalt. Lucian rosti cele patru cifre ale interiorului. „Asta e, numai că aici, la noi, nu lucrează nici un tovarăș Ștefănescu..." Lucian știa că oricît ar mai fi stăruit, nu va mai primi nici o explicație în plus, de aceea mulțumi și puse receptorul în furcă. Deruta sa crescu cînd, printre fotografiile dosarului, descoperi una înfățișînd imobilul cu cele trei etaje unde locuia Mirela Buhoiu. Se întunecă la chip, căută nervos prin buzunare punga cu bomboane... Așadar, *Buletinul* îl pusese pe o pistă importantă, iar flerul său nu-l indusese în eroare. Nu mai încăpea nici o îndoială că Mirlea Buhoiu era una și aceeași persoană cu prietena văduvei lui Pavel Conta. În timp ce își sugea zgomotos bomboana, își spunea cu amărăciune: „Mi-a ascuns adevărul. De ce? Ce interes avea frumoasa asta să mă mintă? E limpede că ieri a aflat de la oamenii aceia adunați în stradă cele petrecute la etajul 3 cu Mirela Buhoiu. Ciudat!... De ce? Ce ți se pare ciudat în toată întîmplarea asta? se întrebă el iritat de propriile gînduri. Cum, ce mi se pare? Totul! Absolut totul!" Mirela Buhoiu, prietena Madeleinei Conta, este atacată de niște necunoscuți a doua zi după moartea suspectă a lui Pavel Conta... Dintr-o dată apare un număr de telefon al Securității și numele unui ofițer... Limuzina care era cît p-aci să-l lovească pe Pavel Conta aparține securității... Madeleine Conta îmi cere s-o duc în Valeriu Braniște, unde află ce i s-a întîmplat Mirelei Buhoiu și nu-mi spune nimic. Ba, mai mult, mă minte. Și să nu mi se pară ciudat?!" Se ridică nervos de pe scaun și făcu cîțiva pași prin birou. Îl sîcîia de pe acum existența în dosarul lui Pavel Conta a două elemente care indicau Securitatea — *limuzina în viteză de pe Strada Lungă, iar acum numărul de telefon, aparținînd unui oarecare locotenent-major Ștefănescu*. Există între ele vreo legătură? Pradă nenumăratelor întrebări, își reluă locul în fața dosarului și se apucă să citească celelalte acte. Curînd, își făcu o imagine cu privire la cele petrecute. Un vecin, Dumitru Cojocaru, venind acasă de la slujbă, a văzut deschisă ușa de la apartamentul Mirelei Buhoiu. Faptul ca atare l-a mirat, căci la ora aceea o știa pe Mirela Buhoiu

plecată la serviciu. S-a apropiat de ușă și a strigat-o, dar n-a primit nici un răspuns. Intrigat, a intrat în locuința vecinei unde a găsit-o zăcînd în nesimțire lîngă măsuța telefonului. A alarmat miliția. La locul faptei s-au deplasat urgent șeful „Judiciarului", procurorul de serviciu... A fost chemată „Salvarea", iar Mirela Buhoiu transportată, în stare gravă, la Spitalul de urgență. Lucrătorul criminalist a ridicat niște amprente ce urmau să fie exploatate. A fost adus și cîinele, dar fără nici un rezultat. Încolo, nimic altceva... nici un indiciu... Agresorul sau agresorii au cotrobăit printre lucruri, cu siguranță că au și furat multe dintre ele, însă ce anume nu s-a putut stabili. Pentru a se alcătui o listă a obiectelor furate ce trebuiau date în urmărire, se aștepta restabilirea Mirelei Buhoiu. Un gînd reveni în mintea căpitanului Lucian : „Dacă Mirela Buhoiu a fost atacată de niște borfași, de ce a încercat să telefoneze la Securitate, locotenentului-major Ștefănescu ? Neapărat trebuie să verificăm dacă cercetările noastre nu se întîlneau cu cercetările unei alte echipe operative..." Îl tenta dorința de a-l căuta din nou pe Ștefănescu, cînd în birou reveni șeful „Judiciarului".

— Ei, tovarășe căpitan, te-ai lămurit ?

Lucian fu sincer :

— În nici un caz nu mai mult decît dumneavoastră.

Maiorul zîmbi strîmb :

— Ei, cum asta ?

— Rezultă din dosar că ați fost, din primul moment, la locul faptei.

— Așa e, încuviință maiorul trăgîndu-și dosarul spre el.

— Pînă a fi fost transportată la spital, victima nu și-a recăpătat cunoștința nici un moment ?

— Nu... Se pare că a fost lovită la cap cu un mijloc clasic — un săculeț de nisip. Zic se pare, pentru că nici doctorul Brăiloiu de la Urgență n-a putut deocamdată să-mi spună mai mult. N-ar fi exclus ca lovitura să-i fi atins centrul vorbirii.

— Ce credeți, din casă a dispărut ceva ?

Obrajii maiorului se împurpurară din nou.

— Prea multe întrebări deodată, zîmbi el. Locuința avea aspectul clasic al unei locuințe călcată de hoți. Totuși, eu cred că infractorul sau infractorii au căutat nu lucruri, ci altceva. De unde trag concluzia asta ? Iată de unde : un aparat foto, un casetofon japonez, un tranzistor german se găseau la vedere și nu s-au atins de ele. Să nu uităm că Mirela Buhoiu este salariata unei cooperative care lucrează cu aur, argint... E foarte probabil ca hoții asta să fi căutat. Deși... Maiorul se așeză cu coatele pe masă și-l privi pe Lucian intens și bănuitor. Tovarășe căpitan, o să-ți spun fără ocol : un lucru mă deranjează în afacerea asta. Prezența dumitale...

Tăcu. Lucian se încruntă, își înălță capul suportînd privirea iscoditoare a maiorului. Ripostă :

— Nu înțeleg... sînt aici pe baza unui ordin...

Maiorul se retrase spre spătarul scaunului, amuzat de reacția interlocutorului.

— Nu aspectul ăsta îl am în vedere... Ci acel număr de telefon aparținînd Securității...

— Pentru atîta lucru sînteți supărat ? rosti Lucian împăciuitor și ar fi vrut să zîmbească, dar chipul maiorului rămase rece și suferind.

— Tovarășe căpitan, de hoți de locuințe nu ducem lipsă... Le cunoaștem modul de operare... Nici unul nu-i atît de prost să pătrundă în vreo locuință în timp ce stăpînul e acasă.

— Poate că pe Mirela Buhoiu o credeau la serviciu, îl contrazise Lucian.

— Tovarășe... continuă maiorul mai puțin binevoitor decît înainte, nu sînt un începător în ale meseriei. Mirela Buhoiu era acasă... ea le-a deschis...

Lucian înțelese, în sfîrșit, ce era în mintea maiorului. Lăsă ochii în jos. Șeful „Judiciarului" socotea că tot incidentul cu Mirela Buhoiu privea de la un cap la altul Securitatea. „De ce n-ar crede ? se întrebă Lucian. Parcă eu, din pricina acelui petic de hîrtie, nu sînt înclinat să cred că Mirela Buhoiu era în atenția unei alte echipe operative de la noi ? Numai că pe maior, simt eu, imaginația îl duce ceva mai departe..."

— Am atîta treabă... se plînse deodată maiorul de parcă ar fi vrut să-i dezvăluie cauza palorii chipului său. Pînă și vizita dumitale îmi confirmă că am dreptate... că mi-ați dat... ore suplimentare...

— Tovarășe maior, i se adresă Lucian cu un glas, de astă dată oficial — calm, echilibrat, ca și cum l-ar fi avut în față pe Frunză —, vă rog să fiți amabil să telefonați la centrala noastră și să-l cereți pe locotenentul-major Ștefănescu...

Maiorul deveni dintr-o dată prudent : nu cumva întinsese prea mult coarda ? Normele de compartimentare a muncii, specifice lucrătorilor operativi ai Securității, nu-i erau străine. Întrebă șovăitor :

— De ce ?

— Sînt sigur că o să sesizați un aspect concludent al afacerii și o să fiți mai puțin supărat pe noi.

În cele din urmă, convins mai mult de ochii prietenoși ai căpitanului decît de cuvintele sale, formă numărul de telefon și-l ceru pe tovarășul Ștefănescu. Primi, ca și Lucian, același răspuns.

— Curios, mormăi gazda punînd receptorul în furcă. Nu există nici un ofițer cu numele ăsta...

— Nu pot să spun mai mult, îi vorbi Lucian, căruia i se părea că, în clipele acelea, descoperea cu adevărat suferința fizică a colegului său de la miliție. Vă asigur că și nouă afacerea asta ne dă bătaie de cap. Și, vrînd să-și flateze interlocutorul, mai adăugă oficial : Tovarășe maior, vă rog să-mi permiteți să mă retrag.

Se ridicară amîndoi în același timp.

— Dacă am ceva noutăți, unde te pot găsi ? se interesă maiorul.

Lucian îi lăsă numărul de telefon, apoi se îndreptă spre ușă. N-apucă s-o deschidă, căci maiorul îl opri locului.

— Tovarășe căpitan, încă o chestiune... (Lucian observă ezitarea „judiciarului" ; își sugea nervos buzele uscate) sînt în posesia unei noi informații... Ieri, în jurul orei 17, nu departe de imobilul unde locuiește Mirela Buhoiu, a fost văzut un autoturism — o „Dacie-1 100" de culoarea oului de rață — din care a coborît o femeie îmbrăcată în doliu. Femeia asta s-a apropiat de

grupul de curioşi din faţa casei. Cînd a aflat ce s-a întîmplat cu Mirela Buhoiu, s-a înapoiat repede la maşină unde, la volan, o aştepta un bărbat.

Lucian nu zîmbi, deşi tare ar fi vrut. Se mulţumi să întrebe :

— E o informaţie preţioasă. Cînd aţi primit-o ?

— În timp ce dumneata te uitai prin dosar...

Lucian surprinse iar căutătura bănuitoare a maiorului.

— De ce mi-o comunicaţi acum, înainte de plecare?

— Din două motive. Am vrut să ascult explicaţiile la ipoteza mea. Eşti posesorul unui autoturism „Dacia-1100" de culoarea oului de raţă şi corespunzi în parte cu semnalmentele cuprinse în informaţia primită. Vezi, şi ai ţinut să mă asiguri că toată afacerea asta...

— Tovarăşe maior, toată admiraţia mea pentru operativitatea cu care lucraţi, dar sînteţi şi dumneavoastră victima unor legende... mergeţi prea departe cu ipotezele... Da, eu eram în maşina de ieri, iar femeia în doliu — de ea într-adevăr ne ocupăm — este o bună prietenă a Mirelei Buhoiu. Iar datorită ştirii din *Buletin*, victima apare ca un element nou la dosarul ce ne preocupă... Sper să fi risipit toate îndoielile...

Înainte de a se înapoia la minister, Lucian luă hotărîrea să treacă şi pe la Spitalul de urgenţă. Reţinuse un nume — doctorul Brăiloiu. Mirela Buhoiu intrase în atenţia lui. La spital i se spuse că „doctorul Brăiloiu operează". O asistentă medicală îl mai asigură că într-un sfert de ceas operaţia se va termina. „Dacă nu se ivesc complicaţii, simţi Lucian nevoia să gîndească... Ah, complicaţiile astea !"

— Atunci aşteptaţi ?

— Aştept.

I se aduse un halat alb, şi-l puse pe umăr şi rămase să aştepte pe un coridor lung ce parcă înconjura saloanele cu bolnavi. Tot „patrulînd" în sus şi în jos, absorbit de acel du-te-vino specific spitalelor, se pomeni în faţa unei ferestre prin care se vedea parcul sportiv „Dinamo". Cerul era limpede, în depărtare se profilau plopi, fără îndoială spre marginea oraşului. Se

reliefau, asemenea unor machete, blocurile marilor cartiere bucureştene. Lucian mai văzu, foarte aproape de dînsul, gazonul mereu verde al terenului de fotbal, tribunele cenuşii. Pustietatea stadionului i se păru de-a dreptul deprimantă. Îşi aminti că nu o dată, aflîndu-se în tribune printre suporterii gălăgioşi ai fotbaliştilor de la „Dinamo", privise balcoanele spitalului înţesate cu bolnavi ieşiţi să urmărească meciul. Spectacolul nu era prea agreabil şi socoti vecinătatea asta cam nefericită.

Se uită la ceas: cincisprezece minute de aşteptare trecuseră. Îi reveni în minte dosarul Mirelei Buhoiu. „De unde avea Mirela Buhoiu cele două numere de telefon ? Cine i le-a dat ? Hai, centrala o găseşte oricine în cartea de telefoane. Dar nu şi cele patru cifre ale unui interior... A vrut să telefoneze... E clar... Judecînd după piesele dosarului... Sau sîntem în faţa unei înscenări ? Totuşi maiorul m-a asigurat că scrisul de pe hîrtiuţă este al victimei... N-a fost scris de altcineva şi abandonat anume lîngă telefon... E mai plauzibilă ipoteza că, fiind constrînsă, victima a încercat să telefoneze..."

Deodată, simţi pe umărul drept o bătaie uşoară, prietenească.

— Pe mine mă căutaţi ?

Lucian se întoarse brusc; un bărbat frumos, solid, negricios, îmbrăcat într-un halat alb, imaculat, îl privea cu nişte ochi obosiţi.

— Dacă sînteţi doctorul Brăiloiu, atunci pe dumneavoastră vă caut.

— Eu sînt... În ce chestiune ?

— Mirela Buhoiu, rosti Lucian sec numele victimei.

— Aha ! exclamă medicul. Sînteţi rudă cu ea ?

Lucian se legitimă.

— Atunci vă rog să mă urmaţi, propuse Brăiloiu.

Intrară într-o încăpere mică, unde absolut nimic nu amintea de existenţa spitalului — un fotoliu-pat, o măsuţă, cîteva cărţi de literatură. Doctorul se aşeză ostenit în fotoliu şi-l pofti şi pe ofiţer să ia loc.

— Şi ce anume vă interesează în legătură cu Mirela Buhoiu ?

Lui Lucian i se păru că, punînd întrebarea, medicul se gîndea la cu totul altceva decît la obiectivul vizitei sale.

— Starea ei...

— Aha, starea ei... mormăi absent medicul. Nu trebuia adusă la noi, ci la spitalul 9. Brusc, adăugă ceva mai înviorat : Da' nici noi n-am stat cu mîinile în sîn... Am operat-o chiar eu, i-am scos un cheag de sînge... Din păcate, starea ei se agravează.

— Scapă ?

— Nu pot să-mi dau seama cum va evolua. Depinde de o mulțime de factori...

— Ați determinat cumva natura loviturii ?

— Are două lovituri — una la carotidă și alta la cap... La cap cred că s-a lovit în cădere.

Tăcură. Nu mai aveau ce să-și spună. Lucian gîndi că ar fi cazul să se retragă : după operație — a cîta o fi fost oare ? — bărbatul acesta cu bărbie puternică arăta foarte obosit... Dînd să se ridice, zise :

— Vă mulțumesc...

— Sînt chirurg de aproape douăzeci de ani, spuse doctorul cu o voce stinsă, de parcă și-ar fi vorbit sieși, am făcut multe operații. Pe unii i-am salvat, i-am redat vieții, pe alții — înălță a neputință din umerii albi — nu i-am putut salva. S-ar cuveni ca tot hăcuind și tot umblînd prin măruntaiele oamenilor să nu mă mai mire destinul semenilor mei. Iată însă că destinul femeii de care vă interesați mă intrigă, mă șochează chiar, îmi dă de gîndit... Își ridică din nou fața sa gravă spre Lucian. Descopăr, uneori, coincidențe stranii.

— Coincidențe stranii ?! se arătă Lucian sincer surprins de cuvintele chirurgului.

— Alaltăieri seara mi-a fost adus un accidentat ; era în comă... a murit înainte de a fi pus pe masa de operație...

— Pavel Conta ?

— Exact... Ei bine, pe Mirela Buhoiu am cunoscut-o alaltăieri seara... A venit la spital împreună cu nevasta accidentatului... Pe lîngă doamna Conta, ea părea o ființă ștearsă, urîțică... Nu-mi imaginam că destinul are să mi-o aducă pe targă și are să mi-o așeze pe masa de operație.

Sincer vorbind, acum, după ce am operat-o, nu știu ce ar fi mai bine pentru ea, să scape sau să moară?

Se ridică din fotoliu uimitor de ușor, ca și cînd după cele mărturisite s-ar fi descărcat de greutatea unor cuvinte:

— Vă mai pot fi de folos cu ceva?

— V-aș lăsa numărul meu de telefon, zise Lucian și-i întinse o carte de vizită.

Doctorul dădu din cap obosit și-și conduse musafirul pînă la ușă.

2

Verificarea biroului lui Pavel Conta se efectua în prezența directorului general Comănescu. Acesta se instalase picior peste picior în singurul fotoliu din încăpere și urmărea, pufăind plictisit din trabuc, fiece mișcare a ofițerului de securitate. Găsea că răbdarea căpitanului întrecea orice limită. De mai bine de două ceasuri, așezat la masa de lucru a lui Pavel Conta, cotrobăia prin sertare, cercetînd cu atenție fiecare mapă, fiecare hîrtiuță. În răstimpuri, Frunză îi arunca directorului cîte o privire încurajatoare: „Acuș... acuș... încă puțin și termin!" Nu-i prea plăcea îndeletnicirea asta — cotrobăitul prin hîrtii — dar n-avea încotro. Noroc că Pavel Conta fusese un funcționar ordonat, poate prea ordonat. Rapoarte... situații... informări... toate într-o rînduială perfectă. Nimic care să ateste neliniștea celui ce se ocupase cu vînzarea rulmenților peste hotare. Abia cînd ajunse la cel de-al patrulea sertar, găsi o mapă care, spre deosebire de celelalte, conținea o singură piesă — un plic alb, de proveniență străină. Simțind că ofițerul nimerise peste un document aparte, Comănescu nu mai îndrăzni să pufăie. Frunză își abandonă țigara pe marginea scrumierei, luă plicul și se apucă să-l cerceteze. Din capul locului fu frapat de un amănunt — după atîtea hîrtii oficiale, purtînd tot felul de antete, de ștampile și de numere de înregistrare, îi răsărise, în sfîrșit, și una neoficială. Era o scrisoare primită de către Pavel Conta pe adresa locuin-

ței sale din Vatra Luminoasă. Mai fu frapat de faptul că adresa fusese scrisă de mînă, cu cerneală, și nu la mașină. Plicul era deschis. De parcă ar fi fost chemat, directorul se ridică din fotoliu și veni în dreptul biroului împingîndu-și înainte pîntecul său rotunjor. Cu gesturi încete, căpitanul scoase la iveală o scrisoare oficială purtînd antetul unei bănci elvețiene. Cei doi se priviră lung, surprinși de neașteptata descoperire. Banca i se adresa lui Pavel Conta în limba franceză. Frunză citi cu glas tare cele cîteva rînduri ale scrisorii, iar cînd ajunse la cuvintele „Avec notre considération", directorului îi căzu trabucul din gură ; se zăpăcise de-a binelea, nu știa ce ar fi fost mai bine să întreprindă, să-și ridice trabucul de pe covor sau să-i smulgă ofițerului din mînă scrisoarea, ca să se convingă cu proprii săi ochi că n-auzise baliverne. Înțelegîndu-i starea, Frunză vru să-i vină în ajutor, dar directorul, regăsindu-și stăpînirea de sine, i-o luă înainte. Începu din nou să pufăie. Parcurse înfrigurat adresa băncii elvețiene către Pavel Conta. Da, auzise bine, ofițerul citise corect. Din scrisoare rezulta fără echivoc că regretatul funcționar al „Rulmentexportului" deținea la o bancă din Zürich un cont și că, ultima oară cînd a fost în Elveția, i s-a comunicat o dobîndă greșită, pentru care banca își cerea respectuos cuvenitele scuze, informîndu-și, în același timp, deponentul că noua dobîndă era mai mare decît cea calculată anterior. Comănescu se făcuse livid, murmurînd

— De necrezut !... Sînt de-a dreptul stupefiat... Deși... Directorul general al „Rulmentexport"-ului se uită rușinat într-o parte, de parcă vinovăția ar fi fost și a sa. O disperare stăpînită i se putea ghici în fiecare gest, privire, cuvînt... Rosti iarăși : Deși...

În ochii întunecați ai lui Comănescu miji lumina unui gînd. Frunză o zări și-l îndemnă să vorbească.

— Mă interesează foarte mult părerea dumneavoastră.

Directorul reciti scrisoarea. Îndurerat, i-o înapoie ofițerului.

— Nu văd logica scrisorii, răspunse el îndemnului. Cunosc legile bancare... Dacă depunerile lui Conta la banca din Zürich au un caracter secret, mă întreb cum

de i s-a comunicat în țară, și încă prin poștă, eroarea pe care funcționarii băncii au săvîrșit-o la calcularea dobînzii ? Mă înțelegeți, nu văd logica expedierii scrisorii...

Drept răspuns, Frunză îi întinse plicul scrisorii.

— Priviți-l cu atenție ! Spuneți-mi și mie ce vedeți ?

— Că n-are antetul băncii... că scrisoarea a primit-o acasă și nu la întreprindere...

— Dar despre timbrul scrisorii ce părere aveți ?

Comănescu făcu niște ochi mari, îngroziți.

— E un timbru românesc !

— De 55 de bani... Iar ștampilele de cartare ne indică faptul că scrisoarea a fost expediată din Oradea...

— Înțeleg, înțeleg...

— În condițiile astea, banca nu mai poate să fie acuzată că n-a păstrat secretul contului. Într-un plic nevinovat, fără antet, fără adresa expeditorului, se ascunde o scrisoare din Elveția, și încă una din partea unei bănci. Simplu și ingenios, aprecie Frunză, mulțumit de descoperirea făcută.

— Sînt dezolat, suspină Comănescu, reașezîndu-se vlăguit în fotoliu.

Frunză își reluă cu aceeași răbdare căutările minuțioase prin sertarele mesei de lucru a lui Pavel Conta, dar nu mai găsi nimic deosebit. Se pregătea tocmai să încheie un proces-verbal cu privire la confiscarea scrisorii și sigilarea provizorie a biroului, cînd sună telefonul. Consideră că nu era cazul să răspundă el și-l invită respectuos pe director să ridice receptorul.

— Alo, Florine, tu ești ? își recunoscu Comănescu subalternul.

— Eu, tovarășe director general, aș vrea să vorbesc cu...

— O clipă. Trecu receptorul lui Frunză. E Bucium. Pe dumneata te caută...

— Vă salut, tovarășe Bucium, îl întîmpină Frunză ca pe un vechi amic.

— V-am căutat la minister, mi s-a răspuns că sînteți la noi.

— De unde vorbiți ?

— Din biroul meu... cu un etaj mai sus... M-am gîn-

dit mult la convorbirea noastră de ieri... Mi-am amintit anumite lucruri... cine știe, poate vă interesează.

Frunză își cercetă ceasul :

— Vă duceți la înmormîntare ?

— Desigur, îl asigură Florin Bucium, părînd oarecum șocat de întrebarea ofițerului de securitate.

— Acum e zece și un sfert... la ora unsprezece urc sus la dumneavoastră. De acord ?

— De acord ! consimți Bucium.

Se așternu liniștea. Din fotoliul său, Comănescu urmărea amărît fiecare gest al lui Frunză.

— V-aș ruga să semnați, îl invită căpitanul într-un tîrziu.

Directorul se ridică anevoie. Trabucul stins îi rămăsese lipit de buza de jos. Scrumul, ca niște pete cenușii, inegale, i se împrăștiase pe costumul de culoare închisă. Înainte de a semna documentul, își mărturisi adînca sa frămîntare.

— Înmormîntarea are loc la ora patru. Cei din comitetul de partid și de sindicat m-au rugat să iau cuvîntul... Vă întreb, cum să mai vorbesc? ! Mă gîndesc dacă n-ar fi cazul să renunț...

— Nu, nu, îl sfătui Frunză pe un ton categoric. N-ar fi bine... nu ne-ar fi de folos. Vă rog să faceți abstracție de scrisoarea găsită.

Directorul surîse dureros

— Să fac abstracție ? ! E posibil oare așa ceva ? ! Astăzi, la catafalcul lui, voi vorbi de Pavel Conta ca de un om cinstit, devotat și poimîine vom prelucra cazul... În ce situație mă voi găsi atunci ? Iar dumneata îmi ceri să fac abstracție...

Frunză îl compătimi — într-adevăr, acel *poimîine* se profila la orizont. Scrisoarea însă nu însemna și punctul final al afacerii.

— Vă înțeleg, zise. Trebuie însă să vă atenționez că scrisoarea nu demonstrează încă vinovăția decedatului...

— Adică ? deveni directorul curios.

— Nici eu nu știu pe ce se bazează afirmația mea, recunoscu Frunză, dar mi-e clar că ancheta va continua.

De aceea vă rog să nu schimbaţi absolut nimic din programul înmormîntării, să vorbiţi de Pavel Conta, aşa cum aţi vorbit ieri în faţa colegului meu şi, mai cu seamă, să păstraţi o discreţie absolută asupra documentului găsit...

Comănescu îşi scoase „Mont Blanc"-ul şi semnă actul de ridicare a scrisorii. Cercetînd semnătura, Frunză mai spuse :

— Iar acum o să vă rog să-l chemaţi pe tovarăşul de la Compartimentul special ca, în prezenţa noastră, să sigileze sertarele, uşa biroului.

3

Frunză urcă la etajul trei ; Bucium îl aştepta ; părea mai indispus decît ieri. „A provocat o discuţie care nu-i face deloc plăcere, judecă Frunză. E nervos" Biroul lui nu se deosebea întru nimic de cel de la *doi*, ocupat de Pavel Conta. Căpitanul se instală într-un fotoliu identic cu cel în care şezuse Comănescu. La rîndul său, Bucium îşi trase un scaun în faţa musafirului, apoi, simultan cu Frunză, îşi scoase pachetul de ţigări. Frunză izbucni în rîs. Bucium rîse şi el, însă fără tragere de inimă.

— Tovarăşe căpitan, începu Bucium după ce trase în piept primele fumuri, ieri, cînd ne-am despărţit mi-aţi adresat o rugăminte. Am încercat să refac drumurile mele peste hotare cu Pavel Conta... Oftă şi-şi fixă încruntat ţigara. Nu ştiu dacă procedez bine, îşi mărturisi el dilema.

Frunză se prefăcu că-l ascultă, dar era absent, absorbit de cu totul alte probleme decît aceea adusă în discuţie : ştia din îndelungata sa experienţă că unii oameni, în urma unor convorbiri cu reprezentanţii miliţiei sau ai securităţii, se lăsau cuprinşi de o teamă nejustificată ; nu se mulţumeau mai niciodată cu cît declaraseră iniţial şi se apucau să-şi scormonească memoria ca nu cumva totuşi să le fi scăpat ceva, iar această scăpare să fie interpretată greşit. Ori de cîte ori se lovea de fenomenul ăsta, pe Frunză îl încerca o crispare dureroasă, ca

și cînd o unghie l-ar fi zgîriat inima. Și iată că nici acest bărbat tînăr și voinic, călit în treburile subtile ale comerțului exterior, nu făcea excepție.

— Nu vă ascund că mă încearcă față de memoria lui Pavel Conta o anumită jenă... Mă mustră conștiința. Bucium strivi nervos țigara în scrumieră, după care căută ochii ofițerului. Îi găsi calmi, senini, liniștitori, sfătuindu-l parcă să nu se frămînte atît de mult, că situația nu era chiar atît de gravă. Continuă ceva mai calm :

— Așa cum am spus, am încercat să-mi amintesc de toate drumurile noastre. În perspectiva timpului scurs, n-am sesizat în conduita lui Pavel Conta nimic care să-mi trezească vreo suspiciune. În ultima vreme însă...

— E vorba de călătoria în Elveția ? interveni Frunză.

— Da... Cînd am fost la Zürich... Atunci, cred... Bucium trase adînc din țigară, ca și cum în felul acesta s-ar fi eliberat definitiv din strînsoarea nervilor.

„Știe că-i neliniștit, observă Frunză studiind fără să vrea fenomenul care-i displăcea atît de mult, și i-e teamă ca neliniștea sa să nu-mi stîrnească bănuielile. Încearcă să se calmeze, dar tot ce izbutește e că se irită tot mai mult."

Dornic parcă să-i confirme gîndurile, Bucium spuse fără nici o legătură cu fraza anterioară :

— Țin să precizez că nu retractez nimic din ceea ce am declarat ieri. Ultima oară am lipsit din țară două luni. A fost un sezon greu și încordat.

— De ce ?

— Vedeți dumneavoastră, rulmentul nostru și-a croit drum în multe țări din Europa și de pe alte continente și asta pe seama unor firme capitaliste cu un vechi renume. Concurența pe piața rulmentului e foarte acerbă. În puține călătorii mi-a fost dat să-l văd pe Pavel atît de îngîndurat. După primele luări de contact mi-a mărturisit : „Ne așteaptă o bătălie grea, Florine." Așa a și fost. Avea intuiția perfectă a pieții. Viclenia și lipsa de scrupule a unor reprezentanți ai firmelor capitaliste nu-l surprindeau, nu-l dezarmau, îl scîrbeau doar. Vă interesează aceste aspecte, tovarășe căpitan ?

„Parcă a mai prins ceva curaj", constată Frunză. Îl îndemnă :

— Continuați, tovarășe Bucium, vă ascult cu atenție.

— La hotel, în camera în care locuiam, nu vorbeam decît fleacuri. Știam că unii concurenți nu ezitau „să tragă cu urechea", ca să ne afle intențiile.

— Locuiați în aceeași cameră ?

— Da. Ne revenea mai ieftin și ne țineam de urît unul altuia. El m-a învățat cum să depistez microfoanele și nu o dată le-am folosit pentru a-i induce în eroare pe concurenții fără scrupule. Toate astea le găsiți în arhive, în anexele la rapoartele noastre. Într-una din zile, Pavel mi s-a părut mai îngîndurat decît în alte dăți. Cît timp ne-am plimbat pe aleile unui parc din Zürich, nu mi-a vorbit decît de lipsa de scrupule a celor ce reprezentau unele firme concurente.

— Ce anume îl frămînta atît de mult ?

Bucium dădu amărît din cap, de parcă ar fi vrut să zică : „Ce știți voi care stați aici ce-i acolo ? !"

— Înfruntarea era inegală, îmi relata el, concurenții fără scrupule, noi cu mănuși, căci sîntem reprezentanții unei țări socialiste. Sau cum zicea Pavel, fie-i țărîna ușoară, „rulmentul „Made in Romania" pune în mișcare nu numai mecanisme complicate, ci și idei politice".

— Frumos spus, aprecie Frunză.

— Nu uita nici un moment că-i un comunist trimis să lucreze în domeniul comerțului exterior. În zilele acelea ne frămînta pe amîndoi același gînd : cum să ocolim cu succes capcanele firmelor concurente.

— Vă puteți referi la un caz concret ? îl întrebă Frunză, de astă dată cu gîndul la scrisoarea descoperită. Adică la o capcană concretă ?

— Cum să nu, reacționă Bucium, bucuros că ofițerul manifesta de-acum un interes mai evident față de mărturisirile sale. Urma să definitivăm o tranzacție deosebit de importantă. Partenerul ne stabilise ziua și ora cînd trebuia să le prezentăm răspunsul. Mai exact, a doua zi, la ora 9, noi trebuia să-i oferim acel *da* sau *nu*. Ne-a atras atenția că ne așteaptă pînă la nouă și treizeci. Ști-

am amîndoi ce înseamnă această condiţionare. O cît de mică întîrziere însemna pierderea comenzii. Aşa că ne-am pregătit din vreme...

— Cu un răspuns favorabil tranzacţiei ?

— Da. Şi încă din ajun ne făcusem un program al dimineţii, aşa încît la ora nouă fix să fim în biroul partenerului şi să semnăm contractele. După micul dejun, am ieşit în faţa hotelului şi am urcat în primul taxi care a tras la peron. Pavel i-a dat şoferului adresa... Ne-a răspuns că totu-i în ordine. Numai că ne-a dus în cu totul altă direcţie...

Frunză interveni cu o întrebare ajutătoare, căci dorea ca minimagnetofonul să imprime, în chestiunea abordată de Bucium, un răspuns mai amplu.

— N-am înţeles... cum adică v-a dus în altă direcţie ?

Florin Bucium zîmbi binevoitor şi explică

— Pavel i-a dat şoferului adresa firmei care îşi avea sediul în partea de est a oraşului. Rostise clar adresa, dar după ce a luat-o pe căi ocolite, ne-a scos în partea de nord a Zürich-ului.

— Şi cine a sesizat intenţia şoferului de a încurca drumurile ?

— Pavel. A intervenit energic. Şoferul a făcut-o pe prostu, ca în cele din urmă să ne abandoneze în afara oraşului, după care a dispărut. Imaginaţi-vă, se făcuse nouă şi un sfert şi noi ne aflam foarte departe de obiectivul nostru. Căzusem într-o capcană.

Chipul lui Bucium căpătă o expresie de suferinţă. Suspină.

— Ce om am pierdut ! Experienţa lui Pavel ne-a scos din încurcătură. A căutat un telefon public. Aşa am putut intra în legătură cu partenerul nostru, i-am comunicat acordul şi i-am explicat în ce situaţie neplăcută ne aflam.

— Aşadar, tranzacţia s-a încheiat ?

— Desigur. Partenerul ne-a trimis o maşină şi totul s-a sfîrşit cu bine. Amănuntele acestea sînt, de altfel, cuprinse în raportul nostru adresat conducerii, sublinie Bucium.

— Sînt și amănunte pe care nu le-ați trecut în raport?

Bucium avu o zvîcnire scurtă, stăpînită. Încercă să-și ascundă tulburarea ce-l cuprinsese brusc, aprinzîndu-și o nouă țigară

— Desigur, recunoscu el în cele din urmă, cu un glas moale. Există un fapt pe care nu l-am trecut în raport.

— De ce?

— Am socotit amîndoi că nu era cazul. Acum, după convorbirea noastră de ieri, am ajuns la concluzia că ar fi bine să vă povestesc o întîmplare ce ar putea să interereseze.

Cu gîndul la scrisoarea descoperită în biroul lui Conta, ofițerul întrebă:

— Petrecută tot la Zürich?

— Da. V-am vorbit ieri de indispoziția ce l-a cuprins pe Pavel la Zürich. Speram că după încheierea tranzacției își va recăpăta voioșia ce-l caracteriza, dar m-am înșelat. Pe măsură ce timpul se scurgea apropiindu-se data întoarcerii noastre în țară, Pavel mi se părea tot mai abătut, mai nervos, mai deprimat. Întrebîndu-l ce are, mi-a răspuns că probabil e obosit, că i s-au tocit nervii.

— Aștepta momentul înapoierii în țară?

— Desigur... Visa un concediu lung pe Valea Prahovei, în munți... Într-una din zile... Bucium își întrerupse fraza începută, împietri cu ochii în pămînt, hotărît parcă să nu mai continue. Frunză îi veni în întîmpinare:

— Dacă credeți că vă vine greu să vorbiți, lăsați... Poate altă dată...

Bucium roși, își ieși din încremenire, amintindu-și de țigara ce o ținea între degete.

— E o chestiune intimă... Și, dacă greșesc față de memoria lui Conta, să fiu iertat. Cu trei sau patru zile înainte de plecare — data exactă se poate găsi în raport și o să vedeți de ce — urma să purtăm negocieri și cu o altă firmă. În ziua respectivă, spre marea mea mîhnire, Pavel mi-a spus că nu se simte bine și că nu se poate da jos din pat.

— I se mai întîmplase pînă atunci să nu poată părăsi hotelul?

— Nu. Se vedea că nu se simte bine — avea greţuri şi se plîngea de dureri de cap. M-a sfătuit cum să acţionez.

— Absenţa lui de la negocieri a adus cumva prejudicii „Rulmentexport“-ului ? se interesă Frunză.

Întrebarea ofiţerului de securitate îi smulse lui Bucium un zîmbet trist, parcă dojenitor : „Cum puteţi gîndi aşa ceva ? !“

— Nu... nici vorbă... Şi-apoi, nu era vorba de tranzacţii comerciale, ci de încheierea unui aranjament cu privire la sosirea în ţară a unor procurişti cu ale căror firme încheiaserăm de-acum nişte contracte. M-am descurcat destul de bine. După care, m-am grăbit să ajung la hotel, să văd cum se mai simte Pavel şi să-i comunic că sarcina fusese îndeplinită...

— Şi nu l-aţi mai găsit la hotel ? anticipă Frunză.

— Cum să nu-l mai găsesc ? ! se indignă Bucium.

Căpitanul îşi reproşă întrebarea ; fără să vrea tonul său insinuant jignise. Încercă să abată atenţia interlocutorului de la situaţia penibilă pe care o crease.

— După cît timp v-aţi înapoiat la hotel ?

— După vreo cinci ore. La înapoiere, chiar de la intrare, am avut o primă surpriză. La început, plăcută. Pe urmă... Din obişnuinţă, m-am oprit la recepţie, iar recepţionerul, tot din obişnuinţă, s-a uitat la raftul cu chei şi mi-a spus „Cheia de la cameră e sus. Domnul Conta s-a întors şi el nu de mult...“ M-am bucurat, deci se simţea mai bine... Cea de-a doua surpriză am avut-o sus, în cameră, cînd l-am găsit pe Conta în pat. Am aşteptat să-mi spună că a ieşit totuşi din hotel... n-a făcut-o... Întrebările mele indirecte l-au iritat... Aşa cum v-am declarat, m-a repezit. În avionul care ne ducea spre ţară, şi-a cerut scuze...

— A recunoscut că a coborît din cameră ?

— Nu... Iar eu n-am stăruit, căci incidentul, faţă de colegialitatea şi prietenia noastră, era de mică importanţă.

— Totuşi, a coborît din cameră, v-a ascuns acest amănunt. Dacă nu mă înşel, instrucţiunile ce le aveaţi implica prezenţa amîndorura la tratative...

— Așa e... Sînt însă și excepții. Conta era bolnav.

— Bolnav, bolnav, dar... Totuși, aveți vreo bănuială?

— Bănuială e prea mult spus, tovarășe căpitan... Vă mărturisesc sincer că nu-mi place vocabularul acesta al suspiciunilor. Cred că a fost vorba de o femeie, de o legătură a sa mai veche.

— Ați avut de-a face cu femei?

— Tovarășe căpitan, ar însemna să mint, dacă aș răspunde printr-un nu categoric. Amîndoi sîntem tineri, sănătoși. Lipseam din țară luni în șir... Nu abuzam... Iar atunci cînd aveam de-a face cu ele, eram prudenți... eram prudenți din toate punctele de vedere. Încolo, viața noastră era sobră, în limitele diurnei... Zic sobră, pentru că amîndoi economiseam valută pentru cumpărături, pentru cadouri.

— Puțin mai înainte ați rostit cuvintele „cred că a fost vorba de o legătură a sa mai veche". Ce înțelegeți printr-o „legătură mai veche"?

— În urmă cu doi ani, la cofetăria unde mai poposeam să bem cîte o cafea sau să luăm o prăjitură, era o casieriță foarte nostimă... Susanne... Pavel a intrat în vorbă cu ea. Mi-a explicat că e mai bine să ai de-a face cu o asemenea femeie decît cu una de stradă... Și dacă izbutești să ți-o permanentizezi, cu atît mai bine... Ori de cîte ori treceam prin Zürich, o căuta pe Susanne.

— Deci nu vă ascundea întîlnirile lui cu ea?

— Nu...

— Atunci de ce v-ar fi ascuns întîlnirea din ziua aceea?

— Asta m-a supărat...

— Poate că a coborît pentru a se duce în cu totul alt loc?...

Lui Bucium îi displăcu întrebarea. Vorbi, de astă dată, plictisit:

— Într-alt loc?... Nu văd unde! Nu cred...

— Repet: nu văd legătura logică... Dacă a fost la această Susanne, de ce v-a ascuns? Doar știați de legătura lor...

— Cred că mai curînd se rușinase de toată întîmplarea; că rămăsese în cameră, că mă trimisese pe mine la negocieri, iar apoi a coborît și eu am aflat.

— Nu cumva se îndrăgostise de Susanne ?
— Nu, în nici un caz, nu...
— De ce atunci să se fi ascuns ?
— Nu știu... Omu' mai greșește cîteodată și-i vine greu să recunoască...
Frunză înțelese că Florin Bucium ajunsese la capătul mărturisirilor și, impresionat plăcut de sinceritatea cu care-i dezvăluise o întîmplare intimă din călătoria lor, îi puse clasica întrebare :
— Mai aveți ceva de adăugat ? Nu, vă mulțumesc. Se ridică urmat de Bucium. Ne-ați fost de un real folos... Strîngîndu-i mîna, Frunză îi zîmbi prietenește. Poate că o să fie necesar să ne dați și în scris... Nu știu... o să vedem...
Bucium îl conduse pînă la ușă. Ofițerul însă nu părăsi sediul „Rulmentexport"-ului. Coborî la Serviciul special și ceru de la arhive ultimul raport semnat de Conta și Bucium. Îl citi pe loc — în raport cei doi trecuseră totul în afară de incidentul dezvăluit de Bucium și care lumina un moment intim din existența celor doi tovarăși de drum „Oare între scrisoarea băncii din Zürich și trucul folosit de Pavel Conta ca să părăsească hotelul e vreo legătură ?"

4

— Hai, măi băiete, de cînd te aștept ! Lucian se ridică din fotoliu și-l întîmpină pe Frunză cu o bucurie nedisimulată. Pe unde mi-ai umblat ? Cel puțin te-ai întors cu traista plină ?
Frunză își privi șeful cu o expresie misterioasă pe chip.
— Sînt sau nu cineva ? Întrebarea lui Frunză răsunase ca o somație.
— Ești ! recunoscu Lucian.
— Dai și-n scris ?
— Dau, cum să nu...
— Fii bun atunci și citește această scrisoare ! zise Frunză lăsîndu-se pe un scaun și întinzîndu-i scrisoarea. Am găsit-o în biroul lui Conta...
Lucian luă scrisoarea cu o oarecare neîncredere : nu de alta, dar în ultima vreme Frunză se ținea de șotii.

După ce citi primele rînduri, se lăsă și el pe un scaun.

— Bine, dar asta... se bîlbîi Lucian. Nu-și duse gîndul pînă la capăt. Reciti scrisoarea, apoi exclamă din nou : Bine, dar asta demonstrează că onorabilul Pavel Conta nu e decît o lichea ordinară...

Frunză dădu din cap : „E și nu e așa"... Il sfătui

— Uită-te și la plic...

Lucian îl ascultă.

— N-are antetul băncii... a fost expediată din țară... Cercetă ștampila cartării și adăugă :... de la Oradea... Plicul însă este de proveniență străină...

— Exact, confirmă Frunză cu ochii închiși. Am însă cîteva nedumeriri. Ți le spun, dacă-mi dai voie să aprind o țigară. Deschise ochii vrînd să vadă mutra lui Lucian. Zîmbi mucalit și urmă : Scrisoarea a primit-o acasă, de ce naiba o ținea la birou?

— O fi socotit că acolo e în mai multă siguranță.

Frunză insistă :

— Conta a primit scrisoarea acasă... E o scrisoare, să recunoaștem, primejdioasă, compromițătoare. De ce, după ce a primit-o și i-a aflat conținutul, n-a distrus-o ? Doar nu mai avea nevoie de ea...

— Poate că intenționa să ne-o predea ? sări Lucian radios ca și cum ar fi dezlegat și enigma audienței solicitate.

— Nu cred... Dacă ar fi urmărit să ne-o aducă, n-ar fi lăsat-o la birou. Ar fi ținut scrisoarea acasă sau ar fi avut-o în seara accidentului asupra sa, în servietă.

— Poate că intenționa, mai întîi, să ne pună în temă și pe urmă să ne-o predea, îl combătu Lucian.

— Poate... zise Frunză sceptic. Scopul audienței lui Conta rămîne problema nr. 1 a cercetărilor noastre. Oare ce ar fi vrut să ne comunice un ins cu reputația lui Conta, dar și *cu un cont secret la o bancă elvețiană?*

Lucian căzu pe gînduri. Cîte elemente noi apăruseră în cursul acelei dimineți ! Mirela Buhoiu, hîrtiuța cu numărul de telefon al Securității și cu numele acelui inexistent ofițer ; tăcerea Madeleinei Conta. Iar acum această revelatoare scrisoare a cărei autenticitate, știute fiind

legile societăţilor bancare din Occident, nu putea să fie pusă la îndoială.

— Ei, nu-mi răspunzi nimic? Mă laşi aşa? se arătă Frunză jignit de faptul că Lucian încetase unilateral dialogul.

— Măi, tu cunoşti răspunsul...

— Vreau să-l aud din gura ta...

— Aşadar, ce ar fi vrut Conta să ne comunice? Că a luat-o pe căi greşite, că s-a încurcat... Cine ştie, poate că soţia sa („Iar Madeleine Conta?" se impacientă căpitanul) sau altă persoană apropiată lui au văzut scrisoarea şi astfel i-au aflat secretul, iar Conta, văzîndu-se demascat, a ajuns la concluzia că ar fi mai bine să se denunţe chiar el. Asta ar fi o posibilitate. A doua: că s-a vîndut unei puteri străine şi a primit misiunea să ia contact cu noi pentru a deveni agent-dublu... Mulţumit?

— Nu prea...

— Nici eu, mărturisi Lucian scoţîndu-şi punga cu bomboane.

Frunză sări ca ars:

— Dacă tu scoţi punga, eu scot... ţigările...

Lucian zîmbi; vîrî punga îndărăt în buzunar.

— Mai am o noutate, îl informă Frunză, în timp ce îşi scotea minimagnetofonul. După ce îl puse frumuşel pe masă ca pe un ceas de mînă, raportă amănunţit discuţia cu Florin Bucium. Acum, cînd sîntem în posesia scrisorii, tot ce povesteşte capătă, de astă dată, un sens aparte.

În liniştea încăperii răsună glasul încărcat de emoţie al lui Bucium, apoi glasul blînd, patern, al lui Frunză. Lucian rîse mînzeşte:

— Parcă ai fi un pastor...

— Uneori, chiar şi trebuie să fii... Ascultă!

Şi pe măsură ce minibanda se derula, Lucian devenea mai înnegurat. Nu cunoştea Zürichul decît din date geografice şi economice, din ilustrate şi filme documentare. Încerca să-şi imagineze pulsaţia oraşului, zbuciumul celor doi funcţionari ai „Rulmentexport"-ului din clipa în care descoperiseră că au căzut într-o capcană. Uitînd de scri-

soarea băncii elvețiene expediată pe căi clandestine lui Conta, figura acestuia devenea din nou luminoasă. De aceea iarăşi se posomorî cînd Florin Bucium trecu să povestească conduita bizară a lui Conta în ultimele zile ale şederii lor la Zürich.

— Derulează, ceru Lucian, partea asta vreau s-o mai aud o dată.

Frunză îi satisfăcu dorința şi Lucian ascultă parcă şi mai întunecat relatarea lui Bucium. Se contura, ce-i drept cam vag, cadrul moral al abaterii lui Conta: legătura cu Susanne, simularea bolii pentru a rămîne singur, apoi scrisoarea... scrisoarea asta care le dezvăluia că Pavel Conta îşi crease un mic depozit valutar. Cu ce scop? Desigur, nu pentru a cumpăra whisky sau nu mai ştiu ce de la magazinele din Bucureşti care vînd pe dolari...

— Mai vrei s-o asculți o dată? întrebă Frunză cu toată seriozitatea.

— Nu acum...

— Să ştii că am controlat raportul amintit de Bucium în declarația sa. E un raport bun, iar cele petrecute la Zürich sînt prezentate pe larg. De altfel, l-am luat cu mine.

— Dar întîmplarea de la hotel? Dar legătura lui Conta cu Susanne? se indignă Lucian. Şi-apoi, „Rulment-export"-ul de ce nu ne-a semnalat la vreme incidentul de la Zürich?

— Ce-i cu tine, fiule, de ce țipi? îl întrebă Frunză cu un glas de parcă ar fi predicat într-adevăr de la amvon.

— Uită-te şi tu ce a ieşit dintr-o simplă cerere de audiență! În cîteva cuvinte îi povesti de cazul Mirelei Buhoiu şi de cele descoperite în legătură cu ea. Înțelegi tu? Pe de o parte, moartea lui Conta... Zürichul... Susanne... Scrisoarea bancară... Iar pe de altă parte, o maşină de-a noastră... un număr de telefon de-al nostru... agresiunea asupra Mirelei Buhoiu... tăcerea văduvei lui Conta...

Frunză scoase o țigară şi o duse la gură, avertizîndu-şi prietenul:

— Nu te impacienta... n-o aprind.

— Şi, dacă la toate astea mai adăugăm şi dezvăluirile Ameliei Gheorghiu, realizezi cu adevărat dimensiunile afacerii, conchise Lucian.

— Cu văduva lui Conta, lucrurile sînt mai simple: trăieşte, e lingă noi, după înmormîntarea soţului, o putem aborda fără jenă — da, da, fără jenă. Ea nu s-a sfiit să-ţi ascundă ce i s-a întîmplat Mirelei Buhoiu — şi s-o punem în faţa a două întrebări...

Lucian i-o luă înainte :

— Prima: ce ştie de scrisoarea băncii din Zürich ? A doua : de ce mi-a ascuns faptul că Mirela Buhoiu, care a însoţit-o la spital, a căzut victima unei agresiuni ? Îşi scoase punga cu bomboane, dar adăugă imediat : nu, nu te impacienta, n-o să mă ating de ele...

— Recunoşti că întrebările sînt magistrale ? glumi Frunză.

— Toate întrebările ce-ţi trec prin cap şi ghicite de mine sînt magistrale... Însă ce facem ? Am deschis dintr-odată trei fronturi : „Rulmentexport"-ul...

— *Frontul de Vest*, îl completă Frunză, prefăcîndu-se că fumează.

— ...Madeleine Conta — Mirela Buhoiu...

— *Frontul de Sud*...

— Şi Amelia Gheorghiu cu a ei garsonieră...

— *Frontul central*... Apropo de „frontul central". De la Leonte nu s-a primit nici un raport ?

— Încă nu...

— Şeful a întreprins ceva cu „Mercedes"-ul bănuit a fi al nostru ?

— Verificarea continuă, răspunse Lucian şi chipul său măsliniu deveni sumbru. Nu-mi place deloc povestea asta cu „Mercedes"-ul nostru şi numerele de telefon găsite la Mirela Buhoiu.

— Frontul ăsta unde-l mai situăm ?

Lucian îşi măsură prietenul pieziş, cu tristeţe. Răspunse :

— Nu ştiu... Ai mîncat ?

— Am...

— Vreau să vii cu mine la înmormîntarea lui Conta.

— Mai bine m-ai trimite la „Scala"... Rulează un film cu de Funès.

Lucian nu-i răspunse : luă cu grijă de pe masă minimagnetofonul, scrisoarea din Zürich şi le încuie în Fichet. Nici el n-avea chef de morţi şi de cimitire, iar un film cu de Funès i-ar fi căzut mult mai bine decît o înmormîntare.

— Uite cum o să procedăm, spuse Lucian. Tu pe Madeleine Conta, pe Amelia Gheorghiu nu le cunoşti... iar ele nu te cunosc pe tine... O să stai mai departe de mine...

— ... şi mai aproape de ele...

— O să ţi le arăt... Dacă o să fie cazul, o să ţinem legătura.

— Ştii cum procedezi tu acum ? Frunză îl privea cu o sprînceană înălţată, ceea ce-i accentua expresia mucalită a feţei.

— Ştiu, ripostă Lucian, ca la ruletă... joc pe mai multe numere deodată, poate unul din ele o să se dovedească norocos. Am ghicit ?

— Extraordinar ! se prefăcu Frunză uluit. Cum de ai ghicit ?

— Mi-ai spus-o în nu ştiu cîte rînduri, izbucni Lucian în rîs.

Frunză îl învălui cu o privire caldă ; îşi atinsese obiectivul, îl făcuse pe Lucian să rîdă.

XII

FRUMOASA BALERINĂ PLÎNGE

Aproape toți funcționarii „Rulmentexport"-ului veniră să-l conducă pe Pavel Conta pe ultimul său drum. În capelă era cald, zăduf, iar mirosul de tămîie făcea aerul de-a dreptul irespirabil. Lucian se strecură prin mulțime, căutînd să ajungă mai aproape de catafalc. Izbuti. Văzu o bătrînică aplecată peste pieptul mortului și bocind fără contenire — era mama defunctului. Lîngă ea, plîngea o altă femeie în doliu, trecută de patruzeci de ani, cu o față aspră, țărănească și care, în răstimpuri cuprindea cu milă umerii nefericitei mame încercînd, fără să izbutească, s-o desprindă de la pieptul mortului. Madeleine Conta încremenise de partea cealaltă a năsăliei. Un voal negru îi ascundea chipul. În preajma ei, Comănescu, scund, gras și nenorocit că se despărțise de trabuc, o apuca mereu, prietenește, de cotul brațului, dornic s-o liniștească. Grijuliu să nu atragă cuiva atenția, Lucian își roti privirile. O zări în mulțime pe Amelia Gheorghiu — plîngea cînd stăpînit, cînd în hohote, secondată de două colege.

Continuă la fel de discret să cerceteze asistența. Deodată, îl descoperi pe bărbatul care o însoțise pe Madeleine Conta la morgă. Stătea departe de catafalc, de suferința văduvei, însingurat. Lucian reținu acest amănunt. „Ceilalți se cunosc, mai schimbă o vorbă între ei, constată el. Curios... El stă retras ca un străin. Ieri mi

s-a părut a fi un bun prieten al ei saŭ poate al casei. Nu cunoaşte pe nimeni. Şi nimeni nu-l cunoaşte. Nu trebuie să-l scap din ochi..."

Procesiunea începu. Se oficie o scurtă slujbă religioasă. Bocetele mamei acopereau, în răstimpuri, rugăciunea preotului. Lucian se uită din nou în direcţia „străinului". Era palid şi stătea cu capul în piept. Îşi muşca într-una buzele. „De s-ar termina mai repede..." îşi spuse Lucian urmărind, de data asta, spasmele mamei decedatului. Numai Madeleine Conta, sub voalul ei negru, plîngea demnă, fără ţipete. Răsună deodată un hohot disperat de plîns — era al Ameliei Gheorghiu. Lucian se uită într-acolo. O colegă îi plimba pe la nări o sticluţă. „De s-ar termina o dată !" gîndi Lucian din nou. Zăduful, mirosul de tămîie îl îngreţoşau. Simţi nevoia unei guri de aer proaspăt şi se trase mai lîngă uşă. Abia atunci îl descoperi şi pe Frunză. Într-adevăr, se ţinea mai la o parte, în schimb se lipise de o tînără înaltă, suplă, îmbrăcată într-un taior negru, mulat pe rotunjimea armonioasă a corpului ei. „Ce a înţeles, afurisitu, din indicaţia mea !" Căzută într-o totală smerenie, tînăra în negru îşi tampona într-una ochii scăldaţi în lacrimi. „Nici ea nu lucrează la «Rulmentexport», deduse Lucian... N-ar sta atît de singură şi de retrasă". Iscodind-o, observă că, din cînd în cînd, Frunză i se adresa foarte gentil, iar ea îi răspundea. „În asta constă superioritatea celibatarilor, îşi spuse Lucian. N-au complexe. Pînă şi la înmormîntări acostează femei. Afurisitu !" Se depărtă din nou de uşă, amestecîndu-se printre cei veniţi să-i aducă lui Pavel Conta un ultim omagiu. Le cercetă chipurile îndurerate. „Parcă lipseşte cineva... Sau mi se pare ? Cine ? Cine ? se întreba cercetînd distrat feţele oamenilor. Pe cine caut ? Cine lipseşte? De unde senzaţia că lipseşte totuşi cineva ?" Se pomeni într-un colţ al capelei de unde, nestînjenit, îşi putea plimba privirile de la văduva lui Conta la mama acestuia, de la femeia care încerca s-o potolească pe Amelia Gheorghiu la proprietarul „Renault"-ului" de culoarea vişinei putrede. „Şi totuşi lipseşte cineva ! îşi spuse Lucian intri-

gat de renghiul ce i-l juca memoria. Cineva care trebuia să fie prezent la înmormîntare."

Slujba religioasă luă sfîrşit. Liniştea funerară fu spartă de glasul stins şi tremurător al directorului general al „Rulmentexport"-ului. Adresîndu-se familiei şi asistenţei îndurerate, el evocă în cuvinte simple personalitatea celui dispărut din viaţă atît de prematur. Mama lui Conta se ridică, în sfîrşit, spre a auzi mai bine ce a însemnat fiul ei pentru toţi cei adunaţi în jurul catafalcului. Chipul ei răvăşit de suferinţe exprima acum o adîncă şi naivă mirare. Cuvintele vorbitorului alcătuiau imaginea unui om aparte, harnic, priceput, plin de dăruire. Ascultîndu-le, Lucian gîndi : „O, ce bine ar fi să fie aşa ! Tare mi-e teamă, directore, că mîine sau poimîine o să facem cunoştinţă cu un alt Conta... poate cu cel adevărat. Şi atunci..."

„Adio, scumpe tovarăşe Pavel Conta !"

Se auzi un bocet ; mama defunctului se aruncă iar peste trupul neînsufleţit al fiului. Preotul reluă slujba religioasă. Cortegiul părăsi capela. Lucian nimeri în aerul proaspăt de afară şi răsuflă fericit. Pe lîngă el trecu Amelia Gheorghiu, îl recunoscu şi izbucni în plîns. „Viaţa e plină de ciudăţenii, gîndi el. Să iubeşti un bărbat care nu te-a acceptat niciodată ca femeie !"

Oamenii porniră în urma sicriului, în neorînduială. Mergeau încet, îndureraţi, cu ochii în pămînt. Un clopot se tînguia rar şi dureros. Soarele de toamnă asfinţea printre frunzele ruginite ale copacilor. Lucian nu încetă nici o clipă să-i cerceteze pe cei din cortegiu. „Caut pe cineva... Dar să fiu al dracului dacă ştiu pe cine." Se lovi de proprietarul „Renault"-ului. Constată aproape enervat cît era de scund şi de firav pe lîngă el. „Cine o fi? Ieri era cu Madeleine..., astăzi stă retras ca un străin... Trebuie să aflu cine e !" Şi se luă după dînsul. Deodată îşi aminti de Frunză. Îl căută. O ţinea de braţ pe tînăra femeie în negru. „Mamă, ce-o să-i fac !"

Sicriul fu coborît, iar groparii se apucară îndată de lucru. Se auzeau bulgării de pămînt prăvălindu-se cu un zgomot sec peste coşciugul de lemn. În clipa aceea, puterile mamei lui Conta cedară — leşină. Groparii lu-

crau cu o iuțeală amețitoare, de parcă le-ar fi fost teamă ca nu cumva cineva să se răzgîndească și să ceară îndărăt sicriul. Madeleine Conta se aplecă, luă un pumn de țărînă și-l aruncă în groapă. Comănescu o imită. Apoi, îndurerați, colegii lui Pavel Conta trecură pe rînd prin dreptul mormîntului și aruncară cîte un pumn de țărînă. Lucian urmărea impresionat acest gest simplu și tulburător al oamenilor. „Fie-i țărîna ușoară!" o auzi pe Amelia Gheorghiu. Proprietarul „Renault"-ului aruncă și el un pumn de pămînt, iar cînd se răsuci, se văzu aproape de vălul negru al văduvei. Încremeni, de parcă n-ar mai fi știut ce trebuie să facă, însă în momentul următor își reveni și-și văzu de drum, amestecîndu-se printre ceilalți. Lucian se luă după el, dar după cîțiva pași cineva îl apucă de haină. Se opri surprins. Fu și mai surprins cînd dădu cu ochii de Amelia Gheorghiu.

— Asta-i femeia aceea! îi șopti ea.

Lucian se uită încordat la ea, străduindu-se să înțeleagă ce vrea — vedea niște pleoape roșii și congestionate zbătîndu-se pe o față galbenă ca ceara.

— Femeia aia! repetă ea.

— Care?

— Balerina...

Își întoarse capul în direcția arătată de Amelia Gheorghiu. În dreptul mormîntului, Frunză o ajuta pe tînăra femeie în negru să se aplece și să ia un pumn de țărînă.

— Sînteți sigură că nu vă înșelați?

— Sînt foarte sigură, murmură ea.

— Mulțumesc... ne-ați făcut un mare serviciu.

Amelia Gheorghiu se îndepărtă în grabă, iar Lucian, năucit de noutate, rămase locului cu ochii ațintiți spre tînăra înaltă, suplă, pe care taiorul negru cădea perfect, ca pe un manechin. „E un exemplar superb", aprecie Lucian. Îl zări pe Frunză curtenitor în jurul ei și-i veni să rîdă. „O fi știind pe cine a agățat?" O luase din nou de braț. Lucian se trase după monumentul unui mormînt, îi lăsă să treacă, apoi se luă agale după ei. „Care va să zică, ea e femeia cu care Pavel Conta s-a întîlnit în garsoniera Ameliei Gheorghiu. Omul de o „morali-

tate exemplară“ a avut o legătură extraconjugală la Zürich şi una la Bucureşti... Nu, nu, Amelia Gheorghiu nu se înşeală. Am încredere în simţul ei de femeie nefericită în dragoste... Susanne !... Dar pe această frumoasă domnişoară cum o fi chemînd-o? Şi-a îngăduit să vină la înmormîntare, să verse lacrimi de amantă... Cum trebuie interpretată acea nelinişte a lui Pavel Conta, semnalată de Bucium, de director, de Amelia Gheorghiu, în legătură cu destinul căminului său ? Să fi fost Conta atît de ipocrit şi nimeni să nu-i fi simţit duplicitatea ?“ Întrebarea îl determină să se oprească şi să se uite în direcţia unde ştia că o lăsase pe Madeleine Conta — văduva îngenunchease şi rînduia pe proaspătul mormînt cîteva flori. „Care-i adevărul ? Unde-i adevărul ? Dacă a fost un imoral, dacă a dus o viaţă ascunsă, cu ce scop a solicitat audienţa ?“

La vreo zece metri înainte, Frunză mergea la braţ cu balerina. Îndrăzneala lui i se părea acum un act strict profesional. Îi plăcea să creadă că prietenul său, în al cărui fler se încredea pe deplin, a prins ceva şi şi-a luat libertatea să acţioneze.

Îşi aminti, pe neaşteptate, că îşi propusese să ia urma proprietarului „Renault“-ului, să reţină măcar numărul maşinii. Îl căută printre cei ce se îndreptau spre ieşirea principală a cimitirului, dar nu-l mai zări. Nu suferi din pricina asta. „Pur şi simplu am s-o întreb pe Madeleine Conta cine-i bărbatul ăsta.“

Lucian ajunse la poartă, nu se grăbi însă să se îndrepte spre maşină, unde Frunză o adusese — spre bucuria sa — pe noua lui cunoştinţă. Rămase ceva mai retras, urmărind pe cei ce părăseau cimitirul. „Cineva totuşi lipseşte... a lipsit de la înmormîntare... Cine ?“ Se întreba Lucian, de parcă ar fi îngînat refrenul unui şlagăr. Însă în momentul în care pe poarta cimitirului ieşi familia lui Conta însoţită de Comănescu, care, în sfîrşit, îşi aprinsese trabucul, „refrenul“ i se şterse din minte. Directorul „Rulmentexport“-ului pusese la dispoziţia familiei două maşini „Mercedes“... ministeriale. Într-una urcară Comănescu şi văduva lui Conta. În cea de-a doua

limuzină luară loc mama defunctului şi cealaltă femeie, care nu se dezlipise de ea nici un moment.

Soarele încă nu dispăruse complet. Umbrele mari ale asfinţitului respirau o boare plăcută, răcoroasă. Clopotul bisericii se tînguia fără contenire. Lucian ieşi şi el, lăsînd în urmă poarta cimitirului. Frunză îi făcu vesel semn cu mîna, adică: „Şefule, sînt aici şi nu singur". Lucian se îndreptă spre ei, afişînd tristeţea firească a omului îndoliat. Frunză îl întîmpină surîzător.

— Tovarăşe director, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Olimpia Manu...

— Viziru, se recomandă ofiţerul, strîngînd mîna femeii.

— Mi-am permis s-o invit pe domnişoara în maşina noastră...

— Foarte bine, foarte bine, se grăbi Lucian să-l aprobe.

— ...s-o conducem pînă acasă. Locuieşte pe Magheru, lîngă blocul Leonida, dădu Frunză lămuririle de rigoare.

— Vă rog, domnişoară. Amabil, le deschise portiera din spate.

Frunză o ajută pe Olimpia Manu să urce, apoi se aşeză lîngă ea privind-o stăruitor şi admirativ. Instalat la volan, Lucian îi văzu reflectîndu-se în oglinda retrovizoare. „Mare pişicher şi prietenul ăsta al meu!" îşi spuse. Frumoasă femeie! Balerina nu se fardase, iar paloarea îi reliefa şi mai mult durerea pricinuită de moartea lui Conta; părul ei negru, pieptănat peste cap, lăsa astfel descoperită fruntea bombată şi catifelată. Frunză se aplecase spre urechea balerinei şi-i şoptise ceva. Ea clătină afirmativ din cap, deschise poşeta şi scoase un pachet de „Kent".

— O ţigară? i se adresă lui Lucian.

În oglinda retrovizoare Frunză zîmbea triumfător pe sub mustăţi. „Lasă că-ţi arăt eu! îl ameninţă Lucian în gînd. Organizezi comploturi".

— Nu, mulţumesc!

Bănuind ce o să urmeze, coborî geamul. Bănuiala se adeveri. În timp ce maşina se depărta de cimitir, cei doi îşi aprinseră ţigările.

— Îmi sînteţi foarte cunoscută, domnişoară Manu, aduse Lucian vorba.

— Frecventaţi spectacolele de revistă... barurile? se interesă ea.

— Barurile?! Cred că exageraţi... că doar n-avem prea multe baruri... Am fost în cîteva rînduri la „Melody-Bar", la „Continental". Iar ca orice bucureştean, îmi plac revistele...

— Se apropie, se apropie, nu-i aşa? i se adresă Frunză balerinei.

Olimpia Manu zîmbi.

— La „Melody" de cînd n-aţi mai fost?

— Ultima oară cred că am fost acum o lună, minţi căpitanul.

— Ei, de acolo o cunoşti, sări Frunză să-l lămurească. Domnişoara Olimpia Manu e balerină la „Tănase", dar este prezentă şi-n spectacolele de la „Melody".

Frunză se aplecă din nou spre urechea albă, mică a femeii.

— Ce tot pui la cale acolo? îl luă Lucian la rost.

Balerina surîse îngăduitor.

— Colegul dumneavoastră susţine că vă plac foarte mult baletul şi bomboanele de mentă.

Lucian întîlni în oglindă mutra mucalită a lui Frunză, ochii săi, în clipa aceea mici şi şireţi.

— L-aţi cunoscut bine pe regretatul nostru amic, Pavel Conta? întrebă el deodată.

Învăluit în fumul ţigării, chipul balerinei se reflecta în oglindă şi mai palid. Olimpia Manu oftă:

— Da. Sînt o prietenă a familiei...

„Minte... Dacă ar fi fost o prietenă a familiei, ar fi stat în preajma catafalcului, îşi spuse căpitanul, amintindu-şi brusc de proprietarul «Renault»-ului. Un alt prieten al familiei." Zise:

— Ce moarte stupidă!

— Morţii cu morţii, viii cu viii! interveni Frunză filozofic. Domnişoara Manu are astă seară spectacol...

— La „Melody", preciză ea abia auzit.

— ... ceea ce mi se pare a fi mult peste puterile unei ființe sensibile.

Balerina îi zîmbi recunoscătoare, ca și cînd ar fi vrut să-i spună : „Ce bine mă înțelegi !"

— E adevărat ? se arătă Lucian mirat. Chiar nu puteți absenta ?

— Nu. Am un număr... solo... vă amintiți ? Mai am, pe urmă, cîteva numere de ansamblu... absența mea ar descompleta grupul fetelor...

Traversară Piața Unirii... Tot iscodind-o prin oglindă, Lucian își frămînta mintea în căutarea unor soluții. Cum ar fi fost mai bine să procedeze ? Să-și decline identitatea ? S-o întrebe direct ? Frunză i s-a adresat cu cuvintele „tovarășe director", ceea ce însemna, dacă-l lua în serios, că se prezentase drept salariat al unei întreprinderi X... Să-l lase pe Frunză să acționeze de la sine, în virtutea legii bărbatului care a pus ochii pe o femeie frumoasă ? Oare Frunză știa pe cine agățase ? Oare își chinuia și el mintea în căutarea unei soluții utile ? Zise într-o doară :

— Biata Madeleine ! În ce hal era !

— Credeți ? reacționă timid balerina.

— L-a iubit mult pe Pavel...

Olimpia Manu intră în jocul ofițerului...

— Nu sînt prea sigură că l-a iubit... Desigur, moartea lui nu i-a produs bucurie...

— Am auzit și eu că ceva nu prea mergea în căsnicia lor...

— Căsătoria e o loterie, lansă frumoasa balerină o primă cugetare.

— Așa e, îi dădu Frunză dreptate amuzat, în sinea sa, de „perla" ieșită din gura balerinei.

„E mai bine s-o las în seama lui Frunză", hotărî Lucian.

De parcă i-ar fi ghicit gîndurile, Frunză se apucă să șușotească la urechea vecinei. Îi cerea, pesemne, numărul de telefon, căci îl văzu scoțînd pixul și notîndu-și ceva pe o hîrtiuță.

— Unde să opresc ? întrebă Lucian.

Olimpia Manu se uită pe geamul maşinii ; zări firma cofetăriei „Scala“ şi zise :

— La „Leonida“ v-aş ruga...

Lucian îi făcu pe plac. Frunză sări să-i deschidă portierea apoi o ajută să coboare. Olimpia le mulţumi

— Tovarăşe director, mă întorc imediat... o clipă doar... te rog...

— Mai repede, că nu pot să staţionez aici prea mult, minţi Lucian.

Frunză reveni după cîteva minute vesel şi cu obrajii îmbujoraţi. Aşezîndu-se, de astă dată, lîngă Lucian, exclamă :

— Straşnică femeie !

— Unde vă duc ? întrebă Lucian cu intonaţia şoferilor de pe taxiuri.

— La Interne ! Ştiţi unde, nu ?

— Ştiu. Lua-te-ar toţi dracii !

— Măi, eu te-am sfătuit să rămîi holtei. N-ai vrut... Acum mulţumeşte-te cu bomboane de mentă.

— Lasă că-ţi arăt eu ţie bomboane de mentă ! Drept cine te-ai dat ?

— Funcţionar la o firmă de comerţ exterior... iar pe tine — ai auzit doar — te-am făcut director... N-ai de ce să protestezi : am respectat ierarhia reală, de serviciu, vorbi Frunză radios. Mi-am aranjat şi o întîlnire...

— Pe cînd ?

— Pe astă-seară... la „Melody“... M-am înţeles cu ea ca după spectacol să vină la masa mea. Dădu să aprindă o ţigară, dar Lucian îl plesni peste mînă.

— Eşti sigur că în noaptea asta n-o să-ţi dau o altă misiune ? Lucian îl cerceta cu coada ochiului — înregistră crisparea lăuntrică a prietenului.

— Nu eşti tu chiar atît de invidios ! glumi Frunză. Să fi fost chiar amanta lui Pavel Conta ?

— A fost sau nu, în mod cert e femeia cu care Pavel Conta s-a întîlnit în garsoniera Ameliei Gheorghiu.

— De unde ştii ? se arătă Frunză sincer intrigat, că doar eu ţi-am prezentat-o ?

— Asta s-o crezi tu... Ți-a luat-o înainte Amelia Gheorghiu... ea a recunoscut-o...

— Chiar să fi fost amanta lui Conta? întrebă Frunză din nou, cu o oarecare părere de rău în glas.

— Nu găsești că Olimpia e la fel de frumoasă, de înaltă și de suplă ca și Madeleine? Nimic de zis, a avut gust „regretatul“ Pavel Conta...

— Oare Susanne, „fetița“ de la Zürich, o fi arătînd la fel?

Lucian nu-i mai răspunse: ajunseseră la minister.

XIII

NOAPTE ALBĂ

1

Frunză nu-şi mai încăpea în piele de bucurie; şeful fusese de acord să se ocupe de Olimpia Manu. Nu-i vorbă că şi Lucian îl susţinuse. Ca să obţinem un răspuns la întrebarea: «Ce ştie balerina despre Pavel Conta şi de ce natură au fost legăturile lor?» nu există decît două căi. Fie să o invităm pe Olimpia Manu aici şi să stăm de vorbă cu ea, fie să-i încredinţăm căpitanului Frunză misiunea de a-şi juca pînă la capăt rolul de june prim pe care — de ce să nu recunoaştem — îl interpretează cu multă naturaleţe. Şeful a rîs, pe urmă i-a ordonat: „Ei hai, du-te şi petrece şi tu o noapte la «Melody-Bar»". Ştia el, colonelul, că de mult nu mai intrase într-un bar de noapte. Noroc de aceste dosare „imaculate" care, din cînd în cînd te mai introduc în atmosfera parşivă şi insinuantă a barurilor.

În drum spre casă, Frunză trecu mai întîi pe la „Melody" şi ceru să i se rezerve o masă de două locuri, chiar lîngă ringul de dans, aşa încît să fie cît mai aproape de spectacol. „Nici o grijă, îl asigură «patronul», de la masa asta aveţi o vizibilitate perfectă." Şi rîse. Tot insinuant şi parşiv, căci îl lua drept un client „gras". „N-are decît!" îşi zise Frunză, măgulit.

Păşea uşor, aproape plutind, ca în urmă cu optsprezece ani, cînd se îndrăgostise şi aşteptase, copleşit de emoţii, prima întîlnire cu „aleasa inimii". Se terminase prost şi, din toată aiureala aia, rămăsese cu amintirea

primei întîlniri. Şi-o închipui pe Olimpia Manu venind după spectacol la masa lui, spre stupefacţia celor din jur. Un coniac, o vorbă de duh... Balerina, desigur, îi va permite s-o conducă acasă. Cucerită apoi de manierele sale, îl va invita sus, în garsoniera de la etajul şapte. Ar fi fost straşnic dacă nu chiar extraordinar. „Oho, ce mutrişoară o să facă mîine dimineaţă Lucian, cînd o să am plăcerea să-i raportez : «Misiunea a fost îndeplinită»".

Acasă, îşi făcu un duş rece ; inexplicabila stare de euforie nu i se risipi. Balerina îi dansa în sînge, în minte, în imaginaţie... Începu să-şi potrivească cravatele, cămăşile... Se cerceta mereu în oglindă, făcîndu-şi şmechereşte cu ochiul. „Sînt un bărbat bine..." Timpul se scurgea încet, insuportabil de încet. Îşi propuse să-şi ocupe masa cu cincisprezece minute înainte de începerea spectacolului, adică la douăsprezece fără un sfert. Coborînd însă scara ce ducea în localul amenajat la subsolul blocului „Patria" şi uitîndu-se la ceas, se îngrozi — îl despărţea de miezul nopţii exact o oră.

Chelnerul îi întinse lista. Frunză n-o mai „studie". Ceru direct un coniac mare, o cafea nu prea dulce...

— Mai aşteptaţi pe cineva ? se interesă ospătarul.

Frunză îl scrută pe sub sprîncene, temerar. Îi plăcuse întrebarea. Răspunse flegmatic.

— Da, o doamnă...

Ospătarul se pierdu după nişte uşi glisante. Urmărindu-l, Frunză suspină : „Şi încă ce femeie !" Apoi, pregătindu-se pentru o lungă aşteptare, îşi scoase pachetul de ţigări, bricheta şi le aşeză frumuşel pe masă, în stînga sa. Orchestra cînta în surdină. Luminile localului nu erau stinse decît pe jumătate. Începu să privească în juru-i. Aproape toate mesele fuseseră ocupate. „Vine lumea... vine lumea la bar... !" Spiritul său de observaţie, mereu treaz, înregistră atmosfera localului. „Mulţi tineri, apreciє el, puşti... la mai toate mesele." Două tinere, blonde amîndouă, îl luaseră în reper şi-l întrebau din priviri : „Venim la masa ta sau vii tu la a noastră ?" Nu făceau la un loc cît faimoasa balerină.

I se servi coniacul. Aroma plăcută a băuturii îl stîrni... începu să se gîndească din nou la întîlnirea cu Olimpia Manu. „Dacă nu vine ?... Dacă, totuşi, după înmormîntare i s-a făcut, să zicem, rău ?“ se întrebă îngrijorat. Orchestra trecu la un ritm îndrăcit şi zgomotos, risipind pentru un moment îndoielile ofiţerului. Cînd însă instrumentiştii, în frunte cu cel mai zgomotos — chitaristul electric — obosiră, Frunză se pomeni din nou frămîntîndu-se : „Dacă nu vine ?“ Un sentiment de jenă înainta sfios în sufletul său. Dar puţin mai tîrziu, spectacolul începu, iar apariţia Olimpiei Manu printre cele şase balerine ispititoare îl învioră şi-i aprinse iarăşi imaginaţia.

Spectacolul luă sfîrşit... Frunză îl vizionase cu indiferenţă : nu-l interesaseră nici glumele lui Nicu Constantin, nici vocea Marinei Voica. Avusese ochi numai pentru graţioasa Olimpia Manu, pe care acum o aştepta cu sufletul la gură. Şeful orchestrei îi invita pe cei prezenţi la dans, cînd ospătarul îi aduse pe farfurie un bileţel.

— Pentru mine ? întrebă Frunză neîncrezător.

— Da, domnule, îl asigură ospătarul, marţial.

Nu ţi se cerea un ochi prea ager ca să observi că bileţelul fusese scris în grabă, pe o hîrtie oarecare. După ce ospătarul se retrase, despături scrisorica şi citi cele cîteva rînduri scrise de o mînă nervoasă.

„Iartă-mă, am o indispoziţie îngrozitoare. Nu mă simt în stare să vin la masa ta, aşa cum ţi-am promis. Te aştept afară, în faţa cinematografului. Te rog, nu mă lăsa să aştept prea mult. Olimpia.“

„Prima nepotrivire, îşi spuse Frunză, năpădit de o tristeţe subită. Cu siguranţă că nepotrivirea asta o să atragă altele...“ Îşi aminti de frenezia ce-l stăpînise în timp ce se îmbrăca, de răbdarea cu care, fixat în faţa oglinzii, îşi înnodase şi-şi deznodase cravatele, şi-l cuprinse un sentiment de ruşine. „M-am purtat ca un copilandru netrecut prin paturile femeilor“. Ospătarul citise se vede biletul, căci răsărise lîngă dînsul, gata să-i întocmească nota de plată. „Care va să zică şi dumnealui ştie că frumoasa Olimpia Manu mă aşteaptă afară...“ Plăti şi se

ridică. În clipa aceea, un gînd năstruşnic îi răsări în minte: nu cumva în bar se găsea o persoană de care balerina se ferea? Nu cumva dorea să nu fie văzută aşezîndu-se la masa sa? Părăsi localul încet, cu paşi mici, iscodind în stînga şi în dreapta, în căutarea unui răspuns.

2

Lucian trecu mai întîi pe acasă, cină, îşi legănă copilul, mai zăbovi cîteva minute cu Lia, apoi, spre marea ei tristeţe, se pregăti să plece în misiune. Lia îl conduse pînă la uşă şi acolo îl întrebă bănuitoare:

— Chiar în misiune?

— Îhî!

— O să vii tîrziu?

— Nu ştiu... Da' tare aş vrea să dorm în patu nostru.

O sărută şi coborî alergînd scările, ca şi cînd i-ar fi fost teamă ca ochii trişti ai Liei să nu-l întoarcă din drum. În stradă mirosea a frunză îmbătrînită de toamnă şi a porumb fiert. Pe cer, o lună cît o felie de pepene plutea printre stele. Îi urmări fermecat plutirea, apoi, instalat la volanul automobilului, porni. Ceasul arăta ora opt şi douăzeci. „Perfect, îşi zise, în zece minute voi fi la uşa doamnei Conta." N-o căutase la telefon să-şi anunţe vizita. Intenţionat nu-i telefonase. Ar fi riscat. Ar fi putut să-i răspundă: „Nu mă simt bine, v-aş ruga să treceţi mîine pe la mine." Şi l-ar fi făcut şah-mat... Aşa, mergea la fix. După calculul său, îi lăsase pentru odihnă trei ceasuri bune. Nu avea încotro. Discuţia cu văduva lui Conta nu mai suporta nici o amînare. Era concluzia la care ajunsese împreună cu colonelul Panait. Va fi o vizită scurtă, dacă ea, se înţelege, va binevoi să-i răspundă la patru întrebări:

1. Cunoaşteţi conţinutul scrisorii primită de soţ la 5 septembrie din Oradea?

2. De ce aţi căutat-o pe Mirela Buhoiu acasă şi de ce aţi ascuns faptul că prietena dumneavoastră a căzut victima unei agresiuni?

3. Cunoaşteţi legăturile extraconjugale ale soţului?

4. Cine e proprietarul „Renault"-ului?

14—c. 614

În imaginaţia sa, întîlnirea cu văduva lui Conta descria o traiectorie lină, fără inconveniente. Desigur, ea va fi surprinsă descoperindu-l, la ora aceea, în pragul uşii, dar el se va scuza şi-i va explica că interese majore de stat l-au determinat să aleagă o oră atît de nepotrivită pentru vizite inopinate. Lucian se uită din nou la ceas: „Ei, cu puţină generozitate din partea doamnei Conta, n-ar fi exclus ca la zece, zece şi jumătate cel mai tîrziu, s-o ţin în braţe pe Lia."

În mai puţin de zece minute fu pe strada Doctor Russel. Micşoră viteza şi opri „Dacia" în dreptul vilei Conta. Cînd coborî, văzu două ferestre luminate puternic şi-şi spuse că, uneori, socoteala de acasă s-ar putea să se potrivească cu cea din tîrg. Mai sînt doar şi excepţii. Intră. Se opri în dreptul uşii şi, apăsînd pe butonul soneriei, retrăi, fără să vrea, amintirea primei întîlniri cu Madeleine Conta. În momentul următor, se plesni cu palma peste frunte. „Evrika!" Îi veni să rîdă. În sfîrşit, găsise răspunsul la întrebarea ce-l chinuise pe tot parcursul înmormîntării. „Formidabil!" Apăsă încă o dată pe buton, cu mai mult entuziasm. „Cele patru întrebări vor fi cinci... A cincea o să sune cam aşa „Ieri mi-aţi făcut cunoştinţă cu un văr al dumneavoastră — Stoican parcă — nu l-am văzut la cimitir. De ce? Unde e de găsit?"

Îşi încordă atenţia. Dincolo, cineva răsucea o cheie. Nu-i deschise, aşa cum se aşteptase, Madeleine Conta, ci o femeie cu chip aspru, de ţărancă. Lucian o recunoscu: o văzuse la înmormîntare sprijinind-o şi îmbărbătînd-o pe mama decedatului.

— Pe cine căutaţi?

— Pe tovarăşa Conta, îi răspunse Lucian şi, fără să fie poftit, intră în vestibulul apartamentului. În urma sa, femeia închise uşa, spunînd:

— Păi, nu-i acasă. Cine sînteţi? deveni ea dintr-o dată curioasă. Ţinea în mînă o batistă pe care o mototolea nervos, în neştire. Abia acum, la lumina din vestibul, Lucian îi văzu faţa-i pămîntie, brăzdată de cute adînci, şi ochii congestionaţi.

— Sînt un prieten al lui Pavel, al familiei, minţi el derutat de realitatea de care se lovise. „Nu-i acasă!?

Unde putea să plece?“ Voiam, după datină, s-o condolez... s-o condolez pe nefericita sa mamă...

Mişcată de explicaţia oaspetelui, femeia îl invită :

— Poftim, mă rog frumos !

Intrînd în sufragerie, căpitanul o văzu pe mama lui Pavel Conta zăcînd zdrobită într-un fotoliu. Deşi îl auzise, nu întoarse privirile spre el — nu era curioasă să-l vadă sau poate nu mai avea putere. La prima vedere, încremenirea bătrînei îl sperie pe Lucian, ca şi cînd s-ar fi pomenit pe neaşteptate în faţa unui trup neînsufleţit.

— Maricica, cine a venit? răsună deodată glasul ei moale, încărcat de durere.

— Un domn, Cruciţo, un prieten al lui Pavel.

La auzul numelui fiului ei, bătrînica se clinti foarte puţin, îndreptîndu-şi în sfîrşit ochii umflaţi şi apoşi spre Lucian. Murmură :

— Al lui Pavel, maică? Pavel nu mai e... Pe Pavel l-a chemat Dumnezeu la El...

Lacrimile i se prelingeau pe obrazu-i negru, supt şi boţit de riduri. După puţin timp, închise ochii, capul îi căzu uşor pe perna fotoliului ; adormise brusc.

Lucian, rămas în picioare, nu-şi mai dezlipea ochii trişti de la trupul acela firav, nemişcat, îmbrăcat cu o rochie simplă, bătrînească, cusută dintr-o mătase neagră şi ieftină. Îl cuprinse o milă nemărginită şi ar fi vrut s-o îmbărbăteze. O mai aşteptau de-acum încolo multe lovituri, căci piesele ce se adunaseră, în ultimele douăzeci şi patru de ore, la dosarul Pavel Conta nu prevesteau nimic bun. Îi va fi dat, într-o bună zi, să afle de dubla existenţă a fiului ei, de şubrezenia căminului ce şi-l întemeiase.

Se simţi apucat de cot. Maricica îl trase în altă cameră, în „turnul de fildeş“ al Madeleinei Conta.

— Maică, să ne ierţi că nu ţi-om da un pahar de vin, după datină, pentru sufletul lui Pavel...

Lucian n-o lăsă să termine :

— Da’ unde a plecat?

— Nu ştiu, maică, se lamentă ea. Să fie două ceasuri de cînd a plecat... Mi-a lăsat pentru biata Cruciţa medicamentul ăsta — scoase din buzunarul rochiei o cutie cu „Diazepan“ — şi mi-a spus cum să i-l dau şi a plecat...

Lucian dădu din cap afirmativ ; de astă dată, propria sa minciună îl stingherea. Cu cine se înfrunta ? Pe cine voia să păcălească ? Ce vină aveau cele două femei căzute în zona investigaţiilor sale ?

— Spune, maică, Pavel se împăca cu nevasta ? deveni ea deodată gravă. Nu-mi place ceva în casa asta, maică...

— Ştiţi că nu se împăcau ? răspunse Lucian tot cu o întrebare.

— Ba din contră... în toate scrisorile numai de ea vorbea... că-i fată bună... că se înţeleg...

— Atunci ?

Maria Comarnic îşi desfăcu deznădăjduită braţele, ca apoi să şi le readucă în poale.

— Ştiu şi eu ?! Şi repetă : nu-mi place ceva aici, în casa asta.

— Pavel era atent cu mamă-sa ?

— Foarte... trimitea bani în fiece lună... cadouri... nici pe mine nu mă uita. Avea un suflet bun... curat... Sărăcuţu de el ! Sărăcuţu de el !... Putrezeşte în pămînt acu !

Lui Lucian îi reveni în minte scrisoarea din Zürich, Amelia Gheorghiu, frumoasa balerină şi gîndi : „Aceste două fiinţe nu vor suporta şocul adevărului".

Telefonul sună, pe neaşteptate, îngrozitor de strident. Cel puţin aşa i se păru ofiţerului. Femeia tresări speriată, se scuipă în sîn şi se cruci ; nu era obişnuită cu sunetul ăsta. Sesizînd descumpănirea ei, Lucian se repezi la aparat.

— Alo ! zise.

Nu primi nici un răspuns. Mai rosti o dată apelul. După un minut se auzi un declic : celălalt întrerupse legătura. Se depărtă de telefon, dar zbîrnîitul său strident îl întoarse. Jocul se repetă : omul de la celălalt capăt al firului prefera să tacă. „O fi ea ? îşi zise... Ar fi fost mai bine să nu ridic eu receptorul... Madeleine a plecat lăsînd în casă două femei şi cînd colo îi răspunde un bărbat ! De unde pînă unde ? N-am procedat bine," se mustră el.

— A mai făcut aşa, maică...

— Cînd ?

— Cînd Mădălina era acasă. De trei ori a ridicat-o din pat. Nimeni nu i-a răspuns. S-a supărat. După asta a plecat...

— De atunci telefonul n-a mai sunat ?

— Nu, maică... Da' de ce nu mai vine ?

— O să vină ea, spuse Lucian fără vlagă.

— Pleci, maică ? ghici ea intenția musafirului.

— Trebuie... E tîrziu... Ar fi bine să luați și dumneavoastră din medicamentul ăla și să vă odihniți.

— Și Mădălina ? întrebă ea deznădăjduită.

— O să vină... O să vedeți că o să vină... Se grăbi spre ușă.

Străbătu sufrageria în vîrful picioarelor. Crucița Conta continua să doarmă neclintită în fotoliu. Cînd se despărți la ușă de Maria Comarnic, Lucian o sfătui să nu mai deschidă nici unui străin.

— Noapte bună !

— Dea Domnu' ! răspunse ea neîncrezătoare.

Luna dispăruse de pe cer, rămăseseră stelele pîlpîind puternic ca niște tainice semnale luminoase. Imediat după ce porni mașina, Lucian conectă aparatul de emisie și recepție.

— Alo, „Dunărea“... „Dunărea“... Mă auzi ? Sînt căpitanul Lucian... Alo, sînt căpitanul Lucian de pe „71“... Alo, „Dunărea“ !

— Te aud, „71”... Sînt „Dunărea“.

— Alo „Dunărea“, dă-mi te rog legătura cu tovarășul colonel Panait...

— 'Nțeles ! Aveți legătura cu tovarășul colonel Panait.

— Ce-i, căpitane ? se auzi, puțin mai tîrziu, vocea calmă a șefului.

Lucian raportă dispariția de la domiciliu a Madeleinei Conta și propuse ca locuința decedatului să fie imediat pusă sub supraveghere.

— Pînă la sosirea echipei operative, dacă sînteți de acord, eu aș rămîne pe loc.

— Și mașina ?

— O las ceva mai încolo...

— Ţi-i trimit urgent pe Munteanu şi pe Simion. Dă-mi adresa şi locul de întîlnire... După ce îşi notă răspunsul căpitanului, Panait îi atrase atenţia: După ce fixezi echipa, te prezinţi la mine să analizăm situaţia.

— 'Nţeles!

3

Deodată, atenţia lui Frunză se îndreptă spre un ins — după toate aparenţele un străin de prin ţările nordice — ce stătea singur, urmărind nervos perechile de dansatori. „Evident, aşteaptă pe cineva care întîrzie", deduse Frunză. Ajungînd lîngă ieşire, nu se grăbi să urce scara dinspre stradă. Rămase curios la pîndă. Străinul făcu ospătarului un semn să se apropie. Ascultîndu-şi clientul, acesta zîmbea slugarnic, înclinîndu-se mereu. „E de-al casei, îşi spuse ofiţerul. Ospătarul îi apreciază generozitatea. Ia te uită, îi dă şi un cartonaş... cu siguranţă o carte de vizită... Hm!" Deşi îşi dădea seama că se scurgeau minute preţioase şi că riscă s-o piardă pe Olimpia Manu, curiozitatea îl ţintui mai departe locului. Inima i se strînse cînd îl văzu pe ospătar dispărînd dincolo de orchestră, pe uşa actorilor. Era într-atît de convins că „mirosise" ceva în care — nu mai încăpea nici o discuţie — era amestecată şi Olimpia, încît îi trecu prin minte să se ducă după „curier" şi să-i ceară cuvenitele informaţii. Îi veni să rîdă de propria sa pornire profesională în clipa cînd una din colegele de balet ale Olimpiei veni însoţită de ospătar şi se aşeză la masa străinului... Se uită în stînga şi-n dreapta, ca şi cînd cineva ar fi fost în stare să descopere ce se petrecuse înăuntrul cutiei sale craniene. O luă la fugă pe scări în sus. Ajunse în faţa cinematografului la vreme — un tip se luase de Olimpia.

— Uf, de cînd te aştept! îşi arătă ea supărarea.

Frunză nu încercă să se scuze; era şi el supărat şi balerina îi sesiză starea.

— Te rog să mă ierţi... Vocea i se schimbase, devenise îmbietoare. Să mă înţelegi.

— Te înţeleg. Te asigur...

Ea îl luă tandră de braţ — cel puţin aşa i se păru lui Frunză — călăuzindu-l prin noapte.

— Sper că nu eşti chiar atît de supărat, încît să nu vrei să mă conduci...

— Nu pot decît să regret că drumu nu-i ceva mai lung.

Bulevardul Magheru era aproape pustiu. Trotuarele spălate de lucrătorii I.C.A.B.-ului arătau ca după o ploaie torenţială. Luminile reclamelor luminoase semănau stele multicolore prin băltoace. Pe la intersecţii, semafoarele de circulaţie pulsau un galben puternic. Ajungînd în dreptul „Grădiniţei", Frunză văzu blocul nou de lîngă Leonida. „Am şi ajuns... Şi noaptea... faimoasa noapte va lua sfîrşit." Dacă i-ar fi stat în putere să mute blocul dincolo de Piaţa Victoriei, ar fi făcut-o... Îl ameţea braţul ei petrecut pe după al lui.

— Uneori, n-ai chef să intri în scenă şi să dansezi, i se plînse ea ca unui vechi prieten... Ai vrea să stai acasă în pat şi să plîngi... şi să plîngi... Înţelegi ?

„Cum să nu te înţeleg ? îi vorbea el în gînd. De cîte ori nu mă încearcă şi pe mine dorinţa să lenevesc în patul meu de burlac ! Dar datoria — uf, datoria..."

— Intri în scenă şi dansezi, şi zîmbeşti tuturor chefliilor de pe la mese, continuă balerina, şi toată lumea crede că eşti fată veselă, dar în realitate sufletul îţi plînge şi nimeni nu observă... Sînt sigură că nici tu n-ai observat.

Îl tutuise, ceea ce-i flatase orgoliul său de bărbat. Din nou se dovedise irezistibil. Zise :

— Aş fi ipocrit dacă aş spune că am observat ceva...

— Îţi apreciez sinceritatea. Se strînse recunoscătoare de braţul lui, iar el, pentru cîteva clipe îi simţi căldura sînului. Se bîlbîi :

— Dansezi tare frumos, Olimpia !

Nu minţise — în împerecherea aceea de balerine, ea se distingea din primul moment.

— Ţi-a plăcut ? întrebă ea fericită.

— Foarte mult !

— Mincinosule ! cochetă ea.

Distanța dintre ei și blocul unde locuia Olimpia Manu se micșora văzînd cu ochii. „Ce-ar fi s-o invit la mine, la un coniac? se întrebă Frunză. Opresc un taxi și în zece minute sîntem la mine." În căutarea unui răspuns, constată cu mirare că, pentru prima oară, impetuozitatea sa de „bărbat cu cameră" bătea în retragere. Dacă ar deschide gura și i-ar propune să-l urmeze — cele mai multe îl ascultau — ar fi stricat totul. Doar i-a dezvăluit cît de zbuciumată era... Nu, nu, ar fi stricat totul... Nu-și putu reține un oftat :

— Am ajuns... Păcat !

Se opriră la una din intrările laterale ale blocului. Balerina își retrase ușor, șovăitoare, brațul. Simțindu-i răsuflarea caldă, el îi mai spuse :

— Ești tare frumoasă, Olimpia...

Declarația îi smulse balerinei un zîmbet trist, de ființă sîcîită de unul și același compliment. „Am spus o banalitate îngrozitoare, își reproșă el. Mai bine îmi înghițeam vorba."

— Hai sus la mine să bem un coniac, propuse ea pe neașteptate.

Frunză avu senzația că-și aude propriile cuvinte și se fîstîci, ceea ce pe Olimpia o amuză. Îl luă din nou de braț și-l trase după ea.

În liftul care-i ducea la etajul șapte se priviră lung, în tăcere, fiecare încercînd să ghicească gîndul celuilalt.

— Te miră invitația mea sau mi se pare ?

— Sincer vorbind, da, șopti el.

— Voi, bărbații, sînteți niște proști, vorbi Olimpia în timp ce deschidea ușa liftului cu o tristețe inexplicabilă. Vă imaginați că o femeie singură nu poate să vă invite la ea acasă decît cu un singur scop.

În timp ce descuia ușa, Frunză desluși în lumina unui bec cartea de vizită cu numele balerinei.

În vestibulul mic și strîmt, ardea în permanență un beculeț albastru. Olimpia o luă înainte, intră în odaia cufundată în întuneric și aprinse o veioză, apoi se repezi la fereastra deschisă și coborî jaluzelele. Se întoarse spre Frunză, rămas în vestibul, și-l chemă :

— Hai, intră !

Frunză se opri stupefiat în mijlocul încăperii ; îl stăpînea o senzaţie bizară, ca şi cînd ar fi nimerit nu într-o locuinţă, ci într-o nemaiîntîlnită vitrină cu păpuşi... păpuşi de toate mărimile, de toate culorile, de toate naţionalităţile.

Perplexitatea lui o amuză pe balerină — rîsul ei în liniştea garsonierei răsună ca un clopoţel de cristal.

— Am şi eu un *hobby*, îi explică. Îmi plac păpuşile şi le colecţionez... Ce să-i faci, fiecare cu nebunia lui ! Uite, să-mi şezi frumuşel în fotoliul acela... O să te las singur cîteva minute... Ca o mamă ce-şi ameninţă odrasla, ridică un deget şi-l avertiză : să nu te atingi de păpuşile mele !

Olimpia Manu îl lăsă într-adevăr singur : dinspre baie se auzea zgomotul duşului. Tulburat, Frunză se aşeză în fotoliul din colţul odăii ; avea înaintea ochilor toată „vitrina". În dreapta sa, oglinda dreptunghiulară a unei toalete reflecta un studio acoperit cu o cergă de culoarea ierbii. Pe cergă, patru păpuşi de „origini" diferite, aşezate în cerc, stăteau la sfat. Deasupra studioului, un desen lucrat în cărbune surprindea silueta unei balerine cu piciorul stîng sprijinit pe un scaun pentru a-şi lega papucul. Îşi roti privirile — de pretutindeni îl pîndeau ochii mici, rotunzi, sticloşi, ai păpuşilor. „Ce pasune !" Chiar la picioarele lui, pe o perniţă de catifea albastră, şedea o păpuşă mare cît un prunc şi-l iscodea de parcă ar fi vrut să-l ademenească. Pradă unei porniri infantile, Frunză luă păpuşa care, în semn de mulţumire, începu să-şi coboare şi să-şi ridice pleoapele. „Ei, drăcie !" se amuză el. Apoi, din întîmplare, aplecînd-o, păpuşa spuse într-o franţuzească ireproşabilă : „Je t'aime !" Rîse stăpînit, furat de automatismul plăcut al declaraţiei de dragoste. „Je t'aime !... Je t'aime !... Je t'aime !" Deodată, zări în stînga, pe o măsuţă scundă şi rotundă, fotografia mare şi înrămată a lui Pavel Conta — zîmbea arătîndu-şi firesc dantura sănătoasă. Frunză simţi furnici de gheaţă coborîndu-i în viteză pe şira spinării. Aproape că uitase de rosturile sale. Puse posomorît păpuşa la loc. „Apariţia" subită a lui Conta între el şi Olimpia îl azvîrli fără milă din lumea de basm a „vitrinei" în gar-

soniera celei ce a fost amanta înaltului funcționar de la „Rulmentexport". Se pomeni spunîndu-și : „Ceva nu-i în regulă... Dacă Olimpia are, precum bine se vede, o locuință, și încă una parcă anume amenajată marilor plăceri, de ce Pavel Conta s-a întîlnit cu ea în garsoniera Ameliei Gheorghiu ?" Întrebarea îl furase într-atît, încît nu auzise pașii balerinei apropiindu-se.

— Ce bei ? îl întrebă. Un coniac... un wisky... un vermut?

Fără îndoială, îl surprinsese cu ochii pe fotografia lui Conta. Frunză își îndreptă privirile spre Olimpia. Nu, nu-și pusese peste trupul gol, așa cum își imaginase, un halat de casă, scurt și străveziu, ci o „robe de chambre" lungă pînă la glezne, confecționată dintr-o mătase lucioasă, de culoarea cerului senin.

— Tu ce bei ?

— Un „Martini"...

— Atunci, dă-mi și mie un „Martini"

Barul se găsea lîngă peretele opus. Cînd îl deschise, îi dezvălui o mică expoziție de băuturi străine. „E absurd să ajungi atît de repede în dormitorul unei femei superbe și, pe neașteptate, totul să se năruie din pricina unei fotografii", își spuse Frunză înotînd prin valuri de tristețe. Poate că la fel s-a desfășurat și prima vizită a lui Conta. «Ce bei ?» l-a întrebat ea. Poate că așa debutau toate întîlnirile lor amoroase ?"

Olimpia termină de pregătit băutura și se întoarse spre musafir.

— Erai parcă mai vorbăreț... Să mă fi înșelat ? Se apropie cu băutura și paharele așezate pe o tavă ce părea de argint. Să bem !

Frunză luă paharul, iar ea se retrase cuminte către celălalt fotoliu, instalat chiar lîngă intrare. Se așeză trăgîndu-și picioarele sub dînsa ; învăluită în mătasea halatului, părea și ea o păpușă, însă una de mărime naturală și, bineînțeles, vie.

— Să bem, repetă ea îndemnul. Pentru cunoștința noastră ! Pari un om bun.

Frunză înălță paharul și surîse dureros. Fotografia lui Pavel Conta îl ardea, îi prefăcea în scrum acel univers al

dragostei ce şi-l imaginase. Bău. Şi, pentru un moment, i se păru că scăpase de obsesia lui Conta. „Desigur, acum o să se ridice şi o să pună muzică... Trebuie să aibă şi un magnetofon". Fotografia îi răsări din nou în minte şi o blestemă.

— Îţi place „Martini", nu e prea dulce ?

— Nu, nu... e foarte bun...

— Am eu o reţetă a mea, se lăudă ea. În tăcerea ce se lăsase, lui Frunză i se păru că aude respiraţia egală a balerinei. Ştiu la ce te gîndeşti, mai spuse.

Frunză se prefăcu mirat. Ochii lui o cercetară îndelung, cu răbdare — observă că pe faţa femeii se aşternuse o expresie de suferinţă.

— La ce mă gîndesc, Olimpia ?

— La Pavel... la fotografie... Te-am văzut că te uitai la ea... Încremeni în fotoliu cu ochii închişi.

— L-ai iubit ? o întrebă direct.

Ea clătină afirmativ din cap ; deschise ochii clipind des din genele-i mari.

Frunză oftă.

— Poate ar fi fost mai bine să nu urc...

— Astăzi, la cimitir, ai fost atît de bun cu mine... („E adevărat ! îşi spuse Frunză... Nu ştiam cine eşti... Să ştii că nici acum nu pot să fiu rău cu tine.") Poate că ai dreptate... Poate că nu trebuia să te invit acum... Dar te rog să mă înţelegi, nu voiam să rămîn singură. Te superi ?

Frunză nu răspunse ; duse paharul la gură şi bău, arătînd astfel că-i venea greu să răspundă.

— N-aş vrea să fii supărat, îi ceru ea. După o pauză, adaugă : Pavel nu ţi-a vorbit niciodată de mine ?

Simţind că dialogul lor va aluneca către obiectivul misiunii sale, ofiţerul declanşă minimagnetofonul.

— Dacă mi-ar fi vorbit, nu mă găseam în seara asta aici.

— A fost un om discret, suspină. Eşti şi tu însurat ?

— Sînt holtei... Cine dintre noi şi-ar fi închipuit că Pavel are o amantă ?!

— Te rog, izbucni ea jignită, fără însă să ridice glasul. Nu-mi place cuvîntul ăsta. Mi-era prieten, se

îndrăgostise de mine... Mă iubea, iar eu îl adoram. Bău din pahar. Totul mi se pare atît de ireal! Lăsă ochii în pămînt. Pavel mort! Tu aici, în garsoniera mea... Eu vorbindu-ţi de el... Pentru întîia oară vorbesc cuiva de legătura noastră... E de necrezut...

— Şi mie, Olimpia, tot ce mi se întîmplă din clipa în care te-am cunoscut mi se pare straniu, dacă nu chiar fantastic. Un vis fantastic... Tu... păpuşile...

— Îmi place vocea ta, îi mărturisi ea. Ai o voce de om bun. Rămase multă vreme cu privirile înlăcrimate îndreptate spre fotografia lui Pavel Conta. El nu îndrăzni să o tulbure. Intuia că Olimpia simţea nevoie să se destăinuie. Aşa se întîmplă de obicei după pierderea unui om drag. Şi-apoi, unui străin i te destăinui mai uşor decît unui prieten. Balerina confirmă supoziţia ofiţerului.

— Acum un an dansam la Athénée Palace, într-un spectacol frumuşel. Vorbise fixînd paharul din mînă. Într-una din nopţi, au venit la bar doi străini — îmi pare belgieni sau elveţieni — nu mai ţin minte. După spectacol, mi s-au trimis flori şi o invitaţie. Străinii doreau să mă cunoască. Am acceptat invitaţia. Aşa l-am cunoscut pe Pavel, care-i însoţea. Mi-a plăcut din prima clipă. I-am plăcut şi eu. Aşa s-a înfiripat idila noastră.

Ea se ridică, luă paharul golit din mîna lui Frunză, se duse la bar, îl umplu... şi i-l aduse înapoi... Plutise parcă prin încăpere.

— Ştiu la ce te gîndeşti, zise după ce-şi reluă locul în fotoliu. Îmi reproşezi faptul că m-am încurcat cu un bărbat căsătorit... cu nevastă... cămin („Nu-ţi reproşez nimic, fetiţo!“ îi răspunse Frunză în gînd). Spune şi tu ce vină avem noi că bărbaţii însuraţi ne dau tîrcoale? Spune şi tu, ce vină am eu că un bărbat cu un suflet atît de nobil şi de generos cum a fost cel al lui Pavel nu-şi găsea un colţişor liniştit în propriul său cămin? Ei da, accentuă Olimpia aproape răstindu-se, ca şi cînd Frunză i-ar fi reproşat ceva, iar ea se vedea nevoită să se apere, află că se simţea mai bine în modesta mea locuinţă decît în vila lui elegantă.

— Mi-ai spus că ești o prietenă a familiei, îi aminti ofițerul.

— Te-am mințit... Ce era să-ți spun, că sînt adevărata lui văduvă ?

— De ce n-a divorțat ? Doar n-avea copii... să te fi luat pe tine...

— Plănuia, în orice caz, răspunse ea cu o voce mai potolită.

— Ți-a vorbit și de soția sa ? E o femeie frumoasă...

— Cu alte cuvinte, dacă avea o soție frumoasă, ce mai căuta la mine ?

— N-aș îndrăzni o astfel de interpretare, se apără Frunză.

— Ceea ce-mi plăcea la Pavel — spre deosebire de alți bărbați — era că nu-și bîrfea soția. O singură dată mi-a vorbit de ea și asta după ce am început să ne iubim. Mîngîindu-i mîna, m-am împiedicat de verigheta lui. Mi-a mărturisit atunci — și niciodată n-a mai revenit asupra temei — că își pusese multe speranțe în căsnicia sa, dar că totul se soldase cu un eșec. A aflat că atunci cînd lipsea din țară, ea îl înșela... că are un iubit... Să-ți spun drept, din clipa asta și eu m-am simțit mai puțin vinovată. Crezi sau nu, dar nu-mi place să mă încurc cu bărbați însurați... Iese întotdeauna cu încurcături... Hai, hai, nu mai fă mutrișoara asta !

Frunză ridică paharul :

— Pentru păpușile tale !

— Ești drăguț... Am cam abuzat de tine !..

Făcuse oare aluzia că ar fi timpul să plece ? Poate. Frunză însă mai avea de lămurit cîteva chestiuni. Minimagnetofonul funcționa fără întrerupere.

— Viața-i plină de surprize filozofă Frunză. Nu-l bănuiam pe Pavel atît de nefericit !

—Drama lui era cu atît mai mare, cu cît trecea în lumea sa drept un om foarte moral. Aș zice : suferea că își înșeală nevasta, gîndul că într-o zi legătura cu mine va fi descoperită îl îngrozea. Știi, nu prea a avut de-a face cu femeile. Încă din prima clipă mi-am dat seama că, în materie de femei, nu prea avea experiență și, oricînd, una mai vicleană ar fi putut să-l tragă pe sfoară...

— Acum înțeleg de ce în ultima vreme era atît de abătut, o încurajă Frunză pe calea destăinuirilor intime.

— Ți-aș spune ceva... Privirile ei se opriră pe o „negresă“ îmbrăcată într-un costum din Haway. Ezita parcă. Trebuie însă să-mi făgăduiești că rămîne între noi.... Bău din nou. Nu știu de ce am încredere în tine.

— Săru' mîna ! șopti el tandru.

— Cu Pavel s-a petrecut ceva în străinătate... nu știu unde, dar ceva foarte grav... cu niște străini... Nu mi-a povestit amănunte. Nici eu n-am insistat, căci nu mă interesau treburile lui... Însă știu că în ultima vreme era foarte chinuit.... Mi-a propus chiar că ar fi bine ca un timp să nu ne mai întîlnim, că n-ar dori să-mi pricinuiască neplăceri... că el era hotărît să ceară o audiență la Securitate și să relateze totul...

Ochii balerinei se umplură de lacrimi. Se ridică repede din fotoliu, se scuză și se refugie în baie. Reveni după cîteva minute și nu-și reluă locul în fotoliu, ci rămase în picioare. Frunză înțelese aluzia. Deși pe buze îi mai stăteau cîteva întrebări, se ridică.

— Am vorbit cam mult, recunoscu ea abătută. E stupid să fii singur cu o femeie într-o garsonieră și să pălăvrăgești, nu-i așa ?

— Cred că ai dreptate, zîmbi Frunză insinuant. Se uită la ceas, mai spera ca ea să-l invite să mai zăbovească cîteva minute. Speranță deșartă.

La despărțire, întinzîndu-i mîna să i-o sărute, Olimpia Manu îi șopti :

— Te rog să mă ierți pentru noaptea asta... Ai telefonul meu. Telefonează-mi, bineînțeles dacă dorești. Eu, una, doresc...

În stradă, Frunză se opri la primul telefon public.

Îi răspunse Lucian.

— Ce faci, șefule, nu dormi ?

— De ce să dorm ? Ce, eu n-am voie să petrec ? Fiecare la barul lui...

— Șefule, dacă la masa ta e un loc liber, vin și eu să-ți țin de urît...

— Îți ordon chiar...

— Salut !

Cînd Lucian intră în biroul şefului, îl lovi în nări aroma plăcută a cafelei. Ori de cîte ori îi prindea noaptea prin birourile ministerului, colonelului îi plăcea să-şi prepare singur cafeaua.

— Ai izbutit să tragi un pui de somn? se interesă Panait umplînd ceşcuţele cu cafea.

— Am aţipit puţin, minţi Lucian. Mi-a telefonat Frunză. L-am chemat aici...

— Dacă la ora asta nu s-a dus acasă să tragă nişte aghioase, e de presupus că are noutăţi... Ia loc! Panait îi împinse ceşcuţa. Acuşi o să se lumineze de ziuă...

Lucian nu se aşeză decît numai după ce îşi văzu şeful instalat în capul mesei. Cearcănele i se lăţiseră sub ochi ca două pete de cerneală. Trăgînd în nări aroma cafelei, colonelul îşi mărturisi frămîntarea.

— Afacerea se îngroaşă, băiete... Sînt tare necăjit de un aspect al cauzei, care, oricum am lua-o, este grav...

Lucian se folosi de pauza făcută de şef, pentru a sorbi din cafea.

— Trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă că „Mercedes"-ul semnalat de cei de la Miliţia Capitalei că ar fi al nostru, e într-adevăr al nostru. Numai că, vezi tu, în seara accidentării lui Conta limuzina se găsea de două zile la Timişoara într-o misiune. De altfel, e şi acum acolo cu întreaga echipă operativă. Ai priceput?

Lucian întîlni ochii obosiţi ai colonelului, dădu din cap afirmativ şi vru să deschidă gura, dar Panait i-o luă înainte.

— N-am terminat! Mirela Buhoiu deţinea două numere de telefon ale Securităţii şi un nume — pe cel al locotenentului-major Ştefănescu... Colonelul sorbi din cafea şi-l îndemnă pe Lucian să-i urmeze exemplul. Ei bine, aşa cum ai constatat şi tu, acest Ştefănescu nu există... A existat însă altceva. În urmă cu patru ani, numele locotenentului-major Ştefănescu reprezenta indicativul unei operaţii de contraspionaj încheiate cu succes...

— Iertaţi-mă că vă întrerup... Operaţia amintită era legată într-un fel sau altul de acel telefon interior?

— Da, băiete, era legată, spuse colonelul cu o adîncă părere de rău.

Adăugate la dosarul Conta, aceste două elemente dădeau dintr-o dată o nouă dimensiune cazului. Îngrijorarea colonelului era îndreptățită, iar acum o împărtășea și subalternul său. „Așadar, «Mercedes»-ul care a trecut în viteză pe lîngă Pavel Conta, a folosit un număr de-al nostru, gîndea Lucian privind zațul de pe fundul ceșcuței. Agentul de la intersecția Calea Victoriei — Griviței să fi reținut greșit numărul limuzinei ? Nu, nu cred. Numărul ca atare există și figurează în parcul auto al Securității, nu-i o născocire a agentului. Dacă la Mirela Buhoiu, legată direct sau indirect de cazul Conta, s-au găsit, pe lîngă numerele de telefon ale Securității, și indicativul unei operații secrete, de ce o limuzină implicată de astă dată direct în accidentarea mortală a lui Conta, n-ar fi folosit un număr de mașină al Securități ?"

— Se impun două ipoteze, continuă Panait, după un timp : a) Dușmanul a izbutit să strecoare un agent printre noi. b) Dușmanul, care în orice caz a cunoscut „operația locotenent-major Ștefănescu", ne-a studiat, cunoaște cîteva din telefoanele noastre, numerele unor mașini. Și le folosește acum împotriva noastră, cu scopul de a ne deruta, de a ne încurca investigațiile. Panait îi aruncă lui Lucian o privire întrebătoare.

— Aș înclina mai mult pentru cea de-a doua ipoteză, spuse Lucian, de parcă i s-ar fi cerut părerea.

— De ce ?

Lucian înălță din umeri. „Chiar de ce ? se întrebă și el. Numai pentru că, din capul locului, resping ideea unui dușman strecurat în rîndurile noastre ? Dar asta e o tîmpenie." Fața obosită a colonelului schiță un zîmbet înțelegător. Zise :

— Chiar dacă ipoteza a doua îți place mai mult decît prima — îmi place și mie — trebuie să fim lucizi și să le tratăm deocamdată în mod egal...

— Ce propuneți ?

Panait simți nevoia să facă puțină mișcare, se ridică. Lucian vru să-l urmeze, dar colonelul îl opri. Începu să se plimbe prin birou.

— Am citit raportul întocmit de Conta şi Bucium după revenirea lor de la Zürich... Există în raport un paragraf care merită, cred eu, atenţie. Colonelul reveni la locul său ceva mai înviorat. Am ascultat apoi banda de magnetofon cu declaraţia aceluiaşi Bucium. În ziua în care Conta a rămas la hotel, ei aveau de încheiat cu două firme comerciale un aranjament cu privire la sosirea în ţară a doi reprezentanţi... Îţi aminteşti ?

— Îmi amintesc.

— În raport este menţionată pînă şi data sosirii în ţară a celor doi...

Deşi citise raportul, Lucian nu reţinuse acest amănunt.

— Îţi aminteşti ?

— Nu, recunoscu Lucian, din ce în ce mai curios să afle încotro ţintea colonelul.

— Unul urma să sosească la 16 septembrie, altul la 20... Timp de şedere — patrusprezece zile. În concluzie, propun ca încă de la prima oră a dimineţii să te interesezi dacă cei doi au sosit, cînd au sosit, unde sînt cazaţi, cu ce au călătorit... etcetera. Mă înţelegi, băiete ?

— Îmi place să cred că da, tovarăşe colonel, răspunse Lucian gînditor. Totuşi, de ce v-aţi oprit asupra acestui paragraf din raport ?

— L-am corelat, în mod firesc, cu incidentul relatat de Bucium.

— Bine, îl contrazise căpitanul, dar parcă paragraful ăsta se corelează mai bine cu scrisoarea băncii şi cu Susanne, femeia lui Conta din Elveţia. Nu s-a dus la tratative, pentru că a vrut să scape de prezenţa lui Bucium... voia să fie liber ca să se ducă la bancă.

— E adevărat... În privinţa asta, noi ştim ceea ce ştie şi Bucium... Eu însă mă întreb : nu cumva Conta n-a vrut anume să se ducă la tratative pentru că de cei doi îl lega o anumită afacere şi, pentru a se pune la adăpost, l-a împins pe Bucium în prim plan ? Bucium a semnat documentul, el poartă întreaga răspundere...

— În felul ăsta, ajungem din nou la întrebarea iniţială : cu ce scop ne-a solicitat Pavel Conta audienţa ?

— Din scrisoarea băncii elveţiene — te anunţ că m-am interesat şi că există o asemenea bancă — rezultă că Pavel Conta are un cont destul de mare. Din diurnă

n-avea cum să facă rost de atîţia bani. E limpede. A făcut anumite servicii. Cui ? Nu ştim. Poate şi celor doi. Poate că cei doi l-au pus în faţa unei situaţii neaşteptate, ceea ce l-a determinat pe Pavel Conta să-şi schimbe părerea, să treacă printr-un adînc proces de conştiinţă. Aşa a ajuns să ceară audienţa...

— ...şi intervine accidentul, aminti Lucian, care totuşi nu e accident.

— Este semnalat un „Mercedes“ al nostru care, de fapt, nu e. Şi încă un lucru : acceptînd ipoteza, mai trebuie să acceptăm că totuşi cineva a cunoscut scopul audienţei.

Lucian zîmbi sceptic.

— Cine ? Madeleine Conta ? Amelia Gheorghiu ? Mirela Buhoiu ? Olimpia Manu ?

— Comănescu, enumeră Panait, directorul comercial sau poate chiar duşmanul său nr. 1 faţă de care s-a îndatorat, adăugă Lucian. Cel mai mult mă încurcă surprinzătoarea dispariţie a Madeleinei Conta.

Se auziră cîteva ciocănituri în uşă ; era ofiţerul de serviciu care anunţa sosirea căpitanului Frunză.

— Să intre ! ordonă colonelul.

— Să trăiţi !

Frunză avea culoarea zorilor cenuşii care mijeau la ferestrele biroului. Colonelul îi cîntări eleganţa din tălpi şi pînă-n creştet.

— Bravo, mă ! Barem ai cucerit-o ?

— Îmi permiteţi să vă raportez ?

Lucian îl privea zîmbind ostenit : ştia că Frunză, de aproape douăzeci şi patru de ore, nu închisese un ochi.

— Ia loc, băiete, şi raportează !

Se aşeză în stînga şefului, în dreptul unei cafele ce se răcise. Sub privirile obosite ale celor doi, îşi scoase tacticos minimagnetofonul şi-l puse pe masă. După ce raportă cum se desfăşurase „prima noapte“ cu balerina Olimpia Manu, Frunză conectă magnetofonul. Tustrei încremeniră ca într-o ascultare solemnă. Auzindu-şi vocea, Frunză închise ochii şi retrăi în gînd, cu un amestec de bucurie şi tristeţe, clipele unei nopţi stranii. Vedea pe sub pleoape „împărăţia păpuşilor“, iar dacă n-ar fi existat banda aceea de magnetofon ce „pronunţa“

mereu și ostentativ numele lui Pavel Conta, ar fi rămas cu impresia că trecuse printr-un vis populat cu păpuși și cu o balerină frumoasă în mărime naturală.

Cînd, după cuvintele Olimpiei Manu : „Te rog să mă ierți pentru noaptea asta. Ai telefonul meu, telefonează-mi, bineînțeles, dacă dorești. Eu, una, doresc", magnetofonul amuți, colonelul, jucîndu-se cu un creion, se întoarse spre Frunză, îl studie un timp în tăcere, decis să-i ghicească gîndurile, apoi îl felicită.

— Bravo, căpitane, ai lucrat frumos, deși îmi dau seama că în forul tău intim de bărbat holtei trăiești un sentiment de insatisfacție...

Frunză nu încercă să se apere ; se întreba doar dacă ce simțea se numea sentiment de insatisfacție sau de cruntă amărăciune ; Olimpia Manu îi plăcea și-l durea acest simplu amănunt că se ocupa de ea ca de o misiune ce trebuia îndeplinită cu orice preț.

— Aș vrea să-ți ascult și părerile...

— Sînt înregistrate pe bandă, tovarășe colonel, replică Frunză căutîndu-l din priviri pe Lucian ; acesta părea că-i înțelege suferința.

— Alea nu sînt păreri, ci întrebări, îl contrazise Panait. Sau poate ești obosit ?

— Nu, nu... Frunză duse la gură cafeaua rece. De parcă s-ar fi smuls pentru a doua oară din „împărăția păpușilor", vorbi : Consider mărturisirile balerinei ca fiind de mare importanță. În sfîrșit, cineva știe de audiență, de scopul ei. Mărturisirile balerinei se asamblează cu celelalte informații ce le deținem. Existența unei amante în viața lui Conta confirmă pe deplin două supoziții, transformîndu-le în probe. Conta nu a dus o viață normală de familie — rezultă că soția îl înșela, dar asta trebuie verificat ; în consecință, puritanul Conta, omul de „înaltă ținută morală" s-a refugiat în... Vru să spună în „împărăția păpușilor", dar tăcu la vreme, tuși ca și cînd s-ar fi înecat. S-a refugiat în brațele unei balerine.

— Care balerină nu e decît o... Panait sări peste un cuvînt, parcă din dorința de a-l menaja pe căpitan. Și care, după spectacole, nu refuză invitația unor consumatori...

Nici un moment Lucian nu-şi luă ochii de pe chipul lui Frunză, ce se voia, dar nu izbutea, să fie jovial şi mucalit ca întotdeauna.

— Eşti de altă părere? stărui colonelul căutînd privirile subalternului.

În sinea sa, Frunză îi dădea dreptate şefului, aşa era; Olimpia Manu accepta invitaţiile consumatorilor; se aşeza la mesele lor şi o noapte începută la bar se încheia, cu siguranţă, fie într-o cameră de hotel, fie în garsoniera ei. Oare nu tot aşa se petrecuseră lucrurile şi cu Pavel Conta? Totuşi, ceva greu de explicat îl împiedica pe Frunză să fie un judecător dur cu Olimpia Manu.

— Te-am întrebat: eşti de altă părere?

— Nu... răspunse înghiţind un nod.

— Continuă!

După felul cum se foia pe scaun, Lucian pricepu că prietenul său ar fi vrut să fumeze şi că, din pricina sa şi a colonelului, nu îndrăznea să-şi aprindă o ţigară şi-i păru rău că nu putea să-i vină în ajutor.

— A doua supoziţie confirmată ar fi în legătură cu cele petrecute la Zürich. Aşadar, Conta era frămîntat; îşi împovărase conştiinţa, se angajase cu ceva faţă de nişte străini. Scrisoarea băncii elveţiene întăreşte spusele Olimpiei Manu. Şi poate că am fi aflat totul, dacă n-ar fi intervenit tragicul lui accident.

Pe la ferestrele biroului lumina zilei creştea, dezvăluind puţin cîte puţin adîncul unui cer senin.

— Am ajuns de unde am plecat, constată Panait îngîndurat. Căpitane Lucian, tu ce crezi?

— Împărtăşesc interpretarea dată de căpitanul Frunză informaţiilor culese de la Olimpia Manu. Aş avea însă o întrebare. Dacă Olimpia Manu locuieşte într-o garsonieră şi e singură, de ce Pavel Conta a ţinut morţiş să se întîlnească cu ea la Amelia Gheorghiu?

Panait se uită curios la Frunză să-i audă părerea.

— Întrebarea asta mi-am pus-o şi eu... Dacă aş fi încercat s-o formulez, m-aş fi deconspirat şi aş fi stricat totul...

— Sîntem însă convinşi că Olimpia Manu a urcat în garsoniera Ameliei Gheorghiu? se întrebă şi Panait. Poate că în blocul respectiv mai avea un client...

Asprimea cu care șeful se exprimase îl răni pe Frunză — cuvintele sale i se înfipseră în suflet ca niște gheare...

— Atunci, judecînd după declarațiile Ameliei Gheorghiu, trebuie să acceptăm ideea că Pavel Conta s-a întîlnit cu acel străin pe care l-a văzut descinzînd dintr-un „Mercedes". Ori, din verificările de ieri, locotenentul Leonte a constatat că la etajul șase locuiește un turist străin trimis de O.N.T. la familia Costescu, îmi pare...

— Verificările se cer continuate, stabili colonelul. Deci, pe Pavel Conta l-am fixat... ca într-un insectar. Își îndreptă capul spre Frunză, de parcă ar fi vrut să-i dea de știre că reia o temă pe marginea căreia au mai discutat. Dacă așa stau lucrurile, să încercăm să ne răspundem la următoarele întrebări : Ce amestec are Madeleine Conta în toată afacerea asta ? Știa sau nu de matrapazlîcurile „regretatului" ei soț ? Unde a dispărut ?

— Cum, a dispărut ? tresări Frunză, uimit de noutatea informației.

— Încă de aseară, îl lămuri Lucian. Și-a lăsat soacra în casă, încă o rubedenie și a plecat „să ia puțin aer" și a uitat să se mai întoarcă.

— Pe urmă, ar mai fi o întrebare în legătură cu Mirela Buhoiu. Ce amestec are ? Și, revenind la Pavel Conta, trebuie să depistăm dacă nu cumva apariția unui „partener de afaceri" i-a grăbit deznodămîntul...

Lucian dădu din cap, semn că nu uitase de cei doi străini care, în urma aranjamentului semnat la Zürich de reprezentanții „Rulmentexport"-ului, urmau să sosească în România.

— Iar tu... Panait își îndreptă ochii săi încercănați spre Frunză și-l fixă intens. Iar tu... Pe tine, nu știu de ce, parcă te-aș scoate din zona farmecelor coregrafice...

— Mă jigniți, tovarășe colonel...

— Bine, mîrîi șeful printre dinți, ordon supravegherea balerinei. Da, da, tu ai s-o supraveghezi... Iar cînd o să fii din nou în buduarul ei, trebuie să afli — te interesează pe ce căi — răspunsul la trei întrebări. Prima : a fost cu Pavel Conta în garsoniera Ameliei Gheorghiu ? A doua : a cunoscut ziua, eventual ora, cînd

i s-a fixat lui Pavel Conta audienţa? Bagă de seamă, e foarte important să aflăm cînd s-au întîlnit ultima oară. Şi a treia: dacă printre intimii ei, printre care de-acum înainte te afli şi tu, sînt şi străini racolaţi de prin baruri. E clar?

— E clar, tovarăşe colonel, murmură Frunză privind jenat într-o parte. În clipa aceea îşi aminti că un prieten, boxer la Dinamo, i-a povestit că în ring sînt pumni care te fac groggy, dar şi pumni ce te pot trezi din ameţeală... Se mirase atunci: „Pumni care să te dezmeticească, cum mai vine şi asta?!" Şi iată, acum avea senzaţia ciudată că trăise pe pielea sa efectul unor pumni care te dezmeticesc.

— E abia cinci şi jumătate... constată şeful căscînd. Pînă la ora şapte, mai odihniţi-vă şi voi un pic.

XIV

SOMN UŞOR, MADELEINE!

1

Lucian aţipise într-un fotoliu, Frunză într-altul. Pe cînd le era somnul mai bun, fură treziţi de sistemul de apel al dictafonului. Primul sări în picioare Lucian. Buimac încă, se repezi la aparat şi se prezentă după rigorile regulamentului.

— În sfîrşit, şi o veste bună, căpitane, îl informă colonelul.

Lucian se scutură de parcă ar fi vrut să-şi alunge somnul şi îi făcu semn lui Frunză să deschidă fereastra.

— Nu cumva mai dormi, căpitane ?

— Nu, tovarăşe colonel... Vă ascult.

Frunză deschise fereastra şi începu să tragă în piept aerul proaspăt al dimineţii. Auzi :

— Cu puţin timp înainte, am primit prin radio un mesaj din partea lui Munteanu. Doamna Conta a apărut...

Frunză, căutîndu-se în buzunare după ţigări, veni mai aproape de dictafon, deşi şi de lîngă fereastră vocea colonelului se auzea desluşit.

— a apărut la ora şapte şi patruzeci şi trei de minute...

Lucian se uită alarmat la ceas : se îngrozi cît de tîrziu se făcuse : exact peste zece minute avea să fie ora opt. Întrebă :

— Ce îmi ordonaţi ?

— Stai, băiete, că n-am terminat... Ce-i cu tine, nu ești deloc curios în dimineața asta?... Nu te interesează cum a descins?

„Bănuiesc că nu dintr-o caleașcă“, vru Lucian să-i răspundă, dar se stăpîni.

— A descins dintr-un „Renault“ de culoarea vișinei putrede...

— „Renault“-ul care mi-a scăpat ieri la cimitir! se învioră Lucian și-l amenință pe Frunză să nu care cumva să-l pună dracu să-și aprindă țigara. Păi înseamnă că Munteanu a împușcat doi iepuri dintr-un foc?

— Exact. La volanul mașinii se găsea tipul descris de tine. A deschis portiera și a ajutat-o pe Madeleine Conta să coboare. Ea a intrat în casă, iar el și-a văzut mai departe de drum.

— Și numărul mașinii? explodă Lucian fără să-și încheie fraza.

— Ho! Copăcel! Nu e Munteanu omu care să nu știe să se descurce... Uite, notează-ți-l...

Frunză se repezi să noteze numărul dictat de șef.

— Iată cum o să acționăm. Telefonezi la Miliția Capitalei și-l rogi pe căpitanul Mincu să stabilească cine-i proprietarul „Renault“-ului și unde domiciliază. Frunză să-i ia imediat urma și să-l chestioneze. Pe urmă, nu uita să iei legătura cu Comănescu și să vezi situația cu cei doi care urmau să vină în țară și să trateze cu „Rulmentexport“. Îmi raportezi ce ai făcut. După asta te repezi la Madeleine Conta. N-am ridicat supravegherea casei... Încă din primele ceasuri ale dimineții vreau să lămurim capitolul „văduvei vesele“. Ai înțeles?

— 'Nțeles!

— Acționează!

Dictafonul amuți. Frunză, cu țigara neaprinsă în colțul gurii și cu mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor, se sălta cînd în vîrful picioarelor, cînd pe călcîie... Avea un aer absent.

— Mă, tu chiar te-ai îndrăgostit? îl întrebă Lucian cu tonul omului care reia o discuție întreruptă nu demult.

— O să-mi treacă, făgădui Frunză fără să se oprească din pendularea sa cînd înainte, cînd pe spate.

— Sper ! Ai auzit ? Telefonează-i lui Mincu, explică-i că-i o chestie urgentă. Iar eu o să încerc să-l prind pe Comănescu.

— Dacă nu-mi dai voie să fumez, te omor ! îl amenință Frunză.

— Omoară-mă ! Treci dincolo, în cealaltă cameră, și vorbește de acolo, îl sfătui Lucian. O să poți să și fumezi.

— *Merçi, Lucien.* Așa am să fac.

Rămas singur, Lucian chemă cabinetul directorului general al „Rulmentexport"-ului. Comănescu încă nu sosise. „Întîrzie, nu știu de ce, astăzi !" îi explică secretara. „Mai încercați". Într- adevăr, după vreo zece minute, i se dădu legătura cu Comănescu. „A, dumneata ești, domnule căpitan !" păru el că se bucură.

Ascultă cu atenție întrebările formulate de ofițer. Îi răspunse cu un glas stins, ca și cînd i-ar fi pierit orice chef de viață.

— Atît de departe ați ajuns cu cercetările ?... Ei bine, domnule, află că cei doi n-au sosit încă în țară și nici nu vor sosi atît de curînd... Încă de-acum trei săptămîni, firmele respective ne-au anunțat în scris că din anumite motive se văd nevoite să amîne vizita în țară a reprezentanților lor...

— Interesant ! rosti Lucian mașinal.

— Interesant ? ! Nu văd nimic interesant în treaba asta, nu se sfii Comănescu să-l contrazică.

„Are dreptate, își spuse Lucian. Sîntem sclavii unor automatisme..." Încercă să repare greșeala, explicîndu-și exclamația :

— E vorba de două firme, nu-i așa ?

— Da... Chiar concurente...

— Cum vă explicați că aceste firme concurente — precizarea vă aparține — au luat una și aceeași hotărîre ?

— Trebuie să recunosc că n-am cum să vă răspund la întrebarea asta... am primit două scrisori... una cu cinci zile mai tîrziu după cealaltă.

Lucian îl vedea în fața biroului pufăind din trabuc, plictisit și enervat.

— Amînarea vizitei prejudiciază planul de export al întreprinderii ?

— Nu, tovarăşe, nu prejudiciază! ripostă iritat Comănescu, de parcă ar fi vrut să zică : „Da' mai lăsaţi-ne în pace cu prostiile astea!" E vorba de doi procurişti desemnaţi să trateze schimbul de plăţi...

— Vă mulţumesc...

— Pentru puţin, răspunse Comănescu, nu mai puţin iritat decît înainte.

Lucian se lăsă gînditor în fotoliu; scurta convorbire cu directorul general al „Rulmentexport"-ului îi lăsase un gust amar. Îl ştia pe Comănescu ca pe un om calm, inteligent, cu mult tact... şi dintr-o dată... „Trebuie şi tu să-l înţelegi, îşi zise frecîndu-şi nervos bărbia. S-a pomenit pe cap cu atîtea belele... A avut despre Conta o imagine, iar scrisoarea băncii din Zürich i-a spulberat-o..." Gîndindu-se la iritarea manifestată de conducătorul întreprinderii, Lucian trebui să recunoască că nu tonul şi iritarea acestuia erau cauza „gustului amar", ci acel răspuns scurt şi categoric : „Ei, bine, domnule, află că cei doi n-au sosit încă în ţară şi nici nu vor sosi chiar atît de curînd." Studiind ultimul raport al lui Conta iscălit şi de Bucium, şeful întrevăzuse o pistă. „O, ce bine ar fi fost dacă Comănescu mi-ar fi răspuns : Da, au sosit... au tras la «Lido»... Da, unul din ei a sosit în ţară cu un «Mercedes» negru. Ce mai, atunci... Da' nu dă peste noi norocul ăsta."

Uşa se deschise zgomotos : Frunză intră radios în birou.

— Gata ! S-a făcut !

Lucian se uită urît la el.

— Adică ? Ţi-ai fumat ţigara ?

— Mi-am fumat şi ţigara... Am obţinut de la Mincu toate informaţiile... E straşnic de operativ.

Lucian se ridică şi trecu de cealaltă parte a biroului, lîngă Frunză ; chipul i se mai luminase un pic. Ia spune, băiete, că văd că tu eşti mai norocos decît mine...

— Alexandru Giura, domiciliat în strada Rapsodiei 173. Profesiunea economist. Este din 1969 proprietarul unui „Renault" înmatriculat cu numărul...

— Bravo, băiete ! îl lăudă Lucian, luînd de pe masa de lucru Cartea de telefoane. Deschise la litera G şi se apucă să caute numele lui Giura Alexandru... Aşa !

exclamă el mulţumit. Ridică receptorul şi i-l întinse lui Frunză... O să-l chemi la telefon...

— Şi ?

— Vezi dacă-i acasă... Eşti „Adas"-ul... dacă nu-i acasă, află unde lucrează. Într-un cuvînt, intră şi tu în acţiune...

Frunză se uită flegmatic la prietenul său :

— Semeni din ce în ce mai mult cu şeful. Uiţi că te despart de el trei stele... şi încă din cele mari...

Lucian îi trase un ghiont între coaste :

— Taci şi acţionează !

— Acţionez, măria — ta ! Dictează...

Frunză formă numărul : îi răspunse o voce dulce, ce nu putea fi decît a unei femei tinere, drăguţe.

— Da, casa Giura.

— Vă rog cu tovarăşul Giura...

— Regret, nu pot să vi-l dau... nu se simte prea bine şi a adormit.... Cine-l caută ?

Frunză astupă cu palma sa mare microfonul receptorului şi-i comunică lui Lucian răspunsul. „Întreabă cine-l caută. Ce răspund ?"

— „Adas"-ul... Ţi-am spus doar...

Frunză se conformă...

— „Adas"-ul ? se miră femeia. Încercaţi dumneavoastră pe la ora prînzului.

— Mulţumesc... Ei, şi acum, ce fac ? întrebă Frunză după ce încheie convorbirea telefonică. Aştept pînă la prînz ?

— Ce, eşti nebun ? Acţionezi imediat... O să cer o maşină pentru tine. Misiunea e limpede — trebuie să afli natura legăturilor lui cu Madeleine Conta... E clar ?

— E clar, tovarăşe co... căpitan !

Zece minute mai tîrziu, Frunză, instalat lîngă un şofer cu părul cărunt şi o privire şireată, urmărea din goana maşinii animaţia străzilor. „Ştii unde-i strada Rapsodiei ?" îl întrebase pe şofer, iar acesta, aruncîndu-i o căutătură de vulpe, răspunsese : „Nu ştiu, da' dăm noi de ea." Glumise sau vorbise serios ? Frunză se lăsase pe deplin în voia lui. Nici n-avea altceva de făcut. Pe nesimţite, legănarea maşinii îi strecură în sînge

un val de toropeală dulce. Pleoapele i se făcură grele. Înainte de a ațipi, își aminti de păpușa ce rostea dulce. „Je t'aime" și de clipa cînd Olimpia Manu ieșise din baie... Capul îi căzu în piept, se trezi și se uită stingherit la șofer. Se prefăcea că-i atent la drumul ce-l străbăteau. „Je t'aime", auzi el șoapta păpușii și din nou o văzu aievea pe Olimpia Manu. Ciudat, nu păpușa rostise acel tulburător „Je t'aime", ci balerina aplecîndu-i-se spre ureche.

Șoferul tuși diplomatic. Frunză pricepu și, ca să-i arate că nu moțăia, îl întrebă :

— Mai avem ?

— Acușica...

Conducea prea sigur ca să nu știe pe unde se „lăfăia" strada Rapsodiei. Frunză își aprinse o țigară, deschise aparatul de radio, dar îl închise imediat ; se uită pe geam : străzile îi erau necunoscute... străzi vechi, înguste, prost pietruite, dar cu salcîmi bătrîni în stînga și-n dreapta drumului... un colț din Bucureștiul de altădată...

Pe neașteptate, șoferul viră la stînga și ieșiră pe o șosea largă, cu blocuri noi, luminoase.

— Am ajuns, tovarășe căpitan. La ce număr ?

— La 173...

— V-am scos bine, tovarășe căpitan, se lăudă șoferul, zîmbindu-i ca un ștrengar îmbătrînit în pozne.

Găsiră blocul... era unul nou, dat în folosință de vreo doi ani. Giura locuia la etajul patru. Liftul nu funcționa. Frunză urcă fără grabă scara. Își aminti de vocea de la telefon care-i sugerase imaginea unei femei tinere și nostime... „O fi soția lui..." Misiunea n-o considera prea complicată. Dacă-l va găsi acasă, desigur Giura va vorbi.

Îi deschise o femeie trecută de cincizeci de ani, însă voinică. După îmbrăcăminte, Frunză nu-și dădu seama imediat dacă avea de-a face cu menajera sau poate cu soția lui Giura. Îi recunoscu însă glasul... glasul acela nostim de la telefon.

— Sînteți de la Policlinică ? întrebă cercetîndu-l discret.

Abia atunci ofiţerul remarcă expresia de distincţie de pe chipul femeii — era pieptănată bătrînește, cu părul argintiu adunat la spate într-un coc bine „clădit". În ciuda anilor, chipul ei, deşi acoperit de o paloare bolnăvicioasă şi atacat de riduri, te uimea prin expresia delicată. O clipă, Frunză fu înclinat să răspundă că venea, într-adevăr, din partea policlinicii, dar văzu ochii femeii căutîndu-i trusa. Zise :

— Nu, nu sînt de la Policlinică. Ştiu însă că tovarăşul Giura nu se simte bine...

— Da, e cam bolnav.

— Vă rog să mă conduceţi la el, o rugă Frunză, ca şi cînd s-ar fi aflat în pragul unei case boiereşti, cu nenumărate camere pe unde te-ai putea rătăci, şi nu în cel al unui apartament „stas" cu două sau trei camere... Sînt un coleg de la serviciu...

Femeia îşi arcui sprîncenele a mirare ; pe fruntea-i palidă cutele subţiri se accentuară brusc. Urmărind-o, Frunză se întrebă neliniştit dacă nu cumva greşise : poate că Giura nu lucra nicăieri.

— Poftiţi ! îl invită ea.

După ce lăsă în urmă vestibulul mic, Frunză nimeri într-o sufragerie cu mobilă-tip, ce se potrivea cu dimensiunile-tip ale odăii.

— Silvy, cine a venit ? se auzi din cealaltă cameră, pesemne dormitorul, vocea groasă a unui bărbat.

„Nu doarme, se bucură Frunză, o să-l pot aborda fără dificultăţi."

— Un coleg de la serviciu...

— Un coleg ?!... De la serviciu ?! N-am nici un coleg, se revoltă glasul. Cine eşti, domnule, că îndrăzneşti ?

— De la „Adas"...

— De la „Adas", îngînă femeia, amintindu-şi de convorbirea lor telefonică.

— Nu mă interesează, bubui de dincolo Alexandru Giura. Sînt bolnav... vino altădată... Silvy, domnul doreşte să plece...

Păstrîndu-şi aceeaşi distincţie în ţinută şi mişcări, Silvy întinse braţul arătîndu-i uşa. Frunză se obrăznici

dintr-o dată, o înlătură grijuliu din cale şi intră în camera vecină.

— Cum de vă permiteţi ? se revoltă femeia.

— Domnule !... şuieră ameninţător Giura, înălţîndu-se de sub pătură în capul oaselor.

Frunză se opri la cîţiva paşi de studio. Prin uşa rămasă deschisă, Silvy asista înmărmurită la scena ce se petrecea între cei doi bărbaţi.

— Domnule, ştiu că agenţii de asigurare sînt obraznici. Nu mă interesează „Adas"-ul...

Înainte de a-i răspunde, Frunză închise uşa dintre cele două camere, arătîndu-i clar lui Giura că dorea să rămînă între patru ochi. După asta, zise :

— Ba o să vă intereseze, îl ameninţă ofiţerul şi-l cercetă mai atent. Era un bărbat înalt, cu trăsături virile... Pijamaua desfăcută lăsa să se vadă un piept muşchiulos acoperit cu smocuri negre de păr. „Pe ăsta nu-l intimidezi cu una-cu două."

— Domnule, te invit cu frumosul să ieşi, îl ameninţă Giura, la rîndu-i. Aşa prost cum mă simt, dacă mă ridic...

Silvy crăpă uşa şi-şi vîrî nasul. Frunză o închise iar. Cînd se întoarse din nou cu faţa spre Giura, împietri... Descoperi în mîna bărbatului un pistol „Beretta" din anii războiului, îndreptat spre dînsul...

— Să stai frumuşel, îl sfătui Giura... Nici o mişcare ! Se ridicase în şezut şi, sprijinindu-şi spinarea de perete, îl fixă pe Frunză cu ochi îndărătnici. Cine eşti ?

„Ia te uită în ce belea am intrat ! gîndea Frunză neluîndu-şi ochii de la arma din mîna gazdei...

— Ştiu că nu eşti de la „Adas", spuse Giura, surîzînd ironic.

Frunză înţelese că se găsea în faţa unui bărbat puternic, care nu s-ar fi dat îndărăt de la nimic şi începu să regrete că nu-şi făcuse din şofer un ajutor ; nu-i spusese nici măcar la ce etaj urcase.

— Cine eşti ?

Frunză îşi declină identitatea.

— Sînt căpitanul de securitate Frunză...

— A ?! exclamă celălalt batjocoritor.

— Dacă nu credeţi, zise ofiţerul, vă pot dovedi. Vru să ducă mîna la buzunar să-şi scoată legitimaţia.

— Stai! nici o mişcare. Să ştii că trag fără milă... Şi te mai avertizez că sînt un foarte bun trăgător. Acum, ascultă ce-ţi spun... retrage-te cuminte spre peretele acela...

Frunză se uită peste umăr — „peretele acela" era între două ferestre, chiar în dreptul pistolului lui Giura. „Ce are de gînd?" se întrebă Frunză. Mă cam pune la zid..."

— Mişcă!

Frunză se retrase cuminte — altfel nici n-avea cum. Nu avea asupra lui nici o armă, iar tipul fixîndu-l de „peretele acela" îl îndepărtase, aşa încît să prevină orice încăierare posibilă...

— Şi ce vrei de la mine? îl întrebă Giura, după ce-l văzuse pus la zid: îl avea perfect în bătaia revolverului. „Ciudat! gîndea Frunză... De ce nu se dă jos din pat? Stă în... ca un paşă".

— Să vorbim...

— Nu zău! zise Giura sarcastic. Cine te-a trimis să stai de vorbă cu mine?

Deşi cămaşa i se lipise de spinare, din pricina pistolului întins cu precizie spre pieptul său, lui Frunză i se făcu de glumă.

— Şeful meu... căpitanul Lucian Viziru... unu care suge într-una bomboane de mentă...

— Parcă-i spunea altfel şefului tău?

Nu, nu, Giura nu glumea. Se aştepta, pesemne, să fie vizitat, de aceea dormea cu pistolul sub pernă. „Ce a vrut să înţeleagă prin cuvintele: «Parcă-i spune altfel şefului tău?» se întrebă Frunză cu ochii la pistolul celuilalt. Să se fi referit la colonel?"

— Eu...

— Gura! îl stopă Giura. Ajunge cu vorbăria! Silvy! o chemă el în ajutor. Femeia îşi arătă nasul în deschizătura uşii; auzise totul şi se uita consternată cînd la Giura, cînd la omul pus la zid.

— Telefonează *acolo*, Silvy! îi ceru el cu o voce îmbunată.

„Îmi place cum sînt organizați, își mărturisi Frunză. Să vezi cît o să-mi placă cînd o să-mi găurească pielea..."

— Deci vrei să stai de vorbă cu mine? îngînă Giura la fel de amenințător.

— Exact, tovarășe...

— Fără tovarășe!

— Exact, domnule, voiam...

— Și dacă eu nu vreau să stau de vorbă cu *voi*?

Uitînd de primejdie, Frunză își recăpătă, pentru cîteva clipe, aerul său de mucalit.

— O să vrem *noi* să stăm de vorbă cu dumneata...

Auzul fin al lui Frunză prinse un sunet scurt și rotund, cît un punct... un sunet cunoscut... unul din degetele lui Giura făcuse să alunece siguranța armei: „Afurisitul, se pregătește să tragă..." Țeava pistolului, ca o pupilă de păcură, era îndreptată perfect spre inimă...

„Nu e o armă cu surdină, observă căpitanul. Dacă trage, alarmează. E oare interesat să alarmeze? Nu cred. Deci, n-o să tragă... n-o să tragă *aici*. A pus-o pe Silvy să telefoneze *acolo*. Unde *acolo*? La cine? Cheamă pe cineva în ajutor". Apelează, fără speranță, la o stratagemă uzată...

— Să știi că n-am venit singur...

— Nu zău?

„Nu mă ia în serios, se amărî Frunză. E ceva, în toată drăcia asta, care-mi scapă".

— *Băieții* sînt jos și m-așteaptă...

— Să te aștepte...

— Au cuvîntul de ordine să urce, dacă într-un ceas n-am coborît...

— N-au decît... Cred însă că *băieții* mei o să ajungă mai repede aici...

Ofițerului nu-i plăcu răspunsul. „Așadar, proprietarul «Renault»-ului, deduse el, este omul din umbră... omul din spatele afacerii Conta". Acum vedea clar dimensiunile cazului — spionaj, arme, *băieții mei* — dar ce folos? Poate că Giura a și declanșat numărătoarea inversă... Îi era clar că „Beretta" nu-și va descărca încărcătura aducătoare de moarte acolo, între zidurile firave ale apartamentului. Încercă înfrigurat să întrevadă o scăpare din situație... Sesiză două căi — ce-i

drept, puerile — dar totuşi căi. Prima ar fi ca, sfidînd moartea, să se arunce asupra lui Giura şi să-l oblige să tragă... să alarmeze vecinii, strada. A doua — să se lase luat de cei pe care el îi numise *băieţii mei*. „Blocul, îşi spunea, n-are decît o ieşire. Dacă şoferul acela cu părul cărunt şi mutră de vulpe n-a adormit cu capul pe volan, atunci o să vadă scena „transferului" şi o să procedeze în consecinţă. Gînduri prosteşti... se mustră el. Moartea-i la un pas." Auzi deodată şoapta păpuşii fermecate din garsoniera balerinei „Je t'aime... Je t'aime... !" „Cu şase-şapte ore în urmă, suspină Frunză, eram atît de aproape de trupul viu, cald, ademenitor al Olimpiei, iar acum sînt atît de aproape de trupul de gheaţă al bătrînei doamne în negru !"

Tresări. Din sufragerie răzbi vocea unui bărbat. Un surîs cinic răsări pe chipul pînă atunci încordat al lui Giura. „Poate că acum ar trebui să fac saltul, gîndi Frunză, simţind broboane reci pe frunte. Uşa însă se deschise şi în pragul său se ivi un bărbat cu o statură atletică. Dincolo de el, căpitanul o zări pe Silvy retrăgîndu-se, pesemne, spre bucătărie... Îl auzi pe Giura adresîndu-se, uşurat, necunoscutului :

— Bine că ai venit !

Necunoscutul nu-i răspunse. Se îndreptă încruntat spre Frunză — avea aerul unui om supărat de faptul că fusese deranjat. Se opri la un metru de ofiţer şi-l cîntări cu ochi mici, mîniaţi. Frunză îl văzu pe Giura lăsînd arma jos, pe aşternutul studioului, şi, instinctiv, se pregătea acum să pareze o eventuală lovitură din partea noului venit.

— Cine eşti ? şuieră necunoscutul întrebarea.

„Aşteaptă răspunsul meu ca să mă atace", socoti Frunză. Relaxîndu-şi muşchii pentru a fi gata să-şi înfrunte adversarul mult mai puternic decît dînsul, răspunse :

— Sînt căpitanul de securitate Frunză...

Giura rîse nervos :

— La început s-a dat drept reprezentant al „Adas"-ului....

— Legitimaţia !

— Vezi mai întîi dacă nu-i înarmat ! interveni Giura

dîndu-se jos din pat... În picioare, era un munte de bărbat.

— N-am arme asupra mea, zise Frunză.

Necunoscutul se apropie de el și-i pipăi buzunarele.

— N-are, îi raportă el lui Giura. Legitimația!

Frunză își arătă legitimația... Preț de cîteva secunde, într-o tăcere apăsătoare, celălalt confruntă fotografia de pe act cu posesorul legitimației.

— Deci, ofițer de securitate...?! se încruntă necunoscutul. Căpitan...?! Alec, dă-mi pistolul!

Giura luă arma de pe așternutul studioului și o trecu în mîna celuilalt.

2

Ca și în ajun, îi deschise Maria Comarnic.

— A! dumneavoastră! exclamă ca la vederea unei vechi cunoștințe.

Lucian îi zîmbi prietenește; constată, dintr-o privire, că femeia era ceva mai liniștită, nu și mai odihnită — mototolea în pumni aceeași batistă.

— A venit, se grăbi ea să-i comunice. Azi de dimineață a venit.

Maria Comarnic închise ușa în urma ofițerului.

— Ce face acum? Trebuie s-o văd, o lămuri Lucian înaintînd spre sufragerie.

— Doarme! A intrat în casă ca o somnambulă, vorbi ea în șoaptă, făcîndu-și semnul crucii. N-a vorbit cu noi... S-a băgat la ea, acolo în cameră, și s-a culcat... Da' știi mata, nici un cuvințel nu ne-a spus. Sor-mea, ce să vă mai zic, e supărată foc pe dînsa. Deseară plecăm din casa asta blestemată...

Lucian se temu să nu izbucnească Maria Comarnic în plîns, însă ochii ei congestionați nu se înlăcrimară.

— Îmi pare rău, trebuie s-o trezesc și să stau de vorbă cu ea, îi împărtăși Lucian scopul vizitei sale.

— Păi doarme buștean...

— N-am încotro...

— Bine, maică, dacă zici că trebuie... se învoi femeia. Poate că așa îi auzim și noi glasul...

Lucian o urmă în sufragerie. Fotoliul unde zăcuse aseară mama lui Pavel Conta era gol.

— Unde e sora dumneavoastră? Cum se mai simte?

— E la bucătărie... I-a mai trecut... Vrea să plece mai repede acasă.

— De ce?

— Nu-i place aici... Zice că-i o bogăție care-i pute... Da' așa e ea, le vede chiorîș pe toate...

Maria Comarnic deschise ușa ce da în dormitor; storurile erau lăsate și încăperea cufundată într-un întuneric străveziu ca un voal negru... De la locul său Lucian văzu conturîndu-se pe suprafața studioului trupul Madeleinei Conta — era îmbrăcată în taiorul negru pe care-l purtase și în timpul înmormîntării; adormise cu fața-n jos.

— Vedeți? Doarme, șopti Maria Comarnic, de parcă cineva n-ar fi crezut-o.

— Trebuie s-o treziți...

Mătușa lui Pavel Conta intră în dormitor urmărită de privirile lui Lucian, rămas lîngă ușă... „Ce chestie, se miră căpitanul, să te culci îmbrăcată?! O femeie ca Madeleine Conta... E, în orice caz, un gest care trădează deznădejde.“ Din locul unde se postase, auzi șoaptele blajine ale Mariei Comarnic.

— Mădălina! Mă auzi, Mădălina! Te caută cineva... Hai, trezește-te, Mădălina!

Și pentru că nu primi nici un răspuns, se uită întrebătoare spre Lucian. Acesta îi făcu semn s-o zgîlțîie. Maria Comarnic șovăi — sfatul i se părea nelalocul său — dar, în cele din urmă, se aplecă asupra studioului și luînd mîna Madeleinei în a ei, o bătu ușor cu palma celeilalte mîini.

— Mădălina, maică, te caută cineva!

Începu s-o bată din ce în ce mai tare și, pentru că nu dobîndi nici un rezultat, îi lăsă mîna și, apucînd-o de umăr, începu, deznădăjduită, s-o zgîlțîie. Madeleine Conta nu reacționă în nici un fel.

Îngrijorat, Lucian se repezi la una din ferestre și ridică storul; lumina zilei pătrunse pe felii în interiorul dormitorului. Madeleine Conta continua să doarmă, indiferentă de zgomotele din jurul ei. Deodată, Lucian

descoperi pe noptiera de pe studio două plicuri de „Ciclobarbital" şi înţelese. Sub ochii îngroziţi ai Mariei Comarnic, se apropie de trupul văduvei lui Conta; profilul chipului ei alb, superb, lipsit parcă de sînge în momentele acelea, era urîţit de o spumă gălbuie ce-i răsărise în colţul gurii ca un mic ciorchine.

— Ce-i cu ea, maică? gemu Maria Comarnic, împreunîndu-şi mîinile la piept ca pentru o rugăciune.

Trecînd prin sufragerie, Lucian zărise telefonul. Nu-i răspunse femeii; alergă la telefon şi formă „06"

— Salvarea —îşi declină identitatea şi, explicînd că-i vorba de o tentativă de sinucidere cu barbiturice, ceru urgent o ambulanţă. I se făgădui. Îl chemă apoi pe colonelul Panait şi-i raportă noutatea.

— Parcă-i un făcut! oftă şeful. Zici că ai luat toate măsurile? Te aştept la sediu...

Se întoarse în dormitor. Maria Comarnic îngenunchease lîngă studio şi se ruga, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obrazul brăzdat de cute. Simţindu-l pe Lucian, se ridică anevoie.

— Maică, maică, ce nenorocire! S-a otrăvit, biata de ea, s-a otrăvit!

— Liniştiţi-vă! Mai trăieşte... Scapă ea...

Auzind gălăgie, apăru în dormitor şi mama lui Pavel Conta — scundă, firavă, purtînd aceeaşi rochie neagră — şi se apropie ca o umbră de Medeleine Conta.

— A murit! zise şi, în aceeaşi clipă se înmuie şi căzu, pierzîndu-şi cunoştinţa. Îşi reveni nu cu mult înainte de sosirea ambulanţei.

3

În momentul în care Giura trecuse pistolul în mîna celui chemat în ajutor, Frunză îşi spusese: „O să mă pocnească, de tras însă n-o să tragă... Dacă ridică mîna, am să mă feresc... Am să sparg un geam... Trebuie să alarmez vecinii, strada". Rămase însă dezorientat cînd îl văzu pe necunoscutul din faţa sa ascunzînd liniştit pistolul în buzunarul de la haină.

— Şi zici că eşti ofiţer de securitate? îl mai întrebă o dată la fel de neîncrezător.

— Da. Căpitan...

— Bine... spuse el amenințător. Află că și eu sînt căpitan de miliție. Își scoase legitimația și i-o vîrî sub ochi.

Frunză simți cum nervii i se destind. Împotriva voinței sale, izbucni în rîs... un rîs nervos... parcă al altcuiva. Gîndul ăsta avu asupra sa un efect binefăcător, se potoli.

— Mai susții că ești ofițer de securitate? îl întrebă căpitanul de miliție.

— Da, tovarășe căpitan... Ai doar în mînă legitimația mea...

Giura se vîrî din nou în pat și de acolo urmărea cu încordare scena ce se juca între cei doi căpitani...

— Binee... Așteaptă un moment...

— Pot să iau loc pe scaunul ăla? întrebă Frunză. Genunchii i se înmuiară brusc.

— Da, zise și trecu în cealaltă odaie, lăsînd în urma sa ușa deschisă.

Frunză se lăsă ostenit pe scaun; uitîndu-se la Giura, îi întîlni ochii — nu mai erau răi și-l priveau cu o oarecare vinovăție. Îl auzi pe ofițerul de miliție formînd un număr de telefon.

— Căpitanul Lascu la aparat... : Da, tovarășe maior, da... L-am legitimat... Nimic suspect... Da, da, am înțeles... Imediat... Abandonă pentru un moment convorbirea, pentru a i se adresa lui Frunză : un număr de telefon și un nume...

— Cine le cere? se interesă Frunză, fără să se ridice de pe scaun.

— Șeful meu, comandantul *circăi*...

Frunză dădu numărul de telefon al colonelului Panait, iar căpitanul îl transmise mai departe.

— Bine, tovarășe maior... Am înțeles, să aștept...

Căpitanul reveni în dormitorul lui Giura. Rămase în picioare, privindu-i pe amîndoi cu milă parcă, fără să rostească un cuvințel. „Tare aș vrea să înțeleg ce se petrece aici, gîndea Frunză înfrigurat. Întîmplarea mi se pare de-a dreptul demențială... Acum am amuțit și ne uităm unul la celălalt, ca niște cretini." Își aprinse o ți-

gară, fără să mai ceară permisiunea gazdei și gustul tutunului îl mai învioră. Mai bine de zece minute se scurseră într-o liniște cumplită, iar cînd telefonul sună iar, tustrei tresăriră în același timp. Căpitanul Lascu se repezi să răspundă :

— Da, eu, tovarășe maior... Cuuuum ? Da, da... Am înțeles, să trăiți ! Așa am să fac...

Puse receptorul în furcă ușor, temîndu-se parcă să nu-l spargă. Rămase o vreme gînditor, lîngă aparat. Prin ușa deschisă, Frunză îi văzu umerii mari și puternici, ceafa roșie. „I s-a ordonat ceva, iar acum șovăie". Se hotărî să se ridice și, astfel, să amintească celor doi că mai era încă acolo. Căpitanul însă, ca și cum i-ar fi ghicit intenția, se răsuci greoi și se întoarse fără chef în dormitor. Îi înapoie lui Frunză legitimația.

— Te rog să mă scuzi... Apoi, dorind, se vede, să-l indice pe vinovat, i se adresă lui Giura : Ai cam încurcat-o, Alec !

Gazda nu răspunse ; stătea cu capul în piept, ca un berbec gata să atace. Frunză găsi penibilă tăcerea ce se lăsase între ei ; se ridică vesel în picioare, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, și spuse :

— Așa cum ai zis dumneata, tovarășe căpitan Lascu, a cam încurcat-o. Aș propune să vedem de ce.

Ofițerul de miliție se scărpină la ceafă, îi aruncă lui Giura o privire scrutătoare.

— De acord, zise.

Giura se ridică din nou în șezut și, sprijinindu-se cu spatele de perete, prinse dintr-o dată glas :

— Mai întîi să se explice dumnealui de ce s-a dat drept agent al „Adas"-ului cînd, în realitate, e ofițer de securitate. Avea o voce baritonală ce corespundea perfect cu statura sa herculeeană. În fond, ce caută în casa mea ?

Frunză afișă un zîmbet prietenos. Înainte de a răspunde, simți nevoia să facă doi-trei pași prin încăpere. Se opri la marginea studioului, cu fața spre Giura.

— Chestia cu „Adas"-ul, dacă n-ați priceput-o, s-o lăsăm de o parte... Totuși, v-am spus cine sînt ; m-am

legitimat... În loc să mă tratați ca atare, ați creat încurcătura la care se referea căpitanul Lascu...

— Să lămurim mai întîi cărui fapt vă datorez vizita, îl întrerupse Giura.

Lascu își încrucișase la piept brațele sale vînjoase, ca de luptător, arătîndu-se și el gata să asculte.

— O cunoașteți pe Medeleine Conta? îl întrebă Frunză satisfăcîndu-i dorința.

Giura se crispă, își împinse înainte, nemulțumit, bărbia puternică. Se vedea că ar fi preferat să nu răspundă, nu avu însă încotro.

— Da, o cunosc.

— Sînteți proprietarul unui „Renault" vișiniu?

— Da.

— Azi-dimineață...

Alexandru Giura nu-l lăsă să termine

— ... am condus-o acasă cu mașina.

Frunză îi aruncă confratelui său de la miliție o privire piezișă, de parcă ar fi vrut să constate dacă era sau nu atent la dialogul ce se înfiripase. Lascu stătea în aceeași poziție de luptător cuminte.

— Acum, tovarășe Giura, scopul vizitei mele vă este clar?

Dădu scurt din cap: da, îi era clar.

— Atunci vă cer să-mi spuneți și dumneavoastră ce v-a făcut să-mi suspectați legitimația, să mă amenințați cu o armă cu foc și să chemați în ajutor miliția... Într-un cuvînt, să lămurim „de ce ai cam încurcat-o"?

Frunză văzu ivindu-se pe chipul ofițerului de miliție un zîmbet stingherit; nu părea să fie deloc bucuros de turnura discuției.

— Dane, i se adresă Giura căpitanului de miliție ca unui prieten, nu vrei să explici tu?

— De ce? Crezi că sînt un povestitor mai bun decît tine?

— Nu, dar...

— Hai, hai, nu fă pe domnișoara, îl sfătui Dan Lascu, apoi, întorcîndu-și ochii către Frunză, urmă: Iar pentru ca dumneata să înțelegi mai bine cele ce Giura

o să-ţi relateze, ţin să fac o precizare : Madeleine Conta este concubina lui Alexandru Giura, prietenul meu din copilărie.

Giura sări brusc din pat, ca şi cînd ar fi vrut să-şi ia prietenul la bătaie.

— Dă-o dracului de treabă ! ţipă el. Ce-i aia concubină ? Începu să umble desculţ şi în pijama prin încăpere. Poate la voi la miliţie să sune frumos cuvîntul ăsta, dar nu între aceşti pereţi...

„Nu-i rău, declaraţia începe frumos, îşi spuse Frunză, regretînd că nu era şi Lucian de faţă. Spectacolul i-ar fi plăcut."

— Hai, hai, calmează-te ! îi ceru Lascu. Izbucnirea lui Giura îl lăsase rece.

Concubinul doamnei Conta se opri lîngă căpitanul Lascu. Era mai înalt cu un cap decît prietenul său. Şi mai frumos.

— Iată în cîteva cuvinte despre ce-i vorba, începu Giura să vorbească precipitat, rotindu-şi într-una privirile prin cameră. Alaltăieri, deci după accidentul mortal al lui Pavel Conta, m-am dus la Mad... dar imediat se corectă : la Madeleine. N-am găsit-o acasă. Avînd o cheie de la locuinţă, am intrat... Spre marea mea surprindere am dat acolo peste un necunoscut... un bărbat. S-a dat drept ofiţer de securitate.. Ca şi dumneavoastră, mi-a arătat o legitimaţie... Mi-a mărturisit că Mad îl lăsase acolo să scoată, în absenţa ei, dintr-o ascunzătoare, o casetă. Ştiam cîte ceva de casetă... De altfel, am sfătuit-o pe Mad să informeze Securitatea. Am crezut că m-a ascultat... L-am ajutat pe ofiţer să scoată caseta...

— A deschis-o ? îl întrerupse Frunză, captivat de dezvăluirile lui Giura.

— Nu. În cele din urmă, am aflat de la Madeleine că am fost tras pe sfoară, păcălit, că individul nu era ofiţer de securitate.

— Totuşi, individul v-a arătat o legitimaţie ?

— Da... Am citit-o cu atenţie. I-am reţinut şi numele. Maiorul Jean Cristescu.

Giura se azvîrli supărat pe studio, se răsuci nervos de cîteva ori, apoi rămase în capul oaselor, cu ochii îndreptaţi spre Frunză.

„Într-adevăr, e încurcată rău, își spuse Frunză. Înțeleg, dar nu pricep." Deodată, cuprins de o vagă bănuială, îl întrebă :

— Unde ați fost dumneavoastră, tovarășe Giura, în seara accidentului ?

Giura se trase furios spre perete, de parcă l-ar fi amenințat o primejdie.

— Cum unde ? Ce vă închipuiți ?

— Hai, hai, interveni căpitanul Lascu, nu mai fă atîtea fițe...

— Acasă...

— V-a văzut cineva ?

Sări din pat și, uitîndu-se urît la Frunză, se apucă din nou să dea roată încăperii.

— E nevoie să repet întrebarea ? De astă dată, glasul autoritar al lui Frunză îl opri pe Giura în loc.

— Silvy știe că am fost acasă...

— S-o chem ? întrebă Lascu.

— Da.

Căpitanul de miliție reveni după vreo cinci minute, supărat foc.

— De ce umbli, mă, cu fleacuri... cu prostii ? Dă-o dracului de treabă ! Silvy mi-a spus că în seara cînd s-a petrecut accidentul n-a fost acasă... a dormit la Rudy...

— Ia mai lăsați-mă în pace ! își ieși Giura din sărite. Sînt bolnav... gata ! Aștept medicul de la policlinică...

— Nu vă supărați, tovarășe Giura, deveni Frunză foarte grav, ați făcut o declarație importantă, dar incompletă — mă refer la chestia cu caseta și cu falsul ofițer de securitate. Pentru a o completa, o să fie nevoie să mă urmați.

— Unde ? înmărmuri Giura.

— La sediul nostru...

— Mă arestați ?

Frunză zîmbi împăciuitor :

— De ce să vă arestăm ? Vă invit să ne dați o declarație completă și, mai cu seamă, în scris. Mașina noastră e jos.

Giura făcu ochii mari și se uită zăpăcit la prietenul său.

— Hai, lasă prostiile, tu nu vezi că-i o chestie serioasă ? căută Dan Lascu să-l convingă.

— Bine... Merg... Continua să se uite şovăitor în ochii căpitanului de miliţie. Merg... Dacă mergi şi tu cu mine...

— Dacă-mi permite tovarăşul căpitan...

— Sînt cu o „Volgă“, aşa că încăpem cu toţii, se arătă Frunză nu numai binevoitor, ci şi mulţumit.

— Hai, îmbracă-te ! îl grăbi Lascu pe Alexandru Giura.

Şi, în timp ce amantul doamnei Conta îşi trăgea pantalonii, Frunză îl căută la telefon pe Lucian. Găsindu-l, îi raportă :

— Declaraţiile lui Alexandru Giura sînt foarte importante, de aceea l-am invitat să vină cu mine, să le ascultaţi şi dumneavoastră...

— Eşti mai norocos decît mine, îi vorbi Lucian cu tristeţe. „Văduva veselă“ a înghiţit vreo douăzeci de tablete de „Ciclobarbital“...

— A, şi mai vin cu cineva ! îşi aminti Frunză. Cu tovarăşul căpitan de miliţie Lascu Dan, de la circumscripţia de miliţie a cartierului...

— E în regulă ! Vă aştept !

4

După ce făcu o introducere succintă, dar cuprinzătoare, Frunză conchise :

— Jocul acesta absurd m-a consumat. Aşa cum am mai raportat, putea să se termine prost. La capătul său, m-am simţit tare obosit. De aceea, i-am invitat pe amîndoi aici.

— De ce pe amîndoi ! întrebă colonelul Panait, îndreptînd spre colaboratorul său un creion colorat.

— Pentru că, aşa cum o să vedeţi, căpitanul Lascu ştie cîte ceva şi, oricum, trebuie să dea anumite explicaţii — pistolul, apariţia lui în casa lui Giura, et-caetera, et-caetera...

Lucian închise ochii şi se strîmbă de parcă l-ar fi fulgerat durerea unei măsele stricate — cuvîntul „et-caetera“ îi zgîria nervii.

— Cum te simţi ?

— Ceva mai odihnit, îşi asigură Frunză şeful. Am moţăit în maşină vreo zece minute şi mi-am revenit...

— Înainte de a vă retrage pentru a-i asculta pe Alexandru Giura şi pe căpitanul Lascu — eu am să ascult de aici — am şi eu să vă comunic cîteva date nu lipsite de interes... Colonelul vorbea cu ochii în jos — cerceta suprafaţa lucioasă a creionului. Mai întîi aş vrea să vă atrag atenţia să lucraţi cu grijă. În condiţiile în care nu ştim dacă Madeleine Conta o să scape cu viaţă şi nu ştim cînd o s-o putem asculta, Giura poate să ne fie de un mare folos... Aşa !... Îşi înălţă privirile contemplîndu-şi, pe rînd, colaboratorii : îi găsi pe amîndoi gravi, poate din pricina oboselii sau a încordării cu care aşteptau să li să comunice cele „cîteva date nu lipsite de interes“. Zise : e ora 11 şi 27 de minute. La ora 11 şi 10, Leonte — am trimis echipa lui s-o supravegheze pe balerina Olimpia Manu — mi-a trimis un prim raport.

Ochii lui Frunză prinseră deodată să joace — alergau neliniştiţi de la Lucian la Panait —, încercînd să se agaţe de ceva. În cele din urmă, se opriră din jocul lor, ascunzîndu-se sub pleoape.

— La ora nouă şi jumătate, Olimpia Manu a plecat de acasă. („Atît de devreme ! se miră Frunză. A dormit foarte puţin.“) Nu departe de locuinţa ei, pe Magheru colţ cu Nikos Beloiannis, e o cofetărie... cum îi zice ? Întrebarea îi fusese adresată lui Frunză, dar răspunse Lucian :

— *Cassata...*

— Exact... Are mese la stradă... La ora zece fără un sfert, balerina a intrat în cofetărie, s-a aşezat la o masă, a comandat „Profiterolle“. În timp ce se servea, a apărut în cofetărie un bărbat, după spusele locotenentului Leonte, bine şi foarte elegant. Judecînd după îmbrăcăminte, n-ar fi exclus, spunea Leonte, să fie un *străin*. („Un străin ? !“ se pomeni Frunză mirîndu-se şi-şi aminti scena de la bar jucată între un consumator „nordic“ şi un ospătar binevoitor şi supus.) Deşi erau mese libere, bărbatul i-a cerut balerinei permisiunea să se aşeze la masa ei. („Aşa aş fi procedat şi eu“, gîndi Frunză.) Bineînţeles, ea a consimţit. („Hm ! Cu cîtă uşurinţă ac-

ceptă !“ se întristă căpitanul şi mai mult.) La prima vedere se părea că nu se cunosc. Totuşi, au schimbat între ei cîteva cuvinte. Cînd şi-a terminat îngheţata, Olimpia Manu s-a ridicat şi a părăsit mîndră cofetăria. Chiar ăsta e cuvîntul — *mîndră*. („E desigur, mîndră, se bucură Frunză, e doar o împărăteasă... stăpîneşte imperiul păpuşilor...“) De la cofetărie, balerina s-a dus la „Tănase“ unde are ore de repetiţie. A ajuns acolo la zece şi jumătate... Un alt băiat din echipă s-a luat după străin care... Colonelul făcu o pauză. Citi pe chipul celor doi ofiţeri o încordare lăuntrică, aduceau cu doi alergători în aşteptarea startului... care a intrat la „Rulment-export“...

Ochii lui Frunză se căscară mari, gata să iasă din strînsoarea orbitelor, iar capul lui Lucian zvîcni scurt spre dreapta, în direcţia unde şedea colonelul.

— Nu ştim încă cine e...

— Măcar o fotografie...

— ...băieţii s-au orientat... au fost făcute mai multe fotografii. Am trimis după film, iar echipa operativă de urmărire a Olimpiei Manu s-a împărţit în două... Asta e noutatea... Căpitane Frunză, ai ceva de spus ?

— Nu, nu, sări ofiţerul, de parcă ar fi fost întrebat dacă doreşte o lingură de ulei de parafină.

— Căpitane Lucian, e clar ?

— Clar, tovarăşe colonel...

— Atunci, acţionaţi... Aşa cum v-am mai spus, eu am să ascult de aici...

— 'Nţeles ! Să trăiţi !

Masa din biroul lui Lucian era dreptunghiulară ; se aşezară tuspatru în jurul ei, ca şi cînd s-ar fi pregătit pentru o partidă de pocher... Un amestec de curiozitate şi nelinişte se putea desluşi pe faţa mare, cu maxilare puternice, a lui Alexandru Giura... În schimb, căpitanul Dan Lascu nu-şi ascundea satisfacţia de a se fi pomenit, aşa, tam-nesam, în vîltoarea unei afaceri de care se ocupa Securitatea. Se strădui să zîmbească amabil, de parcă ar fi fost invitat să participe la un schimb de experienţă.

— Tovarăşe Giura, mai întîi vă mulţumim că aţi răspuns invitaţiei, deschise Lucian audierea apelînd la un ton protocolar. Îi mulţumim şi colegului nostru, căpitanul Lascu, pentru sprijinul ce ni-l acordă... Aş vrea s-o luăm metodic.

— Abia acum înţeleg gravitatea situaţiei, ţinu Giura să precizeze, şi vă asigur că vă voi acorda tot sprijinul, deşi, recunosc, unele situaţii poate nu mă vor pune într-o lumină prea favorabilă...

— De cînd o cunoaşteţi pe Madeleine Conta ? răsună prima întrebare a lui Frunză.

— O cunosc de mult... Înainte de a se mărita, ea a lucrat un an de zile la „Fibrex", întreprindere unde lucrez şi în prezent... Făcea parte din colectivul meu... M-am îndrăgostit de ea... ea de mine... Pe atunci, eram căsătorit... Madeleine, în ciuda insistenţelor mele, a refuzat orice legătură cu un bărbat căsătorit. Între timp, l-a cunoscut pe Pavel Conta, i-a acceptat cererea în căsătorie, deşi nu-l iubea... Măritîndu-se, a părăsit serviciul... Iar eu n-am mai putut trăi lîngă soţia mea şi am divorţat în condiţii civilizate. Cu doi ani în urmă, am întîlnit-o pe Madeleine cu totul întîmplător. Ne-am bucurat amîndoi. Am intrat la „Nestor" şi am băut o cafea. Cu acest prilej, mi-a mărturisit cît era de singură. Eu i-am mărturisit că n-am încetat s-o iubesc. Aşa s-a reînnodat în mod nesperat legătura noastră. Ne întîlneam cînd la mine... cînd la ea. Începusem să fiu totul pentru ea...

Giura tăcu — semn că epuizase răspunsul la prima întrebare. Îşi puse mîinile mari, păroase, pe masă şi părea că-şi admiră inelul gros, din aur masiv, de pe unul din degete.

— Unde aţi fost la ora cînd s-a produs accidentul mortal al lui Pavel Conta ?

Giura îl căută din priviri pe Frunză ; acesta îl scruta cu nişte ochi reci, indiferenţi.

— Să mă scuze colegul dumneavoastră, vorbi Giura şi glasul său gros, baritonal, răsună de astă dată tremurător, dar azi de dimineaţă, aşa cum spunea şi prietenul

meu din copilărie Dan Lasou, am cam încurcat-o... și încă rău de tot. Zîmbi stingher. În seara accidentului am fost la baia de aburi. Obișnuiesc în fiecare săptămînă, în aceeași zi, la aceeași oră. Și asta de mai bine de zece ani... Puteți controla — băieșul, maserul. Și oricît ar părea de neverosimil, de accident am aflat chiar la baie, în timp ce mă îmbrăcam. Un necunoscut povestea cum s-a petrecut și cine-i victima. Îl cunoștea pe cel accidentat. I-a rostit numele. Am rămas stupefiat. Primul meu gînd a fost s-o caut pe Madeleine la telefon. N-am găsit-o...

— Știai că urma să aniverseze nu știu cîți ani de la căsătorie? veni întrebarea lui Lucian.

— Da, știam... Și pentru că n-am găsit-o la telefon, am trecut pe la ea. Nu era acasă. Ferestrele erau întunecate... Am așteptat-o pînă noaptea tîrziu în fața casei...

— Cam pînă la ce oră?

— Cred că se făcuse unsprezece. A coborît dintr-o mașină ceva mai departe de locuință. Era distrusă. N-am vrut s-o las singură, ea însă pur și simplu m-a izgonit... Am înțeles-o... Îndurerat, am plecat acasă.

Lucian își aminti că a doua zi îl întîlnise pe Alexandru Giura la morgă — o însoțea pe Madeleine Conta. Socoti că se ivise un bun prilej de a-i verifica sinceritatea.

— Cînd ați revăzut-o pe doamna Conta?

— A doua zi, veni răspunsul prompt al lui Giura. Eu sînt în concediu. A doua zi m-a chemat la telefon și m-a rugat să vin cu mașina... că are mai multe drumuri de făcut... la morgă, la o cooperativă de pompe funebre, la o florărie...

— V-a împărtășit gîndurile ei cu privire la accident?

— Nu vă supărați, ați stat de vorbă cu ea?

Era pentru prima oară cînd Giura răspundea printr-o întrebare. Lucian trase cu ochiul spre Frunză: stătea concentrat, urmărind un gînd știut numai de el.

— Am stat, minți Lucian. Se aștepta ca răspunsul său să trezească interesul lui Frunză, dar nu se întîmplă așa.

— Atunci ştiţi...

— Important e să ştim şi ce v-a spus dumneavoastră...

Giura oftă, se uită la Dan Lascu, care de astă dată îl privea compătimitor. Se vedea că nutreşte sentimente de afecţiune pentru prietenul său intrat la ananghie.

— Imediat după accident s-au mai petrecut cîteva lucruri la fel de grave. Înapoindu-se de la spital, a găsit casa scotocită...

— Cum asta ? îşi trădă Lucian curiozitatea.

— Aşa cum v-am spus. La început, a crezut că a fost prădată. Dar puţin mai tîrziu, s-a ivit un ofiţer de miliţie care a invitat-o urgent la Serviciul de circulaţie al Miliţiei Capitalei. N-a fost decît un pretext. La poartă o aştepta o „Warszawa“, iar în maşină, la volan, un coleg de-al dumneavoastră, colonelul Duma. Celălalt s-a dovedit a fi ajutorul său, căpitanul de securitate Răduţă...

Amantul doamnei Conta făcu o scurtă pauză ; îl văzuse pe Frunză foindu-se pe scaun şi-şi închipuise că vrea să-l întrerupă.

— Vă ascult ! îl îndemnă Lucian, din ce în ce mai copleşit de ceea ce auzea.

— Cei doi nu s-au sfiit să-i dezvăluie că Pavel Conta făcuse spionaj, că toate cadourile aduse din străinătate de soţul ei erau cumpărate din solda ce-o primea peste hotare şi i-au cerut o casetă. Pe Mad toate astea, bineînţeles, au surprins-o. Îi venea şi nu-i venea să creadă. Ştia că Pavel deţinea o casetă, că-i găsise chiar şi o ascunzătoare...

— Unde ?

— În dormitor, sub şifonier... Dacă se scot nişte lame ale parchetului, se dă de ascunzătoare. Mad, femeie şireată, deşi ştia că are de-a face cu Securitatea, a născocit o minciună inspirată de casa ce-a găsit-o scotocită. Le-a spus celor doi că i-a fost furată caseta şi l-a luat ca martor pe căpitanul Răduţă.

— A fost crezută...

— Bănuiesc că toate faptele astea vă sînt cunoscute chiar din rapoartele celor doi ofiţeri...

Lucian se prefăcu a nu fi auzit observaţia lui Giura.

— De ce a născocit minciuna?
— Voia neapărat să cunoască conținutul casetei, voia să vadă cu ochii ei ce ținea Pavel în ea... Cei doi au crezut-o. Iar Mad, după ce s-a întors acasă, a scos caseta. În clipa aceea și-a amintit că nu există decît o singură cheie pe care Pavel o ținea la el...
Lucian simți fixîndu-l ochii arzători ai lui Frunză și întoarse capul spre dînsul; amîndoi, aproape în același timp, își amintiseră că portcheiul lui Pavel Conta se găsea împreună cu servieta lui neagră în posesia lor.
— Înnebunită, a pus caseta înapoi în ascunzătoare, continuă Giura să povestească. A doua zi de dimineață, o altă surpriză. S-a prezentat la ea un necunoscut și s-a recomandat a fi medic la Institutul medico-legal — Petrescu îmi pare. După ce Mad i-a deschis ușa și l-a lăsat să intre, „medicul" i-a cerut și el caseta. Pe Petrescu ăsta l-am cunoscut și eu și o să vă relatez în ce împrejurări. Tipul a luat-o pe Mad tare de tot și vă rog să fiți atenți la ce a urmat. Mad l-a înfruntat, a ținut-o într-a ei, că hoții i-au furat caseta. Atunci individul ar fi izbucnit în rîs și i-ar fi zis: „Cucoană, eu sînt cel care ți-am cotrobăit prin casă și nu-mi amintesc să fi dat de casetă... Am făcut-o pentru că voiam să evit o întîlnire directă cu dumneata..."
— O clipă, îl întrerupse Lucian. După cîte am înțeles, tipul s-a dat drept medic... Pe ce bază i-a cerut caseta?
— După ce a invocat activitatea de spion a lui Pavel Conta, tipul care și-a mai spus și Ion Stoican, zis Rudolf, s-a dat drept șeful lui Conta. I-a dat multe de înțeles... Desigur, Madeleine v-a povestit și ea...
Lucian încuviință alene din cap.
— Povestiți-mi și dumneavoastră.
— Asta a speriat-o și mai rău... I-a dovedit că știe că întreține relații extraconjugale cu mine și, culmea, a mai insinuat că aș face parte din organizația lui.
— Într-un cuvînt, a șantajat-o, deschise Frunză pentru întîia oară gura.
— Da... Însă Mad nu s-a dat bătută... voia să vadă cu ochii ei ce ascundea Pavel în casetă... L-a mințit și

pe Asta. L-a convins, nu pentru multă vreme, că încă din ajun dăduse caseta în păstrarea unei prietene...

— Mirela Buhoiu ?

— Sînt fericit că Mad v-a relatat totul... Înseamnă că m-a ascultat. Mad a greşit foarte grav că a procedat în felul ăsta... Tipul n-a ezitat să se ducă la Mirela acasă... Din nefericire, a găsit-o şi am aflat de la Mad că s-a terminat prost pentru ea, că a fost internată în stare gravă la spital... Individul s-a înfuriat şi a revenit la Mad... i-a înfrînt rezistenţa. Mad s-a văzut constrînsă să-l dezvăluie ascunzătoarea. Se pregătea să-l ajute, cînd cineva a sunat la uşă. Venise un coleg de-al lui Pavel de la „Rulmentexport" cu maşina s-o ducă la cimitir... În momentul acela, Lucian îşi aminti de ceva, se încruntă, ar fi vrut să schimbe cîteva cuvinte cu Frunză, se lăsă însă păgubaş.

— Ceva nu e clar, îi atrase el atenţia celui audiat. Dacă vă avea pe dumneavoastră cu maşina, de ce a trebuit să mai apeleze la întreprindere ?

— Ba totul e foarte clar, îl asigură Giura. I-am telefonat în cîteva rînduri. A urlat la mine... m-a jignit... Era convinsă că şi eu fac parte din grupul ăstuia... că sînt spion. N-a vrut să mă mai vadă sau să audă de mine. Iar eu, oricît îmi frămîntam creierii, nu înţelegeam mai nimic din comportarea ei. Intrigat, m-am hotărît să trec pe la ea...

— O clipă ! Să revenim la secvenţa anterioară. Deci un coleg al lui Pavel a venit cu maşina s-o ducă la cimitir...

— Da, pentru că nu voia să mai aibă de-a face cu mine.

— Colegul ăsta a sunat, Madeleine Conta i-a deschis. Nu era singură... L-a recomandat pe Ion Stoican ca pe un văr al ei. Ce s-a întîmplat mai departe...

— L-a lăsat pe musafirul ei singur în casă să scoată din ascunzătoare obiectul căutărilor sale — caseta.

„M-a tras deci şi pe mine pe sfoară, îşi spuse Lucian, amintindu-şi cu exactitate momentul cînd trecuse pragul locuinţei lui Conta. Într-adevăr, mi l-a recomandat ea pe

un văr al ei, Ion Stoican, iar eu m-am prezentat — Victor Bunea“.

— L-a lăsat singur în casă ?

— Nu pentru mult timp...

Căpitanul Lascu se învioră dintr-odată, simți nevoia să-și frece palmele, iar apoi să-și încrucișeze brațele la piept școlărește. Zise timid :

— Acum intru și eu în scenă...

— Și în ce scenă ! oftă Giura amărît... Cum am mai zis, m-am hotărît să trec pe la Mad și să-i cer explicații. N-am găsit-o. Și pentru că aveam și eu un rînd de chei, am descuiat și am intrat...

— Cu ce scop ? interveni Frunză pe un ton neutru.

— Cum, în ce scop ? se zăpăci Giura. Voiam s-o aștept... am mai așteptat-o și altă dată cînd soțul ei era plecat...

— Deci, ați intrat ? încercă Lucian să-i vină în ajutor.

— Și am dat peste acel străin. Vă dați seama ce situație s-a creat. Individul însă mi-a zîmbit, mi-a arătat că mă cunoaște.

Frunză deveni din nou curios. Întrebă :

— Cum ?

— Mi s-a adresat cu „domnule Alexandru Giura, eu te cunosc. Ești amantul doamnei Conta“. După un schimb de cuvinte, tipul mi-a întins o legitimație a Ministerului de Interne. Făcusem cunoștință cu Jean Cristescu, maior de securitate... De unde să știu că era unul și același cu Ion Stoican ?

„Încă un coleg“, gîndi Lucian neliniștit. „Pînă acum am numărat trei... Și dacă-l pun la socoteală și pe «locotenentul-major Ștefănescu» ies patru“.

— Mi-a explicat că fusese chemat de Madeleine și, deoarece ea a trebuit să plece la cimitir, i-a încredințat casa, i-a indicat locul ascunzătorii.

— Dumneata l-ai crezut ?

— Cum să nu-l cred ! se miră Giura. Doar eu i-am explicat că în ajun, cînd s-a plimbat cu cei doi de la Securitate, a greșit și am sfătuit-o pe Madeleine să nu se joace cu focul și să reclame tot ce i s-a întîmplat. Iar

cînd l-am auzit că știe și locul ascunzătorii, orice îndoială mi s-a risipit. Mi-a cerut să-l ajut... l-am ajutat. Ba mai mult, i-am dat și un ziar să împacheteze caseta... Iar el — Cristescu ăsta — a plecat lăsîndu-i lui Mad vorbă să telefoneze — știa unde — ca să-i dea procesul-verbal de ridicare. Eu n-am mai așteptat-o pe Mad, am plecat chiar fericit că mi-am scos iubita din impas. Pe urmă, cînd am aflat din gura ei adevărul, m-am îngrozit...

— Permiteți-mi să vă raportez, vorbi Lascu pe neașteptate. Sîntem prieteni din copilărie, locuim în același bloc, la același etaj... Să știți că tot ce v-a povestit dumneavoastră, mi-a povestit și mie...

Frunză întrebă bănuitor :

— Cînd ?

— Imediat după ce a aflat că nu a avut de-a face cu un ofițer de securitate, ci cu o persoană suspectă.

Giura îi făcu lui Lascu un semn să se oprească și adăugă :

— Nu mă îndoiesc că Madeleine a declarat și chestia cu fotografiile compromițătoare la adresa noastră. Ea a cedat mai cu seamă șantajului... Tipul, luînd caseta, trebuia să lase fotografiile. M-am îngrozit cînd am auzit... Îi promisese că-i lasă fotografiile în schimbul casetei și că o să dispară pentru totdeauna din viața ei...

— Își închipuia, reluă Lascu declarația începută, că în felul ăsta o să dispară orice probă a vinovăției lui Conta, că va scăpa și ea de orice răspundere...

— Așa e ? îi ceru Lucian lui Giura să confirme.

— Întocmai.

— Mie, toată tărășenia asta, mi-a povestit-o Alec ieri înainte de a se duce la cimitir. În cursul zilei de astăzi, urma să merg cu el la comandantul meu, să vedem ce-i de făcut.

Frunză se frămînta nervos pe scaun ; scoase o țigară, o vîrî înapoi în cutie, îl întrerupse pe colegul său de la miliție :

— Stai, stai, tovarășe căpitane, să lămurim un aspect al celor petrecute de dimineață acasă la domnul Giura...

— Mă rog...

— La un moment dat, domnul Giura a scos un pistol, o „Beretta“ dacă nu mă înşel, şi m-a „pus la zid“. Ce-i chestia asta cu pistolul ? De unde l-a luat dumnealui ?

Lascu îşi strîmbă faţa într-un surîs ce se voia indulgent.

— Am fost de serviciu în noaptea trecută... Tocmai mă întorceam acasă cînd i-ai telefonat lui Alec... lui Giura... ai spus că eşti de la „Adas“...

Giura asculta atent şi dădea aprobator din cap, confirmînd astfel că evenimentele se petrecuseră aşa şi nu altfel.

— Chestia cu „Adas“-ul l-a neliniştit. În mod justificat, cred eu. După ce a aflat că tipul de ieri nu era de la securitate, că pe deasupra mai deţinea şi nişte fotografii compromiţătoare, era convins că o să se ia de dînsul şi n-o să-l lase în pace... Alec m-a chemat la el şi mi-a povestit că un tip dubios, care s-a dat drept reprezentant al „Adas“-ului l-a căutat la telefon.

— Eram convins că-i Jean Cristescu. Telefonul mi s-a părut suspect, întări Giura, eu n-aveam nimic la „Adas“, nu sînt asigurat nici eu... nici maşina... Poate de-acum încolo...

— Îi era pur şi simplu frică. Susţinea sus şi tare că Jean Cristescu l-a căutat. Eu am încercat să-l liniştesc, că-i obosit, terorizat de cele petrecute... „Uite ce, eu sînt acasă, i-am spus. Dacă vine, mă chemi“. „Mi-e frică !“ s-a plîns el. Mi-a venit să rîd...

— Nu era nimic de rîs. Sînt unul dintre cei care l-au văzut pe Cristescu la faţă... Sînt un martor preţios. De ce n-ar vrea să scape de mine ? N-ar fi fost primul caz...

— Mi s-a lăsat încă din '49, drept recompensă, o „Beretta“ cu care era cît p-aci să fiu ucis în luptă cu banditii, zîmbi Lascu din nou. Pe pistol e încrustat numele meu. Bineînţeles, nu poate fi folosit, zise şi scoase înveselit arma, punînd-o pe masă, căci are ţeava camerei cartuşului perforată... I-am dat „Beretta“ şi l-am sfătuit : „Dacă ţi-e frică, uite, ţine jucăria asta, unii deturnează avioane cu pistoale de plastic, încearcă şi tu cu jucăria asta metalică să-l ţii pe loc şi trimite-o pe Silvy după mine.

— Vă dați seama ce groază m-a cuprins cînd „tovarășul de la Adas“ s-a legitimat ca fiind ofițer de securitate... Eram convins că-mi intrase în casă un impostor...

— Mai departe, tovarășul căpitan Frunză știe cum s-au petrecut lucrurile, conchise Lascu.

— Îmi cer din nou scuze, mormăi Giura.

Pistolul rămase pe masă ; Frunză, afectat de explicațiile căpitanului, trase arma spre el și se apucă s-o cerceteze urmărit de privirile lui Lucian ; într-adevăr, țeava armei avea camera cartușului perforata ; se constata ușor că era scoasă de mult din uz... O cercetă și nu-i venea să creadă că bucata aceea de fier vechi scosese din el sudorile morții. Îi venea să rîdă, dar și să urle de necaz. Împinse pistolul spre mijlocul mesei, încurajîndu-se în gînd : „Să nu ne pierdem umorul“.

Reluîndu-și audierea, Lucian îi adresă lui Giura o nouă întrebare :

— Cum arăta caseta ?

— Era de fier... Cum aveau pe vremuri unii casieri. O cutie dreptunghiulară. Dimensiunile ei ? Aproximativ douăzeci și cinci de centimetri pe douăsprezece. Înaltă cam de șapte centimetri.... Cu un mîner...

În încăpere apăru ofițerul de serviciu ; se uită pentru o clipă la căpitanul Lucian, apoi se apropie de Frunză și-i șopti ceva la ureche...

— Mă iertați pentru cîteva minute...

Petrecîndu-l cu privirea, Lucian își spuse : „Foarte bine ! O să fumeze și o țigară.“

— Tovarășe Giura, cum stați cu memoria ?

— Încă bine, răspunse și se uită la Lascu de parcă ar fi vrut să-l întrebe : „Tu ce crezi... cum mai stau cu memoria ?“

— Ați putea să mi-l descrieți pe „maiorul“ Jean Cristescu ?

Giura își încreți fruntea.

— Cum să nu... În primul rînd, culoarea ochilor... Mi-a atras dintr-o dată atenția : era albastră, foarte albastră... Fața ovală, bronzată, maxilare puternice...

— Înălţimea ?

— Cam un metru şaptezeci. Elegant... Un costum gri, în carouri...

— Cu o cravată stridentă, cu flori ?

— Văd că-l cunoaşteţi...

„Da, îl cunosc, îi răspunse Lucian în gînd... Am dat chiar mîna cu el, cu „vărul“ doamnei Conta... Stoican Ion, alias Jean Cristescu, alias... dracu ştie cum i-o mai fi spunînd ? !“

— Culoarea părului ? continuă Lucian, dornic să-şi verifice propriile observaţii.

— Brunet... Tunsoare modernă... cu favoriţi pînă aproape de lobul urechii...

— Altceva ?

Giura înălţă din umeri ; nu, nu-şi mai amintea nimic. Frunză reveni în birou şi, după ce se aşeză la locul său, îi transmise lui Lucian un bilet.

Şeful, îi scria Frunză, *auzind povestea cu „Beretta“, s-a întrebat dacă ne-a trecut prin cap să ne interesăm de Lascu la circa de miliţie. Ei bine, nu ne-a trecut... Şeful s-a interesat şi a ţinut să ne asigure că chestia cu „Beretta“ e adevărată şi să nu ne facem, în legătură cu Lascu, false probleme. A hotărît ca şi Giura să fie pus sub supraveghere. Am fumat ! Sic !*

Ultimele cuvinte îl făcură pe Lucian să zîmbească, să-şi privească interlocutorii cu o faţă ceva mai destinsă şi mai luminoasă.

— Ieri seara, după înmormîntare, Madeleine Conta a dispărut de acasă.

Giura nu-l lăsă să-şi formuleze întrebarea.

— A fost la mine, tovarăşe căpitan. A venit direct... nu m-a anunţat... Noroc că eram acasă.

— Care a fost scopul acestei vizite inopinate ?

Giura îşi aşeză din nou mîinile pe masă şi încremeni cîteva minute fixîndu-le. Lucian înţelese că-i pusese o întrebare la care nu-i făcea deloc plăcere să răspundă...

— A venit la mine cu gîndul să mi-o plătească, să se răzbune. Aşa cum am mai spus, era convinsă că fac parte din banda lui Stoican, că toată dragostea noastră n-a fost decît o minciună... că am înşelat-o la modul cel mai or-

ilinar posibil.... Mai era convinsă că, de fapt, îmi dădusem întîlnire cu Stoican la dînsa acasă, ca să-l ajut să intre în stăpînirea casetei. Venise deci decisă să se răzbune...

— Cum să se răzbune?

— Pare caraghios ce o să vă spun, dar ăsta-i adevărul. Voia să se răzbune aşa cum ştiu ele, femeile... Cu vitriol... Nu rîdeţi... Avea la ea o sticluţă cu vitriol... voia să mă desfigureze, iar apoi să se arunce de la etajul patru. Arăta.. într-un hal! Ea e de vină... S-a jucat prea mult cu caseta... Trebuia de la bun început să se adreseze autorităţilor... Am încercat s-o calmez. Am izbutit. A rămas la mine toată noaptea... Ne-am înţeles să-i cerem lui Lascu tot sprijinul, ca să anunţăm Securitatea. Am condus-o de dimineaţă acasă. Mi-a spus că o să se culce. I-am urat „Somn, uşor, Madeleine!“ şi ne-am despărţit, înţeleşi ca mai tîrziu, după ce o să se trezească, să-mi telefoneze ca să ne întîlnim cu Lascu. Iată: aceasta-i odiseea noastră din ultimele zile.

Alexandru Giura îşi înălţă demn capul mare, cu păr blond şi rar, şi înfruntă privirile lui Lucian.

— Tovarăşe Giura, vă aduc la cunoştinţă că după ce s-a despărţit de dumneavoastră, după ce i-aţi urat „Somn uşor, Madeleine!“, iubita dumneavoastră, a înghiţit — se crede — aproximativ 20 de buline de „Ciclobarbital. La ora asta, doctorii întreprind totul pentru a o salva. Vă mulţumesc pentru bunăvoinţa cu care ne-aţi ajutat, mai zise Lucian, ridicîndu-se în picioare. O să vă rugăm să ne daţi şi o declaraţie scrisă.

XV

NUMAI DE N-AR EXPLODA

1

— Cred că nu mi-a scăpat nimic, spuse Panait jucîndu-se cu creionul... Giura ne-a prezentat secvențele unui film inedit. Pentru a-i da deplină crezare, mai avem nevoie și de declarațiile Madeleinei Conta. Or ea, după o noapte petrecută la amantul ei, vedeți bine, a încercat să-și ia viața. Un act, pentru noi, derutant...

Frunză ridică școlărește două degete, semn că voia să pună o întrebare sau să spună ceva. Panait îndreptă creionul spre dînsul, de parcă ar fi vrut să-l împungă.

— Zi-i, băiete !

— Există în filmul prezentat de Giura o secvență care pe mine mă determină să cred fără rezerve în tot „montajul“. Mă refer la episodul consumat azi-dimineață și al cărui protagonist am fost. El este rezultatul logic al unor întîmplări premergătoare...

Lucian asculta răsfoind carnetul său de misiuni în căutarea unei însemnări, o găsi și păru mulțumit.

— Să fim înțeleși, preciză Panait, eu nu pun sub semnul întrebării sinceritatea lui Giura. Altceva mă deranjează — protagoniștii principali ai filmului, cei ce trebuie să ne confirme sau să ne infirme declarațiile lui Giura sînt fie scoși din viață, fie invizibili... Conta e mort... Soția sa e pe moarte... Mirela Buhoiu e, de asemenea, în stare gravă... Duma, Răduță, Cristescu sînt undeva în umbră și, deocamdată, invizibili pentru noi...

— Şi atunci? întrebă Lucian ridicîndu-şi ochii de pe carnetul rămas deschis la însemnarea căutată.

— Din toate secvenţele prezentate de Giura rezultă unul şi acelaşi lucru — Pavel Conta a fost un spion...

— În acest sens, deţinem şi noi două probe — scrisoarea băncii din Zürich... caseta...

— Pardon, îl întrerupse colonelul ameninţîndu-l cu creionul, caseta în sine nu e încă o probă... Ai văzut-o? Ai deschis-o? Ai constatat ce-i în ea? Nu...

Frunză continuă acuzator:

— Cele două legături extraconjugale — Olimpia Manu şi femeia din Zürich — ne dezvăluie un portret moral deloc favorabil defunctului. Compromisurile nasc compromisuri... Ele l-ar fi putut împinge şi către acţiuni de spionaj.

Tăcu şi aşteptă acum, mai cuminte ca niciodată, replica şefului sau a lui Lucian.

— Ai dreptate, nu te contrazic, zise Panait. Acceptînd însă ideea că Pavel Conta a desfăşurat o activitate de spionaj duşmănoasă ţării, propun să ne punem iarăşi întrebarea: „Ce l-a determinat să ne ceară o audienţă?" Colonelul îşi plimba privirile îngîndurate de la un colaborator la altul, provocîndu-i la un răspuns.

Lucian se avîntă vorbind rar, cîntărindu-şi fiece cuvînt.

— Vă reamintesc, tovarăşe colonel, că noi, iniţial, am răspuns la această întrebarea cu trei ipoteze. Iată, de pildă, cum suna prima ipoteză. Lucian citi din carnetul său de misiuni *Într-una din călătoriile sale peste hotare, Pavel Conta a căzut în capcana unei agenturi economice sau militare. Cuprins de remuşcări, el se hotărăşte să ne dezvăluie cele petrecute şi astfel să obţină clemenţa autorităţilor noastre.* Să vă amintesc cum sunau şi celelalte două ipoteze?

— Nu, nu e cazul...

— Poate că intenţiona să ne predea caseta, fu de părere Frunză. Căci dacă luăm ad litteram cele declarate de Giura, ne vedem în situaţia de a accepta ideea că Pavel Conta era urmărit, iar caseta sa vînată. În consecinţă, ajungem la cel puţin trei întrebări majore: 1. Cine

sint cei care l-au urmărit? 2. Ce conținea caseta? 3. Conta se ferea de urmăritorii săi. De ce? Ba a cerut și o audiență la noi. Cu ce scop? Nu cumva pentru a ne cere să-l apărăm?

— Tu ce crezi, căpitane? îl solicită colonelul pe Lucian.

— Că, în prezent, toate eforturile noastre se cer îndreptate pe direcția găsirii unui răspuns la următoarea întrebare, vorbi Lucian ținîndu-și mîna pe carnetul cu scoarțe negre. Cine sînt urmăritorii? Să ne oprim puțin asupra acestei probleme... „Mercedes"-ul cu numărul Securității... numerele de telefon și acel indicativ *locotenent-major Ștefănescu* găsite la Mirela Buhoiu sînt elemente concrete depistate de noi. Ele ne indică un *modus operandi*. Datele dezvăluite de Giura ne indică același *modus operandi*: doi indivizi — Duma și Răduță — se folosesc de identități tip-securitate pentru a ajunge la casetă... Un al treilea individ — maiorul Jean Cristescu — se folosește și el de o identitate tip-securitate pentru ca să atingă același țel. În concluzie, judecînd după acest *modus operandi*, atît în cazul „Mercedes"-ului, al Mirelei Buhoiu, cît și în cel al folosirii identității tip-securitate, avem de-a face cu aceiași agenți foarte rafinați, foarte primejdioși, căci ne-au studiat îndeaproape, au aflat elemente proprii activității noastre, cu scopul de a le folosi împotriva noastră. Pe urmă, mai există o chestiune care trebuie să ne dea de gîndit: în seara accidentului, au apărut în casa lui Pavel Conta doi indivizi — Duma și Răduță. A doua zi, în același loc, s-a înfățișat un al treilea — Rudolf Ion Stoican, alias Jean Cristescu, așa-zisul văr al Madeleinei Conta. De aici o nouă întrebare: cei trei tipi aparțin aceleiași agenturi sau fac parte din agenturi diferite?

Lucian își șterse fruntea asudată, căutînd un răspuns în ochii colonelului Panait și ai lui Frunză.

— Faptul că Rudolf, alias Ion Stoican folosește un mod de operare identic cu cel folosit de Duma și Răduță ne determină să conchidem că tustrei aparțin aceleiași agenturi, zise Frunză, care suferea din ce în ce mai mult din pricina „fumatului interzis".

Panait apucă creionul cu ambele mîini, de parcă s-ar fi pregătit să-l rupă.

— Chiar dacă cei trei folosesc același mod de operare, nimic nu ne împiedică să mergem pe ambele variante posibile. Colonelul zîmbi : Ce, n-avem de unde ? Sîntem atît de bogați în ipoteze, încît una în plus sau în minus nu mai contează. Băieți, deveni el deodată grav, partea cea mai alarmantă o constituie faptul că obiectul căutat de cei trei — caseta lui Conta — se găsește de ieri în mîinile dușmanului.

— Trei agenți în luptă pentru una și aceeași casetă trădează de la sine valoarea ei, sublinie Frunză. Cine sînt cei trei ? Sînt cetățeni români ? Sînt străini ?

— Cred că și în chestiunea asta am putea să mergem pe cele două variante posibile, se grăbi Lucian să răspundă.

— Nu sînt de acord cu tine, îl combătu colonelul. Și iată de ce : Apreciez acțiunea celor trei agenți ca fiind foarte îndrăzneață. Să reținem Lovituri succesive, cu urme derutante... Cei trei sînt conștienți că au înghesuit-o pe Madeleine Conta, determinînd-o, într-un fel sau altul, să le devină complice directă sau indirectă. În mod cert, au dobîndit tăcerea ei. Nu știu însă pentru cît timp. Au motive serioase să nu se încreadă în ea. Deci dacă pătrundem în logica lăuntrică a dușmanului, deducem lesne că cei trei și-au îngăduit luxul de a fi atît de îndrăzneți și impetuoși, deoarece în acțiunea lor au calculat și cît timp ar avea pentru a ieși definitiv din scenă, pentru a se da la fund.

Frunză se uită la ceas :

— Sînt patruzeci și opt de ore de cînd „maiorul de securitate Jean Cristescu", ajutat de „destoinicul" cetățean Alexandru Giura, a intrat în posesia casetei... La ora asta el este departe...

— Bravo, băiete, văd că ai înțeles, îl flată colonelul. Cînd își poate permite un agent luxul de a-și arăta mutra cu atîta generozitate ? Cînd este străin, cînd știe că imediat după atingerea obiectivului se poate retrage rapid, fie cu avionul, fie cu mașina, în bîrlogul agenturii lui...

— Înseamnă că Frunză are dreptate, vorbi Lucian. Cei trei sînt departe de noi și în zadar îi mai căutăm...

— E o ipoteză posibilă, iar noi sîntem obligați să privim realitatea în ochi. Cînd cu puțin mai înainte arătam că nu sînt de acord cu tine, nu era în intenția mea de a anula ideea a două variante posibile, ci de a demonstra că una din ele mi se pare a avea o pondere mai mare.

— Deci atacăm ambele variante ? dori Lucian să i se precizeze.

— Da. Iată ce măsuri propun... Țîrîitul telefonului le întrerupse discuția. Panait se ridică și se duse la aparat. „Alo da, zise. Eu... cum ? E chiar acolo la „Informații" ? Da, da... Îl trimit pe Mitran să-l conducă la mine... Puse receptorul la loc. Apăsă pe un buton. Intră un locotenent-major și rămase lîngă ușă în poziție de drepți.

— Măi, Mitrane, vezi că la „Informații" se găsește directorul general al „Rulmentexport"-ului, Comănescu Nistor — îl aduci sus și-l rogi, în numele meu, să aștepte doar cîteva minute.

— 'Nțeles, tovarășe colonel !

Panait se reașeză în capul mesei și, privindu-și colaboratorii, observă pe chipurile lor o umbră de nedumerire. Păreau surprinși de apariția neașteptată a lui Comănescu.

— Unde am rămas ? se întrebă colonelul. Da, la măsuri... Tu, căpitane Lucian, ești un ofițer de contraspionaj fericit. Ai strîns mîna lui Rudolf-Ion Stoican alias Cristescu... I-ai reținut semnalmentele... Giura le-a completat. Iată un bun cîștigat pe care noi trebuie să-l folosim chiar dacă rezultatul va fi iluzoriu. Semnalmentele lui Stoican trebuie expediate fulger la punctele de ieșire din țară. În special cele rutiere. Cu siguranță că au intrat în țară cu mijloace auto. Au acționat cu mijloace auto. Nu-i așa ? Să fie puși sub supraveghere — Giura, Mirela Buhoiu și Madeleine Conta. Să se continue supravegherea Olimpiei Manu... Să-l identificăm pe necunoscutul cu care ea s-a întîlnit la cofetăria „Cassata". Astea-s măsurile ce le propun. De acord cu ele ? Cîteva minute se scurseră într-o liniște deplină. Binee !

— O întrebare, tovarăşe colonel.

— Te ascult, Lucian.

— Filmul făcut de băieţii lui Leonte a fost developat? Aţi primit fotografia insului cu care s-a întîlnit Olimpia Manu ?

— Încă nu. Dacă nu mai aveţi întrebări, eu zic să-l poftim pe musafirul nostru să intre...

Panait se ridică şi se duse personal să-şi invite oaspeţele. Lucian şi Frunză se ridicară. Colonelul reveni în cabinet cu Comănescu de braţ. Directorul „Rulmentexport"-ului era palid şi demn.

— Îmi cunoaşteţi băieţii ?

Un capăt de trabuc i se lipise de colţul gurii. Se uită prin fumul ţigării la cei doi ofiţeri. Un ochi i se făcuse mai mic.

— Îi cunosc, răspunse nemulţumit de ceva. Pe domnul căpitan... l-am şi căutat...

Lucian îşi aminti de convorbirea lor telefonică de dimineaţă şi o idee năstruşnică îi trecu prin minte : „Te pomeneşti că a venit să mă reclame !"

— L-am ţinut într-o şedinţă, îl scuză colonelul pe Lucian.

Se aşezară tuspatru în jurul mesei. Comănescu se aşeză, dar imediat începu să se foiască nervos : nu-i convenea scaunul, era prea tare...

„Ce-i cu el ? se întreba Lucian luptînd cu mirosul puturos al trabucului. E schimbat sau mi se pare mie ? E palid... e nervos... se stăpîneşte, se vede însă cale de-o poştă că-i nervos."

— Ce vînt vă aduce pe la noi ?

Comănescu îşi lăsă capul pe umărul drept, uitîndu-se pieziş la cel care-l întrebase.

— Acelaşi vînt ce v-a adus pe dumneavoastră la „Rulmentexport".

— S-a întîmplat ceva ? Întrebarea colonelului răsunase calm, de parcă acolo, la „Rulmentexport", nu se petrecuse nimic şi nici nu s-ar putea petrece...

„Acum o să deschidă gura, socoti Lucian dar ţigara n-o să-i cadă".

— Tovarăşi, nu mai ştiu ce să cred. Vorbea uitîndu-se ţintă la Frunză. Sigiliul de la uşa biroului lui Conta a fost rupt.

Se aşternu o tăcere adîncă şi Comănescu înţelese că vestea adusă de el surprinsese în mod neplăcut pe cei trei ofiţeri de securitate. Murmură :

— După descoperirea scrisorii din Zürich, îmi dau seama că lucrurile la întreprinderea mea stau rău de tot. Părea un copil gata să izbucnească în plîns.

— Cînd şi cum aţi constatat că sigiliul a fost rupt ? căzu întrebarea lui Frunză. Amintindu-şi însă că luase cuvîntul fără a cere şefului permisiunea, adăugă Mă scuzaţi, tovarăşe colonel.

Panait, îngîndurat, nu se formaliză.

— Azi de dimineaţă, venind la întreprindere şi trecînd în control prin birouri, am trecut şi prin faţa biroului lui Conta, sigiliul era la locul lui, răspunse Comănescu. Acum un ceas însă, deci în jurul orei douăsprezece, mă cheamă la telefon şeful Compartimentului special — Necşulea — şi îmi spune că un oarecare Ştefan Grigor, salariat de-al nostru, a văzut rupt sigiliul. Parcă m-ar fi pocnit cineva cu maiul în cap. „Ai controlat ?" l-am întrebat. „Am controlat", mi-a răspuns. M-am dus şi eu să văd „fenomenul". Într-adevăr, sigiliul fusese rupt.

— Dar uşa ? Era încuiată ? sări Lucian nerăbdător.

— Am încercat-o. Era încuiată...

— Cheia biroului lui Conta la cine se găseşte ? întrebă şi Panait jucîndu-se nervos cu un creion bine ascuţit la vîrf.

— La şeful Compartimentului special...

— După părerea dumneavoastră, biroul a fost sau nu violat ?

Frunză aşteptă nerăbdător răspunsul directorului.

— Nu ştiu... nu ştiu ce să mai cred, spuse Comănescu dezolat, înălţîndu-şi umerii plini şi mari.

— Broasca uşii e destul de simplă, raportă Frunză, în prezenţa căruia uşa biroului fusese încuiată. Aţi intrat totuşi ?

— N-am îndrăznit... Necşulea susţinea să intrăm. Eu n am fost de acord, n-am fost de părere să intrăm înainte de a vă informa.

Aţi procedat bine, aprecie Panait. Pe cine aţi lăsat acolo ?

— Pe Necşulea... V-aş ruga să vină cineva cu mine... să vadă... să constate... Simt că-mi plesneşte capul... Învăţaţi-mă ce să fac ?

— Mai intîi să nu vă pierdeţi cu firea. În al doilea rînd, căpitanul Frunză o să meargă cu dumneavoastră şi o să cerceteze la faţa locului. Panait ridică creionul îndreptîndu-l spre subalternul său. Mergi cu tovarăşul Comănescu... Tu ai ieşit ultimul din biroul lui Conta, nu-i aşa ? Frunză dădu din cap. Ai să poţi să-ţi dai seama dacă biroul a fost violat ?

— Nu ştiu, o să văd...

— N-ar fi bine să aducem cîinele ? propuse Lucian.

— Un cîine ? Un cîine poliţist ? se sperie directorul „Rulmentexport"-ului şi, din pricina tresăririi, scrumul trabucului din colţul gurii se scutură peste haină. Într-o instituţie ca a noastră !

— Tu vezi, mai întîi, ce-i acolo, îşi sfătui colonelul subalternul.

— Vă spun de pe acum, profeţi Frunză, doar cîinele poate să ne mai fie de folos.

— Du-te şi vezi ce-i acolo... Doriţi să ne mai comunicaţi ceva ? Panait vru să-şi îndrepte creionul spre pieptul lui Comănescu, dar se opri la vreme...

— Ar mai fi un lucru. Se ridică în picioare şi, fixîndu-l pe Lucian cu ochii săi deopotrivă de speriaţi şi de nemulţumiţi, se apucă să se caute prin buzunare. Am o scrisoarea pentru *domnu căpitan* din partea Ameliei Gheorghiu. Găsi plicul şi-l puse pe masă. A venit de dimineaţă la serviciu... i-a fost tare rău şi a cerut voie să plece acasă şi să cheme medicul. Am învoit-o. Înainte să plece, m-a rugat să vă transmit scrisoarea. Mi-a explicat că a încercat în cîteva rînduri să vă prindă la telefon, însă n-a izbutit...

Luînd plicul, Lucian îl întrebă :

— Ce credeţi, Amelia Gheorghiu ar fi fost în stare să rupă sigiliul ?

— Căpitane ! Aţi rostit o aberaţie, izbucni Comănescu revoltat.

Panait se ridică de pe scaun şi, arătîndu-se interesat de problema ridicată de Lucian, se adresă tuturor :

— Chiar aşa, ce putea s-o împingă pe Amelia Gheorghiu către săvîrşirea unei asemenea infracţiuni ?

— Nu văd ce, îşi apără Comănescu încruntat subalterna. Poate domnu căpitan vede...

Deşi nervozitatea şi izbucnirea lui Comănescu îl impresionaseră neplăcut, Lucian nu abdică de la punctul său de vedere. Susţinu :

— Poate că totuşi a avut un motiv. Să nu uităm că a fost confidenta lui Conta. Poate că ştia de existenţa unui document compromiţător, a unei scrisori...

— Ce document ? ! Ce scrisoare ? ! Tovarăşu dumneavoastră a cotrobăit ieri prin toate sertarele... Baliverne, domnule căpitan. Se făcuse roşu, fruntea i se îmbrobonise. Amelia Gheorghiu e un om cinstit. Dacă ar fi vrut să caute ceva în biroul lui Pavel Conta, ar fi venit la mine şi ar fi cerut voie...

Frunză încercă să-l tempereze.

— Poate că ştia de existenţa scrisorii băncii din Zürich şi pentru a apăra memoria lui Conta a încercat s-o sustragă...

— Ar fi făcut-o încă de alaltăieri... înainte de percheziţie, îl combătu Comănescu şi se întoarse spre Panait, dîndu-i de înţeles că ar vrea să plece.

— Tovarăşe Frunză, îl însoţeşti pe tovarăşul Comănescu. Să-mi raportezi de acolo situaţia.

— 'Nţeles !

Din uşă, Comănescu se uită peste umăr la Lucian şi spuse cu un dispreţ nedisimulat :

— Cine ştie ? Poate că în scrisoarea *aia* îţi mărturiseşte că a rupt sigiliul...

Şi plecă, evident supărat.

Panait deschise larg fereastra şi trase în piept o gură de aer proaspăt.

— Urît mai pute și trabucul ăsta. Ce părere ai, domnule căpitan, despre directorul general al „Rulmentexport"-ului ?

Se răsuci spre Lucian ; acesta, în picioare, se juca în neștire cu plicul Ameliei Gheorghiu.

— De ieri și pînă azi, sesizez o mare schimbare în felul lui de a fi... a devenit nervos, repezit...

Panait zîmbi de parcă și-ar fi amintit de un lucru plăcut.

— E un tip foarte perspicace, îi umblă mintea... Nu crezi că are toate motivele să fie nervos, repezit ? Închise fereastra și trecu din nou la masă. Îi făcu un semn lui Lucian să ia loc. Toată povestea cu sigiliul rupt la lumina zilei, în timpul orelor de serviciu... Ce zici, să trimit cîinele ?

După un timp de gîndire, Lucian răspunse :

— Să așteptăm telefonul lui Frunză, tovarășe colonel...

— Ei, hai, pînă atunci să deschidem scrisoarea Ameliei Gheorghiu... Sau e... personală ?

Lucian deschise plicul și scoase la iveală o scrisoare bătută la mașină, pe care se apucă s-o citească cu glas tare :

Stimate tovarășe, cînd veți citi această scrisoare, eu, Amelia Gheorghiu, nu voi mai fi în viață. Vă cer tuturor iertare pentru gestul meu funest, dar Pavel Conta a murit. Existența mea a devenit inutilă. Omul, ca ființă superioară, trebuie să aibă curajul de a ieși la vreme din scenă. N-aș vrea însă să părăsesc scena vieții fără a îndrepta o greșeală de neiertat săvîrșită de mine, nu din rea voință, ci dintr-o dragoste nemărginită pentru Pavel Conta. Recunosc cu un profund sentiment de rușine că, în mod deliberat, am indus în eroare organele de securitate ale statului. Îmi regret fapta și, în aceste ultime clipe ale existenței mele, aș vrea s-o îndrept. Cînd Pavel Conta mi-a cerut garsoniera, mi-a explicat clar că nu-i vorba de o întîlnire amoroasă, ci de una de

afaceri, cu un străin. Am rămas împietrită, iar el, privindu-mă în ochi, m-a întrebat: „Amelia, ai încredere în mine?" Îl iubeam prea nebunește, ca să nu am încredere în el. Nu l-am mai întrebat nimic. Întîlnirea a avut loc. Tot ce s-a petrecut în continuare v-am declarat. Îmi mențin declarațiile referitoare la balerina de la „Melody-Bar". Ce n-am declarat? După întîlnirea cu acel străin, și cu trei zile înainte de moartea sa, Pavel a trecut pe la mine și mi-a încredințat o casetă de fier. A apelat din nou la credința mea, cerîndu-mi s-o ascund. Nu știu ce conține. Mă gîndesc însă cu groază că Pavel ar fi putut deveni un spion. E incredibil și totuși comportarea sa, întîlnirea cu străinul, informațiile pe care mi le cerea mereu în cadrul serviciului, istoria cu caseta, toate astea la un loc mă cutremură... Oricum, l-am iubit așa cum a fost, iar rostul meu pe acest pămînt s-a încheiat. Vă cer din nou, tuturor, iertare.

Amelia Gheorghiu

P.S. *Las ușa garsonierei descuiată. Caseta lui Pavel se găsește în șifonierul ce-l las de asemenea deschis. Cianura de potasiu mi-am procurat-o singură. Nu are nici un rost să căutați vinovați de moartea mea. Mor cu sufletul împăcat că am găsit în mine puterea de a spune adevărul, căci viața tot mi-aș fi luat-o.*

A. G.

Cînd Lucian își ridică ochii de pe scrisoare, colonelul observă tulburarea acestuia ; pălise și-și strîngea cu îndărătnicie buzele, de parcă ar fi vrut să-și oprească un țipăt. Deasupra buzei superioare îi răsăriseră broboane de sudoare. Nu-l mai văzuse de mult atît de tulburat. Îi luă scrisoarea din mînă și o reciti în tăcere, încruntat, urmărit de privirile absente ale lui Lucian. După ce ajunse la ultimele cuvinte, îl întrebă :

— Ce-i cu tine, băiete ?

Ochii lui Lucian căzură pe scrisoare ; cît timp o citise, avusese senzația bizară că aude glasul Ameliei Gheorghiu, că de fapt ea și nu el citea cu glas tare scrisoarea sa de adio...

— Mi-a trecut, tovarășe colonel, se scuză Lucian, căutîndu-și batista. E greu să te împaci cu gîndul că un om cu care ieri ai stat de vorbă, fie chiar și cîteva minute, și-a pus capăt zilelor. Mi s-a părut o ființă bună și nefericită.

Ținînd între degete scrisoarea Ameliei Gheorghiu, Panait intră în fondul problemei :

— Există o chestiune care mă cam dezorientează — caseta ! Conform declarațiilor lui Giura, Rudolf, alias Ion Stoican, alias Jean Cristescu a intrat în posesia unei casete pe care Conta o ținea într-o ascunzătoare. Amelia ne dezvăluie și ea existența unei casete.

— Numai că la această ultimă casetă putem să ajungem și încă foarte repede, pe cîtă vreme la cealaltă... vorbi Lucian abia auzit.

— Acum parcă ceva se leagă, nu crezi ?

— Da, se leagă...

— Un străin descinde dintr-un „Mercedes", repet, dintr-un „Mercedes" și intră în blocul unde locuiește Amelia Gheorghiu. Cîteva minute mai tîrziu, se ivește și balerina. . .

— Ce îmi ordonați ?

— O să te deplasezi urgent la domiciliul Ameliei Gheorghiu. Te duci direct la șifonier. Dacă caseta este într-adevăr acolo, telefonează-mi... Voi lua, între timp, legătura cu Procuratura.

Lucian se ridică.

— Nu vi se pare cam suspectă această suită de coincidențe — ruperea sigiliului, sinuciderea Ameliei Gheorghiu, scrisoarea adusă de Comănescu în persoană ?

— Uite ce e, căpitane, eu sînt de părere să suspendăm, pentru nu știu cît timp, speculațiile... Aleargă și vezi ce-i în garsoniera Ameliei Gheorghiu !

— 'Nțeles !

Frunză se uită la telefonul negru de pe masa de lucru a lui Pavel Conta, precum Hamlet la craniul lui Yorik. „A telefona sau nu. A cere cîinele polițist sau nu ?“ Poate că directorul general al „Rulmentexport“-ului care, pînă acum cinci-zece minute se mai găsea lîngă dînsul, avea dreptate — funcționarii se vor alarma, vor intra în panică... Pe de altă parte, judeca el, numai un *om al casei* ar fi cutezat să rupă sigiliul, deci era de presupus că prezumtivul infractor se găsea în clădire, iar cîinele cu siguranță că l-ar fi dibuit. Încolo, toate obiectele din birou se aflau la locul lor ; în sertare, în „Fichet“, dăinuia ordinea lăsată ieri, după controlul efectuat. Nimic, dar absolut nimic, nu pleda în favoarea ideii că cineva ar fi pătruns în cabinetul celui ce a fost Pavel Conta.

Necşulea, şeful Serviciului special, aştepta hotărîrea lui Frunză, gîrbovit de pacostea ce căzuse peste întreprindere ; îl văzu ridicînd receptorul.

— Să trăiți, tovarăşe colonel... Vă raportează căpitanul Frunză.

— Te ascult, căpitane !

— Sigiliul a fost rupt, mai exact, a fost dezlipit de pe o latură a uşii. A rămas atîrnat de pervaz... Bucățele de ceară pe podea...

— Biroul a fost violat ?

— Nici un indiciu, raportă Frunză. Aşa cum l-am lăsat, aşa l-am găsit. Memoria nu mă înşeală.

— Sper... Ce propui ?

Înainte de a răspunde, Frunză îi aruncă lui Necşulea o căutătură şi cînd îi văzu mutra amărîtă, fu cît p-aci să renunțe la decizia sa.

— Aş propune să trimiteți cîinele..

Necşulea se gîrbovi parcă şi mai mult.

— Şi argumentul lui Comănescu ?

— Tovarăşe colonel, cu noi sau fără noi, pe aici lumea tot şuşoteşte... oamenii tot s-au alarmat... Nu văd de ce ne-am abține...

— Bine, încuviinţă colonelul, ţi-l trimit pe „Cimbru".

— Ar fi potrivit ca Mihăilă să vină civil şi să intre în clădire ca un *excentric*...

— Fii atent, băiete, îl avertiză Panait, şi cum termini vii la mine...

— 'Nţeles !

Zece minute mai tîrziu, un bărbat scund, lat în umeri, căruia costumul de haine îi cădea prost şi parcă-l stingherea la fiece mişcare, intră în clădirea „Rulmentexport"-ului ca un obişnuit al casei. Un cîine lup alsacian, suplu şi puternic, îl însoţea cu un aer blazat — ţinea botul în jos, încremenit, ca şi cînd astfel ar fi putut să treacă neobservat.

La etajul trei, chiar în faţa biroului lui Conta, Frunză şi Necşulea îi aşteptau.

— Bună „Cimbrule !" îl întîmpină Frunză.

Cîinele îşi ridică brusc urechile în formă de V şi, înflorîndu-se brusc, răspunse la salut, dînd din coadă.

— Măi, Mihăilă, nu prea îţi şade bine costumul ăsta !

— Ce să fac ? se lamentă conducătorul cîinelui, dacă toată viaţa am purtat uniformă ! Eu cred că m-am născut în uniformă de plutonier major. Care-i baiul ?

Frunză îi explică arătîndu-i sigiliul, bucăţelele de ceară de pe podea... Cîţiva funcţionari îşi scoaseră capetele de prin birouri, dar Necşulea le ceru autoritar să-şi vadă de treabă. Mihăilă îl introduse pe „Cimbru" în cabinetul lui Conta, îl lăsă să adulmece, apoi îl duse la sigiliu, la bucăţelele de ceară şi, astfel, cîinele luă urma.

— Potolit, potolit, îi şopti Frunză lui Mihăilă. Să nu băgăm oamenii în sperieţi...

Însoţitorul apucă strîns cureaua legată de zgarda cîinelui. „Cimbru" se roti de cîteva ori, parcă în jurul cozii sale, cenuşii-roşcovane, apoi, tot adulmecînd, îşi trase însoţitorii după dînsul pe scări în jos... Înfrigurat, Frunză numără etajele — se temea de ceva, iar temerile sale aveau, dintr-un moment în altul, să se adeverească. Cînd „Cimbru" ajunse la etajul întîi, orice îndoială i se risipi. Cîinele se îndreptă către cabinetul directorului general al întreprinderii şi, cînd ajunse în dreptul uşii, începu să

schelălăie. Atunci, Frunză îl apucă pe Mihăilă de braț și-i șopti :

— E clar... Ușchește-o de aici cît mai repede !

Mihăilă îi adresă cîinelui cîteva cuvinte, acesta își înălță mirat botul spre însoțitor, ca și cum ar fi voit să-și exprime nedumerirea. „Cum, numai pentru atît m-ai pus pe drumuri ? !"

Rămas singur, Frunză bătu la ușă. Auzi glasul secretarei și intră.

— Aș vrea să vorbesc cu tovarășul Comănescu.

— Imposibil. Nu-i aici... A plecat acum zece minute, îi explică secretara. Mi-a spus că se duce acasă, că nu se simte bine... O migrenă.

Frunză îi mulțumi și ieși. Pe culoar se uită la ceas. Cu zece minute în urmă își făcuseră apariția la „Rulmentexport" Mihăilă și „Cimbru". Urcă în grabă la trei, unde-l aștepta Necșulea nerăbdător.

— Nimic nou, îl informă ofițerul... Încuie și aplică din nou sigiliul...

Satisfăcut, Necșulea se apucă de lucru.

3

Portarul blocului deschise ușa chicinetei sale și se uită suspicios după necunoscutul care se îndrepta grăbit spre lift. Ar fi vrut să-l oprească, însă impetuozitatea acestuia îl dezarmă. Deși fusese observat, Lucian, neavînd chef să stea de vorbă cu nimeni, se vîrî în lift și apăsă pe buton. Cutia aceea îngustă se înălța încet. Avu răgazul să se mai gîndească o dată la scrisoarea Ameliei Gheorghiu. Aceeași ideea absurdă îi revenea mereu în minte. Poate că nu era adevărat, poate că s-a petrecut o minune, iar ea îl aștepta acum să-și ceară scuze și să-i explice ce s-a petrecut în realitate. Ieși pe palierul întunecos al etajului șase. „Ușa din stînga." Pașii îl purtară spre ușa garsonierei. Se opri și-și auzi bătăile inimii. „Mă port de parcă aș fi un începător în ale meseriei" își reproșă el. Undeva, la etajul doi sau

trei, un copil începu să cînte „Trecea fanfara militară". Lucian ridică mîna și vru s-o ducă la sonerie, realiză la vreme grotescul situației. Ah, tare ar mai fi vrut să găsească ușa încuiată și să fie nevoit să sune! Apucă clanța. Îngheță. Ușa cedase. Așadar, minuni nu existau. Dincolo îl aștepta cadavrul Ameliei Gheorghiu. Nu-i rămase altă alternativă decît să se furișeze în vestibul. Ușa ce dădea în cealaltă încăpere era larg deschisă. Lucian simți cum inima i se chircise dureros. Picioarele-i deveniră grele. Făcu un efort să și le urnească. Îi izbutiră cîțiva pași. Amelia Gheorghiu nu mințise — zăcea într-o rînă, cu fața împietrită spre ușă, de parcă ar fi vrut să-l vadă. Murise fulgerător, iar paharul din care băuse apă căzuse pe covor, la marginea studioului ; brațul drept, căzut inert, încerca inutil să-l ridice. Lucian întîlni ochii sticloși ai femeii și, o clipă, îl încercă dorința să se apropie de trupul sinucigașei, să-i tragă pleoapele, să-i ascundă pupilele negre. Înălțîndu-și privirile, descoperi pe lada studioului un magnetofon cu tranzistori — funcționa în gol. Avu credința că Amelia Gheorghiu murise în clipa în care și banda își risipea ultimele acorduri ale unei melodii, fără îndoială, sentimentale.

Pentru a ajunge la șifonier, Lucian ocoli masa din mijlocul încăperii. Nu-și dădea seama că umbla în vîrful picioarelor. Deschise șifonierul. Amelia Gheorghiu avusese grijă să pună caseta la vedere. O luă — nu era prea grea — și o așeză pe masă. Se simți dintr-o dată înviorat, stăpîn pe nervii săi, ca și cum contactul cu metalul casetei i-ar fi inoculat în organism energia pe care pînă atunci o risipise frămîntîndu-se. Căută telefonul — era pe o măsuță scundă, în vecinătatea studioului. Ca să vorbească, Lucian se lăsă într-un genunchi chiar lîngă părul răvășit al moartei. Îi răspunse colonelul Panait, iar el își prezentă raportul cu o voce stinsă, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o trezească pe stăpîna garsonierei.

— Caseta e închisă? se interesă colonelul.

— Da...

— Am trimis procurorul acolo... Trebuie să pice

dintr-un moment într-altul... Vii imediat cu caseta la mine... E şi Frunză aici... Am noutăţi.

— 'N'ţeles ! Frunză să pregătească portcheiul lui Conta, poate una din chei să se potrivească.

— E în regulă, mai zise colonelul.

Reveni lîngă casetă şi rămase locului nemişcat, contopit cu liniştea funerară a garsonierei. Zece minute mai tîrziu, soneria de la intrare străfulgeră tăcerea. Lucian zvîcni din loc şi i se păru că o dată cu el zvîcnise şi Amelia Gheorghiu. Se duse la uşă. Procurorul Municipiului nu venise singur, ci însoţit de medicul-legist. Acesta, după ce aruncă o privire curioasă prin garsonieră, se apropie de cadavru. Îşi schimbă ochelarii de pe nas cu alţii. Mormăi :

— Cianură de potasiu !

Procurorul se opri în spatele medicului şi se uită peste umărul acestuia la trupul neînsufleţit al femeii. Apoi, ghicind frămîntarea ofiţerului, se întoarse spre dînsul şi-i spuse

— Tovarăşe căpitan, e în ordine... Dacă doriţi să plecaţi o puteţi face... *Acela* e obiectul ?

Medicul întoarse capul : mai prinse să vadă cum Lucian împacheta caseta. Înainte de a părăsi garsoniera, privirile ofiţerului de securitate se îndreptară spre ochii sticloşi ai Ameliei Gheorghiu. În clipa aceea, simţind din nou în suflet povara tristeţii, se grăbi să ajungă pe palier.

Lucian observă absenţa lui Frunză. Colonelul Panait stătea singur în capul mesei şi privea la nesfîrşit creioanele rînduite frumos ca nişte rachete miniaturale. Înălţîndu-şi fruntea înnegurată îşi arătă, fără să vrea, oboseala ce i se aşternuse parcă şi mai adînc pe chip. Zîmbi forţat. Lucian îi întinse, ca pe un trofeu, caseta. În aceeaşi clipă, colonelul puse lîngă creioane portcheiul lui Pavel Conta. Îl mira că şeful nu-l invită să ia loc, că îl ţinea în picioare. Panait, fără să se ridice, despături ziarul. Preţ de cîteva minute, într-o tăcere deplină, cei doi cîntăriră caseta din priviri...

— Știu ce-i în capul tău, vorbi deodată colonelul uitîndu-se la el, pe sub sprîncene, te gîndești la nuvela lui Băieșu, la „Maiorul și moartea". Ți-e că dacă o deschidem, sărim în aer...

Nu, nu se gîndea la nuvela lui Băieșu, ci la componentele absurde ale vieții. Amelia Gheorghiu nu văzuse niciodată conținutul casetei... caseta ar putea să fie goală, pustie, deprimantă. „Ca o odaie părăsită în grabă de locatarii ei", îl parafrază el pe Frunză.

Pe neașteptate, colonelul îl întrebă :

— Ai mîncat ? Și tot el răspunse. Nu, n-ai avut cînd... E aproape cinci... Du-te la bufet... ai pentru *operația* asta exact douăzeci de minute... Apoi îl iei pe Ghițulescu împreună cu băieții lui din echipa de filmare și te duci să te întîlnești cu Frunză...

— Unde ?

— Într-un loc frumos, glumi Panait, în Cișmigiu... Te așteaptă la intrarea de peste drum de Arhivele Statului.

— Ce s-a mai întîmplat ? vru Lucian să afle înainte de a se duce la bufet.

— L-am trimis totuși pe „Cimbru" la „Rulmentexport"... Cîinele i-a condus pe însoțitori la cabinetul lui Comănescu.

— Imposibil !

— ...care, între timp, plecase. Nu se simțea prea bine... Acum se plimbă îngîndurat pe aleile parcului... Tot în direcția Cișmigiului se îndreaptă acum și necunoscutul care s-a întîlnit azi dimineață cu Olimpia Manu.

— Leonte n-a izbutit să-l fotografieze...

— Ba da, filmul e acum la developat... Panait se uită la ceas. Mai ai cincisprezece minute.

— Și caseta ?

— Las-o în seama mea...

Lui Lucian nu-i rămase decît să execute ordinul. În timp ce ieșea, îl văzu pe colonel umblînd la portcheiul lui Pavel Conta și gîndi : „Numai de n-ar exploda".

XVI
EXPLOZII ÎN LANȚ

1

Toamna grăbea ceasul asfințitului. Raze reci, de aur, aprindeau lumini stranii în frunzele îngălbenite. Foarte curînd avea să se întindă amurgul. Lucian traversă bulevardul și se grăbi să ajungă la locul întîlnirii. Ghițulescu și cei doi băieți ai lui îl urmau la o oarecare distanță. Lîngă intrarea în parc îl găsi postat pe Leonte. Acesta îl informă imediat asupra situației.

— Frunză mi-a cerut să te aștept eu în locul lui. *Omu* meu e pe lac... Se plimbă cu barca... Bănuiesc că are o întîlnire...

— Pe lac ?

— De ce nu ? E un loc ideal. Simion îl filează... Iar Frunză care voia să vadă mutra necunoscutului m-a lăsat aici...

— Și directorul ?

— E și el pe aici...

— Frunză unde mă așteaptă ?

— La debarcader, vorbi Leonte precipitat. Pe Ghițulescu îl iau cu mine... Să filmez o „plimbare" pe lac.

— Merg și eu la debarcader... Vezi să nu pierdem legătura, îl atenționă Lucian intrînd în Cișmigiu.

„Să fie Comănescu amestecat în afacerea asta ? se întrebă el în timp ce străbătea aleea ce ducea direct spre debarcader. Greu de crezut. Totuși... Ah, atîtea coincidențe ! O fi aflat oare de moartea Ameliei Gheorghiu ? Ce chestie ? ! Să-mi aducă un plic, iar în plic să

să găsească ultimul cuvînt al sinucigaşei! Şi tu să nu ştii ce aduci... Da' poate că a ştiut..."

Frunză îşi zări de departe prietenul şi se grăbi să-l întîmpine.

— Mi-era teamă că n-o să te întîlnesc, se bucură Lucian văzîndu-l. Unde-i Comănescu?

— Se plimbă... E în partea cealaltă a Cişmigiului.

— Singur?

— Singur. E de remarcat că acum zece minute s-a îndreptat spre debarcader... A vrut să ia o barcă...

— *Omu lui Leonte* se găsea pe lac?

— Da... Comănescu însă s-a răzgîndit.

— Să fi mirosit ceva?...

— Nu cred...

— Pe *omu lui Leonte* l-ai văzut? Îi cunoşti mutra?

— N-am izbutit încă să-l văd... E multă lume pe lac... Simion însă e pe urmele lui...

— Leonte şi Ghiţulescu vor fi şi ei pe lac, îl informă Lucian văzîndu-i pe cei doi alegîndu-şi bărcile.

— Iar noi ce facem?

— Eu o să rămîn aici pe o bancă, în preajma debarcaderului... Tu du-te după Ionescu şi află în ce *poziţie* e Comănescu... Dacă vezi că îşi continuă plimbarea, lasă-l mai departe în seama lui Ionescu şi întoarce-te la mine.

Înainte de a executa indicaţia lui Lucian, Frunză întrebă, îmboldit de o firească curiozitate profesională

— Ce conţine caseta?

— Nu ştiu... A rămas şefu cu ea... Nici nu ştiu dacă conţine ceva... Du-te!

Lucian se aşeză la întîmplare pe o bancă. În vecinătate, doi pensionari vorbeau cu glas tare despre bolile de rinichi, iar ceva mai încolo, un tînăr ţinea în braţe un tranzistor „Mamaia" şi asculta o poveste de dragoste cîntată de Margareta Pîslaru... Era plăcut în Cişmigiu la ceasul acela, iar Lucian îşi aminti că de mult nu i se mai oferise prilejul să se plimbe prin parc. Trecu un vînzător de ziare. Luă o „Informaţie". Nu-i ardea de citit... Desfăcu ziarul şi-şi ascunse faţa.

Puţin mai tîrziu, Frunză se aşeză lîngă el şi îşi aprinse o ţigară.

— Ciripeşte ! îl îndemnă Lucian.

— De mai bine de zece minute, Comănescu stă pe cel de-al doilea pod ; trage din trabuc şi urmăreşte bărcile.

— Barem de-ar ieşi ceva din toată truda noastră, zise Lucian prefăcîndu-se că citeşte ziarul.

— Trebuie... Şi zici că a murit biata femeie ? aminti Frunză de deznodămîntul Ameliei Gheorghiu.

— Cianură de potasiu...

— Madeleine Conta — barbiturice, Amelia Gheorghiu — cianură de potasiu, Mirela Buhoiu — o lovitură la carotidă...

— De scăpat însă cu viaţă scapă una singură — Madeleine Conta, că-i mai norocoasă, zise Lucian. În timp ce vorbea se simţi apucat pe neaşteptate de braţ.

— Comănescu ! îi şopti Frunză ascunzîndu-se şi el după ziarul acum larg desfăcut. Dacă ne vede, am dat-o în bară...

— Îl vezi ? Ce face ?

— O să rîzi. Ia o barcă...

— Cu cine e ?

— E singur... A scos biletul... se îndreaptă spre debarcader. Acum poţi să te uiţi şi tu...

Lucian lăsă ziarul în jos şi-l zări pe directorul „Rulmentexport"-ului vîslind încet şi greoi. „Trena" lui Comănescu se apropie de cei doi ofiţeri şi i se adresă lui Frunză cu întrebarea :

— Mă duc după el ?

— După el, Ionescule, nu-l slăbi o clipă !

— Mersi, zise Ionescu. De-ai şti de cînd nu m-am mai plimbat cu barca...

— Ştiu, de la revelion...

Ionescu nu mai auzi replica lui Frunză. Din cîţiva paşi fu la casa de bilete a debarcaderului, iar apoi dispăru cu barca pe urmele *clientului*.

— Nu-mi iese din cap povestea cu Comănescu. Să-ţi spun drept, aveam eu o presimţire, se destăinui Frunză. Cînd l-am mai văzut şi pe „Cimbru" oprind la uşa cabinetului ! Îţi dai seama ce a fost în sufletul meu.

— Nici mie nu-mi iese din cap sfîrşitul Ameliei Gheorghiu... De-ai şti ce greu mi-a venit să mă apropii de cadavrul ei!

Lucian vorbea încet, scrutînd lacul în zona debarcaderului. Deodată, i se păru că desluşeşte ceva suspect şi zise:

— Nu-i Leonte ăla care vine la mal vîslind voiniceşte?

— El e... să ştii că s-a întîmplat ceva, se alarmă Frunză.

Se sculară amîndoi, nerăbdători să-l întîmpine. Leonte, la fel de grăbit, predase barca, trecuse pe la casă şi-şi scosese Buletinul de identitate — lăsat în garanţie. Îşi zări colegii şi se îndreptă spre ei. Făcură cîţiva paşi împreună. Leonte mirosea puternic a transpiraţie şi, din pricina efortului, respira greu... Raportă precipitat:

— Aşa cum am presupus, *omu meu* s-a întîlnit pe lac cu un alt *solitar*. Bărcile lor s-au apropiat... au mers un timp paralel, i-am văzut vorbind... Am filmat totul...

Frunză nu se mai putu stăpîni şi întrebă:

— Un tip scund, grăsuţ, cu trabuc în colţul gurii?

— Dimpotrivă, un bărbat brun, la vreo cincizeci de ani, cu mustăcioară... O să-l vedeţi imediat... că vine la debarcader de unul singur... M-am grăbit să i-o iau înainte şi să vă anunţ... Uitaţi-vă, ce visător vine... vîsleşte leneş...

— Îl iei în primire, i se adresă Lucian lui Frunză. Vezi să nu-i pierzi urma...

— O clipă, spuse Frunză abandonîndu-şi tovarăşii.

— Ce l-a apucat? exclamă Lucian surprins.

Îl văzură alergînd spre casa de bilete a debarcaderului unde, după ce o înconjură, se făcu nevăzut. Amuzat de exclamaţia copilărească a căpitanului, Leonte rîse:

— Cred că s-a dus să cerceteze Buletinul de identitate al individului... Bravo lui! A avut o idee straşnică... Deci eu rămîn cu *omu meu*!

— Da. Şi n-ar fi rău să repeţi şi tu figura lui Frunză. Dacă *omu tău* şi-a lăsat Buletinul drept garanţie, identificarea lui e ca şi rezolvată...

Un bărbat solid, îmbrăcat într-un elegant sacou cadrilat, trecu pe la ghişeul casei de bilete şi-şi scoase Buletinul. Conversă cîteva minute cu casiera, îi zîmbi galant. Trecînd pe lîngă Lucian, acesta fu surprins de ţinuta dreaptă a necunoscutului, de alura sa aristocratică. „Un străin", gîndi judecînd după îmbrăcăminte.

Răsări ca din pămînt şi Frunză. Se arătă grăbit. Îi strecură lui Lucian un bileţel, spunîndu-i :

— Gata ! Zbor ! Mă iau după el...

Lucian îl urmări cu privirea pînă ce Frunză se pierdu pe o alee ce ducea spre Intrarea Zalomit, apoi despături biletul şi citi :

„Duma Petre... 1923, iunie 25... născut la Vaslui... Buc. Str. Polonă 150... Sectorul 1... Circa 1."

Îi arătă biletul şi lui Leonte. După ce-l parcurse, zise :

— Ce ţi-am spus ?... E o chestie ! Intru şi eu să-i fac puţină curte casieriţei...

— Acţionează ! îi ordonă Lucian şi avu senzaţia că-l auzise pe colonelul Panait. Şi rîse mînzeşte.

2

Soarele dispăruse. Umbrele amurgului cădeau mari şi blînde peste parcul bîntuit de culorile toamnei. Era ceasul plimbărilor ; bucureştenii străbăteau aleile Cişmigiului într-un necontenit du-te-vino, ceea ce îi îngăduia lui Frunză să se ţină cît mai aproape de insul identificat a fi Duma Petre. Îi vedea sacoul cadrilat conturîndu-i spatele lat ; păşea agale, cu o mînă în buzunarul pantalonului, fermecat de poezia parcului. Urmări zbenguiala unor copii, apoi se opri în dreptul unui fotograf „la minut" care, cu gesturi desuete, îşi aranja clienţii — un soldat înalt şi ţeapăn alături de o tînără care se hlizea cu gura pînă la urechi...

Frunză nu-l scăpa din ochi, urmărirea printre trecători era o bagatelă. Petre Duma se îndrepta spre ieşirea ce da în Zalomit... Păşea la fel de sigur, nimic nu trăda *omu-cu-musca-pe-căciulă*, iar ofiţerul se întreba îngrijorat dacă Leonte nu greşise. Îndoiala însă i se risipi cînd ajunse în afara Cişmigiului... Printre autoturismele parcate pe străduţa îngustă ce lega Brezoianu cu Bulevardul Gh. Gheorghiu-Dej, se afla şi o „Warszawa". Duma se opri în dreptul maşinii şi legă o discuţie cu şoferul ce sta sprijinit de caroserie şi fuma plictisit. Frunză regretă în clipa aceea că nu avea asupra sa un miniaparat foto — cei doi meritau un instantaneu. Şoferul gesticula nemulţumit de ceva ; iar celălalt încerca să-l îmbuneze zîmbindu-i împăciuitor în timp ce-i vorbea. Urmărindu-le convorbirea, Frunză se nelinişti ; dacă Duma intenţiona să urce în „Warszawa" aceea nenorocită ? Atunci cu siguranţă că-l va scăpa. Dar „sacoul cadrilat" îşi luă rămas bun de la interlocutorul său, şi-şi văzu mai departe de drum. Şoferului nu-i rămase decît să urce la volan şi să-şi pornească rabla. Trecînd pe lîngă maşină, Frunză îi văzu numărul cu indicativul armatei. „Hei, ia te uită !" se bucură el, memorînd „semnalmentele" şi numărul „Warszawei". Maşina ieşi în Strada Brezoianu ; o vreme dădu impresia că se va ţine încetişor după „sacoul cadrilat", dar la o intersecţie drumurile se despărţiră şi Frunză continuă fără alte probleme filarea lui Duma. Umbrele amurgului deveneau tot mai negre. „Filatul" se desfăşura la fel de liniştit şi de tacticos ; ajunse în Piaţa Sălii Palatului, o traversă şi, trecînd pe lîngă biserica Cretzulescu, dădu în Victoriei şi o luă la stînga spre „Athènée Palace". Frunză remarcă faptul că de cînd se luase după *omu'* său, acesta nu manifestase pe tot parcursul plimbării nici un moment de şovăire — s-o ia la dreapta sau la stînga ? — înainta ca un automat din vreme bine programat.

Duma tăie Piaţa Gh. Gheorghiu-Dej, ajunse la locul de parcare din faţa Ateneului Român. Trecu în revistă autoturismele staţionate şi zăbovi cîteva minute în faţa unui „Mercedes" negru. „Prea mult pentru o singură zi", se emoţionă Frunză. Dacă „ministeriala" asta mai are şi

un număr de-al nostru, atunci e în regulă. Dar „ministeriala" aparţinea unui străin. „Îmi place povestea, gîndea Frunză, iar cînd văzu „sacoul cadrilat" intrînd în hotel, exclamă : îmi place, şi încă foarte mult ! Intră şi el, prin braserie, în holul hotelului. Îl surprinse pe Duma conversînd cu o funcţionară frumuşică de la recepţie. Aceasta îi înmînă cheia camerei. Duma îi mulţumi curtenitor şi se îndreptă spre lift. După ce-l văzu dispărînd, Frunză se duse înfipt la recepţie :

— Domnişoară, vă rog, domnul care v-a cerut cheia, la ce cameră locuieşte ?

— 414, răspunse ea automat, ridicîndu-şi însă ochii de pe registru şi întîlnindu-i pe cei ai unui necunoscut, îşi dădu seama că săvîrşise o indiscreţie. Dumneavoastră cine sînteţi ? îl luă ea la rost.

Frunză îi zîmbi galeş.

— Un negustor de nasturi... Vînd nasturi în toată lumea...

— Domnuleeee !

Tot zîmbindu-i, Frunză se îndreptă spre biroul direcţiunii hotelului. Bătu la uşă. Nu mai aşteptă răspunsul. Intră. La singura masă de lucru, un barbat chel şedea aplecat asupra unor statistici. Îşi privi musafirul pe sub sprîncenele blonde şi nu se jenă să-şi arate nemulţumirea că fusese deranjat. Frunză îi întinse legitimaţia şi omul deveni dintr-o dată binevoitor.

— Ne interesează cîteva date.

— Mă rog, vă stau la dispoziţie.

— Ne interesează identitatea clientului de la 414...

— Imediat. Luaţi loc... Şeful Serviciului de recepţie ridică receptorul unuia dintre cele trei telefoane de pe birou şi i se adresă familiar funcţionarei : „Eveline, fii drăguţă şi vino la mine cu fişa 414".

Frunză pîndea uşa : dintr-o clipă în alta urma să apară drăguţa de la recepţie... Se bucură văzînd-o, deşi ea, dispreţuitoare, îl ignoră cu desăvîrşire.

— Mulţumesc, Eveline...

Tînăra părăsi biroul la fel de mîndră precum intrase.

— Bruno Carson, citi pe fişă şeful serviciului recepţie, paşaport elveţian. A sosit în ţară la 25 septembrie. Pă-

răsește hotelul mîine dimineață. I s-a reținut bilet pentru avionul München-Berna.

Frunză nu-și trădă uluirea : dacă acestui Carson nu i s-ar fi înmînat, la debarcader, chiar sub ochii săi, un Buletin de identitate românesc pe numele de Duma Petre, ar fi fost înclinat să creadă că cineva încurcase documentele. Și-apoi, tipul se pregătea să părăsească țara cu avionul. Care mai era atunci rostul „Mercedes"-ului ?

— Vreți s-o întrebați pe domnișoara Eveline în ce limbă i-a vorbit domnul Carson de la 414 ?

— Cum să nu ? ! Ridică din nou receptorul și i se adresă subalternei la fel de familiar. Am înțeles ! zise el, după ce primi răspunsul Evelinei. Tot timpul domnul Carson i s-a adresat în limba franceză.

Frunză mulțumi și ieși îngîndurat din birou. Ajuns iar în holul marelui hotel, se repezi la una din cabinele telefonice și luă legătura cu colonelul Panait.

— Bravo ! îl felicită șeful după ce-i ascultase raportul. În după-amiaza asta, ați fost de-o operativitate demnă de laudă. Zici că s-a oprit în dreptul unui „Mercedes", negru, „ministerial", cu număr de străinătate ?

— Da, tovarășe colonel...

— Băiete, fii atent la ce-ți spun : din caseta lui Conta rezultă că la „Athénée Palace" a mai tras și un oarecare Manuel Martinez... Verifică... Constată dacă între Martinez și Carson există vreo legătură. Dacă totul se confirmă, înseamnă că „tripleta" a intrat în raza noastră vizuală. E clar ?

— E clar !

— Îți trimit în ajutor mașina lui Nistor cu trei băieți la bord... „Mercedes"-ul intră de îndată sub supraveghere.

— Pot să închid ?

— Nu înainte de a-mi da numărul mașinii cu indicativul armatei. Așa ! Bine, băiete !... Te instalezi în mașina lui Nistor și-mi raportezi de acolo !

— 'Nțeles !

— Fii cu ochii-n patru. Cu toții sîntem în alertă. Succes !

XVII

UN „RALIU“ ÎN NOAPTE

1

— Conținutul casetei, aprecie colonelul Panait, este edificator. Își îndreptă privirile obosite spre Lucian, vrînd parcă să stabilească dacă fusese înțeles. Nu există nici un Petre Duma, cum nu există nici un Bruno Carson. Adevărata lui identitate o s-o aflăm după ce-l vom aresta. Nu există nici un Ion Stoican, așa cum nu există nici un Manuel Martinez. Îl vom aresta și vom afla cine e în realitate.

Lucian asculta relaxat concluziile șefului rezultate de pe urma cercetării documentelor din caseta lui Conta.

— N-a intrat încă în raza noastră vizuală „căpitanul Răduță“, continuă Panait, răsucind pe suprafața mesei un creion ca pe un titirez — semn că era mai bine dispus decît dimineață. Putem însă presupune, și asta cu foarte multă siguranță, că-i cetățean român, că domiciliază în București, și că are în primire o „Warszava“ cu indicativul armatei.

— Totuși, una din casetele lui Conta se găsește în mîinile lor, spuse Lucian.

— Mai exact, în mîinile lui Stoican, alias Cristescu, alias Martinez..., iar el e ca și în mîinile noastre. Mai trebuie să aflăm care sînt relațiile dintre Carson și Martinez. Uitîndu-se la ceas, Panait schimbă brusc subiectul conversației. Cum te simți ?

Amuzat de întrebare, Lucian răspunse.

— Foarte bine, tovarăşe colonel.

— Odihnit ?

— Odihnit, îl asigură căpitanul.

— Vreau ca în noaptea asta să încheiem operaţia căreia i-am dat indicativul „Limuzina neagră".

— Văd că l-aţi avut în vedere şi pe Haralamb Zincă. Dacă la titlul ăsta mai scrie şi o carte ! rîse Lucian.

— Trebuie să ne avem bine cu el. Nu uita că într-o zi o să ieşim la pensie. Cine ştie ? Poate o să ne ajute să ne scriem memoriile.

— Aş vrea ca eu să mă ocup de „balerină", readuse Lucian discuţia pe făgaşul anterior.

— Nu, nu, se împotrivi Panait. Lasă-l pe Mihăiţă cu Olimpia Manu, iar pe Leonte cu omul lui. Judecînd după ultimul raport al lui Frunză, de tine o să am nevoie la dispecerat.

În încăpere se auzi un bîzîit.

— Aha ! tresări colonelul, cu siguranţă că ăsta e Frunză. Se ridică şi se îndreptă spre biroul său unde se găsea instalat un aparat de emisie şi recepţie. Lucian îl urmă. Colonelul răsuci un buton şi spuse :

— Colonelul Panait pe recepţie.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel. Raportează căpitanul Frunză. În spaţiul de parcare din faţa restaurantului „Cina" a apărut o „Warszava" aparţinînd armatei. Este exact exemplarul văzut de mine pe Zalomit. La volan — acelaşi tip.

Panait îi vorbi lui Lucian din priviri. „Acum e acum ! Se îngroaşă gluma !"

— Deci n-a intrat în spaţiul de parcare al „Mercedes"-ului.

— Nu... Şoferul a coborît... a luat cheia maşinii... controlează portierele dacă sînt bine închise, raportă Frunză întocmai ca un crainic sportiv. Acum se îndreaptă spre Ateneu...

— Adică spre locul de parcare din faţa hotelului ?

— Da... Se plimbă printre autoturismele staţionate, de zici că vrea să-şi aleagă unul din ele... A şi ales... Un „Opel" alb.

— Nu cumva urcă la volanul „Opel"-ului ?

— Deocamdată, nu... S-a postat lîngă mașină. Așteaptă pe cineva. E nerăbdător... Fumează... Se uită într-una la ceas...

— Cu siguranță că-l așteaptă pe Carson, presupuse colonelul. Tu ce crezi, căpitane Frunză ?

— Ce să cred, tovarășe colonel ? Cred că o să asistăm la o cursă automobilistică de toată frumusețea.

— O să asistăm sau o să participăm ?

Rîsul tineresc al lui Frunză se răspîndi în cabinetul șefului.

— O să participăm !

— „Săgeata" e și ea pe acolo. O vezi ?

— Da, nu e departe de mine.

— Mențineți legătura radio cu „Săgeata". Alte două mașini sînt „Pe locuri ! Fiți gata !" Parada are s-o primească Lucian. El o să fie la dispecerat. Ai ceva împotrivă ?

— Nu, nu... E băiat bun... Păcat că s-a lăsat de fumat, glumi Frunză, dar imediat vocea-i deveni serioasă, alarmantă. Tovarășe colonel, postul nr. 1 îmi raportează că 312 a coborît din cameră... predă cheia.

— Manuel Martinez ?! exclamă bucuros colonelul.

— Da, a ieșit...

— Îl zărești de unde te găsești ?

— Încă nu... Trebuie însă să-l văd... Încă puțin... A apărut. Se îndreaptă, cred eu, spre „Mercedes"...

— Spre „limuzina neagră", îl completă Panait.

— Nu m-am înșelat... S-a oprit în dreptul mașinii. Mai mult ca sigur că „Mercedes"-ul îi aparține, strigă Frunză victorios.

— Copăcel, băiete ! Cu siguranță că, peste cîteva minute, o să coboare și Carson. Șoferul de pe „Warszava" ce face ?

— Am și uitat de el... E tot în așteptare. Am impresia că se ferește de Martinez... s-a tras mai în spatele „Opel"-ului. Să rămîn pe recepție, tovarășe colonel ?

— Da... O clipă, băieți. Colonelul își întoarse către Lucian ochii obosiți în care totuși ardea un licăr de

satisfacție. Ai auzit? Dă fuga la dispecerat. Preiei dirijarea echipajelor. Pe lîngă „Fulgerul" și „Săgeata", o să mai ai în subordine „Racheta" și „Crivățul".

— 'Nțeles! răspunse Lucian și ieși aproape alergînd din birou.

— Ce e nou? se interesă Panait.

— Martinez își controlează mașina... Celălalt păzește „Opel"-ul.

— Dacă Martinez pornește înainte de a fi apărut Carson, trimiți „Săgeata" după el... Iar tu vezi ce face „Opel"-ul.

— Am înțeles. Brusc, glasul lui Frunză se înfrigură. Tovarășe colonel, chiar în clipa asta a ieșit și Carson din hotel. Iar „Mercedes"-ul a pornit-o lent... iese din spațiul de parcare.

— Ia-te după el. Treci pe frecvența dispeceratului. „Săgeata" mă auzi? Bălane, ce faci acolo?

— Vă ascult, tovarășe colonel, răspunse „Săgeata".

— „Opel"-ul e al tău... Raportează-mi ce vezi!

— „Fulgerul" a plecat. La „Opel" sînt acum doi indivizi... Cel care a ieșit din hotel are cheia mașinii. Deschide. Par amîndoi foarte grăbiți...

— Cine a trecut la volan?

— Tipul din hotel... Acum a pornit-o și el...

— În ce direcție?

— După „Mercedes".

— Foarte bine! strigă Panait, de parcă atît ar fi așteptat. Dă-i bătaie! Treci pe frecvența dispeceratului. Menține legătura cu „Fulgerul"!

2

„Mercedes"-ul porni ușor pe Calea Victoriei în jos. „Duma" lăsă limuzina să se distanțeze, apoi porni pe urma ei. În dreapta sa, „Răduță" se străduia să nu piardă din ochi luminile roșii ale limuzinei lui „Stoican" Spuse:

— Are un itinerar cam bizar...

— Doar n-ai fi vrut să ne ducă direct la locul casetei, îl ironiză „Duma".

„Mercedes“-ul trecu Podul Senatului, viră la stînga, pe cheiul acoperit al Dîmboviței.

— Merge destul de încet, fu „Răduță“ de părere.

— N-are de ce să se grăbească... E foarte prudent... Nu are încredere în cuvîntul meu. Știe că-i pot sări în spate. Cred că anume și-a ales ora asta de „plimbare“... cînd drumurile nu sînt prea aglomerate, să mă poată depista mai ușor. N-o să mă depisteze. „Răduță“ își aprinse o țigară.

— Uite, acum înconjoară piața... Vrea să iasă la Sfîntu ' Gheorghe.

— Tatonează, rînji „Duma“... Nu-mi scapă...

În sala dispeceratului, răsună din nou vocea lui Frunză.

— Sînt „Fulgerul“... E limpede, „Opel“-ul urmărește „Mercedes“-ul. În momentul ăsta, după ce au străbătut Splaiul, au traversat Podul Mărășești, ambele mașini au direcția Piața Unirii, iar de acolo, desigur, se vor îndrepta spre Sfîntu' Gheorghe...

— Alo, „Săgeata“, tu unde ești ? Sînt „Săgeata“, mă aflu la vreo cincisprezece metri de „Fulgerul“.
metri de „Fulgerul“.

— Alo „centrala“, se vîrî Frunză iarăși pe recepție.

— Te aud, „Fulgerule“ !

— Dacă cele două mașini s-au înscris pe direcția Bulevardelor — 1848 — Magheru, înseamnă că vor ieși din oraș prin Nord...

Lucian simți că Frunză mocnește o propunere și avînd o încredere deplină în intuiția lui, îl ațîță:

— „Fulgerule“, ai vreo propunere ?

— Da... Ca „Racheta“ să ocupe rapid poziția Piața Victoriei, iar „Crivățul“ s-o ia spre noi pe drumul cel mai scurt...

— De ce, „Fulgerule“ ?

— Circulația la ora asta s-a rărit. Nu strică să fie pe traseu mai multe echipaje.

— S-a făcut, „Fulgerule" ! M-ai convins. Îți dau voie să fumezi...

— Generos ca întotdeauna, mai spuse Frunză.

„Răduță" se posomorî dintr-o dată și nu se putu stăpîni să nu-și trădeze starea. Vorbi cu o enervare evidentă în glas.

— Ei, unde ne duce ? Ca să ajungă la șosea, a făcut un ocol atît de lung... Putea s-o ia pe la Ateneul Român... Scurta.

— Potolește-te, fiule ! îl sfătui „Duma" sarcastic. E adevărat că tu nu ești obișnuit cu urmăriri ca în filme, eu însă da... Ai încredere în mine.

— Nu-mi place să mă avînt noaptea în afara orașului, îi destăinui „Răduță" cu toată sinceritatea.

„Duma" rîse batjocoritor, ceea ce avu darul să-l irite pe „Răduță" și mai mult.

— Tu să vezi, îl avertiză „Duma", că acum cînd o să ajungă pe Șoseaua Nordului, o să mărească viteza... Cursa abia acum începe...

— Dacă s-ar termina odată ! murmură „Răduță".

— Alo, centrala, sînt „Racheta"... Vă raportez că văd cele două mașini... Pornesc în urmărire.

— Alo, „Racheta", sînt centrala. Fă, te rog, un efort și ia-o înaintea „Mercedes"-ului, ceru Lucian... Așa încît să-l avem și din față, și din spate.

— 'Nțeles !

Lucian se încălzise, își scoase haina, își desfăcu nodul cravatei.

— Alo, „Fulgerul", sînt centrala. La ce distanță ești de „Opel" ?

Frunză îi răspunse :

— Sînt „Fulgerul"... Sînt la o distanță de circa cincizeci de metri. Aceeași distanță o are și „Opel"-ul față de „Mercedes".

— Ai auzit comanda transmisă „Rachetei" ?

— Auzit !

— Faptul că obiectivul a intrat pe şoseaua Bucureşti—Ploieşti uşurează misiunea. Nu crezi ?

— E adevărat, confirmă Frunză.

— Continuaţi-vă misiunea în tandem : „Fulgerul", „Săgeata", „Crivăţul", s-a înţeles ?

Cele trei echipaje răspunseră aproape simultan.

„Răduţă" se chircise de frică ; o greaţă inexplicabilă îi urcase în gîtlej. Deşi concentrat asupra volanului, „Duma" îşi dădu seama că ceva nu era în ordine cu partenerul său.

— Ce-i mă, te-ai scăpat pe tine ?

— Rudolf ăsta al tău e nebun, se apără abia auzit „Răduţă". Să gonească în noapte cu viteza asta !... Iar noi ca smintiţii după dînsul.

— Are un „Mercedes" automatizat... Lasă că nici „rabla" noastră, cu motorul pe care i l-am pus nu de mult, nu-i de lepădat... Ai văzut ? Un românaş ne-a depăşit... Acum îl depăşeşte şi pe el... Ce marcă o fi avînd ?

— Ce zici, ne-a simţit ?

— Nu.

Siguranţa cu care „Duma" îi răspunse îl mai remontă un pic. „Răduţă" se uită mai atent înaintea sa şi spuse :

— S-a distanţat sau mi se pare ?

— Oricîtă viteză ar băga, nu-mi scapă, se lăudă „Duma".

— Am trecut de Otopeni... Noroc că şoseaua e pustie... Unde naiba goneşte aşa ?

— Mai taci dracului din gură ! se răsti „Duma"... Nici mie nu mi-e uşor.

— Alo, centrala, sînt „Racheta". Mă auzi ?

— Te aud, „Racheta".

— Mă găsesc la circa treizeci de metri înaintea „Mercedes"-ului. E nebun... Asta zboară, nu goneşte.

— Alo, „Racheta", nu-l lăsa să te depăşească.

— A încercat în două rînduri, dar nu l-am lăsat. Nu ştiu însă dacă o să ne ţină motorul...

— Pe unde sînteți ?

— Ne apropiem de pădurea Snagov.

— Alo, „Fulgerul", sînt centrala. Pe la tine ce se aude ?

— Ce să se audă ? răspunse Frunză. Liniște și pace. Încolo, o cursă drăcească.

— Tot în tandem ?

— Tot !

— Să știi că Rudolf ne-a simțit, murmură „Răduță". Broboane reci de sudoare i se prelingeau de pe frunte pe umerii obrajilor.

— Taci, cobe ! șuieră „Duma" printre dinți.

Chipul i se înrăi ; din pricina încordării, ochii începură să-l usture. Se întrebă și el, neliniștit, dacă n-ar fi fost mai bine să rămînă la hotel și să-l aștepte pe Rudolf acolo, liniștit, la o bere. N-avea însă pic de încredere în cuvîntul său. Cum se va termina cursa asta nebunească ? Copacii, casele, rarele vehicule ce veneau dinspre Ploiești alunecau vuind înspăimîntător prin noapte. Iar Rudolf nu dădea nici un semn că ar fi ostenit.

— Snagovul... Pădurea... mormăi „Răduță" mai mult pentru sine.

De o parte și de alta a mașinii, pădurea se înălța în beznă ca două ziduri negre. Deodată, din spatele „Mercedes"-ului, explodă o lumină puternică, orbitoare.

— Ce-i asta ? urlă „Răduță" înspăimîntat. Nu mai văd ! Am orbit ! Și încercă să-și ferească ochii cu brațul.

Sulițele de lumină se înfipseră în ochii lui „Duma". Instinctiv, acesta apăsă pe frînă. Oprirea fu bruscă. Volanul îi scăpă din mînă și se roti spre dreapta. Mașina derapă cu un scrîșnet de groază și după cîțiva metri se opri chiar în liziera pădurii.

Frunză văzu la vreo sută de metri înaintea sa explozia — pentru cîteva secunde, bezna se topi într-un fulger orbitor. Mai văzu „Opel"-ul derapînd și nu înțe-

lese deloc ce se petrecuse. Imaginea i se păruse de-a dreptul halucinantă, iar cînd întunericul nopții se refăcu, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, îi strigă șoferului :

— Oprește !

În liniștea dispeceratului, glasul lui Frunză răsună copleșit de tulburare.

— Sînt „Fulgerul"... Lucian, acum cîteva minute s-a petrecut ceva de neimaginat. Din spatele „Mercedes"-ului s-au aprins două faruri puternice. Ai auzit ? Două faruri puternice în spate... Șoferul de pe „Opel"" a fost orbit și și-a pierdut direcția... Totul n-a durat decît o fracțiune de secundă. Alo, centrala, mă auzi ?

Lucian sări de pe scaun ca ars.

— Alo, „Fulgerul" ! Alo, „Săgeata" ! Sînt centrala... Vă ordon să opriți la locul accidentului ! Acordați primele ajutoare...

— Alo, centrala, sînt „Crivățul"... Eu ce fac ?

— Oprește-te și tu... La ce kilometru vă găsiți ?

Frunză răspunse :

— La intrarea în Snagov.

— Alo, „Racheta"... sînt centrala... ai fost pe recepție ? Ai auzit ?

— Alo, „Racheta", întoarce-te și tu... ține-te de el... Dar mai la distanță... să n-o pățești...

— Lasă-l să te depășească. Micșorează viteza... Pentru orice eventualitate, fii pregătit... Să nu-ți vîre și ție farurile în ochi...

— 'Nțeles !

După un timp, „Racheta" informă dispeceratul :

— „Mercedes"-ul se întoarce spre București, pe cealaltă șosea... Pe la Buftea, Mogoșoaia... Zboară, nu alta. Ce-mi ordonați ?

În dispecerat, se auzi pe neașteptate răsunînd vocea calmă a colonelului Panait :

— Căpitane, am auzit tot. Raliul a luat sfîrșit. Pe stăpînul „Mercedes"-ului îl vom aștepta în fața hotelului, iar la noi va ajunge încă în noaptea asta. „Racheta" să se țină la distanță... la o cît mai mare distanță...

XVIII

STEAGUL ALB

I

În ciuda oboselii care i se citea pe chip, colonelul Panait era bine dispus. Avea toate motivele : în operaţia finală, lucrătorii de sub comanda sa se descurcaseră fără greş. În timp ce vorbea sau asculta, se juca într-una cu creioanele. Ochii încercănaţi zîmbeau parcă fără voia lor.

— În concluzie, totul este pregătit, raportă Lucian. Dacă ne daţi aprobarea, putem să începem.

Panait îşi abandonă jocul, adună liniştit creioanele — vreo zece la număr — şi le puse fără grabă într-un suport de lemn, apoi îi învălui pe cei doi colaboratori cu o privire plină de afecţiune, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un logos patetic. Li se adresă însă milităreşte

— Aprob planul interogatoriului. Acţionaţi ! În ce mă priveşte, o să urmăresc aplicarea lui din „loja mea“, de aici.

— Ne permiteţi să ne retragem ? întrebă Lucian.

Se vedea că şeful ar fi vrut să le mai spună ceva, dar din motive ştiute numai de el prefera să tacă. Dădu aprobator din cap, iar cei doi căpitani se ridicară şi părăsiră încăperea.

Căpitanul Frunză se instală în fotoliul lui Lucian şi în cîteva rînduri se săltă, vrînd să-i încerce arcurile.

— Îmi place, e bun, zise hîtru. Înțeleg acum de ce unii șefi cedează greu fotoliile.

Lucian îl amenință cu pumnul arătîndu-i cutioara de lîngă dictafon. „Vezi că te aude colonelul!“ spunea pumnul acela amenințător. De parcă ar fi văzut scena, în încăpere se auzi deodată glasul îmbunat al lui Panait:

— Îmi potriveam și eu aparatul. Te-am auzit, căpitane. Deci ți-ar place să ai un fotoliu? Foarte bine! Însoară-te! Cine știe? Poate iți dăruiesc eu unul.

Lucian clătină din cap: „Vezi în ce belea te-ai băgat?

— Numai doctorul Faust a mai fost într-o asemenea dilemă, răspunse Frunză ignorînd înjurăturile șoptite de Lucian din vîrful buzelor. Nu-mi vînd sufletul. Prefer burlăcia, tovarășe colonel, așa cum căpitanul Lucian preferă bomboanele de mentă...

Panait rîse.

— Gata, băieți, dați-i drumu'... E ora 14. Aș vrea să terminăm cît mai repede, ca mîine să fim liberi.

— Păi mîine-i duminică, tovarășe colonel, aminti Frunză instalîndu-se în fotoliu ca un pașă.

— Că bine zici...

— Sper să nu terminăm prea tîrziu, aprecie Lucian.

— Atunci, hai, sus cortina!

Liniștea se refăcu. Lucian continua să-și amenințe prietenul cu pumnul și să-l înjure mutește. Cu mutra sa de mucalit, Frunză îi răspundea prin semne... „Nu înțeleg ce vrei de la mine? „Numai după ce Lucian ieși din birou, redeveni grav și serios. Apăsă pe un buton, ofițerul de serviciu își vîrî capul:

— Să fie introdus Manuel Martinez! îi ordonă Frunză.

Stăpînul „Mercedes“-ului intră în biroul anchetatorului cu capul sus, stăpînindu-și cu o evidentă demnitate indignarea ce-i clocotea în suflet. Deși înnoptase la arest, arăta odihnit, pus la punct, de parcă în clipa aceea ar fi ieșit din camera sa de la „Athénée Palace“. Oprindu-se în fața lui Frunză, i se adresă repezit, luîndu-l la rost:

— Vorbiţi franceza, spaniola ?

Pe faţa căpitanului înflori un zîmbet poznaş.

— Nu, domnule, nu vorbesc decît româneşte... Luaţi loc !

Prefăcîndu-se că nu-l înţelege, Martinez rămase în picioare, cu o mînă în buzunarul drept al pantalonului şi vorbi tot în franceză.

— Domnule, sînt convins că-i o neînţelegere la mijloc, o confuzie.

Frunză se scărpină la ceafă şi-l invită din nou să ia loc. Martinez însă continua să peroreze din ce în ce mai indignat.

— Domnule, nu vă înţeleg. Vă rog să aduceţi un interpret... Cer un interpret... Domnule, cu ce drept m-aţi adus aici ?

— O să înţelegeţi, zise Frunză, uitîndu-se obraznic în ochii de un albastru intens ai lui Martinez. Luaţi loc...

— Domnule, nu ştiu ce spuneţi. Am pierdut din cauza dumneavoastră plecarea.

Frunză se ridică, ocoli biroul şi veni în faţa lui Martinez, îi arătă scaunul, îl luă de braţ şi-l aşeză ca pe un copil. Arestatul sări în sus supărat.

— Domnule, vă avertizez că voi protesta, că mă voi plînge presei... Repet : cer un interpret, un avocat. Vreau să ştiu pentru ce m-aţi adus aici ?

— Deci, domnule Martinez, nu ştiţi limba română ?

Nu mai zîmbea, devenise grav, ameninţător. Trecu de cealaltă parte a biroului, apasă pe unul din butoane. Apăru ofiţerul de serviciu.

— Introdu-l pe domnul Victor Bunea !

Pe Martinez cuvintele anchetatorului îl lăsaseră indiferent : *nu le înţelesese*. Nu întoarse capul spre uşă nici cînd Lucian intră şi se opri sfios la o distanţă destul de mare de biroul anchetatorului.

— Mai cu îndrăzneală, domnule Bunea ! îşi îndemnă Frunză prietenul.

Lucian veni mai aproape : în sfîrşit, catadixi să-i arunce o privire rece, distantă. Lucian îl salută plecîndu-şi capul, dar arestatul nu-i răspunse, prefăcîndu-se că nu l-a mai văzut niciodată.

— Domnule Bunea, îl cunoaşteţi pe acest ins din faţa dumneavoastră ?

Martinez privea impasibil într-o parte, surd la tot ce se petrecea în juru-i.

— Da, desigur... Am avut plăcerea să-l cunosc deunăzi în cadrul familiei Conta. E vărul doamnei Conta.

Martinez nu clinti ; îşi agăţase privirile de un punct invizibil.

— Vă mai amintiţi în ce împrejurări l-aţi cunoscut ?

— Cum să nu ! Alaltăieri, domnul Comănescu, directorul general al „Rulmentexport"-ului, m-a rugat să trec cu maşina mea personală pe la văduva fostului meu coleg, Pavel Conta, şi să fac cîteva drumuri cu ea. La ora patru, bineînţeles după-amiază, m-am prezentat la doamna Conta. Nu era singură, ci cu dumnealui. A ţinut să mi-l prezinte. Stoican s-a recomandat... Bunea m-am recomandat şi eu.

— Domnule Stoican, îl cunoaşteţi pe domnul Bunea ? se adresă Frunză arestatului.

Martinez nu-şi desprinse ochii de la acel punct invizibil ; *nu auzise nimic.*

— Domnule Martinez, v-am întrebat ceva !

Arestatul îşi auzi numele şi răspunse în franceză cît se poate de calm

— Domnule, toate au o limită. Nu ştiu ce urmăriţi, ce vreţi de la mine. Solicit un interpret de limba franceză sau spaniolă. Sînt cetăţean spaniol şi n-aveţi nici un drept să vă purtaţi cu mine astfel.

Vorbise ţinîndu-şi capul sus, cu semeţie. Ochii săi albaştri, maxilarele puternice trădau în momentele acelea firea unui om greu de clintit.

Un timp, Frunză îl studie cu o căutătură sarcastică, ce voia să-i spună „Mă, că şmecher mai eşti !" Întinse mîna, apăsă pe un buton şi se adresă ofiţerului de serviciu.

— Introdu-l pe domnul Alexandru Giura, zis Alec !

Atît Lucian cît şi Frunză îl ţineau pe arestat sub o strictă observaţie ; nici un muşchi al feţei lui Martinez nu vibrase

Alexandru Giura, înalt, voinic, intră şi înaintă cu paşi energici spre biroul anchetatorului. Frunză se ridică în

picioare : îi avea în față pe cei trei bărbați. Dintre ei, numai Lucian era mai scund și parcă mai firav.

— Domnule Giura, vă rog să vă uitați bine la domnul din stînga dumneavoastră și să-mi spuneți dacă îl cunoașteți sau nu...

Alexandru Giura își strînse gura ; buzele i se subțiară devenind pentru un moment un simplu fir vinețiu ; se stăpînea să nu izbucnească într-un acces de violență. După ce-l studie cu coada ochiului, răspunse :

— Da, îl cunosc, e maiorul de securitate Jean Cristescu pe care l-am găsit alaltăieri în locuința Madeleinei Conta.

— Era singur ?

— Da...

— Cum de ați știut că e ofițer de securitate ?

— Mi-a prezentat o legitimație.

— O clipă, domnule Giura, îl opri Frunză și apăsă pe butonul soneriei.

Se ivi ofițerul de serviciu care, după ce predă căpitanului un document, ieși în tăcere precum intrase :

— Vă rog să vă uitați la acest document ! îl îndemnă Frunză. Asta-i legitimația ?

Alexandru Giura o cercetă cu minuțiozitate și răspunse.

— Asta e... Dealtfel, și după fotografie se poate constata !

Lucian sesiză prima reacție a lui Martinez ; maxilarul, pînă atunci încordat, căzu revenindu-și însă imediat în poziția inițială.

— Cu ce scop s-a dat drept reprezentant al Securității ?

— Știam de la Madeleine Conta că soțul ei deținea o casetă pe care Securitatea ar fi căutat-o... În ziua aceea, Madeleine se hotărîse să predea caseta.

— Nu vi s-a părut totuși suspect faptul că l-ați găsit singur în casă ? îi ceru Frunză părerea.

— Acum, desigur, toată întîmplarea o găsesc ieșită din comun, dar în momentele acelea, după accidentul mortal al lui Pavel Conta, se crease o situație excepțională, de aceea tot ce se întîmpla mi se părea că se înscrie pe orbita asta...

— Domnul acesta vă cunoaşte ?

— Aşa i-a declarat doamnei Conta, că mă cunoaşte şi asta a contribuit la inducerea mea în eroare, mărturisi Giura. A afirmat că ştie de legăturile mele cu Madeleine Conta. Eu o sfătuisem să nu se joace cu focul şi să aducă la cunoştinţa autorităţilor cele petrecute după decesul lui Pavel. Găsindu-l acolo, am crezut că Mad m-a ascultat. Iar cînd maiorul mi-a dezvăluit că ştie locul unde era ascunsă caseta, n-am mai avut nici o îndoială că aveam de-a face cu un ofiţer de securitate...

— L-aţi ajutat deci să ridice caseta ?

— Da. Ascunzătoarea era sub şifonier. I-am dat şi un ziar să împacheteze caseta. Iar la plecare, mi-a cerut să-i comunic Madeleinei să-l caute la telefon — ştia ea la ce număr — ca să-i elibereze un proces-verbal de confiscare a casetei.

Degetul lui Frunză, de astă dată urmărit de ochii lui Martinez, apăsă din nou pe buton. Acelaşi ofiţer intră în tăcere şi depuse pe biroul anchetatorului o casetă.

Lucian observă cum pe obrazul arestatului se întindea, puţin cîte puţin, o paloare nefirească — semn că înlăuntrul lui se produsese o prăbuşire. Aşadar, deznodămîntul era aproape.

— Asta-i caseta ? întrebă Frunză.

— Asta e, confirmă Giura şi ochii îi deveniră strălucitori.

Frunză se uita mîniat la Martinez, de parcă i-ar fi reproşat că i-a dat inutil de lucru.

— Ce părere aveţi, domnule Martinez ? Sau doriţi s-o aducem aici şi pe Madeleine Conta, şi pe Mirela Buhoiu ? Dacă ţineţi atît de mult, vă putem satisface dorinţa... Ce-i drept, cu Mirela Buhoiu e mai greu, nu însă şi imposibil. Vă aducem la cunoştinţă că percheziţia efectuată la hotel, controlul „Mercedes"-ului s-au soldat cu descoperirea multor probe acuzatoare... Primele două probe sînt aici pe masă. Doriţi să le aduc acum şi pe celelalte ?

Arestatul păli, dar nu se hotăra încă să deschidă gura. Frunză îi aruncă lui Lucian o privire întrebătoare, acesta îi răspunse cu o clătinare imperceptibilă a capului.

Atunci, Frunză se ridică şi scoase din „Fichet" un magnetofon de dimensiuni reduse şi-l aşeză pe birou.

— Încă o probă, domnule Martinez... Magnetofonul acesta l-am găsit instalat într-una din maşinile care vă urmăreau... Am ales pentru dumneavoastră un fragment... Ascultaţi :

O voce de bărbat : Unde ai ascuns-o ? Nenorocito, ştii ce se ascunde în casetă ? Documente... documente care atestă activitatea de spionaj a soţului tău. Îţi dai seama ? Uite, m-ai obligat să-ţi dezvălui lucruri pe care ar fi fost bine să nu le cunoşti. Intenţionam să-ţi iau caseta, eventual numai documentele, iar tu să nu ştii nimic, să nu-ţi încarci inutil conştiinţa... să nu fi aflat nimic despre Pavel. Acum eşti obligată să-mi dai caseta (pauză). Te mai întreb încă o dată, unde-i caseta ?

O voce de femeie : La o prietenă...

O voce de bărbat : Cine-i prietena asta ?

O voce de femeie : Mirela Buhoiu.

Frunză deconectă magnetofonul. Cele două voci străine amuţiră.

— Deocamdată atît... avertiză Frunză. Domnule Giura, ai recunoscut vocea femeii ?

— E a Madeleinei Conta.

— Dar pe cea a bărbatului ?

Deodată, stana de piatră căpătă suflet, viaţă, se lăsă pe scaunul ce nu cu mult înainte îl refuzase şi murmură în româneşte :

— E vocea mea ! Recunosc... E a mea.

Liniştea se aşternu în încăpere ca o lespede, însă nu pentru mult timp. Frunză îi mulţumi lui Giura. Acesta părăsi încet, parcă fără chef, biroul anchetatorului. Îi plăcuse lovitura de teatru şi ar fi dorit să fie în continuare spectator la desfăşurarea anchetei.

Martinez sta aplecat, cu miinile pe genunchi, cu ochii fixaţi pe covor. Îşi înălţă fruntea palidă cînd îl auzi pe anchetator adresîndu-se celuilalt martor :

— Tovarăşe căpitan, e timpul să-mi luaţi locul şi să preluaţi conducerea anchetei.

Zăpăcit de tehnica anchetei, arestatul urmări cu ochi tîmpi cum „Victor Bunea" trecea la birou în locul celuilalt ofiţer care, între timp, se ridicase.

— Așadar, domnule Martinez, alias Ion Stoican, alias Jean Cristescu, alias Rudolf, o să vă rugăm să treceți în altă încăpere, unde o să vi se pună la dispoziție hîrtie, cerneală, pentru ca să vă scrieți în liniște declarația. Este de prisos să vă atragem atenția că nu trebuie să omiteți nimic. Repet — absolut nimic... bineînțeles, dacă doriți să beneficiați de o șansă. De acord?

Arestatul dădu din cap, apoi rosti:

— Am înțeles... Sînt de acord.

— Pînă atunci, o întrebare. Așa cum se vede din pașaport, acum două săptămîni ați trecut prin Oradea?

— Da.

— Ați expediat de acolo o scrisoare? Către cine și cu ce scop?

— Către Pavel Conta. Cu un dublu scop: îmi anunțam sosirea și îi dădeam de înțeles că prin conținutul eronat al scrisorii îl puteam compromite.

Lucian se declară mulțumit de răspuns. Știa că de-acum încolo, Martinez se va strădui să spună totul sau aproape totul.

2

Lucian trecu la birou și se instală în fotoliu. Apăsă pe butonul ofițerului de serviciu:

— Introdu-l, te rog, pe *domnul Bruno Carson!*

Frunză, îmbrăcat civil, se așezase pe un scaun în stînga lui Lucian, așa ca să-l poată avea în față pe „oaspete".

Bruno Carson, în ciuda brațului drept, bandajat și sprijinit într-o fașă, și a unui plasture de pe frunte, trecu bine dispus pragul cabinetului; mustăcioara à la Clark Gable îi accentua zîmbetul.

— Bună ziua! se adresă el într-o românească perfectă celor doi ofițeri.

Lucian îi arătă scaunul. *Bruno Carson* se așeză degajat picior peste picior. Trecuse printr-o noapte de coșmar — era puțin tras la față.

— Cum vă simțiți, *domnule Carson?* îi zîmbi Lucian amabil. Sînteți mulțumit de îngrijirile primite?

— Nu pot să am decît cuvinte de laudă pentru personalul dumneavoastră medical, răspunse *Carson* cu aceeaşi amabilitate. Cu cine am plăcerea ?

— Cu ofiţeri ai Serviciului de circulaţie din cadrul Miliţiei Capitalei... sînt căpitanul de miliţie Lucian Viziru ; dumnealui e căpitanul Frunză.

— În ce stare e maşina ? Deveni deodată nostalgic. La ora asta ar fi trebuit să fiu acasă, la Zürich, în sînul familiei...

— Cu avionul ? întrebă Frunză mirat.

— Da... Maşina intenţionam să i-o dăruiesc domnului Neagu... Tresări ca la o dureroasă aducere aminte. Duse palma la plasturele de pe frunte. Ştiţi care-i starea domnului Neagu ? se interesă el cuprins de o sinceră îngrijorare.

Lucian privi stînjenit într-o parte, muşcîndu-şi buzele. Îi dădea astfel de înţeles celuilalt că-i e greu să-i răspundă.

Carson murmură :

— E grav ?

Lucian îşi ridică brusc capul — semn că-şi luase inima-n dinţi.

— *Domnule Carson*, sîntem bărbaţi, nu are nici un rost să vă ascundem adevărul : prietenul dumneavoastră e în comă. Doctorii au făcut tot ce le-a fost în putere... Din păcate, are puţine şanse să scape.

Carson închise ochii ; o expresie de adîncă durere i se întipări pe chip. Rămase neclintit preţ de cîteva minute. Apoi, înfrîngîndu-şi starea, deschise ochii şi se uită îndurerat spre căpitan.

— Domnilor, în asemnea împrejurări, cuvintele sînt de prisos. O mătuşă de-a lui îi trimisese prin mine „Opel"-ul acesta, declară el abia auzit. Sînt dezolat !

— Maşina însă, interveni Frunză, n-a avut prea multe stricăciuni.

— Ce folos ! se lamentă *Carson*.

— *Domnule Carson*, mi se pare că sînteţi romanist...

— Nu vă înşelaţi, şi mă aflu la Bucureşti într-o călătorie de studii.

— Vorbiţi perfect româneşte, îl lăudă Lucian, şi asta ne uşurează foarte mult misiunea. Aţi suferit un acci-

dent pe o şosea românească şi este de datoria Miliţiei să stabilească cauzele accidentului.

— Vă stau la dispoziţie. Înţeleg foarte bine situaţia în care mă găsesc, de aceea o să vă rog să-mi înlesniţi să văd un avocat...

— O să vă înlesnim, *domnule Carson*... Am dori însă să ne povestiţi cum s-a produs accidentul.

— Da... da, cu dragă inimă. Era ultima mea noapte la Bucureşti.

Apariţia ofiţerului de serviciu întrerupse audierea lui *Carson*. Îi înmînă lui Lucian un bileţel şi ieşi. Căpitanul se apucă să-l citească imediat. Urmărindu-l, Frunză avu senzaţia că asistă la o scenă clasică dintr-o piesă poliţistă ; îşi văzu prietenul „înnegurîndu-se", „tulburîndu-se", exprimîndu-se cu greutate.

— Domnule Carson, îmi pare rău... Chiar acum mi s-a transmis de la spital că Neagu a sucombat...

Carson oftă amar, apoi vorbi cu o voce sugrumată de emoţie.

— Domnilor, sînt dezolat. Am nevoie de asistenţă juridică.

— Aţi început să ne povestiţi de accident, îi aminti Lucian.

— Era ultima mea zi de şedere la Bucureşti. Neagu a fost de părere să ieşim şi să ne plimbăm — era o noapte tare frumoasă — şi, eventual, să ne oprim la Snagov. A doua zi urma să-i predau maşina. Eu conduceam. În faţa mea se afla un „Mercedes"... Gonea. Voiam, dintr-o ambiţie strict şoferească, să-l depăşesc. N-am izbutit. Cînd am intrat în zona Snagovului, am avut o senzaţie falsă pe care, după cîte ştiu, numai piloţii de pe supersonice o mai au. Aşa dintr-o dată, mi s-a părut că maşina s-a învăluit într-o lumină fantastică... că suliţe de foc îmi înţeapă ochii. Atît mai ţin minte, că am găsit în mine atîta prezenţă de spirit ca să apăs pe frînă... Ce a urmat, ştiţi.

— Vi s-a întîmplat să mai aveţi asemenea senzaţii false ?

— Nu... Ştiu, sînt deocamdată al dumneavoastră... Nu cunosc legile României. Ce aveţi de gînd cu mine ?

Lucian căzu pe gînduri.

— Iar noi care ne închipuiam că vreți să ne depuneți o plîngere, o reclamație, cu privire la cele petrecute aseară.

— O reclamație ?! De ce ? se uită mirat mai întîi la Lucian, apoi la Frunză.

— Nu cunoaștem cauzele accidentului, îi dezvălui Lucian. Ne gîndeam dacă nu cumva, vreo mașină din spate sau din față să vă fi stingherit. Poate aveți niște pretenții...

— Nu, domnule ofițer, n-are nici un rost să ne complicăm... Am fost, sper, explicit cu privire la ceea ce s-a întîmplat. Mai aveți de îndeplinit cu mine vreo formalitate ? Aș vrea să mă duc la hotel... Or fi neliniștiți... mi-am anunțat plecarea...

— Nu vă neliniștiți, *domnule Carson*, pe cei de la hotel i-am încunoștiințat noi...

— Vă mulțumesc !

— Am vrea să mai lămurim un aspect... O formalitate, îl liniști ofițerul, apăsînd pe buton. *Să intre omu lui Leonte,* îi ordonă Lucian ofițerului de serviciu care deschisese ușa.

Frunză se învioră și își aținti privirea în direcția de unde trebuia să se ivească misteriosul *om al lui Leonte*.

Florin Bucium intră impetuos, gata parcă să se răfuiască cu cei din cabinet. După cîțiva pași se opri locului dezorientat.

— Ce-ați rămas așa, domnule Bucium ? Vă rog să vă apropiați...

Bucium întîlni ochii reci ai lui Frunză și înțelese că dintr-acolo nu se putea aștepta la nici un sprijin. Înaintă spre birou, uitîndu-se fix în ochii lui Lucian.

— Aș putea să știu cu ce scop am fost invitat la dumneavoastră ? N-am mașină ! N-am treabă cu Circulația...

— Problemele de circulație sînt multiple... există accidente pe șosele interne, pe șosele externe... Iată, de pildă, dumnealui care e străin a suferit un accident de circulație pe o șosea de-a noastră... pentru dumnealui, externă.

— Nu înţeleg, bîigui Bucium.

— O să înţelegeţi imediat, îl asigură Lucian. V-aş ruga să vă uitaţi atent la bărbatul din stînga dumneavoastră şi să-mi spuneţi dacă-l cunoaşteţi.

Bucium avu nevoie de cîteva minute ca să priceapă rugămintea ofiţerului. Se uită temător, înfruntînd privirea demnă a lui *Carson*.

— Pe dumnealui ? ! Nu, nu-l cunosc...

— Dar dumneavoastră, *domnule Carson*, îl cunoaşteţi ?

— Nu, n-am avut plăcerea. Totuşi, nu văd rostul acestei confruntări, ca să zic aşa...

— Aşadar, nu vă cunoaşteţi ? Nu v-aţi cunoscut nici în ţară, nici în străinătate ? Bine... Printr-o apăsare de buton îl chemă pe ofiţerul de serviciu Să intre directorul general !

Comănescu îşi făcu apariţia cu trabucul, între degetele sale albe şi plinuţe — de astă dată era aprins şi răspîndea acel miros care pe Lucian îl scotea din sărite. Frunză fu cît p-aci să pufnească în rîs.

— Ce-i asta, domnule căpitan ? îl luă el la rost pe Lucian, cu autoritatea sa intrată în sînge. Am treburi pînă peste cap şi mata mă ţii aici, la uşa dumitale... Dînd cu ochii de Bucium, adăugă cu indignare : Şi văd că nu numai pe mine...

— N-o facem din plăcerea de a trage în piept fumul puturos al ţigării de foi, se răzbună Lucian pe fumătorul Comănescu. Domnule director, sîntem informaţi că ieri după-amiază v-aţi plimbat în Cişmigiu...

— Da, şi închipuiţi-vă, fără permisiunea dumneavoastră. Se uită în stînga, se uită în dreapta, în căutarea unui scaun... Nu mă poftiţi să iau loc ?

— Nu, că sînteţi grăbit... Aţi luat şi o barcă ?

— Constat că aveţi informatori conştiincioşi.

— Pe lac, cu cine aţi avut plăcerea să vă întîlniţi ?

— Cu Florin Bucium, pe care îl văd aici de faţă, vorbi Comănescu din ce în ce mai potolit, intuind deodată ceva neplăcut. A fost de-a dreptul o surpriză... L-am văzut vîslind solitar şi mi-am spus : „Iată încă un om care caută un dram de odihnă în Cişmigiu".

— El v-a văzut ?

— Da. Ne-am și salutat, însă nu ne-am apropiat. Pesemne, din același motiv — doream să fim singuri...

— Mulțumesc, domnule Comănescu, vă cerem iertare pentru deranj și vă mulțumim pentru contribuția dumneavoastră la buna desfășurare a cercetărilor.

Comănescu ieși vijelios, fără să mai salute pe nimeni.

Urmărindu-l, Lucian zîmbi în sinea sa. Rugat de colonelul Panait să participe la reușita interogatoriului și să contribuie astfel la demascarea învinuiților, Comănescu își jucase excelent rolul.

Cîteva minute cei trei din jurul biroului se studiară în tăcere. Frunză avu din nou sentimentul că asistă la un spectacol și-și spuse : „De-ar cădea mai repede cortina să mai fumez și eu o țigară... Nu-i rău să fii director !"

Lucian sparse tăcerea.

— Domnule Bucium, așadar ieri după-amiază, ați fost în Cișmigiu... și v-ați plimbat cu barca pe lac.

— Da, am fost, recunoscu Bucium.

— Cu cine v-ați întîlnit pe lac ?

— E o problemă de circulație ? deveni Bucium ironic.

— Vedeți bine ! zise Lucian liniștit.

— Cu directorul general al întreprinderii unde lucrez.

— Bine, asta am mai auzit... Ofițerul își întoarse capul către Carson care ședea indiferent, ca și cînd nimic din ceea ce văzuse și auzise în cabinetul ofițerului nu l-ar fi interesat.

— Domnule Carson, dumneavoastră cum v-ați petrecut după-amiaza de ieri ?

— E în legătură cu accidentul de mașină ? întrebă străinul cu o anumită inocență.

— Da, îl asigură Lucian.

„S-au avertizat reciproc, gîndea Frunză, atent la desfășurarea anchetei. Ba s-au și informat... în felul

lor. Bucium: „Bagă de seamă că nu ești la miliție." Carson: „Fii atent, am avut un accident de mașină... pentru asta sînt aici".

— Mi-am petrecut după-amiaza la hotel, pregătindu-mi bagajele... Aș vrea să chem Legația la telefon... Îmi dau seama că am nevoie de un avocat.

Frunză deschise o mapă, scoase la iveală o fotografie de dimensiunile unei ilustrate, o privi o clipă, apoi i-o întinse străinului, spunînd:

— Îmi pare rău, *domnule Carson*, precum se vede bine din acest document, după-amiaza de ieri ați petrecut-o în Cișmigiu, pe lac...

Carson cercetă calm fotografia:

— De aici nu rezultă că ieri după-amiază n-aș fi fost în cameră, îl combătu cel reținut, punînd fotografia pe birou.

Lucian îi dădu dreptate. Îi adresă, în schimb, lui Bucium, o nouă întrebare:

— De cînd n-ați mai fost în Cișmigiu?

— De vreo doi ani, răspunse Bucium cuminte, lăsîndu-se de pe un picior pe altul.

— La ce oră v-ați plimbat ieri pe lac?

— În jurul orei șase...

— Mulțumesc. Lucian scoase din mapă alte două fotografii. Una i-o dădu lui Bucium, cealaltă lui *Carson*. Ce părere aveți? E o fotografie de ansamblu... Două bărci lipite una de alta... Doi vîslași... Vă recunoașteți?

Primul care aruncă fotografia pe birou, de parcă ar fi luat în mînă un tăciune aprins, fu Bucium. *Carson*, fără să-și piardă cumpătul, se mai uită un timp la fotografie.

— Frumoasă compoziție! zise, întinzîndu-i politicos documentul.

— E o înscenare odioasă! se revoltă Bucium.

— Aș vrea să-mi chem de la Berna avocatul, interveni *Carson*. Sper că am acest drept...

— Desigur... Nu însă înainte de a instrui cazul pînă la capăt.

„Așa! Dă-i înainte, căpitane! îi vorbea Frunză în gînd. Hai, că planul merge bine... Destramă-i... Destra-

mă-i... Acum e momentul să intre în scenă Olimpia Manu."

— Deci continuați să susțineți că nu vă cunoașteți ? stărui Lucian.

— Da, răspunse Bucium.

— Domnule căpitan — am aflat puțin înainte că acesta vă este gradul — nu înțeleg ce urmăriți ?

— Străduiți-vă, *domnule Carson*, străduiți-vă ! Mai întîi însă vă rog să-mi răspundeți la întrebare...

— Nu-l cunosc...

„Ei, acum s-o vedem și pe Olimpia Manu, oftă Frunză, nu fără tristețe. Să-i admirăm *poantele*." Uitase că dorea nespus o pauză să iasă în fumoar.

Balerina intră sfioasă. Bucium se îngălbeni. *Carson* lăsă ochii în pămînt și începu să bată toba pe genunchiul piciorului drept.

— Apropiați-vă, domnișoară Manu ! o îmbărbătă Lucian. Vă mulțumesc. Vă mai mențineți declarația dată astăzi de dimineață ?

Cu o voce muiată, balerina răspunse :

— Da, mi-o mențin...

„E frumoasă. Păcat de ea ! gîndea Frunză cu părere de rău. I-ar fi stat bine să fie în continuare împărăteasa păpușilor."

Carson se ridică și vru să-i ofere scaunul balerinei. Lucian îl opri.

— Eu conduc ancheta... Eu sînt cel care pune întrebări și care distribuie *locuri* în conformitate cu gravitatea faptelor săvîrșite... Așadar, reașezați-vă... Iar domnișoara o să rămînă în picioare. Domnișoară Manu, îl cunoașteți pe bărbatul din dreapta ?

Balerina răspunse fără să se mai uite înspre Bucium.

— Da. E Florin Bucium.

— Dar pe domnul care s-a arătat atît de amabil și a vrut să vă ofere scaunul ?

Balerina întoarse fața spre *Carson* ; acesta nu se feri de privirea obosită a femeii.

— Îl cunosc... E domnul Petre Duma... l-am cunoscut într-o seară la bar, prin mijlocirea lui Florin Bucium...

— Mulțumesc! Lucian își mută privirile spre *Carson* Interesant! Deci, mai aveți o identitate — Petre Duma?!

Carson nu se lăsă intimidat; îl străfulgeră pe Lucian cu o căutătură aspră:

— Sînt victima unei provocări, declară el ritos. Sînt un romanist, un iubitor al limbii și al culturii române... Cum vă purtați cu mine? Nu mai răspund pînă nu-mi dați legătura cu Legația.

Atît Lucian, cît și Frunză așteptaseră cu răbdare prima izbucnire de „demnitate" a lui *Carson*.

— Dumneavoastră, domnule Bucium, aveți de făcut vreo declarație cu privire la Securitatea română? Nu cumva vreți să telefonați la Zürich?

— E o înscenare, izbucni Bucium pierzîndu-și cumpătul. E drept, pe ea o cunosc, am trăit cu ea...

— Florine! șopti balerina îndurerată.

— ...pe dumnealui însă nu-l cunosc.

— Florine... gemu Olimpia.

— Perfect! zise Lucian pe un ton împăciuitor. Sîntem niște provocatori. Deschise un sertar al biroului și scoase un Buletin de identitate. Uitați-vă la acest document... e pe numele Duma Petre... Uitați-vă și la fotografie. Și iată, *domnule Carson*, și alt document — o legitimație a Ministerului de Interne — *colonelul Duma Petre. Domnule Carson*, nu știam că sîntem colegi...

Florin Bucium lăsă vinovat capul în piept. *Carson* își continuă jocul; stătea picior peste picior, uitîndu-se mîndru la actele ce i se arătau.

— Mai doriți să telefonați la...? Lucian arătă cu degetul gros, peste umăr, aiurea.

— Desigur...

— Lucian apăsă pe un buton. Intră ofițerul de serviciu.

— Arestații Florin Bucium și Olimpia Manu pot fi luați de aici... pînă la viitoarea audiere. Introdu-mi-l... Făcu o pauză și-l fixă cu insistență pe *Carson*... Pe

cine doriţi să introducem, am o listă mare, domnule *Carson*, pe domnul Martinez, pe doamna Conta sau pe domnul... Neagu ?

Carson zvîcni de pe scaun, dar în momentul următor îşi dădu seama că se trădase şi încercă să-şi recapete stăpînirea de sine.

„Iată o scenă care nu era prevăzută în planul interogatoriului, îşi spuse Frunză entuziasmat de mişcarea făcută de Lucian... Un şah-mat de prim ordin."

— A, era să uit, se adresă Lucian lui Bucium. Pe dumneata te poftesc să-mi dai o declaraţie... Una cît mai completă. Continuă apoi, uitîndu-se către ofiţerul de serviciu : Şi pentru că colegul nostru „colonelul Duma" nu are preferinţe, eu zic să-l introduci pe Neagu.

Cînd cei doi arestaţi ieşiră, *Carson* spuse surîzînd trist :

— Domnule căpitan...

— Vreţi să telefonaţi ?

— Domnule căpitan... ar fi stupid să continui jocul, sînt gata să fac mărturisiri complete.

Lucian se întoarse spre Frunză şi-l rugă să-l anunţe pe ofiţerul de serviciu ca, deocamdată, să nu-l mai introducă pe Neagu. Frunză ieşi şi după cîteva minute reveni.

— Acum, *domnule Carson*, o să te rog să ne scrii totul cît mai detaliat, aşa cum, de altfel, s-au străduit şi ceilalţi — domnul Martinez, Neagu, doamna Conta, Mirela Buhoiu.

Carson se ridică convins că anchetatorul din faţa sa ştia absolut totul, ceea ce, la ceasul acela, numai în parte corespundea adevărului.

După ce termină de citit declaraţia lui *Carson*, căpitanul Lucian îşi mută privirile pe obrazul, de astă dată tras de-a binelea, al arestatului. Mustaţa nu-i mai zîmbea, iar ochii îi trădau o adîncă resemnare — începea să se împace cu gîndul anilor de detenţie.

— Mai doriţi cumva să telefonaţi ? La Legaţie ? La Berna, avocatului ?

Arestatul dădu din cap în semn că renunțase la idee.

— Atunci te rog să adaugi în declarație că ai renuntat nesilit de nimeni la dorința dumitale...

Cu mișcări moi, leneșe sau obosite, *Carson* satisfăcu cererea ofițerului.

— Aș vrea să mai lămurim cîteva lucruri, zise Lucian.

— Mă rog, de-acum înainte vă stau la dispoziție, se arătă *Carson* binevoitor.

— În declarație arăți că Neagu a fost recrutat cu trei ani în urmă, cînd și-a vizitat niște neamuri în R.F.G. De atunci și pînă în prezent, l-ai folosit?

— Nu. Anul trecut mi-am petrecut vacanța pe litoralul Mării Negre sub o altă identitate. M-am întîlnit cu el, i-am făcut un instructaj... i-am trimis și niște fonduri să cumpere o „Warszawa" veche, în vederea viitoarelor acțiuni...

— Instalația de ascultare, magnetofonul, legitimația de ofițer de securitate, dumneata le-ai adus sau le-a primit prin altcineva?

— Eu le-am adus...

— În declarație nu arăți destul de clar ce te-a determinat să treci la acțiuni atît de riscante.

— Meseria noastră e riscul, domnule căpitan. Organizația „Interrulment", din care fac parte, era mult mai interesată să intre în posesia documentelor „Rulmentexport"-ului decît organizația „Steel" a lui „Rudolf". Dacă aș fi izbutit, cîștigul meu ar fi fost gras... Am vrut să-i smulg lui „Rudolf" caseta... Aveam un atu strașnic — știam că el a atacat-o pe Mirela Buhoiu... S-a dovedit însă mai viclean decît mine...

— În declarație pomenești de vizita făcută Mirelei Buhoiu la domiciliu, dar nu amintești nimic de acel *locotenent-major Ștefănescu*. De ce? De unde știi de existența acestui ofițer și de telefonul său interior?

— N-am scris nimic, pentru că n-am bănuit că acordați atenție acestui amănunt... Nici nu știam că există un locotenent-major Ștefănescu... Formula mi-a

fost dată de șeful meu în perioada instruirii. În declarația mea vorbesc însă pe larg de faptul că agenții speciali care vizitează România, ca simpli turiști, vă studiază, dau tîrcoale ministerelor, Miliției, Securității. Rețin tipurile mașinilor, numerele de înmatriculare...

— O să te rog să faci niște completări... Vreau ceva mai multe amănunte despre organizația „Interrulment“, unde vă instruiți, cum și cine vă instruiește, cine se ocupă cu fabricarea de documente tip-securitate și miliție... Ai înțeles? De asemenea, tot ce știi despre „Steel“.

— Cum să nu, domnule căpitan... Cu o singură condiție: clemență. N-ați găsit asupra mea documente secrete aparținînd statului român, n-am atacat pe nimeni...

— *Domnule Carson*, să nu ne pripim. Instruirea cazului abia începe...

— Sînt gata să ofer serviciile mele Securității...

— *Domnule Carson*, repet, să nu ne pripim. În primul rînd, aștept o declarație cît mai amplă...

Lucian chemă ofițerul să-l ia. Înainte ca arestatul să se ridice de pe scaun, Lucian ținu să-i mai spună:

— Iar în ceea ce-l privește pe Neagu, să știi că el totuși a sucombat...

Arestatul zîmbi cu tristețe, mustața îi alunecă ușor într-o parte a feței.

— În meseria noastră, domnule anchetator, spuse el stins, mai mult pentru sine, lucrul cel mai dificil este să determini capacitatea reală de luptă a adversarilor. Nu-ți este permis nici să-i supraapreciezi, nici să-i subapreciezi. În cazul meu, v-am subapreciat...

3

Florin Bucium luase loc pe scaunul unde nu cu mult înainte șezuse *Carson*. Fruntea înaltă, bronzată, transpira mereu, iar el își căuta într-una batista. Cravata pe care altă dată și-o purta cu dezinvoltură, acum

îl stînjenea, își trăgea mereu gîtul înainte, de parcă ar fi vrut să scape din strînsoarea ei.

Urmărindu-i reacțiile, Frunză îl compară în gînd cu acel Florin Bucium de acum cîteva zile — pierduse mult din semeția și distincția înaltului funcționar al „Rulmentexport"-ului.

Lucian îl lăsă cîteva minute să fiarbă în propria lui zeamă, apoi puse prima întrebare:

— Domnule Bucium, ai fost tovarășul de călătorie al lui Pavel Conta... În acest sens, ne-ai făcut și niște declarații. După evenimentele petrecute, dorești să-ți completezi declarațiile?

— Nu...

— Atunci o să te rugăm să ne spui unde și cînd l-ai cunoscut pe Duma Petre alias *Carson?* Lucian vorbea rar, încet, parcă obosit de desfășurarea anchetei și gata să creadă în tot ce i se oferea.

— Acum vreo zece zile la bar, la „Melody", mă aflam singur la masă... a venit ospătarul să mă întrebe dacă binevoiesc să accept pe cineva la masă. L-am acceptat, deoarece după terminarea programului urma să plec cu Olimpia. Așa l-am cunoscut, întîmplător...

— Și în Cișmigiu, pe lac, tot întîmplător v-ați întîlnit?

— Da. El m-a recunoscut. Mi-a făcut semn cu mîna și s-a apropiat cu barca lui de a mea, răspunse Bucium ferindu-se să întîlnească privirea celor doi ofițeri.

— Atunci de ce, cînd te-am adus față-n față cu Duma, te-ai ferit să ne declari că-l cunoști și ne-ai indus în eroare?

— Mi s-a făcut dintr-o dată frică. Nu știam ce s-a petrecut... L-am văzut pe domnul Frunză și mi-am dat seama că nu sînt la Serviciul de circulație al miliției, ci la Securitate...

— N-ai știut că e străin?

— Nu...

Lucian îi făcu semn lui Frunză. Acesta deschise dosarul unde se găseau un număr de declarații. Alese una din ele.

— Iată ce ne declară „Petre Duma", spuse Lucian. Citește, te rog! i se adresă el lui Frunză.

În eventualitatea că vom fi prinși, precizez, nu în flagrant delict — *ne pregătisem și cu o schemă de apărare. Nu ne cunoaștem din străinătate, ci din țară. Ne-am cunoscut întîmplător la un bar. De altfel, ne-am jucat scena. Ne-am întîlnit „întîmplător" la „Melody", unde Bucium m-a prezentat balerinei Olimpia Manu. Și ea m-a cunoscut sub identitatea de Petre Duma. Ea într-adevăr nu știe cine sînt în realitate. Bineînțeles, dacă pe Bucium nu l-o fi luat gura pe dinainte.*

Lucian ridică un deget, care pentru Frunză însemna: „Stop!"

— Vezi, domnule Bucium, nu e prea bine să te bazezi pe partenerii dumitale din străinătate...

— În fond, izbucni Bucium dintr-o dată pierzîndu-și cumpătul, ce vreți de la mine?

— Adevărul!

— L-am spus...

— Mă uit la dumneata, domnule Bucium, și mă întreb pe ce te bizui cînd ne opui rezistență? Îți imaginezi că nu te-avem cu nimic la mînă? Că Duma ar putea pînă poimîine să declare tot felul de bazaconii. N-are cum le proba. Și dacă nu sînt probe... Te înșeli, domnule Bucium, țin să te avertizez, zise Lucian, că dintre toți ai situația cea mai grea. Tot sistemul dumitale de apărare e construit pe nisip... Te mai întreb o dată: vrei să-ți completezi declarațiile?

— N-am nimic de adăugat în plus, se încăpățînă el cu capul în pămînt.

— Cînd te-ai văzut ultima oară cu Pavel Conta?

— În ajunul accidentului.

— Unde?

— În biroul lui. Mi-a telefonat și m-a rugat să trec pe la el, că vrea să discute ceva cu mine.

— Și ce-ați discutat?

— Probleme generale de serviciu... Vă interesează? Vi le pot relata, se oferi Bucium.

— Nu, mulțumesc... Eu propun să-l ascultăm chiar pe Pavel Conta.

Bucium își îndreptă brusc spinarea și se uită cu ochi speriați la anchetatori. Bîigui :

— N-a murit ?

— Nu, n-a murit, răspunse Lucian cu inocență.

Bucium își căută nervos batista și-și șterse fața asudată, apoi luă o hotărîre decisivă — își desfăcu nodul de la cravată. Gemu :

— Vă bateți joc de mine ?

— Dumneata ți-ai bătut joc de poziția socială pe care ai deținut-o, de viitorul dumitale... Murind, Pavel Conta ne-a lăsat moștenire o casetă. Nu aceea pe care Martinez a furat-o.

— Nu cunosc nici un Martinez, se apără Bucium fără vlagă.

— Ascultă și nu mă întrerupe. Pavel Conta mai avea o casetă de care știa numai Amelia Gheorghiu. În casetă, printre altele, am găsit și o bandă de magnetofon. Propun s-o ascultăm, domnule Bucium !

Frunză aduse un magnetofon și-l puse pe birou, sub ochii de fiară hăituită ai lui Bucium. Apăsă apoi pe o clapă, dar nu se retrase la locul său, pe scaun, ci rămase în picioare. Se auzi fîșîitul benzii, apoi un glas plăcut, de om echilibrat :

Bucium : Pavele, m-ai chemat, am venit.

Conta : Trebuie să-mi dai un răspuns. Te-ai gîndit la ceea ce ți-am propus ?

Bucium : Te porți ca o muiere. Ai intrat în panică. Te-am asigurat o dată : n-ai nici un motiv să fii îngîndurat. Ce s-a întîmplat, s-a întîmplat departe de țară, și nimeni n-are cum să afle.

Conta : Te-am întrebat : te-ai gîndit sau nu ? Te-am sfătuit să te prezinți singur la Securitate.

Bucium : Tu nu ești întreg la minte...

Conta : Dar ce-ai făcut tu în străinătate e o treabă de om normal ? Cum de nu înțelegi că-ți ofer o șansă să te reabilitezi ?

Bucium : Tu să te reabilitezi, nu eu, căci tu ai fost șeful delegației. Ție ți-au dispărut documentele, nu mie.

Conta : Ești o canalie, Florin Bucium ! Cum de nu

mi-am dat seama pînă acum ?! Da, mie mi-au dispărut documentele, dar cel care mi le-a sustras ai fost tu. În ziua aceea...

Bucium : În care zi ?

Conta : Cînd ai invocat că te simți rău și ai rămas la hotel.

Bucium : Bine... De acord ! Sînt o canalie ! Însă documentele ție ți-au dispărut și tu răspunzi de ele... Cum te disculpi ? Dînd vina pe mine ?

Conta : Da, căci tu le-ai sustras și i le-ai dat individului aceluia cu scopul să mă șantajeze.

Bucium : Cine o să te creadă ? Pe cine o să convingi ? Ai martori ? M-ai văzut pe mine luîndu-ți documentele ? Nu ! Atunci pe ce se bazează toată acuzarea ?

Conta : Tu le-ai predat individului acela ! Știi foarte bine.

Bucium : Și ? M-ai văzut cu el ? Nu !... Atunci ? Ar trebui să-mi mulțumești, să-mi fii recunoscător.

Conta : Pentru ce ? Pentru că nu te-ai prezentat să raportezi conducerii ?

Bucium : Și pentru asta ! Ce, e puțin ? Mi-a fost și mie milă de tine... Ți-au dispărut niște documente importante. După cîte mi-ai spus, individul acela ți le-a înapoiat, cerîndu-ți nu știu ce în schimb. Ai fost de acord... N-ai decît să nu-i dai ce ți-a cerut. Și basta.

Conta : Ușor de spus ! A făcut copii după documentele sustrase. Sînt în mîna lor, le-au transformat într-un instrument de șantaj... De ce nu m-ai reclamat conducerii ?

Bucium : Mi-e milă de tine !

Conta : Să nu-ți fie ! Uite, te rog să te duci la Securitate și să mă reclami... Insist chiar !

Bucium : Vorba aceea pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești. N-ai decît să te prezinți tu ! Eu n-am pentru ce...

Conta : Ce monstru ești ! După ce, nu știu în cîte rînduri, i-ai servit individului acela date din viața mea intimă...

Bucium : De unde știi ? Ce dovezi ai că eu l-am informat ?

Conta: De relaţiile mele cu Olimpia Manu numai de la tine putea să afle. Cît de orb am fost! Mi-aţi întins o capcană ordinară...
Bucium: Hai, du-te la Securitate şi dovedeşte-o!
Conta: La Zürich, tu ai fost cel care ai coborît din cameră înaintea mea. Te-am găsit cu taxiul în faţa hotelului. Taxiul acela care m-a rătăcit şi era cît p-aci să pierdem contractul...
Bucium: Tu eşti nebun!
Conta: Ascultă, Florine, şi dacă te-ai prezenta Securităţii, încă ai mai beneficia de circumstanţe atenuante. Ştii, după întîmplarea cu taxiul, am intrat la idei. Mi-am propus să fiu mai atent, te-am şi urmărit...
Bucium: M-ai urmărit?
Conta: Da, da... tot la Zürich...
Bucium: Nu te credeam atît de viclean!
Conta: M-am ţinut după tine... Îmi aduc aminte că ai trecut întîi pe la ibovnica aia a ta, de la cofetărie, apoi ai intrat la bancă, unde ai depus nişte sume.
Bucium: Scorneli de minte bolnavă, de bărbat înşelat, de om disperat. Mi-e milă de tine, Pavele. O acuzaţie se cere susţinută şi de probe, altfel devine calomnie.
Conta: Vrei probe? Am... Dacă vrei să ştii, te-am urmărit şi după ce ne-am întors în ţară.
Bucium: Ia te uită!
Conta: Nu trecuseră nici două săptămîni de la sosirea noastră, cînd am primit un telefon — era *Rudolf*, adică de la *Manuel Martinez*. Îmi cerea ce i-am făgăduit în schimbul documentelor...
Bucium: Vezi? Tu i-ai făgăduit. Ce să-ţi fac?
Conta: I-am cerut să-mi dea un răgaz... Mi-a telefonat din nou... A început clasicul şantaj... M-am întîlnit cu el în garsoniera Ameliei...
Bucium: Sînt grăbit, am o mulţime de treburi...
Conta: La întîlnire, mi-a spus-o clar: „Dacă nu-mi dai ce mi-ai făgăduit, eşti pierdut". L-am liniştit, spunîndu-i că i-am scos de la arhivele întreprinderii noastre aproape tot ce mi-a cerut. Ceea ce este adevărat...

Bucium: De ce-mi încarci și mie conștiința?
Conta: Ai să vezi de ce. Stai și ascultă. L-am asigurat că toate documentele cerute sînt la mine acasă într-o casetă... Ceea ce iarăși este adevărat. Florine, sînt pe cale de a aluneca definitiv pe calea pierzaniei...
Bucium: Nu înțeleg, ce vrei de la mine?
Conta: Să vorbești cu Martinez și să-l convingi să renunțe la mine.
Bucium: Ești bun de legat... De unde să-l cunosc eu pe Martinez?
Conta: Ți-am spus că într-o după-amiază te-am urmărit. Te-am văzut întîlnindu-te cu el la braseria „Ambasador". Ai amuțit?
Bucium: Și acum ce vrei de la mine?
Conta: Să încheiem amîndoi jocul în mod onorabil...
Florin: Adică?
Conta: Să ne prezentăm împreună la Securitate și să declarăm totul.
Florin: Și dacă nu vreau?
Conta: Înseamnă prăbușirea mea totală... înseamnă să devin trădător de țară. Singur n-am tăria să mă prezint autorităților. Ascultă, Florine, ai greșit. Am greșit. Încă nu e tîrziu să îndreptăm greșeala.
Bucium: Bine. Dă-mi însă un răgaz. Mai lasă-mă două-trei zile. Nu pot să fac dintr-o dată pasul ăsta. Înțelege-mă, Pavel. Și eu, ca și tine, am căzut în plasă...

Un timp se auzi fîșîitul benzii de magnetofon depănîndu-se în gol. Bucium nu mai îndrăznea să-și șteargă sudoarea. Pleoapele îi căzuseră inerte acoperindu-i lumina ochilor.

După ce-i aruncă lui Frunză o privire ce voia să spună: „A căzut și ăsta!", spuse:

— Cînd și-a dat seama cu cine are de-a face, Pavel Conta, prevăzător, s-a gîndit să imprime pe banda de magnetofon discuția... Și asta pentru că cereai probe... A realizat o probă. El a murit, dar glasul lui trăiește și acuză... Dar pe lîngă această probă, Conta a lăsat și un memoriu... Știai că ne ceruse o audiență?

— Știam, zise Bucium moale, fără să deschidă ochii. De la Olimpia Manu știam... ea mă ținea la

curent cu tot ce gîndea și întreprindea Pavel... O iubea, era singurul loc unde mai găsea un pic de căldură...

— Pregătindu-se pentru audiență, Pavel a scris din vreme și un memoriu, intenționa să ni-l înmîneze o dată cu celelalte probe. Căpitane Frunză, fii bun și citește-ne acel paragraf care ne interesează.

Bucium își îndreptă spinarea și se lipi de speteaza scaunului. Deschise ochii.

Cînd am înțeles că am de-a face cu o ființă greu de adus pe drumul cel bun, citi Frunză din documentul indicat de Lucian, *am hotărît să acționez astfel: să-i smulg totuși o mărturie. Așa am ajuns la ideea cu realizarea unei benzi. În legătură însă cu convorbirea imprimată, aș dori să fac cîteva precizări și completări: a) N-am sustras nici un document. Într-adevăr, am acasă o casetă, dar este goală. În mod deliberat l-am indus în eroare pe Florin Bucium, căci știam că-l interesează documentele în cauză și voiam să-i verific sinceritatea. b) În după-amiaza și în seara aceleiași zile, l-am urmărit pe Florin Bucium. S-a întîlnit din nou cu Martinez, de astă dată doar în trecere, la raionul de marochinărie al magazinului universal „Victoria". Au stat de vorbă vreo cinci minute. c) După ce s-a despărțit de Martinez, Florin Bucium a luat-o pe Victoriei în sus. A intrat la „Nestor" unde îl aștepta un ins pe care nu-l cunosc, dar, judecînd după înfățișarea sa, nu mă îndoiesc că era un străin...*

Lucian înălță un deget. Frunză tăcu.

— Cine era acest străin?

— Bruno Carson, mormăi Bucium.

— Sugeai deci de la două oi?

— Da.

— De mult?

— Chiar de la prima ieșire peste hotare. Mai întîi, am acceptat să lucrez pentru organizația de spionaj economic *Steel* apoi mi-a ieșit în cale și Carson — reprezentînd o altă organizație — *Interrulment*... Dacă prima organizație are ca prim obiectiv oțelul cu toate derivatele sale — cea de-a doua desfășoară spionajul

industrial numai în domeniul producţiei de rulmenţi.. În curînd, în Elveţia o să aibă loc un tîrg al rulmenţilor. Noi reprezentăm pentru anumite firme străine un concurent puternic. Cele două organizaţii de spionaj industrial aveau misiunea să afle cum şi cu ce ne prezentăm la acest tîrg.

— Recunoşti acuzaţiile pe care ţi le-a adus Pavel Conta, înregistrate pe banda de magnetofon ?

— Le recunosc.

— Ce-ai urmărit prin capcana întinsă lui Conta ?

— O ultimă acţiune care mi-ar fi adus în contul meu de la Zürich o însemnată sumă, după care aş fi rămas peste hotare. La documentele secrete solicitate de cele două organizaţii nu puteam să ajung decît prin Conta.

— „Rudolf" ştia că lucrezi şi pentru „Carson" ?

— Nu, nici unul nu ştia că ofer aceleaşi cifre ambelor organizaţii. Pe Carson l-am informat eu greşit că Pavel ar lucra pentru „Steel"...

— Cu ce scop te-ai întîlnit cu Martinez la magazinul „Victoria" ?

— Am ţinut să-l avertizez că Pavel a sustras documentele cerute, că le are acasă şi că a înnebunit, putînd oricînd să devină primejdios...

— Lui Carson ce i-ai transmis la „Nestor" ?

— Că a survenit o încurcătură, că Pavel, agentul *Steel*-ului, a ajuns la documentele cerute înaintea mea şi i-am indicat unde se găsesc...

— Mai exact, în caseta lui Pavel Conta de acasă ?

— Da...

— Cînd s-a născut ideea lichidării lui Pavel Conta ?

— După ce Olimpia Manu mi-a adus la cunoştinţă că Pavel a cerut o audienţă. Am înţeles primejdia... A înţeles-o şi „Rudolf" care era implicat nemijlocit...

— Cine a pus la punct toate detaliile lichidării lui Pavel Conta ?

— Rudolf.

— Dumneata n-ai avut nici o participare ?

Bacium întîrzie răspunsul ; îşi muşca într-una buzele, nervos.

— Sau vrei să-ţi citesc declaraţia lui „Rudolf", alias „Martinez" ? îl ameninţă Lucian.

— Am participat şi eu. În seara zilei respective mă găseam şi eu la serviciu. Îl ţineam pe Pavel sub observaţie. Aveam cu mine un aparat de emisie şi recepţie cu tranzistori... Comunicam cu „Rudolf" care aştepta cu „Mercedes"-ul său pe Calea Griviţei, în faţa spitalului „Davilla".

— Ce aştepta ?

— Să-i transmit că Pavel Conta a plecat de la serviciu. Ceea ce am şi făcut.

— Cum trebuia să fie lichidat ?

— Nu ştiu exact ce s-a petrecut... Ştiu doar că limuzina urma să treacă cu viteză pe lîngă Pavel. Căci m-am înţeles atît cu Rudolf, cît şi cu „Carson" ca un timp să nu ne mai vedem. N-am avut cînd să-i cer lui „Rudolf" explicaţii.

— Ce ai întreprins după moartea lui Pavel Conta ?

— Mi-am dat seama că se va deschide o anchetă. Ştiam că, în mod firesc, o să se ajungă cu cercetările şi la mine. De aceea m-am gîndit foarte mult la poziţia ce trebuia s-o adopt. O cunoaşteţi.

— Ai încercat într-un mod foarte subtil să creezi imaginea unui Pavel Conta spion, trădător. Recunoşti ?

— Recunosc !

— De ce ai rupt sigiliul de la biroul lui Pavel ?

— Ca să vă creez probleme.

— De cine şi de ce te-ai mai folosit, pentru a ne pune pe nişte piste false ?

În sfîrşit, se hotărî să-şi şteargă sudoarea ; se căută prin buzunare, îşi scoase batista, o desfăcu ca pe un cearceaf şi o lipi de faţa-i lucioasă. Cînd termină, rămase cu ochii în gol. Uitase să răspundă sau se prefăcea.

— Vrei să-ţi citim declaraţia Olimpiei Manu ?

— Ştiam că Pavel este nefericit, că are necazuri cu soţia care-l înşeală... Eu, avînd perspectiva planurilor mele, l-am aruncat în braţele Olimpiei Manu.

— Care ţi-a fost, în continuare, amantă ?

— Am menţinut cu ea legături intime, de la ea aflam starea sufletească a lui Pavel, gîndurile, intenţiile

lui... Era foarte important să știu ce gîndește despre mine, despre călătoriile noastre. Îi făcea confidențe Olimpiei.

Ascultîndu-l, Frunză își stăpîni un suspin dureros. Nu, în ciuda evidențelor, el nu și-o putea imagina pe Olimpia Manu altfel decît așa cum i se înfățișase în acea noapte ireală, petrecută în împărăția păpușilor. „Je t'aime", gemea în sufletul său amintirea unei păpuși.

— La înmormîntare l-am văzut pe colegul dumneavoastre intrînd în vorbă cu Olimpia Manu... Eu știam cine e... Ea însă nu știa... Mi-am dat imediat seama că domnului ofițer îi plăcuse femeia și că se apucase să-i facă curte. Mai tîrziu, cînd am vorbit cu ea la telefon, Olimpia mi-a confirmat această presupunere. Atunci am sfătuit-o să nu respingă curtea dumnealui, să-l invite la ea și să-i strecoare cîteva mărturii de amantă îndurerată.

— Ai învățat-o ce să „mărturisească" ?

— Da... Mărturisirile ei făcute unui oarecare „funcționar" trebuiau, de fapt, să confirme întru totul declarațiile mele făcute în ajun colegului dumneavoastră.

— Ești, într-adevăr, un tip odios, Florin Bucium. În afară de faptul că ai vîndut secrete de stat unor dușmani, ai distrus un om... un om adevărat cu fericirile și nefericirile sale, dar credincios poporului din care se trăgea... Moartea lui Pavel Conta — iată adevărata și marea dumitale lovitură !

Îngrețoșat, Lucian se adresă dictafonului

— Luați arestatul de aici !

Sinaia—București 1972

CUPRINSUL

Redactor : E. GROZEA
Tehnoredactor : GH. CUCOȘ

Bun de tipar 03.07.1973. Apărut 1973. Tiraj 57.090 exemplare. Hîrtie tip IIA de 63 g/m². Format 540×840/16 Coli tipar 20,5 B.

Tiparul executat sub comanda Nr. 614 la Întreprinderea poligrafică „Informația"
Str. Brezoianu Nr. 23—25 București
Republica Socialistă România

